

Thiên Sư Chấp Vị Phần 3 - Phong Đô - Quyển 5

Contents

Thiên Sư Chấp Vị Phần 3 - Phong Đô - Quyển 5	1
1. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 1	2
2. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 2	11
3. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 3	22
4. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 4	26
5. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 5	40
6. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 6	50
7. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 7	59
8. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 8	68
9. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 9	76
10. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 10	88
11. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Ấn	101
12. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 1-2	102
13. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 2	114
14. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 3	121
15. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 4	128
16. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 5	134
17. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 6	143
18. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 7	151
19. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 8	162
20. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 9	172
21. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 10	180
22. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 11: Vĩ Thanh	186

Thiên Sư Chấp Vị Phần 3 - Phong Đô - Quyển 5

Giới thiệu

Editor: Tiểu Khánh Vì muốn cứu bé con mà Trương Huyền bất ngờ bị xe tông thẳng xuống phía dưới

1. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 1

Tổng Trường An đi vào toilet.

Cũng không phải gã muốn đi WC, chỉ là chán ghét bầu không khí tiệt trùng ồn ào náo nhiệt, bạn cũ tụ họp là hoạt động chỉ có những nhân sĩ thành công mới thích tổ chức, đối với người nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống thì chẳng ai bằng mình như gã, có mặt chỉ để làm nền mà thôi, gã vốn nên một lời từ chối, nhưng hết lần này đến lần khác không từ chối được, bởi vì Cơ Khảm nhắc tới cái tên Mã Ngôn Triệt này.

Đối với tất cả người tu đạo, Mã gia là một tồn tại vô cùng đặc biệt, bọn họ không hòa cùng đồng đạo, cũng không muốn hòa, người trong nghề hiểu biết về Mã gia lại càng ít, nhưng không ai dám coi thường bọn họ, bởi họ từ lúc sinh ra đã mang theo năng lực phân tích sinh tử của người đời.

Đối với loại năng lực này, gã từng ước ao, từng nhắm tới, từng mưu toan chiếm lấy, lại thâm nghĩ phải tránh né thật xa. Trong hai mươi mấy năm qua, ba chữ Mã Ngôn Triệt tựa như một thứ cấm kỵ, ngay cả việc nghĩ đến một chút cũng cho rằng sẽ bị nguyên rủa, gã tận lực khiến bản thân quên đi, nhưng ngay khi gã cảm thấy rằng mình đã quên, người này... không, có lẽ nên nói, con quỷ này lại xuất hiện.

Gã nghĩ rất nhiều đồng đạo cũng ôm ý kiến giống mình, người của Mã gia không chết, họ sớm muộn gì cũng sẽ trở về báo thù, nên biện pháp tốt nhất chính là chia tách hài cốt của người mới chết, vĩnh viễn trấn âm vị, cũng phân tán hồn phách của hắn, để hắn vĩnh viễn không siêu sinh, nhưng cho dù là vậy vẫn cứ tổn công vô ích, cái gì nên tới, có trốn thế nào cũng không thoát được...

Thế nên nhiều người hơn nữa, không gian náo nhiệt hơn nữa cũng không thể che giấu nỗi sợ hãi, ngược lại bởi vì bỗng chốc nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc như vậy khiến Tổng Trường An càng thấy bất an, bởi nỗi hoảng sợ kia phát ra từ nội tâm.

Để giảm bớt bất an, Tổng Trường An mở van nước lạnh, cúi đầu hất nước lên mặt mình, lúc đưa tay rút khăn giấy, gã chợt kinh hãi, thỉnh linh phát hiện một cái bóng đen thù lùì in vào chiếc gương trước mặt, dường như sợ gã nhìn không rõ, dính sát vào sau lưng, đầu lâu khô nhô ra từ bóng đen dựa vào bả vai gã, dùng hai hốc mắt trống hoác nhìn chòng chọc gã, tim Tổng Trường An chợt thất lại, không tự chủ được hét ầm lên.

Cùng với tiếng kêu thảm của gã, bóng đen biến mất, Tổng Trường An rút cung nỏ ra, pháp khí tuy gọi là cung, hình dạng lại giống mũi khoan, trên đỉnh khảm Tang Môn đỉnh, một khi bắn ra, quỷ yêu khó xâm phạm.

Gã nắm chặt cung nỏ trong tay nhanh chóng xoay người lại, nhưng đã không thấy dấu vết quỷ ảnh đâu nữa, tim đập dữ dội, gã biết đó là Mã Ngôn Triệt đã trở về.

Muốn nói đến bất quỷ hàng ma, so với Mã gia, Lâm gia, sự tồn tại của Tống gia chẳng hề thu hút, nhưng

Tổng Trường An dù sao cũng là thợ săn một đời bắt ma quỷ, sau khi cảm giác được khí tràng bốn phía âm u, lập tức nhớ tới Kim Đại Sơn trước đó không lâu bị chết cháy trong toilet, không dám chậm trễ, lấy bình thuốc nhỏ bất ly thân trong túi ra, mở nắp bình, đổ ra hai giọt chất lỏng, nhanh chóng bôi lên mí mắt, sau đó mở to mắt quan sát xung quanh, định bụng nhìn thấy hồn phách Mã Ngôn Triệt một cái, liền thẳng tay bắn Tang Môn đình ra.

Linh lực Tổng Trường An không cao, gặp quỷ cần đồ bên ngoài phụ trợ, nhưng pháp khí gia truyền của gã lại đâu ra đấy, cho dù là lệ quỷ, ra một chiêu, cũng có thể khiến nó hồn phi phách tán, về mặt Tổng Trường An âm lệ nhìn xung quang, nghĩ một cách hung ác, nếu đã giết hấn một lần, vậy chẳng bằng giết lần thứ hai, dù sao cũng đã sai, chi bằng dứt khoát sai hấn luôn cho rồi!

Nhưng trong toilet trống không, đã không còn ai nữa, cũng chẳng có cái gọi là quỷ hồn, Tổng Trường An lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra, khi có ngoại vật trợ giúp, gã không nhìn thấy quỷ hồn, ban nãy những ảo giác đó đều là do gã trong lúc sợ hãi tạo ra.

Do bôi thuốc lên mắt, mọi thứ nhìn vào đều âm trầm, Tổng Trường An nghi ngờ không thôi quan sát bốn phía, đột nhiên thân thể chợt run lên, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

Gã nhìn thấy không phải quỷ ảnh, mà là hoa văn thủy tinh đối diện, hoa văn được làm lộng lẫy tinh xảo, dưới ánh đèn khúc xạ tạo thành một đường vân dài mảnh hình bầu dục, giống như một con mắt, trừng trừng nhìn gã.

Thiên Nhân!

Tổng Trường An cảm thấy tóc gáy dựng hết lên, nhớ tới đủ loại tin đồn nghe được mấy ngày nay, gã có linh cảm lời nguyên sắp linh nghiệm, tuy bắt quỷ nhiều năm, lúc này cũng không khỏi phát rét trong lòng, muốn dời ánh mắt đi, tránh né cái nhìn chăm chăm của Thiên Nhân, lại phát hiện mình không làm được, con mắt kia tràn đầy sức cảm dỗ, khiến gã biết rõ đó là lưỡi đao lấy mạng vẫn không tự chủ được muốn tiến lại gần...

Rầm!

Phía sau truyền đến tiếng động mạnh, cửa phòng toilet tự động đóng lại, cũng đồng thời kéo thần trí Tổng Trường An về, gã quay đầu hoảng hốt nhìn một cái, lúc quay trở lại, trước mắt chợt sáng lên, không gian vốn âm trầm trong nháy mắt bị ánh lửa chiếm cứ, giống như có người tạt xăng, thế lửa dấy lên từ cửa sổ, sau đó nhanh chóng áp sát về phía gã, trên cửa sổ thủy tinh đâu còn con mắt nào? Tổng Trường An chỉ thấy một đôi dấu chân giẫm trong lửa, đi thẳng về phía gã.

Rất nhanh, ngọn lửa bị âm khí của đôi dấu chân kia hút lại, toàn bộ tập hợp vào người hấn, trong nháy mắt biến thành một hình người toàn thân bốc cháy, ngọn lửa từ trong hốc mắt của đầu lâu khô ào ào phun ra, chiếu sáng cả khối đầu lâu, bỗng nhiên nhào vào người gã.

Quỷ lửa sát lại quá gần, Tổng Trường An thậm chí có thể nghe thấy tiếng đầu lâu chuyển động ken két, nhiệt độ nóng rực dần dần khiến gã thở không nổi, theo bản năng giơ cung nỏ lên muốn ấn chốt, nhưng gã

lập tức phát hiện ra pháp khí đang bị lửa cắn nuốt, hơn cả thể, ngọn lửa bao vây gã, giống như hồng nuốt trọn cả mình.

Trong tình huống thế này, Tống Trường An không dám liều mạng nữa, vứt bỏ pháp khí, quay đầu nhào tới trước cửa toilet ra sức đập, kêu to: “Ở đây có cháy, cứu mạng!”

Gã biết đây là lời nguyện tử vong Mã Ngôn Triệt làm, chỉ có xông ra khỏi không gian này, bản thân mới có thể thoát khỏi nguyên rủa, gã không muốn bị thiêu sống như Kim Đại Sơn, nhưng mặc cho gã đập cửa thế nào, cũng không nhận được một lời đáp lại nào, nhiệt độ bám phía sau gã càng ngày càng cao, một cánh tay bị cháy đen sì từ phía sau chọt đặt lên cổ gã, thấy cổ áo bị ngọn lửa đốt cháy, nỗi sợ hãi tột độ bao phủ lên gã, lần thứ hai gắng sức hét to — “Cứu mạng!”

Rầm!

Trong tiếng hét to cửa bị phá ra, Tống Trường An lao đảo xông ra ngoài, đầu tiên thấy có vài người đang đứng ngoài cửa, ai cũng dùng ánh mắt kỳ dị theo dõi gã, thấy gã đi ra ngoài, mọi người lui về phía sau như tránh bệnh dịch, có người nhỏ giọng nói: “Thần kinh!”

Điều hòa trên hành lang thổi gió nhẹ mát mẻ xua tan khô nóng trên người Tống Trường An, tìm được đường sống trong chỗ chết, gã không còn tâm tư để ý tới chuyện người khác xì xào bàn tán, lớn tiếng thở phà phò, để giảm bớt sợ hãi trong lòng. Có người lướt qua bên cạnh gã đi vào toilet, trong lòng gã vẫn còn sợ hãi nhìn theo, trong toilet rất sạch sẽ, không có lệ khí âm trầm, đừng nói đến quỷ, ngay cả một đốm lửa li ti cũng không thấy.

Tống Trường An hồ đồ rồi, trong lúc nhất thời không rõ chuyện vừa trải qua là ảo giác của bản thân hay là ác linh đã đi khỏi, dần tâm tư thấp thỏm xuống quay trở lại, ánh mắt trong lúc vô ý đảo qua đám người vây xem, chợt thấy có một đứa trẻ khoảng hai ba tuổi đang dựa lên tường, tròn đôi mắt thật to khẩn trương nhìn mình, đứa bé rất đáng yêu, nếu bỏ qua quỷ khí nồng đậm toát ra từ người nó.

Có chút quen mặt, Tống Trường An nghi ngờ có phải bạn bè đồng đạo mang tiểu quỷ đến, bằng không trong bữa tiệc đêm nay tụ tập toàn người tu hành, chỉ với phần cương khí này, tiểu quỷ cũng không dám đến gần rồi, đổi lại lúc bình thường, Tống Trường An nhất định sẽ đi hỏi cho rõ ràng, nhưng bây giờ tự thân gã khó bảo toàn, chẳng có tâm tư để ý đến việc đâu đâu, kinh hồn bạt vía đi được một đoạn, đối diện đúng lúc đụng phải bạn bè tới dự tiệc.

“Sắc mặt ông rất khó coi, đã xảy ra chuyện gì à?” Trương Tuyết Sơn ôn hòa hỏi, trên mặt lộ ra vẻ đầy quan tâm.

“Không sao, vừa rồi uống nhiều, có hơi say.”

Xuất phát từ tâm lý hiếu thắng, Tống Trường An không nói ra chuyện vừa trải qua, gã không quen thân với Trương Tuyết Sơn, không phải vì sự kiện năm đó, gã cũng không đặc biệt tới tham gia tiệc mừng thọ Trương Lạc.

“Đã nghĩ ra được phải đối phó Mã Ngôn Triệt thế nào chưa?” Gã hỏi lại.

“Tôi cảm thấy so với việc này, chúng ta càng nên xác nhận con quỷ kia phải chăng thật sự là Mã Ngôn Triệt, hần làm sao trở về.” Trương Tuyết Sơn giống như không chú ý tới Tổng Trường An hoảng loạn, dù bận vẫn ung dung nói: “Dù sao chú ngữ năm đó do mọi người chúng ta tập hợp sức lực phong ấn lại đầu thế dễ dàng phá giải như vậy.”

“Thiên Nhân...” Nhớ lại màn quỷ dị vừa rồi, Tổng Trường An thì thào nói.

Trương Tuyết Sơn thay đổi sắc mặt: “Ông đã nhìn thấy Thiên Nhân?”

“Không, tôi đoán thế.” Sợ Trương Tuyết Sơn hỏi thêm nữa, Tổng Trường An vội vàng chuyển đề tài: “Trong đồng đạo hôm nay tới đây có ai nuôi tiểu quỷ à?”

“Không rõ lắm.” Ánh mắt Trương Tuyết Sơn giữ kín như bưng: “Cho dù có người nuôi, chuyện thế này ông nghĩ sẽ trắng trợn phô trương ra hay sao?”

“Nhưng mà...”

Cảm giác bị quỷ con lạnh lùng nhìn chằm chằm rất tệ, trên trán Tổng Trường An toát mồ hôi lạnh, gã đột nhiên nghĩ tới truyền thuyết về thiên phạt kia.

“Ông không biết là mỗi lần nhìn thấy con quỷ con kia đều đồng hành với cái chết ư?” Trương Tuyết Sơn thay gã nói ra.

Mồ hôi lạnh trên đầu Tổng Trường An túa ra càng nhiều, gã hiểu nguyên nhân Mã Ngôn Triệt tới tìm mình, hần có tiểu quỷ dẫn đường, muốn bản thân mình cũng như những người đó phải chịu thiên phạt, trong khi cái chết ép tới gần từng chút một cảm nhận thống khổ Mã Ngôn Triệt từng trải qua, cho nên gã phải lập tức giết tiểu quỷ kia, hoặc là... dẫn nó tới chỗ những kẻ khác.

Tổng Trường An u ám tính toán kế hoạch cho bước tiếp theo, quay đầu đi, muốn bắt được tiểu quỷ trước, đáng tiếc kết quả khiến gã rất thất vọng, đám người vừa rồi đã tản đi, tiểu quỷ cũng chẳng biết đi đâu.

“Làm sao vậy?” Trương Tuyết Sơn quan tâm hỏi.

Tổng Trường An lặng thinh, vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn người đàn ông cười mỉm trước mắt, nụ cười này theo như gã thấy tràn đầy tính toán, khiến gã không nhịn được nghĩ, Trương Tuyết Sơn mượn danh tiệc mừng thọ mời bọn họ tới, đến tột cùng là để thương lượng làm thế nào cùng nhau đối phó kẻ địch, hay là đang tìm vật thay thế?

“Không sao!”

Sau khi nghĩ thông suốt sự thật này, Tổng Trường An hung hăng ném ra một câu, quay đầu rồi đi, Trương Tuyết Sơn không ngăn cản, nhìn gã đi xa, quay đầu nhìn toilet đối diện như có điều suy nghĩ, cất bước đi vào.

Trong toilet tràn đầy oán khí âm linh lưu lại, mãnh liệt đến nỗi khiến Trương Tuyết Sơn cảm thấy buồn nôn, vội vàng niệm đạo chú thanh tịnh, lão biết Mã Ngôn Triệt rốt cuộc đã hiện thân, nhưng bất ngờ là, với đạo thuật của Tổng Trường An lại có thể toàn thân trở ra.

Lẽ nào hắn đã tìm được cách thức ứng phó rồi sao?

Trương Tuyết Sơn nghĩ ngợi quan sát gian phòng, rất nhanh đã phát hiện ra cung nỏ rơi ở cửa.

Đó là pháp khí Tổng gia, vừa rồi Tổng Trường An nhất định đã kinh hoàng tột độ, mới đánh rơi vật quan trọng đến vậy, thấy cung nỏ, Trương Tuyết Sơn bình tĩnh đại ngộ, thì ra oán linh là bị nó dọa đi mất, năm đó Mã Ngôn Triệt chết dưới Tang Môn đình, chỉ có vật này mới có thể đẩy hắn vào chỗ chết một lần nữa!

Giống như phát hiện ra vật báu, Trương Tuyết Sơn vội vã nhặt cung nỏ lên, pháp khí nho nhỏ, ngoại hình giống như mũi khoan ngắn, lão ấn chốt mở, đầu Tang Môn đình nhanh như gió xoay tròn, trong kim quang nháy màu mơ hồ hiện ra một chữ Tống, đối lại là trước kia, loại pháp khí này y hoàn toàn không thấy vừa mất, nhưng bây giờ lại có thể trở thành pháp bảo cứu mạng lão!

Sợ Tổng Trường An trở lại, Trương Tuyết Sơn tắt cơ quan, nhét pháp khí vào túi ra khỏi toilet, trên mặt một lần nữa đắp lên nụ cười, lão cảm thấy ông trời thực sự quá thiên vị mình rồi, hết thấy đều phát triển theo phương hướng lão hi vọng, hiện tại chỉ cần lấy lại được Tác Hồn Ti và quỷ con, tất cả đều sẽ toàn vẹn, đương nhiên, trước mắt còn rất nhiều phiền phức phải quét sạch, cũng tỷ như một vài người không có nhiều tác dụng lắm, có thể để bọn chúng ngậm miệng.

Tổng Trường An hoang mang đi tới phòng khách khách sạn, gã vốn định lập tức rời khỏi chốn thị phi này, nhưng vừa đi tới cửa, đã bị cửa xoay dọa cả người toát mồ hôi lạnh, cánh cửa chậm chậm chuyển động theo bước chân khách ra vào, tạo thành một hình bầu dục rõ ràng, màu đen như mực, khiến Tổng Trường An không dám khẳng định đó là con mắt hay cái miệng, giống như quái vật canh giữ ở cửa, mưu toan trong nháy mắt gã ra cửa một hơi cắn nuốt gã.

Hoảng sợ khiến gã lập tức dừng bước, không chút nghĩ ngợi, xoay người, theo cầu thang bên cạnh chạy một mạch lên lầu hai, đại sảnh Trương gia tổ chức tiệc mừng thọ được bố trí ở tầng hai, nơi này tụ tập đạo hữu các giới, gã nghĩ oán linh Mã Ngôn Triệt tuyệt đối không dám theo tới.

Bầu không khí trong phòng tiệc ồn ào náo nhiệt, xa cách nhiều năm những người cùng nghề khó có khi tụ họp cùng một chỗ, mọi người đều tỏ ra rất nhiệt tình, tiệc đã trôi qua nửa, rất nhiều người đã uống say, vẫn tiếp tục đưa ly đối chén, nhiệt tình kể lại chuyện bất quý năm đó, không ai chú ý đến Tổng Trường An kinh hồn bạt vía.

Tổng Trường An trở lại chỗ ngồi, thấy trước mắt có rượu, cầm lên trút một hơi, bởi vì khản trương, rượu mạnh hắt cả ra người, gã vội vàng lấy khăn tay lau đi, bạn cùng dự tiệc đến gần bắt chuyện, gã chẳng có

tâm tư để ý tới, trong lòng chỉ đang suy nghĩ tiếp theo phải đối phó với oán linh thế nào.

Đồng bạn còn tưởng rằng gã say, đẩy tô cuộn phô mai vừa được đưa lên bàn ra trước mặt gã, nói: “Ném thử cái này, phô mai trên thịt tô vừa được người phục vụ dùng súng kíp nướng ngay tại chỗ đấy, cứ như làm xiếc ấy, có điều mùi vị cũng không tệ lắm.”

Tổng Trường An không yên lòng đáp một tiếng có lẽ, đồng bạn chưa thỏa mãn, móc bật lửa ra, bật lên, học dáng vẻ vừa rồi của người phục vụ, dọc theo phô mai nướng một vòng.

Động tác kia đẹp mắt, thực sự học giống được mấy phần, nhưng vào giây phút này Tổng Trường An nhìn thấy, không có thứ gì đáng sợ hơn lửa, theo bản năng giật một cái về phía sau, ánh mắt vô tình lướt qua phía trước, đột nhiên thấy có một bóng dáng rất nhỏ xuyên qua đám người, đi về phía mình, lại là quỷ con dẫn đường vừa gặp phải trước cửa toilet.

Không ngờ quỷ con lại dám xuất hiện trong sảnh tiệc tụ tập người tu đạo, mà người xung quanh chẳng thèm để ý chút nào đến sự xuất hiện của nó, Tổng Trường An vã mồ hôi lạnh, mắt nhanh chóng nhìn bốn phía — nếu quỷ con xuất hiện, nói cách khác Mã Ngôn Triệt cũng đã tới, tới tìm gã đòi mạng!

Nhưng người trong đại sảnh quá đông, bóng người tới tới lui lui, trước sau không thể nhìn ra ai là tử linh, Tổng Trường An khẩn trương lui về phía sau, thò tay vào túi, muốn lấy pháp khí chống đỡ, ai ngờ lại móc vào một khoảng không, gã sờ soạng cả buổi, gấp đến độ run cả tay, mới chợt nhớ tới mình vừa đánh rơi pháp khí gia truyền trong toilet.

Nhìn hình dáng quỷ con lơ lửng cách mình càng ngày càng gần, Tổng Trường An sợ hãi đến nỗi ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, không chút do dự túm ngay lấy đồng bạn đang khoe khoang kỹ xảo bên cạnh, lấy hấn làm lá chắn, kéo đến trước mặt mình.

Chiếc ghế tựa vì động tác lớn của gã phát ra tiếng trượt chói tai, thu hút ánh mắt của khách khứa xung quanh tới, Tổng Trường An không thèm quan tâm, gã lúc này chỉ có một ý nghĩ, tránh trước được một khiếp rồi tính, nhưng gã chỉ lo chú ý phía trước, không nghĩ tới đồng bạn vì bị gã lôi kéo, bật lửa sấy tay rơi xuống người gã, đốm lửa tiếp xúc quần áo bị hắt rượu mạnh, phùng một tiếng bốc lên.

Ngọn lửa lan rất nhanh, kinh động đến người bên cạnh, có người muốn tiến lên giúp dập lửa, bị Tổng Trường An kéo ly rượu trên bàn, bùm bụp ném tới, trong sự kinh hoàng tột độ, đại não gã hoàn toàn hỗn loạn, không phân rõ địch ta, chỉ thấy rằng ai cũng đều là oán linh tới đòi mạng.

Sau khi ép mọi người lùi lại, gã đẩy đồng bạn ra, lúc này tiểu quỷ đã chạy đến trước mặt gã, gã quên cả ngọn lửa đang lan nhanh trên người mình, chỉ vào đứa bé kêu to: “Quỷ con! Quỷ con dẫn đường cho oán linh!”

Bị tiếng hét chói tai của gã kinh động, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh họ đã thêm một đứa bé, thằng bé thoạt nhìn chỉ khoảng hai ba tuổi, nhưng khí tràng âm trầm, mắt nhìn chăm chăm vào Tổng Trường An, đột nhiên cất bước về phía gã.

“Bé con!”

Tạ Phi đang ở gần đấy, nhìn thấy rõ nhất, khi thấy thằng bé đúng là Bé con nhà họ Nhiếp, hấn thắt thanh kêu lên.

Một tiếng này khiến Tống Trường An càng hoảng loạn, mắt thấy đứa bé dùng tốc độ đặc biệt quỷ dị vọt đến trước mặt mình, gã ngay cả phản kích cũng quên, quay đầu một cái, thấy cửa sổ sát sàn lớn sau lưng, gã cuống quýt kéo cái ghế bên cạnh, ôm nó phi ra ngoài.

Dưới sự va đập mạnh của chiếc ghế, cửa sổ thủy tinh vỡ choang một mảng lớn, Tống Trường An cứ như vậy trước mắt bao người, ôm cái ghế nhảy xuống lầu, rất lâu, mọi người mới lấy lại tinh thần, đều chạy đến trước cửa sổ, thò đầu xem tình hình gã.

“Đây là chuyện gì? Thằng bé kia đâu?”

Hà Thuận Hải cũng nhìn thấy quỷ con, lại nhìn phản ứng của Tống Trường An và nét mặt Trương Tuyết Sơn, trong lòng ông ta đã nắm chắc, cố ý lớn tiếng hỏi.

Đám người Cơ Khải và Trương Tuyết Sơn liếc mắt nhìn lẫn nhau, không ai nói gì, ngược lại là Trương Lạc người được chúc thọ đêm nay, không hiểu tình hình đột nhiên phát sinh là thế nào, bước nhanh tới trước cửa sổ.

Phía dưới cửa sổ sau của khách sạn là hẻm nhỏ thông tới bãi đỗ xe, Tống Trường An đã bò dậy, độ cao của tầng hai chẳng tạo ra thương tích gì đối với người nhiều năm rèn luyện, nhưng sắc mặt của gã lại trắng như người chết, ánh lửa lan rộng chiếu sáng về mặt cực độ hoảng sợ của gã, vừa dập lửa vừa như mê muội chạy về phía trước, Trương Lạc vội vàng kêu lên: “Mau đi cứu người!”

Nhận được mệnh lệnh của chương môn, mấy người đệ tử đám Tạ Phi nhảy xuống từ cửa sổ bị vỡ tan, một vài người khác khác tuổi đã khá lớn lại y vào thân phận chuyển sang đi cầu thang bên kia, song đại đa số người không rõ nguyên do, vẫn còn đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau, một lát, Trương Yên Hoa đột nhiên kêu lên: “Đứa bé quỷ đâu? Quỷ con kia không thấy đâu nữa?”

Trương Lạc quan sát bốn phía, quả nhiên không thấy bóng dáng Bé con, vừa rồi biến cố xảy ra quá nhanh, rất nhiều người chen vào một chỗ, trong lúc hỗn loạn không ai chú ý đến việc đứa bé đột nhiên xuất hiện kia đã đi đâu.

“Thằng bé sẽ không bị chen xuống lầu đấy chứ?” Có người lo lắng hỏi.

Những người khác lập tức thò đầu nhìn con đường dưới lầu, nhưng không thấy gì, Cơ Khải đi tới, âm dương quái khí nói: “Yên tâm, đó là một tiểu quỷ, cho dù ngã xuống cũng không chết được...”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?” Cắt ngang châm chọc của lão, Trương Lạc quát lên: “Sao Bé con lại

tới đây?”

Chưởng môn nổi giận, Cơ Khải thức thời mà im lặng, nhìn Trương Tuyết Sơn đứng ở đằng xa, Trương Tuyết Sơn đành phải đi tới hòa giải: “Việc này nói sau, Tổng Trường An hình như bị quỷ quần lấy, chúng ta đi cứu người trước đã.”

Trương Lạc nhìn Hà Thuận Hải và mấy người ở gần, vẻ mặt mọi người đều khác thường như nhau, lộ ra vẻ khẩn trương, rồi lại gắng sức để mình giữ bình tĩnh, nhằm đặt mình ra ngoài, trực giác nói cho ông biết những người này biết rõ nội tình, nhưng bây giờ quả thực không phải lúc hỏi nhiều, trong tình huống nguy cấp, ông không dám xía đến thân phận người được chúc thọ của mình, vịn cửa sổ nhảy xuống lầu.

Hành động này ảnh hưởng đến những người lớn tuổi khác, cũng nhảy xuống theo, đuổi về hướng Tổng Trường An biến mất.

Nhiếp Hành Phong lái xe đi tới trước cửa khách sạn, từ rất xa đã thấy vài người từ bên trong chạy rất nhanh ra ngoài, Trương Chính cũng chú ý đến: “Ồ?”

“Cậu biết à?”

“Đồng đạo, chắc là tới tham gia tiệc mừng thọ chú, bọn họ đây là muốn đi đâu?”

Trương Chính khó hiểu nhìn lên trên lầu, sau khi thấy âm khí bao phủ trong cửa sổ lầu hai, thần kinh của hắn căng thẳng lên, lo Trương Lạc xảy ra chuyện, định bảo Nhiếp Hành Phong dừng xe, Trương Huyền lại mở miệng trước.

“Chủ tịch, đuổi theo bọn họ!”

Trước khi Trương Chính đưa ra ý kiến phản đối, xe đã dùng tốc độ cực nhanh lái về phía trước.

Họ rất nhanh đã đuổi kịp mấy người kia, nhưng âm khí từ phía trước truyền tới khiến Trương Huyền lưu ý hơn, bảo Nhiếp Hành Phong tiếp tục lái theo hướng mình chỉ, không lâu sau bọn họ đến bãi đỗ xe gần đây, một bên bãi đỗ xe là quốc lộ, đêm đã khuya, xe cộ không nhiều lắm, nhưng ai cũng lái xe với tốc độ nhanh nhất, thỉnh thoảng truyền đến tiếng báo xe ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự yên ổn xung quanh.

Nhưng, không ảnh hưởng đến sự tàn nhẫn, oán khí và sát khí ẩn núp trong đêm đen.

Sát khí mãnh liệt tràn ra ngay cả Nhiếp Hành Phong cũng cảm nhận được, nhìn về tòa nhà khách sạn cao vút phía trước, biển quảng cáo phía trên cùng tòa nhà không ngừng nhấp nháy ánh sáng rực rỡ, chẳng biết có phải ảo giác hay không, anh cảm thấy ánh sáng kia rất giống một con mắt, đang từ trên cao nhìn xuống. lạnh lùng nhìn chằm chằm tất cả phía dưới.

“Chủ tịch anh xem!”

Nhiếp Hành Phong lấy lại tinh thần, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng hét chói tai, một người đàn ông toàn thân phát sáng chạy vội tới, sau khi gã chạy đến gần, Nhiếp Hành Phong mới phát hiện ánh sáng trên người đàn ông là do bị bắt lửa gây ra, chính gã cũng đang trong trạng thái khá hoảng sợ, vừa chạy lung tung vừa dập lửa, nhưng ngọn lửa mới vừa dập tắt, không bao lâu lại tự bốc lên, cứ vậy lặp đi lặp lại.

“Gặp quỷ rồi!”

Mặc dù Trương Huyền đã lăn lộn nhiều năm trong nghề thiên sư này, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, mắt thấy phía sau có người đuổi theo, giống như muốn cứu người đàn ông đang bốc cháy, lại bị gã hất ra, cuống cuống chạy không chọn đường một hồi, đột nhiên nhìn thấy xe bọn họ, vậy mà bất chấp xe cộ qua lại trên đường, chợt bổ tới.

Tốc độ của gã sắp tới trình độ quỷ dị, đợi đến khi Nhiếp Hành Phong phản ứng kịp, người gã đã nhào lên kính chắn gió.

Rầm!

Xe phanh lại, ba người trong xe đều theo quán tính đồng thời lao về phía trước, cũng may trong thời gian ngắn bị dừng liên tiếp vài lần, Trương Huyền đã có kinh nghiệm, ngay lúc trước khi xe phanh lại đã dùng chân trước chống vào phía trước, kịp thời tránh được thảm kịch giống nhau xảy ra, cậu ngẩng đầu, đang muốn tự khen một cái, nhưng lại đối mặt với người đàn ông bổ lên xe.

Cách một tầng kính, Trương Huyền thấy đôi mắt đối phương đỏ ngầu, có lẽ chính gã cũng không phát hiện ra, gã đã nhập ma rồi, ngọn lửa trên người có thể dập tắt, nhưng ánh lửa lập lòe trong mắt lại không cách nào tắt được, một vật thể cháy đen giống như tay người từ sau cổ người đàn ông xuyên qua, giữ chặt gã, ánh lửa từ đầu ngón tay màu đen lần lượt kéo dài xuống ngực người đàn ông, khiến cho lửa trên người gã vĩnh viễn không có cách nào dập tắt.

“Lùi lại!”

Sau khi phát hiện người đàn ông bị quỷ quần lấy, Trương Huyền phát ra tiếng quát, dường như nghe thấy tiếng quát lớn của cậu, một khối xương sọ trắng xám lộ ra phía sau người đàn ông, Trương Huyền vốn đã lấy đạo bùa, chuẩn bị bắn ra, rồi đột nhiên nhìn thấy cái đầu lâu, không khỏi sửng sốt, trong chớp mắt ánh lửa hắt lên, một vật thể được khảm lên đỉnh chiếc đầu lâu kia chợt lóe lên trước mắt cậu.

Đây không phải là oán linh Mã Ngôn Triệt đấy chứ?

Trương Huyền do dự khiến cậu mất đi tiên cơ, chỉ nghe thấy người đàn ông ngoài xe phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, ánh lửa trước mặt chợt bùng lên, lại là phun ra từ miệng gã, sau đó truyền đến tiếng lách cách, cửa chiếc xe đột nhiên tự động khóa lại, bọn họ bị nhốt trong xe, mắt nhìn người đàn ông ở bên ngoài đang

liều mạng đập cửa xe nhưng không cách nào cứu giúp.

“Đậu má, đây là hiện tượng quỷ quái gì vậy?”

Bởi trước đó không lâu mới sử dụng pháp lực, thân thể Trương Huyền còn chưa khôi phục lại, sau vài lần dùng linh lực mở cửa xe thất bại, cậu tức giận chửi một câu, tình hình Trương Chính ngồi phía sau cũng không khác cậu cho lắm, trong lúc ba người nôn nóng trong xe, người đàn ông đã bỏ qua việc cầu cứu bọn họ, xoay người lao đảo chạy ra giữa đường.

Lúc này đám người Tạ Phi đã đuổi tới, tiến lên ngăn cản người đàn ông, lại bị gã coi như kẻ thù mà động thủ, một vài người pháp lực kém bị gã đá ra ngoài, Tạ Phi thấy không ổn, muốn lui về phía sau, lại phát hiện trong chớp mắt gã quỷ dị xông đến trước mặt mình, đưa tay ôm lấy mình, hồng truyền quỷ hỏa lên người mình, không khỏi sợ hãi kêu to cứu mạng.

Trương Huyền nhìn thấy, nhưng bởi vì bị nhốt trong xe nên không giúp được gì, bọn họ càng thi pháp, tình hình càng gay go, âm khí cực thịnh hòa cùng dương khí, hai bên giáp công, ẦM một tiếng, âm hỏa dấy lên, bao phủ cả chiếc xe trong đó.

Ánh lửa xông đến quá nhanh, mắt Trương Huyền bị chói, không tự chủ được nhắm lại, xuyên qua lửa lớn cháy hừng hực, cậu lơ mơ nhìn thấy Tạ Phi được đồng đạo giúp đỡ giãy thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông, ngã lăn sang một bên dập lửa trên người, mà người đàn ông cuối cùng cũng bị lửa hoàn toàn nuốt trọn, mặc cho gã giãy dụa thế nào, quỷ hồn bám ở phía sau gã cũng gắt gao không buông tay, lỗ hổng trong hốc mắt được ánh lửa chiếu rọi, hệt như Thiên Nhân, coi thường thảm kịch đang xảy ra.

“A!”

Trên bãi đất trống lẩn lộn thành một đồng đột nhiên vang lên một tiếng kêu to, giọng nói nhỏ bé, lại lạnh lẽo vang dội, nghe thấy tiếng kêu, Trương Huyền và Nhiếp Hành Phong đồng thời cả kinh, giọng nói này bọn họ không thể quen thuộc hơn được nữa, không phải Bé con thì là ai!

Bọn họ nhìn ra ngoài, nhưng bên ngoài xe bị đám khói dày đặc bao phủ, chỉ có thể láng máng nhìn thấy một bóng dáng nhỏ phóng cực nhanh về phía người đàn ông bốc cháy, oán linh phát hiện ra, cùng lúc Bé con tới gần từ trên người Tống Trường An rút ra, trong nháy mắt biến mất trong trời đêm.

2. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 2

“Cụ tổ ơi, cụ giết con đi!”

Làm thế nào cũng chẳng thể ngờ ngay cả nơi linh khí như Thường Vận cũng không vây hãm được Bé con, lại còn để bé chạy đến chỗ này, Trương Huyền điên tiết kêu to một tiếng, bất chấp hậu quả khi cưỡng ép làm phép, biến Tác Hồn Ti thành lưỡi dao sắc, định chém về phía cửa xe, bị Nhiếp Hành Phong kịp thời

cản lại, vung Tê Nhận lên, ngừng tụ tâm niệm, hai tay cầm chuỗi đao bổ xuống.

Trong tiếng vang ầm ầm, cửa xe bị chẻ ra, ngọn lửa bên ngoài bao vây họ cũng bị cương khí của pháp khí ảnh hưởng đến, đồng thời tạt sang hai bên, Nhiếp Hành Phong để Trương Huyền xuống xe trước, đợi anh cứu được Trương Chính ra, hai người mới từ trong lửa chạy đến, đã thấy Bé con bước đôi chân nhỏ, không để ý hỏa hoạn còn đang bùng cháy trước mắt, vọt tới trước mặt bọn họ, trong ánh mắt hiện lên ủy khuất và kinh hoàng, gọi to: “Huyền Huyền, Chủ tịch, đừng chết đừng chết!”

Trương Huyền rất thiếu sức chống cự đối với chiêu này của thằng bé, thấy bé còn mặc quần áo đồng phục Thường Vận, bộ dạng mếu máo như sắp khóc đến nơi, cơn tức đang bốc lên lập tức tan mất một nửa, ôm lấy bé đi tới chỗ an toàn, dỗ dành: “Ngoan, không sao đâu, không sao đâu.”

“Nhưng mà...”

Bé con chớp chớp mắt, một lát sau, giống như phản ứng kịp, oa một tiếng khóc lên, nước nỡ nói: “Các chú đều không cần Bé con nữa, các chú muốn chết phải không? Bé con không muốn các chú chết.”

Nhiếp Hành Phong vốn định khuyên Bé con đừng khóc, nghe xong lời bé, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, thấy đám người tụ tập càng ngày càng nhiều, Trương Lạc cùng những đồng đạo khác cũng lục tục kéo tới, anh nháy mắt với Trương Huyền, bảo cậu đưa Bé con rời đi trước — oán linh không đếm xỉa đến các vị đạo giả, trong tiệc mừng thọ Trương Lạc tùy tiện giết người, Nhiếp Hành Phong nghĩ có lẽ hẳn có lý do để hoành hành ngang ngược, bây giờ có người bị thiêu sống trước mặt mọi người, trước hết để Bé con tránh khỏi thị phi là quan trọng nhất, bằng không nhất định có người có tâm tư sẽ bày ra mưu đồ lớn về chuyện này.

Trương Huyền cũng nghĩ đến, ôm Bé con muốn đi, lại bị người ngăn cản, Cơ Khải phân phó đệ tử vây quanh cậu, âm dương quái khí nói: “”Mọi người đều đã nhìn thấy, đây cũng là tai họa do quỷ con mang đến, lại dám giết người trong lúc những người tu đạo tụ họp, nó thật là quá tàn nhẫn rồi, đêm nay không giải quyết vấn đề này, không một ai được đi, mọi người nói có đúng không?”

Lão không dám một mình khiêu chiến, liền kéo đồng bạn tới tăng thêm thanh thế, đáng tiếc hiện trường bị ánh lửa và khói mù bao phủ, sự chú ý của mọi người đều đặt lên Tổng Trường An và Tạ Phi, không ai đáp lại đề nghị của lão, chỉ có Khúc Tinh Thần chạy tới, khẩn trương hỏi Trương Huyền: “Dạ Lăng có ở đó không? Hẳn có sao không?”

Xung quanh bị một đám người vây quanh, ngoại trừ đệ tử của Cơ Khải, còn có rất nhiều gương mặt xa lạ, Trương Huyền thấy Trương Tuyết Sơn và Hà Thuận Hải đứng ở đằng xa, nghĩ bụng phần lớn là thủ hạ của bọn họ, bị mọi người nhìn chăm chăm như hổ đói, hoàn toàn không đi được, cậu dứt khoát lùi lại, vỗ lưng Bé con an ủi bé đang sợ hãi, lại nhìn Tạ Phi đang loạn thần kinh không ngừng phủi quần áo bên cạnh, mỉm cười nói với Khúc Tinh Thần: “Tổ Vấn không sao, chúng tôi cũng không sao, người có sao tôi nghĩ hẳn là người khác.”

Khúc Tinh Thần không biết chuyện bọn họ trải qua ở ngoại ô, nghe nói Tổ Vấn không sao, liền an tâm, Tạ Phi lại bị quỷ hỏa dọa đến hỗn loạn cả thần trí, chỉ vào bọn họ kêu to: “Là bọn mi làm, bọn mi đang cố ý trả thù ta!”

Bé con vừa được Trương Huyền đỡ ngủ, lại bị tiếng gào của Tạ Phi đánh thức, dụi dụi mắt muốn quay đầu nhìn, bị Trương Huyền ấn vào lòng, cậu đang định chế giễu lại, phía trước truyền đến tiếng kêu, là đồng môn và bạn bè của Tổng Trường An nhìn thấy thảm trạng gã bị thiêu chết, vây quanh người gã thất thanh khóc lóc, có mấy người bị đệ tử Cơ Khải giật dây, cho rằng Tổng Trường An chết là tai họa do Bé con mang đến, lòng đầy căm phẫn xông về phía Trương Huyền chất vấn tội lỗi.

Bé con dưới biển cố liên tiếp, khí tràng trở nên âm u lại tàn nhẫn, trong con mắt mọi người, loại quỷ mị này sớm đã trong phạm vi tru diệt, huống chi vừa rồi có người chết cháy trước mặt bọn họ, đều nổi lên phần nộ, đã có người lấy pháp khí ra, nếu không phải kinh sợ trước khí thế của Nhiếp Hành Phong, bọn họ đã sớm cùng nhau tiến lên.

Đối mặt với đám người đang trong trạng thái căm phẫn, bất luận lời giải thích lý tính nào cũng sẽ bị cho là lấy lệ, điểm này Nhiếp Hành Phong cực kỳ rõ ràng, cho nên anh cũng chẳng tốn thời gian đi giải thích, mà trước hết hỏi Tạ Phi chạy tới cứu người.

“Cậu dẫn người đuổi đến, nhìn thấy cái gì, có thể kể lại tất cả cho mọi người nghe một chút không?”

“Tôi...”

Ánh mắt Tạ Phi chờ đợi, giống như vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm vừa gặp phải, liêu lĩnh lúc trước biến mất sạch, bị hỏi đến, hần sững sốt cả buổi, mới hoảng hốt nói: “Sau khi người Tổng Trường An bốc cháy đột nhiên phát cuồng, lúc chúng tôi chạy tới, đã thấy ông ta nằm bò trên chiếc xe kia...”

Hần chỉ chỉ xe của Nhiếp Hành Phong đỗ cách đó không xa, sau khi oán linh biến mất, ngọn lửa cũng tắt, nhưng thân xe bị cháy đến đổi màu, một chiếc xe rất đẹp cứ thế biến thành sắt vụn.

“Sau đó ông ta nhìn thấy tiểu quỷ, càng điên cuồng khiếp hơn, coi chúng tôi là kẻ địch, làm hại chúng tôi đều bị thương, lúc toàn thân ông ta bốc cháy tiểu quỷ vẫn luôn ở đây, mọi người đều thấy được.”

Nghe xong Tạ Phi nói, lập tức có mấy người phụ họa theo, chỉ có một người chần chừ nói: “Tổng Trường An hình như là bị quỷ hỏa bám thân, vừa nãy tôi nhìn thấy có một con quỷ vẫn bám suốt sau lưng ông ta...”

“Quỷ có hình dáng thế nào...?”

Đặt câu hỏi chính là Cơ Khải, lão biết tại thời điểm vi diệu này bản thân không nên nói, nhưng thực sự nhịn không được, bởi vì những việc trải qua lúc trước, lão vẫn luôn lo sợ bất an về truyền thuyết cái đầu lâu khô và Mã Ngôn Triệt trở về, vừa nghe thấy tin tức thế này, liền không thể chờ đợi được hỏi ra.

Người đàn ông nhìn thấy linh thể đạo hạnh không cao, ngập ngừng nói: “Là quỷ bị đốt cháy thành than, từ cổ trở lên hình như là xương khô...”

“Mã Ngôn Triệt!”

Trong đám đông có người kêu lên, bóng đêm tối tăm, không thể nhận ra là ai kêu, Nhiếp Hành Phong thấy đám người Trương Tuyết Sơn và Hà Thuận Hải lập tức thay đổi sắc mặt, anh nhân cơ hội hỏi: “Mã Ngôn Triệt là ai?”

“Tôi biết!” Trương Huyền cùng anh phối hợp ăn ý, cướp lời đáp: “Là hậu nhân của Nam Xuyên Mã gia khu ma, hai mươi năm trước, sau một lần liên thủ cùng đồng đạo giết ma đã mất hành tung, có người nói ông ta bị chết oan, ông ta xuất hiện lần nữa nhất định là quay về báo thù.”

“Trương Huyền, cậu đừng nói lung tung!”

Đối mặt với lời trách móc của Trương Tuyết Sơn, Trương Huyền cười nhạt: “Có phải nói lung tung hay không, trong lòng những người tham dự sự kiện năm đó đều biết, hiện tại Kim Đại Sơn chết, Lâm Thuần Khánh chết, Tần Phong chết, cái người tên là Tống gì đó cũng đã chết, phải chăng đến tận lúc cái chết tới sát bản thân, các người mới chịu thừa nhận sự tồn tại của Mã Ngôn Triệt?”

“Mã Ngôn Triệt gì chứ, đều chưa từng nghe nói đến người này, mau giao tiểu quỷ ra đây, bằng không bọn mi chính là tà đạo!”

Trong đám người có kẻ nôn nóng kêu lên, nhưng hắn vừa dứt lời, tóc liền bốc lửa, người ở gần hắn sợ hãi kêu lên né tránh sang hai bên, giống như hắn là bệnh dịch, không cẩn thận một cái, cũng sẽ bị chết oan như Tống Trường An.

“Nhìn đi, đây cũng không phải chúng tôi làm, là chính hắn nói lung tung bị thiên phạt.” Trương Huyền bắt được cơ hội, phô trương thanh thế: “Ngay cả Nam Xuyên Mã gia cũng không biết, ấy mà dám tự xưng là người trong đạo, thật tức cười.”

Nhiếp Hành Phong nhin không được liếc Trương Huyền một cái, rất muốn nói, hình như ai đó cách đây không lâu cũng mới biết về Mã gia thì phải.

Gần đây vụ việc chết người xảy ra liên tiếp, phạm là người có chút đầu óc đều biết nội tình không đơn giản, lúc này nghe Trương Huyền nói như vậy, lập tức tỏ thái độ bàng quan, Trương Lạc quét nhìn đám người bên cạnh, hỏi Trương Huyền: “Ý con là cái chết của họ đều liên quan đến Mã Ngôn Triệt?”

Trương Huyền đang định trả lời, truyền đến một tiếng phịch, là Tạ Phi không chống đỡ được thân thể khó chịu, đột nhiên ngã xuống, các sư huynh đệ đỡ hắn lên, hỏi tình hình của hắn, hắn lắc đầu không đáp, đỡ hắn đứng một hồi, cảm thấy toàn thân nóng không chịu được, sợ mình cũng chịu số phận giống Tống Trường An, hắn hốt hoảng cởi áo ra, ném sang một bên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, nói: “Không sao.”

Xung quanh không ai đáp lại, Tạ Phi cảm thấy không bình thường, quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt mọi người đều đang chăm chú nhìn vào lưng mình, có người kêu lên, tuy rằng không lớn tiếng, nhưng nổi

hoảng sợ không cần nói cũng biết, điều này khiến hắn đột nhiên nhớ tới ấn ký màu đen sau lưng mình, vừa rồi đầu hơi choáng, hắn thế mà lại quên mất, cởi áo trước mặt mọi người.

Bị nhìn chằm chằm đến rợn người, Tạ Phi biết không hay, xoay người, hướng về phía Cơ Khải kêu to: “Sư phụ cứu mạng!”

Sắc mặt Cơ Khải không dễ nhìn hơn những người khác bao nhiêu, giống như muốn rũ sạch quan hệ, nhanh chóng né sang một bên, đồng thời dùng ánh mắt hỏi Trương Tuyết Sơn, Tạ Phi cũng nhìn Trương Tuyết Sơn, hắn biết sư phụ luôn luôn vâng lệnh sư bá, vội vàng chạy tới trước mặt Trương Tuyết Sơn, kêu lên: “Xin sư bá cứu mạng!”

Trương Tuyết Sơn vẻ mặt nghiêm trọng, lật vai Tạ Phi, để hắn quay lưng về phía mình, dưới ánh đèn đường, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, một dấu tay to như thế lấy cột sống làm trung tâm kéo dài ra phía ngoài, gần như chiếm toàn bộ lưng hắn, màu sắc quái dị như mực vấy, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta hoảng sợ trong lòng.

“Gần đây con gặp phải rắc rối gì đúng không?” Trương Tuyết Sơn lạnh giọng chất vấn.

“Không có ạ...”

“Nói thật đi!”

“Thật sự không có...”

Tạ Phi sắp khóc đến nơi, hắn vẫn luôn nghi ngờ mình xảy ra chuyện là do Trương Huyền giở trò quỷ, nhưng hôm nay sau khi nhốt họ lại, nhìn phản ứng của bọn họ lại cảm thấy không giống, nhớ tới chuyện vừa trải qua, càng lúc càng hoảng sợ, nói: “Lúc Kim Đại Sơn bị chết cháy ở nhà hàng, con có mặt ở hiện trường, sau đó con liền khó chịu... Có phải con cũng bị Thiên Nhân nguyên rửa rồi không?”

“Không phải Thiên Nhân.” Nhìn đệ tử hốt hoảng, Trương Lạc lắc đầu, không biết rốt cuộc hắn đã làm gì, gặp phải rắc rối lớn như vậy: “Đây là thủ chương ấn (*dấu bàn tay*) của Mã gia, chỉ có người của Mã gia mới có thể lưu lại.”

Lại là Mã gia!

Trương Huyền cảm thấy đau đầu, theo lý nếu bọn họ suy luận chính xác, người Mã Ngôn Triệt muốn báo thù chính là đời trước, hắn sẽ không ra tay với Tạ Phi, cho dù ra tay, cũng sẽ dùng lửa, dùng một thủ chương ấn thì coi là gì đây?

“Chuẩn bị quan tài đi.” Trong bóng tối có người nhàn nhạt nói: “Quý thủ ấn của Mã gia chính là bùa đòi mạng, người bị vỗ phải, chẳng khác nào bị xử tử hình, cho dù mi có chạy tới chân trời góc bể, cũng không thoát khỏi sự truy đuổi của cái chết.”

Là tiếng của người đầu tiên vừa gọi ra cái tên Mã Ngôn Triệt kia, cảm giác được trong ngữ khí của y có chút hả hê, Nhiếp Hành Phong hơi quái lạ, muốn nhìn rõ y là ai, đáng tiếc người vây quanh quá đông, không thể phân biệt được, chợt nghe Tạ Phi kêu to: “Giải cứu thế nào? Ai có thể cứu tôi với?”

“Không cứu được, trừ phi được người Mã gia giúp đỡ.”

“Vậy làm sao mới có thể tìm được người của Mã gia?”

Tạ Phi lại gắng hỏi, nhưng lần này không có ai trả lời hắn, hắn không khỏi nóng nảy, tiện tay túm một người bên cạnh lớn tiếng hỏi: “Tại sao lại là tôi? Tôi đâu có đắc tội Mã gia chứ, ngay cả họ là ai cũng không biết, hắn muốn tới báo thù, sao lại muốn tìm tôi?”

Người bị túm vội vàng hất tay hắn ra, tránh sang một bên, Tạ Phi không nhận được câu trả lời, chuyển oán khí ngập tràn lên Bé con, xông về phía Trương Huyền, gào lên: “Nhất định là con quỷ con này dẫn oán linh tới, bắt nó lại cho ta, nó chết rồi, ta mới có thể sống sót!”

Nghe đối thoại của mọi người, Trương Huyền còn đang suy nghĩ liệu Tạ Phi có phải giống như Tần Phong bị ai đó giả họa hay không, thấy hắn lên cơn rồi vọt tới trước mặt, vội vàng ôm Bé con tránh ra, nói: “Mi bị bệnh à, oán linh giết người thì giết người, cần phải có người dẫn dắt hay sao?”

“Đương nhiên cần, oán linh không nhìn thấy gì, không có tiểu quỷ dẫn đường, hắn căn bản không tìm được!”

“Ủa, không phải mi vừa rồi còn nói không biết Mã gia à? Sao đã biết vị oán linh tiên sinh này không nhìn thấy gì?”

Bất được sơ hở trong lời nói của Tạ Phi, Trương Huyền lập tức hỏi lại, Tạ Phi giật mình, phát hiện mình lỡ miệng, dứt khoát chẳng nói năng gì, xông lên cướp người.

Những người khác cũng nhao nhao vây lên, hòng giật lại tiểu quỷ trong tay Trương Huyền, trong này có không ít người từng tiếp xúc với Mã Ngôn Triệt trước khi y mất tích, vừa mới nhìn thấy Bé con theo oán linh cùng nhau xuất hiện, sợ oán linh cũng sẽ gây rắc rối cho mình, xuất phát từ tâm lý tự vệ, đồng loạt tham gia vào đoàn chiến đấu.

Trương Lạc vội vàng quát dừng lại, nhưng một khi tâm lý sợ hãi của con người bị tác động, tất cả lý trí đều bị quăng đi không thềm đếm xỉa, chỉ muốn làm thế nào mới có thể bảo vệ được lợi ích của mình.

Lời của Trương Lạc bị phớt lờ, ông muốn ngăn đệ tử môn hạ của mình, lại phát hiện ra bọn họ còn phần nộ hơn những người khác, dường như Trương Huyền và Bé con đã trở thành tế phẩm, bất cứ lúc nào cũng có thể vì lợi ích cộng đồng của mọi người, đưa họ lên tế đàn, một màn này cực kỳ giống cảnh tượng hai mươi mấy năm trước kia, ông biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng không có sức để ngăn cản.

“Các người điên hết rồi sao!?”

Ông tức giận quát to, nhưng chẳng ai để ý đến, chỉ có Trương Chính và Khúc Tinh Thần giúp đỡ ngăn cản mọi người, lại bị đám đông cầm phần đẩy ra phía sau, thấy có người lấy pháp khí ra, Trương Lạc kêu to: “Dừng tay!”

Tiếng kêu bị tiếng súng vang dội át đi, tiếng súng chấn động đám đông, khiến bọn họ dừng vây công, liền thấy ngay phía trước, Nhiếp Hành Phong vẻ mặt lạnh lùng giơ cao súng, hòng súng chỉ lên không trung, anh chưa nói gì, nhưng động tác này tỏ rõ lập trường của anh.

— Phát súng đầu tiên là cảnh cáo, nếu ai còn dám lộn xộn, chính là té phẩm tiếp theo!

Cách làm cương quyết lại bạo lực này ngay cả Trương Huyền cũng thấy kinh hãi, quay đầu nhìn anh, đột nhiên cười một cái, nhẹ giọng nói: “Chủ tịch thật ngẫu!”

“Thật ngẫu!”

Bé con lằm bằm nói mớ, muốn ngẩng đầu xem náo nhiệt, bị Trương Huyền đè đầu xuống, cấm bé lộn xộn.

Hành động của Nhiếp Hành Phong có công hiệu, liên quan đến vấn đề tính mạng, mọi người không kích động như lúc đầu nữa.

Thấy tạm thời đã trấn áp được đám đông, anh đang muốn nói vài câu xã giao ép lui bọn họ, bỗng nhiên có người vọt từ trong đám người ra, vừa chạy vừa kêu: “Kẻ có tiền thì giỏi lắm à? Lại dám cầm súng hành hung, ta cũng muốn xem xem, mi có thật sự dám giết lão tử hay không!”

Người đàn ông trong chớp mắt đã chạy tới gần, Nhiếp Hành Phong không thể thực sự nổ súng với hắn, trong lúc do dự liền thấy hắn vung ra một dây thừng dài na ná roi mềm, cuốn về phía Trương Huyền, những người khác cũng bị lôi kéo, cùng xông lên, Trương Huyền vội vàng đối phó với địch thủ, không để phòng dây thừng giữa chừng chuyển hướng, cuốn lấy cánh tay Bé con, muốn miễn cưỡng kéo bé qua!

Trương Huyền vội vàng ngăn cản, ai ngờ Bé con bình thường quen chơi với Tác Hồn Ti, trong lúc mơ mơ màng màng còn tưởng là đang chơi, lại thả tay cậu ra, theo lực kéo của dây thừng tự động bay qua, Trương Huyền không bắt được, liền thấy bé bị dây thừng cuốn vào lòng người đàn ông kia.

Thấy bắt được tiểu quỷ, người xung quanh cùng phát ra tiếng hoan hô, người bắt được kia càng hưng phấn, vội vã móc bùa trừ tà, vỗ lên ấn đường Bé con, lại nắm cổ bé bóp một cách tàn nhẫn, muốn ép dương khí bé hút vào ra ngoài, Trương Huyền kinh hãi, quăng Tác Hồn Ti ra, hung hăng bỏ về phía người đàn ông.

Trong bóng tối có mấy tờ đạo bùa bắn tới, tuy rằng không ngăn được sát khí của Tác Hồn Ti, nhưng làm giảm đi lực của nó, người đàn ông nhân cơ hội né tránh công kích của Trương Huyền, trong miệng cấp tốc niệm bùa chú, Bé con bị hắn làm cho khó chịu, oa một tiếng khóc lên, Nhiếp Hành Phong nhìn đến sốt ruột, vài lần muốn nổ súng, đều bị đám người lộn xộn che chắn, nghe tiếng khóc của Bé con càng ngày càng vang dội, anh không nhịn được, rút Tê Nhận ra, dưới ánh sáng lấp lánh của pháp khí, người vây quanh bọn họ bị lệ khí đánh ngã xuống đất, Nhiếp Hành Phong nhân cơ hội chạy tới, đầu ngón tay chạm vào người đàn ông kia, đầu ngón tay chạm vào người đàn ông kia.

đã nghe thấy người đàn ông phát ra tiếng hét thảm, buông Bé con đang bị giữ chặt ra, ôm một mắt ngã lẫn xuống đất.

Bé con bị ném lên không trung, vừa quay đầu, đã thấy ánh sáng bạc phóng tới, bắt bé lại, Trương Huyền nhân cơ hội kéo bé về trong ngực mình, thấy bé lắc lư một cái tay nhỏ bên trên dính đầy vết máu, trên trán còn dán đạo bùa khu trừ ác quỷ, không khỏi điên tiết, gạt đạo bùa đi, hỏi: “Khó chịu ở đâu?”

“Đồ bại hoại đáng ghét, đồ bại hoại đáng ghét!”

Bé con giống như bị dọa sợ, rất khoa trương mà hoa chân múa tay kêu lớn, chỉ là hai mắt lấp lánh, hoàn toàn không có phản ứng khó chịu.

Trương Huyền yên tâm, cố ý bày đạo bùa ra trước mặt bé, lớn tiếng hỏi: “Con có sợ cái này không?”

“Hơ, đây là cái gì ạ, sao lại muốn dán lên mặt con?”

Giọng Bé con không lớn, nhưng người nên nghe đều nghe thấy, mọi người đều lộ vẻ mặt khó tin, theo lý tiểu quỷ sợ nhất là vật trấn tà, bị đạo bùa chỉ cương trấn áp, cho dù không phải hồn phi phách tán thì cũng sẽ uể oải một trận, nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Bé con, đừng nói là uể oải, ngay cả sợ sệt cũng không thấy tí nào, đây đâu phải là phản ứng tiểu quỷ nên có?

“Ai nói nó không phải tiểu quỷ, trẻ con lại có sức lực lớn đến mức đả thương được người khác hay sao? Ai có thuốc trị thương không, mau cứu người! Không được thả tiểu quỷ! Bắt nó lại.” Trong đám đông có người kêu lên.

Mắt người đàn ông bị thương, kêu gào lẫn lộn trên mặt đất, Trương Huyền không nhìn rõ vết thương của hắn, nhưng với sức mạnh một quyền có thể đập nát con người Hát Lang của Bé con, cậu nghĩ người này còn có thể sống được, đã là kỳ tích. Có người tiến tới đề người đàn ông lại, muốn giúp hắn xem vết thương, nhưng hôm nay mọi người đều là tới mừng thọ, chẳng ai mang thuốc trị thương bên mình, chỉ có thể nhìn hắn kêu la đau đớn, đành bó tay.

Có người bị lời nói kích động, vẫn muốn xông lên gây hấn, Trương Huyền cười lạnh một tiếng, muốn đón tiếp, bị Nhiếp Hành Phong ngăn lại, đứng trước mặt cậu, quát về phía đám người: “Náo loạn đến mức này, nên kết thúc thôi! Có người bị thương, hãy lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát!”

Quát xong một lời chấn động, không giận tự uy, tất cả mọi người không khỏi lùi bước, nhưng vẫn có những người không cam lòng rời đi, cầm pháp khí rục rịch, đúng lúc này, một bóng đen vút đến gần, mọi người chợt nghe thấy tiếng kêu thảm truyền đến, những người đó liền tiếp bị bay ra ngoài, bóng đen bị lửa giận kích động, toàn thân đều toát ra sát khí cực âm, tất cả những ai đến gần hắn đều bị liên lụy, nhất thời trên khoảng đường chen chúc trống đi một chỗ lớn.

Lửa giận của người đàn ông phát ra xong, lúc này mới lắc người một cái, vút đến phía sau Nhiếp Hành Phong, đứng yên ở một bên, là Nhan Khai cảm ứng được Bé con gặp nguy hiểm kịp thời chạy tới, một màn

mọi người đối phó với Bé con vừa rồi hẳn đều nhìn thấy, thực sự không nhịn được, lúc này mới ra tay, hiện tại cho dù đã thu tay lại, vẫn khó dần được bức tức, lồng ngực phập phồng, không hề giấu diếm phát tán sát khí ra ngoài.

Nhìn thấy hẳn, lại có người kỳ quái kêu lên, giống như phát hiện ra chuyện đáng sợ hơn, Hà Thuận Hải nhân cơ hội giật dây thủ hạ kêu ầm lên — “Thì ra bọn mi không chỉ nuôi tiểu quý, còn lén lút nuôi cả lệ quý, những kẻ tà đạo như bọn mi đều phải tru diệt!”

Nhan Khai theo Nhiếp Hành Phong đã lâu, nhưng bởi Trương Huyền ra khỏi đạo, không giao lưu gì với người trong nghề, nên có rất ít người biết đến sự tồn tại của vị thức thần là hẳn đây, phát hiện vì mình nhất thời kích động, khiến bọn họ rơi vào hoàn cảnh khó khăn, Nhan Khai khom người về phía Nhiếp Hành Phong nói xin lỗi.

Trương Huyền khoát tay chặn lại, cười lạnh nghĩ thầm, không nên đánh cũng đánh rồi, nói xin lỗi cái đêch gì? Cậu cảm thấy chỗ ngu nhất của Nhan Khai là — sao không nhân cơ hội tấn thêm vài tên, miễn cho bọn chúng quay lại gây sự.

“Nếu đó là thức thần nuôi trong nhà của cậu, vậy thì thôi, nhưng tiểu quý phải để lại.” Đại khái nhìn ra Nhan Khai không dễ đối phó, Trương Tuyết Sơn không cứng đối cứng nữa, dùng ngữ điệu ôn hòa nói: “Cho dù tiểu quý không giết người, nhưng nó có tiếp xúc với oán linh, lại làm người bị thương, cũng phải ở lại cho người bị thương một câu trả lời hợp lý, người phạm lỗi lầm còn phải bị thẩm vấn, huống chi là quý? Trương Huyền, cậu cũng tu hành chính đạo, hẳn là hiểu được lý lẽ này, có phải không?”

Nói một tràng nghe có vẻ có lý, lại cương quyết mười phần, Nhan Khai nghe đến bốc hỏa trong lòng, nếu không phải vì ngại Nhiếp Hành Phong và Trương Huyền ở đây, hẳn đã sớm dạy dỗ lão hồ ly này.

Đối với yêu cầu của Trương Tuyết Sơn, Trương Huyền chẳng ừ chẳng hừ, thả Bé con xuống, để Bé con chạy tới chỗ Nhiếp Hành Phong bên kia, nói: “Chủ tịch, anh đưa Bé con đi trước.”

“Trương Huyền...”

Nghe dặn dò của cậu, Nhiếp Hành Phong liền biết cậu lại muốn cậy mạnh. Cách đây không lâu cậu mới bị độc thương phát tác, Nhiếp Hành Phong không muốn một mình cậu chống đỡ, đang muốn phản đối, người của Hà Thuận Hải đã kêu lên, Trương Chính cũng muốn khuyên giải, bị Trương Huyền ngăn lại, đối mặt với đám người, quát lớn: “Con trai phạm lỗi lầm, ta thay nó gánh trách nhiệm, có bản lĩnh trước hết hãy vượt qua cửa ải này của ta đã!”

Giọng nói to rõ ràng vang lên, đồng thời Tác Hồn Ti đã quán lên cổ tay, tức khắc ngân quang lóe lên, toát ra sát khí sáng loáng, đám người bị khí thế của cậu làm cho khiếp sợ, không một ai dám nói nhiều thêm, Nhan Khai thấy Nhiếp Hành Phong do dự, nói: “Chủ nhân xin hãy yên tâm, ta sẽ ở lại đây cùng hẳn.”

Dưới sự quấy rối của một vài người có tâm tư, tình thế càng ngày càng trở nên hiểm ác, Nhiếp Hành Phong biết lúc này việc thiết yếu cần làm chính là đưa Bé con rời khỏi chỗ thị phi trước, mục đích của những người này là Bé con, Bé con không ở đây nữa, bọn họ khiêu chiến với Trương Huyền chẳng được lợi lộc gì,

hơn nữa còn có Nhan Khai hỗ trợ, vì vậy không do dự nữa, ôm Bé con đi ngay, lại lấy điện thoại ra gọi cảnh sát, lúc này cảnh sát đứng ra là thích hợp nhất, có cảnh sát nhúng tay vào, cho dù Hà Thuận Hải và Trương Tuyết Sơn muốn lật sóng gió cũng lật không nổi.

Ai ngờ anh đi chưa được bao xa, Bé con cảm giác được, khóc gào ra sức giãy dụa muốn xuống, Nhiếp Hành Phong không ngờ sức của một đứa bé lại lớn như vậy, một tay mình lại không giữ được bé, Bé con từ trong ngực anh giùng giàng nhảy xuống đất, co cẳng chạy ngược trở lại, trong miệng gọi lớn: “Huyền Huyền! Huyền Huyền!”

Bóng dáng thằng bé lay động, Nhiếp Hành Phong không kịp tóm bé, mắt thấy bé sắp chạy đến bên người Trương Huyền, bên cạnh đột nhiên bốc lên một trận gió mạnh, không đợi Bé con né tránh, luồng gió quái dị kia đã cuốn lấy bé, hất vào làn xe chạy bên cạnh.

Đối diện đúng lúc có một chiếc xe tải chạy qua, thấy Bé con lao thẳng vào đầu xe tải, Nhan Khai cấp tốc xông tới túm lấy bé, nhưng không ngờ gió mạnh lại khá ác liệt, hắn bị cản lại bên ngoài luồng gió, trơ mắt nhìn con trai sắp đâm vào xe.

Đúng lúc này, bóng người bên cạnh nhoáng lên, Trương Huyền dùng Tác Hồn Ti chẻ gió lớn ra, xông về phía trước, trong nháy mắt xe tải đâm vào Bé con, ôm lấy bé.

“Trương Huyền!”

Bầu trời đêm mờ mịt, Nhiếp Hành Phong đuổi tới, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng bọn họ bị nuốt trọn dưới bánh xe tải khổng lồ, anh thậm chí nghe được tiếng va chạm dữ dội, cho dù biết Trương Huyền sẽ không chết, tim vẫn cứ chột thất lại, chỉ nghe thấy tiếng phanh xe không ngừng vang lên bên tai, thân xe còn trượt về phía trước rất xa mới dừng lại, anh lập tức lao đến.

Tài xế xe nhảy xuống, mức độ thất kinh không kém Nhiếp Hành Phong, khi thấy đám người vây ở bên đường, anh ta mặt mũi trắng bệch, liều mạng xua tay, hét lớn: “Là bọn họ đột nhiên xông tới, tôi không cố ý, tôi đã gắng sức phanh lại xe rồi...”

Nhiếp Hành Phong đẩy anh ta ra, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh xe tải, không thấy người, anh lại cúi người xuống kiểm tra gầm xe, gầm xe tải rất cao, có thể thoải mái chứa một người, vừa rồi anh không nhìn thấy người bị đâm bay ra, cho nên bọn họ chỉ có thể ở dưới gầm xe, nhưng đèn đường u ám, hơn nữa thân xe tải quá lớn, anh không nhìn thấy gì, Nhan Khai ở bên cạnh quẹt bật lửa chiếu sáng cho anh, hai người tìm một vòng dưới gầm xe, nhưng không tìm thấy gì.

Tài xế ở bên cạnh cuống cuồng giải thích, Nhiếp Hành Phong vẻ mặt âm trầm đứng lên, nói với anh ta: “Lái xe ra.”

“Bây giờ không thể di chuyển xe được đâu, nếu người còn ở dưới bánh xe, đánh xe một cái...”

“Lái xe ra!”

Nhận được sát khí lan tới, tài xế không dám nói nhảm nữa, lên xe, lái xe về phía trước một đoạn ngắn, bỏ lại hiện trường tông xe trống không

Trên con đường lớn như vậy lại trống ra một khoảng, không có vết máu, không có thân thể, ngay cả bóng người cũng không có, Trương Huyền và Bé con vậy mà lại biến mất trước mặt mọi người ngay trong chớp mắt đâm vào xe tải.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?

Lo lắng tất loạn, Nhiếp Hành Phong không nghĩ ra, ngơ ngác đứng trên chỗ đất trống, không thể tỉnh táo để suy xét tình huống xảy ra trước mắt, những người khác càng bị tai nạn quỷ dị này làm choáng váng, nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa truyền đến, đám người vẫn luôn âm ỉ đều lặng lẽ mất tiếng, có vài người thậm chí định chuẩn êm — xảy ra án mạng, bất kể có liên quan đến mình hay không, bị cảnh sát thẩm tra vặn hỏi đều là chuyện phiền toái, bọn họ đều có gia nghiệp, không ai muốn dính dáng đến vụ án.

“Đứng lại!”

Thấy bọn họ lén lút, Nhiếp Hành Phong lớn tiếng quát lên, đôi mắt quét qua mỗi người, ánh mắt âm trầm, đám người bị nhìn đến hoảng sợ, không tự chủ tránh ánh mắt đi, cho rằng chuyện phải phiền phức rồi đây, ai ngờ Nhiếp Hành Phong chỉ lạnh lùng nói một câu.

“Các người có thể đi, nhưng sau này nếu còn có ai dám kiếm chuyện với con nhà tôi, tôi sẽ khiến người đó âm dương hai giới, không còn một chỗ dung thân!”

Giọng nói lạnh lẽo, khiến đám người hiểu rằng giờ phút này Nhiếp Hành Phong đang phẫn nộ, thấy do sự truy đuổi của bọn họ, mà Trương Huyền và Bé con biến mất trong hư không, tuy rằng sống chết chưa rõ, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không làm loạn nữa, coi như tạm thời giải quyết được phiền phức, người biết rõ gia thế của Nhiếp Hành Phong cũng không muốn đối đầu trực diện với anh, thừa dịp cảnh sát còn chưa tới, sau khi đồng ý lập tức chạy mất.

Về mặt Nhiếp Hành Phong u ám, lạnh mắt nhìn đám chết tiệt phô trương thanh thế rời khỏi, đám người tản đi, anh đột nhiên phát hiện xa xa trong bóng tối có con mắt đang yên lặng chăm chú nhìn mình, ánh mắt sáng rực, lại cảm thấy có mấy phần quen thuộc, anh chợt giật mình, dâng lên lòng cảnh giác đối với mối nguy hiểm, muốn nhìn kỹ thêm, nhưng đôi mắt kia đã biến mất trong đám người, không tìm thấy nữa.

Phát hiện bất ngờ khiến tâm trạng Nhiếp Hành Phong càng loạn hơn, luôn cảm thấy Bé con bị cơn gió quái dị cuốn đi, còn có Trương Huyền biến mất ngoài ý muốn đều liên quan đến đôi mắt kia, nếu đó là Thiên Nhân, vậy thì phải chăng ngay cả ông trời cũng cho rằng sự tồn tại của Trương Huyền và Bé con là tội ác?

“Chủ nhân?”

Cảm nhận được lo lắng trong lòng Nhiếp Hành Phong, Nhan Khai ở bên cạnh nhẹ giọng gọi anh.

Con trai xảy ra chuyện, Nhan Khai cũng mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, nhưng hẳn chung quy cũng là linh khí do âm hồn tụ tập lại, về mặt bày tỏ tình cảm không được mãnh liệt như Nhiếp Hành Phong.

Được hẳn gọi, Nhiếp Hành Phong lấy lại tinh thần, thấy đám người gần như đi hết cả, ở lại chỉ có Trương Lạc và đồng môn của ông.

Hôm nay Trương Lạc là chủ bữa tiệc, xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông không cách nào tránh khỏi, về phần đám người Trương Tuyết Sơn, Nhiếp Hành Phong cảm thấy họ ở lại, phần lớn nguyên nhân là để nắm được tin tức đầu tiên, những người này làm chuyện trái với lương tâm, chẳng những không kiểm điểm lại lỗi lầm từng phạm phải, mà năm lần bảy lượt còn muốn che giấu chứng cứ, nếu bọn họ cố chấp cho rằng Bé con là người dẫn đường cho oán linh, thì trước khi chưa nhận được bằng chứng rằng bé đã thực sự chết, chỉ sợ là chưa thể an tâm.

3. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 3

Cảnh sát rất nhanh đã chạy tới, sau khi phát hiện tử trạng của Tổng Trường An giống hệt Tần Phong, bọn họ lập tức gọi điện thoại liên lạc với Tiêu Lan Thảo, tiếp theo là khám xét hiện trường, làm ghi chép cho những người ở đây, về phần tài xế xe tải, bởi vì trên đường không để lại bất cứ dấu vết thương vong nào do va chạm, đầu xe mặc dù hơi lõm một chút, nhưng không đến mức gây thương tích, vì thế sau khi cảnh sát hỏi anh ta mấy vấn đề đơn giản, liền cho hay anh ta có thể rời đi.

Tài xế chưa hết hoảng hồn, vẫn không thể hoàn toàn tiếp thu sự thực là đã đâm vào người lại không tìm thấy thi thể, có điều không xảy ra chuyện gì là may mắn lớn nhất, anh ta nói cảm ơn, xoay người muốn trở lại xe, Nhiếp Hành Phong chặn anh ta lại, hỏi: “Anh xác định vừa rồi có người đâm vào xe?”

Trên mặt tài xế lộ vẻ do dự, sau khi bị vặn hỏi mấy lần, chính anh ta cũng có chút hỗn loạn: “Có lẽ vậy, nhưng tốc độ bọn họ xông tới quá nhanh, tôi chỉ lơ mơ nhìn thấy bóng người, sau đó chợt nghe rầm một tiếng...”

Giống như khi anh ta nói trước mặt cảnh sát, Nhiếp Hành Phong từ bỏ việc truy hỏi, chờ tài xế rời khỏi, anh đứng trên khoảng đất trống kia yên lặng nhìn chằm chằm, muốn biết việc Trương Huyền biến mất có giống như những chuyện mình trải qua trong yểm mộng không, trong lúc nguy cấp, tự mình di chuyển đến không gian an toàn?

Nếu là thế, vậy anh sẽ phải tới chỗ vị Sơ Cửu đại nhân kia xin chỉ bảo một chút.

Lãnh ý hiện lên trong mắt Nhiếp Hành Phong, nhưng sau khi cảm giác được có người đến gần, anh che giấu đi, để cho mình giữ được trạng thái bình tĩnh.

Tới gần là Trương Chính, vừa rồi hẳn đã nhìn thấy tất cả, trông dưới mặt đất, lo lắng nói: “Sao có thể như vậy? Ở đây âm thể này, Trương Huyền sẽ không việc gì đấy chứ?”

Nhiếp Hành Phong khẽ động trong lòng, anh có thể cảm giác thấy vùng này khí tức âm u, còn cho rằng do oán linh xuất hiện tạo thành, nghe Trương Chính nói, anh hỏi: “Cậu nói nơi này rất âm?”

“Đúng vậy, nhìn từ phương vị, chỗ này thuộc về âm vị, là nơi đất tốt để chọn mồ mả...” Nói nửa chừng, Trương Chính nhìn Nhiếp Hành Phong, trò chuyện về phong thủy vào lúc này, tựa hồ rất kỳ quái, vội vàng nói: “Có điều vận số Trương Huyền luôn luôn rất tốt, cho dù có hung hiểm, cậu ấy cũng sẽ gặp dữ hóa lành.”

Nhiếp Hành Phong còn muốn hỏi tiếp, đối diện truyền đến tiếng kêu la cứu mạng của Tạ Phi, Trương Chính không tiện nói thêm nữa, vội vã tạm biệt Nhiếp Hành Phong, nói: “Tôi sẽ nghĩ cách tìm ra hành tung của Trương Huyền, nếu có tin tức, xin hãy liên lạc với tôi.”

Nhiếp Hành Phong nói cảm ơn, không lâu sau, Tiêu Lan Thảo lái xe tới, trước tiên hỏi han qua loa cấp dưới về quá trình xảy ra vụ việc, sau đó chạy tới, nói với anh một cách vô cùng cảm thán: “Cậu em họ nói không sai, anh cùng Trương Huyền tụ lại với nhau, đúng là rất có thể làm ra chuyện, vụ Tần Phong chưa được bao lâu, thì lại có người xảy ra chuyện, nói cái coi, làm sao các anh đuổi tới đầu mối này?”

“Trùng hợp.”

“Lần nào cũng trùng hợp gặp phải án mưu sát à?” Tiêu Lan Thảo móc máy xong, cảm giác được bầu không khí nghiêm trọng, hẳn có chút không thích ứng lắm, nhìn nhìn hai bên, hỏi: “Trương Huyền đâu?”

“Không biết.”

“Các anh như hình với bóng, sao anh lại không biết? Hay là sợ tôi cướp mất người yêu của anh, nên cố tình không cho tôi gặp cậu ta?”

Đối với câu nói đùa của Tiêu Lan Thảo, Nhiếp Hành Phong hoàn toàn không hưởng ứng, Tiêu Lan Thảo nói xong, cảm thấy không thích hợp lắm, thu lại cười đùa, hỏi: “Không phải là cậu ta cũng xảy ra chuyện đấy chứ?”

“Còn có Bé con, tôi không biết bây giờ họ ở chỗ nào.”

Bởi hiện trường không có dấu vết tông xe, Nhiếp Hành Phong không thể nhắc đến Trương Huyền với cảnh sát, được Tiêu Lan Thảo hỏi, anh mới kể lại căn kẽ chuyện vừa xảy ra, nghe anh giải thích, sắc mặt Tiêu Lan Thảo càng lúc càng nghiêm trọng, hiện tại không chỉ có án mới cộng thêm án cũ, thậm chí ngay cả Mã gia cũng bị lôi vào, hẳn không khỏi có chút đau đầu, nhìn con đường thỉnh thoảng mới có xe cộ chạy qua trước mắt, hỏi: “Trước mặt bao người, người cứ thế biến mất?”

“Sự tình đúng là như vậy, anh khá hiểu về chuyện thần quái thể này, hy vọng có thể mau chóng giúp tôi tra ra được manh mối.”

Nhưng hắn lại chẳng hiểu gì về linh lực của Trương Huyền hết, làm sao hắn biết tên thần côn kia bây giờ ở đâu...

Tiêu Lan Thảo nhỏ giọng lầu bầu xong, ngó ngó sắc mặt Nhiếp Hành Phong, không thể làm gì khác hơn là trịnh trọng ngỏ lời: “Tôi sẽ gắng sức.”

Đám người Trương Tuyết Sơn thấy không hỏi được tin tức gì, từng người cũng tự động rời đi, lúc gần đi Trương Lạc cố ý tới nói lời xin lỗi Nhiếp Hành Phong, còn nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ bảo Trương Chính giúp đỡ tìm kiếm Trương Huyền, về phần chuyện Mã Ngôn Triệt, ta cũng sẽ điều tra rõ, cho các cậu một câu trả lời, không để Bé con bị oan uổng.”

Nhiếp Hành Phong tin rằng Trương Lạc nói vậy là xuất phát từ đáy lòng, ít nhất có ông giúp đỡ, đám người Trương Tuyết Sơn kia làm việc sẽ thêm phần kiên đề.

Chiếc xe lúc tới đã bị đốt rụi, sau khi Nhiếp Hành Phong nói tạm biệt Tiêu Lan Thảo, đi bộ tới trạm xe, nếu may mắn, còn có thể đáp chuyến xe cuối cùng.

Thuận lợi đáp xe, nhưng bởi bên mình thiếu đi một người mà có vẻ cô tịch, Nhiếp Hành Phong rất khó thích ứng cảm giác như vậy, nghĩ đến việc do bản thân không cẩn thận, mới khiến Trương Huyền cùng Bé con rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm, trong nỗi lo lắng anh còn thêm phần tự trách, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Chủ nhân, việc này không liên quan đến ngài.” Nhan Khai đáp lại: “Những kẻ đối phó với Bé con kia, ta sẽ không bỏ qua cho chúng.”

“Có cảm ứng được Bé con ở nơi nào không?”

Nhan Khai lắc đầu, cảm ứng giữa cha con bị cắt đứt, hắn chẳng cảm giác được gì, nhưng ít nhất cảm xúc bình tĩnh, chứng tỏ Bé con hắn là không gặp phải hung hiểm gì, nói: “Ở cùng với Trương Huyền, ta tin rằng họ sẽ không có chuyện gì.”

“Người thật ra rất có lòng tin với Trương Huyền.”

Nhớ đến Trương Huyền lan lợi quá đáng, Nhiếp Hành Phong không khỏi bật cười, tin rằng đối với Trương Huyền mà nói, chỉ cần tiền đúng lúc, bất cứ rắc rối nào cũng không tính là rắc rối đâu nhỉ? Anh nói: “Chuyện này trước tiên đừng nói cho Duệ Đình, tránh cho cậu ấy lo lắng, tìm thêm chút chuyện để cậu ấy làm, khiến cậu ấy không có thời gian nghĩ nhiều đến việc khác.”

“Vâng.” Nhan Khai đáp xong, lại chân chừ nói: “Bé con chạy ra từ Thường Vận, ông cụ rất nhanh sẽ nhận được tin tức, nếu biết Bé con đã mất tích, ông cụ có thể sẽ lo lắng.”

“Chuyện này ta sẽ xử lý.”

Tuy chưa biết phải giải thích với ông nội thế nào, nhưng trong tâm Nhiếp Hành Phong cũng không để ý, không ai biết Bé con làm thế nào từ Thường Vận trải đầy pháp trận phong ấn chạy ra ngoài được, nhưng sự thực chứng minh, linh lực của thằng bé vượt quá tưởng tượng của mọi người, miễn là bé muốn đi, trên đời này chỉ sợ không có pháp trận nào có thể ngăn được bé.

Nhiếp Hành Phong để Nhan Khai rời đi, một mình đáp xe trở về, xe dừng ở trạm, trên đường về, anh nhìn thấy quán bar tọa lạc bên đường, khoảng thời gian này, quán bar hẳn là đang trong tình trạng náo nhiệt ồn ào, nhưng hôm nay nó rất vắng vẻ, đèn trên biển hiệu cũng tắt hết, sau khi Nhiếp Hành Phong đến gần, thấy trên cửa treo bảng ngừng kinh doanh.

Tổ Vấn xảy ra chuyện, Sơ Cửu làm sao còn tâm tư mở quán chứ?

Tuy rằng không ôm hy vọng, Nhiếp Hành Phong vẫn nhấn chuông cửa, ngoài dự liệu, chuông cửa vang lên một tiếng, cửa liền mở ra, Sơ Cửu quần áo chỉnh tề đi tới, không đợi anh hỏi, đã gật đầu với anh, ý bảo anh đi vào.

“Xin lỗi, muộn thế này còn tới quấy rầy anh.”

“Không sao, chỉ cần đừng ồn quá là được, Tổ Vấn vừa mới ngủ.” Sơ Cửu bật đèn gần quầy bar, rót ly rượu vang đưa cho Nhiếp Hành Phong, nhìn nhìn quần áo hơi xốc xệch của anh, nói: “Anh hình như đã gặp phải rắc rối.”

“Đúng vậy, nên tôi tới tìm anh giúp đỡ.”

Sơ Cửu cũng rót cho mình chén rượu, nghe Nhiếp Hành Phong nói, hắn đặt ly rượu xuống, cười nói: “Tôi nợ nhân tình của Trương Huyền, đã lấy rượu miễn phí để trả rồi.”

“Việc kia xóa bỏ, tôi thanh toán với anh lần nữa.” Nhiếp Hành Phong nói: “Một sự giúp đỡ rất nhỏ, Trương Huyền mất tích, tôi chỉ muốn biết có phải có người ngay trước mặt chúng tôi dựng nên một hồi yểm mộng hay không.”

Anh nói sơ lược sự việc vừa gặp phải, khi nghe thấy Trương Huyền biến mất dưới bánh xe tải, Sơ Cửu cau mày, hỏi: “Anh nghi ngờ cậu ấy tiến vào yểm mộng giống anh?”

“Tôi tin rằng người kia sẽ không đối địch với chúng tôi thêm lần nữa.” Nhiếp Hành Phong theo dõi hắn, nói: “Cho nên tôi nghĩ liệu có phải còn khả năng khác hay không?”

Nghe thấy Nhiếp Hành Phong bóng gió, Sơ Cửu cười cười: “Tôi đồng ý với phán đoán của anh, nhưng nếu nói đến khả năng khác, tôi không thể cung cấp được tin tức chính xác.”

Hắn đi vào phòng trong, lúc đi ra, trên tay cầm tờ bản đồ thành phố, mở lên quầy bar, cầm bút vẽ một vòng gần khách sạn Hạnh Phúc Hải, nói: “Anh nói chính là chỗ này đúng không?”

“Có vấn đề gì?”

“Con đường này âm khí khá nặng, tôi đoán lúc trước nơi này hẳn là để mở rộng đường cái nên đã chiếm phần mộ vốn có, anh cũng biết trước đây những phần mộ này nhiều thế nào, âm khí nặng như vậy vẫn luôn bị ứ đọng ở một nơi nào đó, sau khi phủ dương khí lên, nó sẽ hình thành một không gian thuộc về mình, nếu Trương Huyền và Bé con bị hút vào không gian này, như vậy không ai biết bọn họ sẽ gặp phải tình huống gì.”

“Ý anh kia có lẽ sẽ là cõi âm?”

“Tôi không dám chắc, tôi chỉ biết không phải là yểm mộ, với thể chất đặc biệt của Bé con, khả năng trước tương đối lớn, nhưng tình hình địa phủ tôi không rõ, nên tôi không giúp anh được.”

Muốn nói đến người biết rõ về địa phủ, còn có ai hơn được Hamburger?

Hamburger bị Kiều đưa đi rồi, Nhiếp Hành Phong lấy điện thoại ra định liên lạc với Kiều, nhưng sau một khắc, động tác của anh chợt khựng lại, Sơ Cửu không biết chuyện gì xảy ra, thò người ra nhìn, liền thấy trên màn hình chờ điện thoại của Nhiếp Hành Phong là ảnh Trương Huyền và Bé con mặc đạo bào vàng chói, đây là lúc Trương Huyền đưa Bé con tới Trần gia kiểm đồng tiền đầu tiên, Nhiếp Hành Phong đã chụp ảnh cho họ, hai người một lớn một nhỏ rất bắt mắt, nhưng bây giờ hình dáng bọn họ lại mơ hồ!

Nhiếp Hành Phong vội vàng lau lau màn hình điện thoại, kết quả vẫn giống như vừa rồi, hình dáng hai người nhạt màu, giống như giọt nước rơi vào màu mực, tấm ảnh từng rõ nét bị nhòe đi

“Đây có phải đang ám chỉ bọn họ gặp nguy hiểm không?” Sơ Cửu cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, cùng Nhiếp Hành Phong nhìn kỹ bức ảnh, nói không chắc chắn lắm.

Nhiếp Hành Phong không biết, anh chỉ cảm thấy, lúc này Trương Huyền và Bé con có lẽ đang trong một thời không mà bọn họ không thể chạm đến, nhớ tới lời Tiêu Lan Thảo từng cảnh cáo, tim anh nảy lên — nếu Trương Huyền thực sự đến địa phủ, vậy thì, liệu những ác quỷ nuôi Khánh Sinh kia có đến gây phiền phức cho cậu hay không?

4. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 4

Khi bóng tối ập đến, Trương Huyền chẳng hề cảm thấy đau đớn, ngược lại, cậu có cảm giác rơi xuống biển, trong nháy mắt xe tải tông đến ánh sáng chợt biến mất, xung quanh một vùng âm u, vòng xoáy từ từ nuốt lấy cậu, kéo cậu vào nước sâu, bỗng nhiên bị rơi xuống khiến thần trí cậu nhất thời bay lên, không tự chủ được duỗi tứ chi chìm nổi theo dòng nước, đang mơ hồ, nước lạnh đột nhiên hắt lên mặt, khiến cậu chợt giật mình thức tỉnh, mở mắt, cậu kinh ngạc phát hiện ra, mình lại đang thật sự ở trong nước, dòng nước chảy xiết, cuốn cậu hướng về phía không rõ tên.

“Bé con!”

Trương Huyền cả kinh giật mình một cái, lập tức gọi to, động tác này làm cho cậu trực tiếp bị sặc, mùi lạ theo nước xông vào, cậu vội vàng ngừng thở, ra sức bơi lên mặt nước, định lấy hơi, ai ngờ bơi cả buổi cũng không có cảm giác di chuyển, ông quần như bị thứ gì kéo lại, không cho cậu đi.

Trương Huyền lặn xuống nước quay đầu nhìn, không khỏi sợ hết hồn, trong nước sông vậy mà lại trôi nổi vô số khúc xương, hài cốt trắng bệch lênh bênh từ từ xuôi theo dòng nước trôi về phía trước, túm lấy cậu là mấy con quỷ quái mặt mũi hung ác, thấy bị cậu phát hiện ra, tiểu quỷ nhe răng trợn mắt về phía cậu, duỗi móng tay dài tới, vẻ mặt thèm thuồng nhỏ dãi, rõ ràng muốn coi cậu thành bữa tối để thưởng thức.

Đậu má!

Nếu không phải sợ lại bị sặc, Trương Huyền chắc chắn chửi bậy ngay lập tức, lặn lộn trong nghề thiên sư này bao nhiêu năm, cậu vẫn là lần đầu tiên gặp phải quỷ quái dám chủ động khiêu khích mình, không nói hai lời, lấy một tờ đạo bùa vỗ tới, kim quang bùa chú hiện lên, đám tiểu quỷ liên tục phát ra tiếng rít, không cam lòng buông lỏng tay ra.

Bốp bốp bốp...

Bên cạnh truyền đến tiếng vang, Trương Huyền theo tiếng nhìn lại, ra là Bé con, bé đang cười lên lưng một sinh vật thân người mặt quỷ, thấy mình đuổi quỷ, phấn khích vỗ tay cổ vũ, quái vật kia còn đang không ngừng lắc đầu vẩy đuôi, hồng căn bé, nhưng làm thế nào cũng không đụng tới được, không khỏi phát ra từng tiếng gầm rú không cam lòng.

“Ranh con, con tới đây cho chú!”

Không thể phát ra tiếng, Trương Huyền đành phải liều mạng ra hiệu, lại vung Tác Hồn Ti về phía Bé con, Bé con được cậu huấn luyện khá phối hợp, túm lấy Tác Hồn Ti, mặc cậu kéo mình đến bên người.

Thoát khỏi khống chế, thú cười quỷ quái kia ngửa đầu dớp vào cái chân nhỏ của Bé con, lại bị Tác Hồn Ti đánh phải, kêu lên đau đớn rồi biến mất trong nước, sóng nước cuộn cuộn, trong nháy mắt nuốt lấy nó mất tăm mất tích.

Trương Huyền kẹp lấy Bé con, chịu đựng mùi vị quái dị của nước sông, bơi một mạch lên mặt sông, cậu ló đầu ra khỏi nước, thấy bên ngoài rất tối, giống như thời tiết sắp xảy ra mưa lớn, cho dù có ánh sáng mỏng manh, nhưng mang đến không phải là ấm áp, mà là màu sắc tối tăm hơn, xung quanh lờ mờ đá tảng kỳ quái, ngay cả bụi cỏ cũng không thấy, gió núi gào thét xuyên qua khe đá, tràn ngập sát khí nồng đậm, xa xa quỷ ảnh lay động, thỉnh thoảng có một hai con đến gần, bị gió thổi một cái, liền lập tức không thấy bóng dáng.

“Đây là nơi quái quỷ gì vậy?”

Trương Huyền ôm Bé con leo lên bờ, dò la hai bên cả buổi, rốt cuộc không nhận được kêu to.

Kỳ thực cậu càng muốn biết — vì sao bọn họ lại bị xe tải tông đến nơi thế này, rốt cuộc là vấn đề của xe tải, hay vấn đề của bọn họ, hay là vùng địa giới kia có vấn đề...

“Huyền Huyền.” Tiếng gọi của Bé con cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Huyền, nhìn cậu một cách tội nghiệp: “Con lạnh...”

“Em cũng lạnh đây đại ca, nếu không phải đại ca đột nhiên chạy lại, sao chúng ta lại bị xe tông? Sao lại chạy đến nơi quái quỷ thế này chứ?”

Bị rống to, Bé con mếu máo, oa oa khóc lên, “Đừng giận mà, đừng giận mà, có người ăn hiếp Huyền Huyền, Bé con muốn cứu chú...”

Kỳ thực Bé con không nói lời này, Trương Huyền cũng hiểu, nhìn Bé con khóc đến tội, vội vàng cởi áo khoác bọc lấy bé, lại ôm bé chặt hơn, chạy tới phía sau một vài tầng đá lác đác ở gần đấy, tránh gió lùa, đỡ dành Bé con, tiện thể quan sát địa hình, định tìm đường ra, nhưng khu vực phía trước tuy rộng, đá tảng cũng nhiều, lại chỉ có một đường mòn miễn cưỡng gọi là đường, lối đi xám trắng, nhìn không ra là do thứ gì trải thành.

Gió lạnh mang mùi quái dị tới, khiến Trương Huyền chú ý tới con sông bên cạnh kia vẫn đang cuộn lên sóng lớn, nước sông chậm rãi chảy xuôi về phía trước, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào của quỷ mị, có vài con quỷ quái gầy như củi khô từ trong sông thò tay ra, hòng bò lên bờ, thậm chí còn có quỷ chìa tay về phía bọn họ, giống như đang tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng rất nhanh đã bị nước sông nuốt mất, cứ như vậy lặp đi lặp lại, khiến tiếng kêu thảm thiết vĩnh viễn không ngừng nghỉ, sự yên tĩnh duy nhất chính là loài hoa màu đỏ nở rộ ven sông, điểm lệt át mặt trời, màu đỏ rực như lửa chạy thẳng đến tận chân trời, không nhìn thấy đầu cùng.

Trương Huyền bị cảnh tượng quỷ dị này làm cho phát hoảng, trái lo phải nghĩ, sao cậu lại có cảm giác về một cái nơi không thể nào? Tổ sư gia phù hộ, cậu sẽ không đen đủi như thế chứ?

Lòng hiếu kỳ của Bé con cũng bị đánh động, thôi nức nở, nép vào lòng Trương Huyền nhìn đông ngó tây, lại vỗ vỗ cậu, an ủi: “Huyền Huyền không phải sợ, chúng ta về nhà đi.”

“Anh biết về nhà thế nào à anh giai?”

Bàn tay nhỏ mũm mĩm chỉ một cái về phía trước, chính là con đường nhỏ ngoằn ngoèo kia.

Trương Huyền theo lời Bé con đi tới, phát hiện đường rộng hơn một chút so với tưởng tượng, mặt đất trơn trượt, nhìn kỹ lại, kia đâu phải là đường, vốn là từng bộ từng bộ xương trắng xếp thành, trải qua năm tháng gột tẩy, xương trắng trơn nhẵn lại xộp giòn, hơi dùng lực chút, xương cốt liền bị giã thành từng mảnh vụn, theo gió tán vào không trung.

Trương Huyền nhìn xương trắng dưới chân, lại ngẩng đầu nhìn lối đi kéo dài đến phương xa, quyết định liên lạc với Nhiếp Hành Phong trước. Cậu còn mừng hóm nghĩ cũng may mình có dự tính trước, bọc ốp chống nước cho di động, nhưng đến khi móc di động ra mới phát hiện, bên trên không những chẳng có tý tín hiệu nào, mà ngay cả ảnh chiêu tài miêu trên màn hình chờ cũng nhòe nhoẹt không rõ, giống như bị ngấm nước, lập tức làm cậu điên lên.

“Đậu má, mất hơn mười đô mua cái ốp chống nước, nó ngoài việc không chống được nước ra, cái gì cũng tốt!”

Tình trạng này xem ra dừng nghĩ đến chuyện liên lạc ra ngoài, Trương Huyền thở phì phì bỏ điện thoại lại vào túi, về phần những thứ khác như ví tiền, sổ ghi chép, còn có đạo bùa linh tinh, cũng đều ướm đến không thể ướm hơn được nữa, ngoài một cái bật lửa còn có thể dùng ra, những thứ khác tạm thời đều là đồ bỏ đi.

“Chúng ta hong khô quần áo trước đã rồi tính.”

Nếu bây giờ chỉ có một mình Trương Huyền, cậu liền giẫm thẳng lên xương trắng đi tiếp, nhưng ở đây âm phong ác liệt, cậu sợ Bé con không chịu nổi, song nói muốn sưởi ấm, thì cũng là điều khó khăn, trong vùng đất không một bóng cây ngọn cỏ, ai đến nói cho cậu biết, làm thế nào mới đốt được lửa đây?

Mất lam Trương Huyền đảo quanh bốn phía, đột nhiên nảy ra ý định, đặt Bé con xuống, tới gần đấy thu thập một vài khúc xương cũ, đập thành một đồng sau tảng đá lớn khuất gió, Bé con bắt chước theo, cũng chạy tới chạy lui cùng chuyển giúp cậu, chỉ một lát, sau núi đá đã đập được một gò xương trắng.

Âm hồn lơ lửng cách đó không xa thấy bọn họ, phát ra tiếng kêu thêm thường, lại kiêng dè cương khí trên người Trương Huyền, không dám tới gần, thấy tình cảnh này, Trương Huyền an ủi Bé con.

“Đừng sợ, mấy cái này đều là diễn viên quần chúng đóng quỵ, lần trước chú nói với con rồi đấy, bọn họ vì mấy trăm đồng tiền lương một ngày mà phải làm việc, cũng rất vất vả.”

“Vậy chúng ta không nên làm phiền bọn họ.”

Hay đi xem phim ma với Trương Huyền cũng có chỗ tốt — quý thật đối với Bé con mà nói rất không có cảm giác tồn tại, bây giờ bé khá cảm thấy hứng thú với việc Trương Huyền đang làm, nghiêng đầu nhìn cậu xếp bạch cốt thành một hình thù đặc biệt, sau đó lấy cương khí nhóm lửa, đạo bùa ướm nhẹp trong tay cậu khê rung, bốc lên một chuỗi lửa lam sắc, tiếp đó cậu lại ném đạo bùa lên xương trắng, xương trắng giống như củi khô, nháy mắt cháy lên.

“Huyền Huyền thật là lợi hại nha!”

Thằng bé rất hưởng ứng vỗ tay tán thưởng, điều này khiến Trương Huyền phồng mũi, làm cho cậu cởi cả quần áo tất tui ra, vắt lên núi đá hong khô, lại cầm khúc xương đùi vãi vãi, cời đồng lửa, nói: “Hôm nay chúng ta cùng đường, tạm thời mượn đô của mọi người dùng một lát, dù sao các người cũng chết rồi, một bộ thân thể thối nát, lúc nên buông thì phải buông, cùng lắm ta trở về đốt thêm nhiều vàng mã để hiểu

kính.”

Đáp lại cậu là tiếng lửa cháy lách tách từ đồng lửa, âm hỏa không giống ngọn lửa dương gian, cho dù lửa bập bùng, cũng không mang đến bao nhiêu ấm áp, song có ánh lửa chiếu sáng, quanh cảnh xung quanh nhìn rõ hơn nhiều so với lúc trước, Trương Huyền hơi quần áo cho Bé con, nhìn thấy cánh hoa đỏ thắm nở đầy một đường phía xa xa, cậu đột nhiên nở nụ cười, thở dài nói: “Lúc trong yểm mộng, chú hẹn với Chủ tịch cùng nhau ngắm hoa bỉ ngạn, chú ấy còn đồng ý hái cho chú, không ngờ chính thức cùng chú đi ngắm lại là cậu nhóc con.”

“Bé con cũng có thể hái hoa tặng cho Huyền Huyền!”

Được rồi tiểu tổ tông, con không gây tai họa chú đã cảm ơn trời đất rồi.

Nhớ lại lúc xảy ra vụ Khánh Sinh, ông nội để Bé con ở cùng với bọn họ, hai cụ cháu còn cố ý nói thầm với nhau, Trương Huyền nhin không được hỏi: “Rốt cuộc cụ đã nói gì với con vậy?”

“Dạ, cụ nói — không phải sợ, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, Chủ tịch và Huyền Huyền cũng sẽ bảo vệ Bé con, nên Bé con chẳng sợ gì cả, không sợ sói, không sợ con mắt, không sợ kẻ xấu đột người!”

Thì ra chỉ là một câu nói đơn giản như vậy thôi.

Nghi ngờ vẫn luôn chôn giấu trong lòng được cởi bỏ, Trương Huyền thấy buồn cười, nếu ông nội tin tưởng cậu đến thế, vậy cậu cũng không thể phụ phần kỳ vọng này, yên lặng nhìn ngọn lửa bốc lên trước mắt, cậu hiểu nguyên nhân lần nào Bé con cũng xuất hiện ở hiện trường hỏa hoạn, Bé con không phải là người dẫn đường cho oán linh, cũng không nắm giữ Thiên Nhân, cậu nhóc này chỉ là cảm ứng được nguy hiểm, muốn đi cứu người mà thôi, thế nhưng những tên khốn kiếp kia không những không cảm kích, còn mưu hại bé, quả thật đáng chết!

Đùi bị đẩy một cái, Bé con chỉ vào phía trước kêu lên: “Huyền Huyền nhìn bên kia, có hoa!”

Trương Huyền lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn qua, kia đâu phải là hoa, mà là do ánh lửa chiếu lên, khối đá từ từ hiện ra chữ vốn được khắc ở bên trên.

Ba chữ lớn mộc mạc khỏe khoắn — Tam Sinh Thạch.

Trương Huyền nhìn một lần, chưa từ bỏ ý định, nhìn lại một lần nữa, sau khi xác nhận mình không nhìn nhầm, cậu trượt chân một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ — cái tốt thì không linh cái xấu thì toàn ứng, dự cảm của cậu không sai, chỗ này đúng thật là nơi của quỷ, Vong Xuyên chỗ vô số linh hồn người chết, hoa Bỉ Ngạn nở khắp hai bên bờ, Tam Sinh Thạch đứng sừng sững bên dòng Vong Xuyên, hết thấy của hết thấy này đều trực tiếp chỉ rõ một chuyện —

Đệch, cậu bị xe tông một cái, lại có thể tông thẳng xuống địa phủ!

Này là tình huống quái quỷ gì đây? Trước đây sư phụ có nói cho cậu biết, gặp phải tình huống thế này, cậu nên xử lý thế nào không?

Trương Huyền choáng váng đầu óc, cảm thấy so với việc trải qua lần này, những nguy hiểm trước kia trên căn bản đều không đáng nhắc đến, ngẩng đầu nhìn về phía trước, lơ mơ nhìn thấy phần cuối La Phong Sơn xa xôi tọa lạc từng tòa lầu các, lầu các trùng điệp ẩn trong sương mù âm trầm, chỉ nhìn thấy cửa trước cao ngất đầy khí thế hào hùng kia, trên hoành phi hai chữ Phong Đô xuyên thẳng vào mây.

Góc áo bị kéo, Bé con hỏi: “Huyền Huyền, chú làm sao vậy?”

“Không sao.” Trương Huyền sờ sờ đầu bé, thở dài: “Chúng ta trở lại quê nhà con.”

“Quê nhà là gì?”

“Này không quan trọng đâu.”

Khả năng tự điều hòa khôi phục của Trương Huyền phải nói là khá mạnh mẽ, tâm trạng hoảng hốt chưa kéo dài được bao lâu, đã chuyển thành tò mò, cầm áo khoác ném một cái lên tầng đá, để nó tự hong khô, cậu ôm lấy Bé con chạy đến trước Tam Sinh Thạch, hăng hái bưng bưng nói: “Tam Sinh Thạch chính là một trong mười điểm phong cảnh trên đường Hoàng Tuyền, bình thường phải mất tiền mới được thưởng thức, hôm nay nếu đã để cho chúng ta may mắn gặp được, sao có thể không mở mang tầm mắt một chút chứ? Bé con, đến xem vận mệnh của chúng ta nào.”

Trên Tam Sinh Thạch ghi chép kiếp trước kiếp này của mỗi người, có điều so với cái này, Trương Huyền còn cảm thấy hứng thú về tính chân thực của nó hơn, đáng tiếc cậu xem cả buổi cũng không tìm được mình, cậu buồn bực giới thiệu cho Bé con truyền thuyết về Tam Sinh Thạch, nói: “Không có chú, hình như cũng không có con, đúng là đồ giả kém chất lượng, để chú xem Chủ tịch thế nào.”

“Nhưng Hamburger bảo chú là từ biển đến, thần gì gì đó nha.”

Đột, con chim khôn nạn kia ngay cả điều này cũng tám với thằng bé, Trương Huyền chửi một câu trong bụng, song lời của Bé con cũng coi như khiến cậu hết nghi ngờ, trên Tam Sinh Thạch không có cậu, hẳn là cũng không có Chủ tịch, nhưng sao lại không có Bé con nhỉ? Cho dù là quỷ anh giáng thế, quỷ cũng phải có kiếp trước chứ?

Ngó ngó Bé con, Trương Huyền cảm thấy hơi đau đầu, đang trong thời điểm quan trọng cố gắng điều tra mê án Mã gia, cậu và Bé con bị lực lượng kỳ quái kéo vào Phong Đô, đây cũng chẳng phải là điềm lành, Chủ tịch bên kia không biết thế nào, nói không chừng không tìm thấy bọn họ, đang nôn nóng muốn chết.

Nghĩ đến Nhiếp Hành Phong, Trương Huyền lấy di động ra, ảnh trên di động vẫn mờ nhạt như cũ, cậu thử ấn mấy cái, phát hiện ngoại trừ không có tín hiệu ra, những chức năng khác vẫn có thể sử dụng, bèn cầm lên nhắm Tam Sinh Thạch chụp liên tiếp mấy tấm, cái này có lẽ có thể trở thành bằng chứng quan trọng để sau này cậu coi bói cho người ta — nếu như họ có thể thuận lợi trở về.

“Huyền Huyền!”

Tiếng gọi của Bé con bị Trương Huyền không chú ý, lại chuyển sang phía khác của Tam Sinh Thạch tiếp tục chụp: “Đừng ồn, để chú chụp thêm vài tấm, kiểm tiền đó.”

“Vậy chú có muốn chụp chúng không ạ?”

Tay Bé con chỉ chỉ phía trước, Trương Huyền chuyển camera di động sang, trong màn ảnh bất ngờ xuất hiện vô số ma quỷ dữ tợn, vài con gần như áp sát đến trước mắt, cậu sợ hết hồn, vội vàng bỏ điện thoại xuống, đúng lúc thấy một bộ móng vuốt chụp về phía mặt mình, cũng may cậu né kịp thời, bộ móng vuốt kia chụp lên tảng đá, phát ra tiếng ken két.

Ác quỷ chưa bắt được người, lại xoay người bỏ nhào tới, bị Trương Huyền đạp một cước ra ngoài, đó là một con quỷ cao lớn gầy gò, da dẻ toàn thân giống như bị dính hết vào xương, chợt nhìn thấy, giống như bộ xương khô, xương từ trên xuống dưới xếp thành từng khúc từng khúc rất rõ ràng, chỉ có gương mặt còn có thể miễn cưỡng nhìn ra hình người, nhưng lại lộ ra bộ dạng hung ác xanh sẫm, đồng bọn của nó chừng hơn mười con, từng con đang nhe răng, tham lam nhìn bọn họ, giống như sói hoang cực đói phát hiện ra thức ăn, đồng thời phát ra tiếng gầm rú phấn khích.

“Quỷ chết đói!” Trương Huyền thốt ra.

Đối với một thiên sư bình thường hay giao lưu với quỷ mị mà nói, quỷ chết đói cũng không phải hiếm gặp, nhưng đột nhiên một đám chết tiệt đông như thế chợt xông ra, cậu không thể kiềm được không kinh hãi, những con quỷ này kiếp trước đều là tham ăn tạo nghiệp chướng, mới bị đánh xuống địa ngục chịu sự trừng phạt, không nên xuất hiện nhóm lớn ở nơi này.

Nghĩ đến bản tính tham lam của chúng, ngay cả cục đá cũng có thể ăn được, da đầu Trương Huyền tê dại, đạo bùa đều bị ứt, linh lực có hạn, cũng không thể cùng lúc đối phó với nhiều ác quỷ như vậy, cậu không có thời gian suy xét nguyên nhân chúng xuất hiện, thừa dịp chúng còn chưa hoàn toàn tới gần, một tay kẹp Bé con, tay kia phóng Tác Hồn Ti ra, cuốn lấy quần áo đồ đạc, xoay người chạy.

Không ngờ những con quỷ kia động tác cực nhanh, thấy Trương Huyền muốn chạy trốn, nhất loạt gầm lên bổ tới, quần áo đang cuốn lại giữa chừng bị quỷ kéo mất một nửa, hai ba nhát xé nát nhét vào miệng, xem như thức ăn ngon nuốt xuống.

Trương Huyền buộc phải bỏ lại quần áo, nhân cơ hội chạy nhanh về phía trước, trong lúc gấp gáp, cậu bắt chập nhìn phương hướng, chỉ cảm thấy không ngừng chạy đi, xương trắng rải dưới chân trong lúc cậu giẫm lên thỉnh thoảng phát ra tiếng nứt vỡ, hòa cùng tiếng nước chảy phía xa xa, tạo thành nốt nhạc quỷ dị, dẫn theo quỷ chết đói không ngừng truy đuổi.

Chạy đã rất lâu về phía trước, chỉ nghe thấy tiếng nước Vong Xuyên xa dần, nhưng không biết chạy đến nơi nào, Trương Huyền không thừa hơi để ý, sức lực bắt đầu kém đi, nghĩ đến tinh lực và cơn thèm ăn vĩnh viễn không hết của quỷ chết đói, cậu cảm thấy cứ một mực chạy thế này, chỉ khiến thể lực của mình tiêu hao, lại nhìn Bé con, khuôn mặt nhỏ nhắn căng đến đỏ bừng, cần môi liều mạng không để mình khóc lên,

xem chừng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, cậu thả chậm tốc độ, đang định cùng ác quỷ làm một trận, ven đường đột nhiên vươn ra một cánh tay, túm lấy cánh tay cậu, kéo cậu vào sau núi đá nhô ra bên cạnh.

Trương Huyền lão đảo một chút rồi đứng vững, một gương mặt to dài cứng nhắc thật thà đập vào mắt cậu, hai mắt người đàn ông bắn tinh quang ra bốn phía, vừa nhìn đã biết không phải yêu quỷ bình thường, chỉ sợ hấn gây bất lợi cho Bé con, Trương Huyền vung nắm đấm lên muốn đánh, người nọ làm động tác nín thở dừng lên tiếng, lại dựng cây thương trong tay, trên mặt đất nhanh chóng vẽ một vạch dài, giống như bình phong ngăn cách họ ở bên trong.

Trương Huyền thấy hành động của hấn không giống như có ác ý, liền bịt miệng Bé con, đồng thời ngừng thở, trong giây lát, âm phong quét tới, đám quỷ chết đói kia đã chạy tới trước mắt, nhưng bởi có bình phong che chắn, chúng không phát hiện thấy gì, rất nhanh, âm phong liền rút gào xoáy về phía trước.

Sau khi đợi toàn bộ quỷ chết đói chạy xa, Trương Huyền buông tay che Bé con ra, thả bé xuống, trên dưới quan sát người đàn ông.

Người đàn ông mặt mũi thô kệch phóng khoáng, nhìn không ra tuổi tác, hấn rất cao, đứng đối diện nhau, còn cao hơn Trương Huyền nửa cái đầu, đương nhiên, cái này cũng có liên quan đến khuôn mặt dài của hấn, khiến cho cây thương hấn vừa dùng để vẽ bình phong che mắt người khác có vẻ to ngắn hơn nhiều.

Đầu thương đen xỉ sắc bén, uốn lượn như lưỡi rắn, cầm trong tay người đàn ông, càng lộ rõ sát khí, trên người hấn mặc bộ áo dài màu xanh đen rất bình thường, ở giữa dùng đai lưng cột lại, trong tay kia nắm xích sắt, đằng sau dây xích trói hai, ba người, bóng dáng mỗi người đều lơ lửng, nhìn qua đều là quỷ mới chết chưa lâu.

Thì ra là đại ca quỷ sai, Trương Huyền yên tâm, cậu thế nhưng lại có không ít người quen ở địa phủ, Bắc Đế Âm Quân thích kênh kiệu nhất đứng trên cao nhất kia chưa cần nói đến, Bạch Vô Thường và Hamburger cũng có quan hệ rất tốt với cậu, tuy rằng không rõ lắm với con mắt thẩm mỹ của Bạch Vô Thường, sao lại nhận người xấu thế này làm thuộc hạ, cơ mà nếu người ta đã ra tay giúp đỡ, thì chính là bạn bè, cậu vội vàng mở miệng nói cảm ơn.

Quỷ sai quan sát đi quan sát lại cậu mấy lần, hỏi: “Người là ai vậy? Xem ra không phải là quỷ, sao lại tới đây, đám quỷ chết đói đuổi theo muốn ăn người kia là chuyện thế nào?”

“Ta là Trương Huyền, nghề nghiệp chính là thiên sư.” Trương Huyền tự giới thiệu xong, cười hì hì hỏi: “Đồng nghiệp Bạch Vô Thường của ngươi là bạn thân của ta, hấn nhất định là hay nhắc đến ta với ngươi đúng chứ?”

“À...” Quỷ sai nhìn Trương Huyền, lại nhìn nhìn Bé con bên người cậu: “Cho nên ngươi chính là cái tên Trương Huyền không học vấn không nghề nghiệp cả ngày ăn uống lu bù tham tiền nhưng tài vận kém còn thường xuyên gây phiền hà cho địa phủ chúng ta kia?”

Trương Huyền thu lại tươi cười trên mặt: “Bạch Tiểu Thường đã nói về ta như vậy với ngươi à?”

“Định ngữ còn phải dài thêm chút nữa, có điều ta không nhớ được.”

Được rồi, cậu không nên ôm tình bạn gì đó với một con quỷ, Trương Huyền nói: “Bỏ đi tất cả định ngữ, đó chính là ta.”

“Vậy thì quái lạ, ngươi là thiên sư bắt quỷ, sao bắt đến tận địa phủ chúng ta?” Quỷ sai tò mò nhìn cậu: “Còn bị quỷ chết đói đuổi bán sống bán chết, xem ra pháp thuật của ngươi quả là nát bét.”

Người này.... à không, con quỷ này có biết nói chuyện không thể? Cái gì gọi là bị quỷ đuổi bán sống bán chết? Chuyện này nếu không giải thích rõ ràng, sau này cậu làm sao còn lăn lộn được trong nghề này nữa?

Trương Huyền đang muốn thanh minh, Bé con hắt xì một tiếng, giống như bị lây, cậu cũng hắt hơi một cái, lúc này mới chú ý tới Bé con trên vai ngoại trừ đeo túi vải ra, toàn thân đều sạch trơn, lúc chạy trốn vừa rồi quần áo bị quỷ chết đói cướp đi, hiện trong tay cậu chỉ còn một cái áo của mình, vội vàng dùng áo bọc lấy Bé con, về phần bản thân cậu, có một cái quần rỗng chịu là được.

“Quần áo của ngươi không phải cũng bị quỷ chết đói ăn hết rồi đấy chứ? Làm thiên sư đến nông nổi như ngươi, cũng quá thê thảm đi.” Quỷ sai ở một bên nhìn có chút hả hê, cười nhạo: “Ngươi đã đắc tội ai ở địa phủ rồi phải không? Chứ không thì quỷ chết đói đang chịu khổ ở địa ngục sao lại được thả ra gây sự với ngươi?”

Nhớ tới vụ Khánh Sinh, Trương Huyền hơi động trong lòng, khi Tiêu Lan Thảo cảnh cáo cậu lúc trước, cậu còn cho là nghe truyện cười, không nghĩ báo ứng tới nhanh như vậy, thấy quỷ sai chế giễu xong xoay người muốn đi, cậu tóm lại, hỏi: “Vị đại ca này xưng hô thế nào?”

“Lôi kéo làm quen vô dụng, ta vừa câu hồn trở về, tranh thủ đi giao nộp, không giúp được gì cho ngươi đâu.”

“Đừng vậy mà, ta nói thế nào cũng là bạn cấp trên của ngươi, nể mặt mũi, dẫn chúng ta ra ngoài, trở về ngươi muốn bao nhiêu tiền, tùy ngươi ra giá.” Trương Huyền hào phóng cam đoan.

Bây giờ nếu để quỷ sai chạy mất, cậu liên phiền toái, tiền không thành vấn đề, giải quyết chuyện trước rồi hãy tính, dù sao tiền âm phủ cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Ai ngờ nghe xong lời cậu, quỷ sai lập tức phát hỏa, chỉ chỉ mũi mình, xích sất trong tay theo động tác của hắn vang lên tiếng leng keng, hắn kêu lên: “Cái gì!? Bạch Vô Thường tính là gì chứ, hắn dựa vào cái gì mà làm cấp trên của ông đây!”

“Vậy xin hỏi ngài là...”

Trương Huyền khiêm tốn hỏi, quỷ sai lại không đáp, chỉ thở phì phì nhìn cậu, đồng thời dùng tay không ngừng ra dấu trên mặt mình, nhìn khuôn mặt dài như mặt ngựa kia của hắn, Trương Huyền rút cuộc phản ứng kịp — “Ngươi không phải là... Mặt Ngựa trong truyền thuyết đấy chứ?”

“Cái gì gọi là truyền thuyết? Ta thực sự có tồn tại được không hả? Người biết Bạch Vô Thường, lại không biết ta, thật là quá đáng!”

Tiếng rống to chứng tỏ Trương Huyền không đoán sai, nhìn lại khuôn mặt ngựa này hết sức hợp cảnh, cậu liều mạng nhin không để cho mình cười ầm lên, thảo nào bộ dạng này cũng có thể lẫn lộn ở địa phủ, thì ra là Mặt Ngựa tiên sinh, để giữ thể diện cho vị quý sai này, cậu nói: “Đó là bởi vì trước đây chúng ta chưa đủ duyên phận, cho nên chưa gặp mặt bao giờ, bây giờ gặp rồi, Mặt Ngựa đại ca giúp đỡ một chút đi, chỉ cho chúng ta đường ra ngoài được không?”

“Không phải là ta không giúp, mà là tòa thành Phong Đô này có vào không có ra, người chỉ có thể theo đường lúc tới tự đi về, ta cũng phải đi bàn giao rồi, tán dóc với người lâu như vậy, sắp lỡ cả giờ.”

Mặt Ngựa nói xong liền đi, Trương Huyền ôm Bé con, ở phía sau chậm rì rì nói: “Bé con, con còn có thể cố thêm chút nữa không? Người phía dưới pháp thuật có hạn, không giúp được chúng ta, chúng ta chỉ đành ở chỗ này chờ Bạch Tiểu Thường tới, để hắn đưa chúng ta trở về.”

“Người nói ai pháp thuật hữu hạn!?”

Điểm tướng không bằng khích tướng, Mặt Ngựa quả nhiên không chịu nổi, thở phì phì quay lại, Trương Huyền vội vàng xua tay, cười hì hì nói: “Không phải ta nói, là sự thực mà, tục ngữ có câu, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, người xem nếu người có thể giúp đỡ, sao lại bỏ qua không kiếm một số tiền lớn chứ? Bạch Tiểu Thường lại rất vui vẻ khi kiếm được.”

“Đừng trông chờ vào Bạch Vô Thường nữa, hắn bề bộn nhiều việc, gần đây sắp tới cũng không ở Phong Đô.” Mặt Ngựa khoanh hai tay trước ngực, trên dưới tới lui nhìn Trương Huyền mấy lần, hừ nói: “Nhìn người cũng không giống người có tiền, không có tiền thì nói cái rắm ấy!”

Lại bị coi khinh, Trương Huyền lập tức sờ túi, sau khi phát hiện mình còn cỏi trần, cậu cạ lờ, bây giờ trên người cậu ngoại trừ điện thoại di động và vền vện mấy tờ danh thiếp ra, chẳng còn gì cả, đừng nói tiền âm phủ, ngay cả tiền mặt cũng bị đám quỷ chết đói kia cướp lấy ăn hết rồi.

Nhìn ra cậu xấu hổ, Mặt Ngựa hừ hừ cười nhạt, ai ngờ Bé con đưa tay qua, hỏi: “Hamburger nói cái này rất đáng giá, cái này có thể chứ?”

Trên bàn tay nho nhỏ đặt một viên mỹ ngọc, chính là bạch ngọc khắc chú ngữ trừ tà Trương Lạc tặng cho Bé con, bé vẫn luôn để trong túi vải, thấy Trương Huyền không có tiền, liền vội vàng lấy ra.

Nhưng không ngờ Mặt Ngựa nhìn thấy thứ này, lập tức biến sắc, lui về sau hai bước, kêu lên: “Chớ chớ! Đây là là linh ngọc trừ tà trấn quỷ, dù đáng giá hơn nữa, một con quỷ như ta cũng không dùng được đâu, còn gì khác không?”

“Khác à...”

Thằng bé cúi đầu lục lọi cái túi nhỏ của mình, lại lấy ra một ít đồ chơi mô hình mini trẻ con thích và hòn đá nhỏ, nói: “Ta chỉ có những thứ này, đều cho người có được không?”

Mặt Ngựa vẻ mặt ghét bỏ gắt một câu: “Con ta cũng lớn gần bằng ba người, ta lấy mấy thứ đồ chơi này của người làm gì?”

Thì ra quý cũng có con, Trương Huyền kinh ngạc, rất muốn học hỏi kinh nghiệm làm thế nào chăm sóc quý con, Mặt Ngựa đã mở miệng trước.

“Xem ra các người cũng chẳng lấy ra được gì, chi bằng ta làm người tốt, trước tiên nghĩ cách đưa các người ra ngoài, đến khi trở lại dương gian, người đốt cho ta mười vạn đồng, viết giấy vay nợ cho ta trước, miễn cho đến lúc đó các người quyệt nợ.”

“Được được, người muốn viết giấy vay nợ thế nào?”

“Người chả có tí uy tín nào, để việc này cho Bé con đi.”

Mặt Ngựa lợm lắt một hồi trong tay Bé con, lấy ra một cái huy hiệu nho nhỏ, đây là một lần Nhiếp Hành Phong đưa Bé con ra ngoài chơi, cùng bé chụp ảnh, sau đó làm thành huy hiệu đưa cho Bé con, Mặt Ngựa nhìn trái nhìn phải, nói với Trương Huyền: “Lấy cái này, đây là giấy vay nợ, trở về đốt tiền cho ta, ta sẽ trả nó lại cho người, nhớ, đừng nợ tiền của quý!”

Bé con hơi bị dọa sợ, liên tục gật đầu, Mặt Ngựa lúc này mới hài lòng nhận lấy huy hiệu, móc ra hai đồng tiền đưa cho Trương Huyền, bảo bọn họ cất kỹ, nói: “Đây là thẻ thông hành, mang trên người, có thể tạm thời chặn dương khí của các người, để lũ quỷ không nhìn ra thân phận các người. Đây, phía trước chính là chợ quỷ, nếu buồn chán, các người có thể đi thăm thú, nhưng đừng đi xa, ta bàn giao xong việc sẽ quay lại tìm các người.”

Thẻ thông hành vô cùng giống tiền đồng sử dụng ở thời cổ đại trên dương gian, cầm trong tay nặng trĩu, rất có xúc cảm, nhìn không ra do thứ gì chế tạo thành, chỉ cảm thấy trong lúc tiếp xúc hàn khí lạnh thấu xương, Trương Huyền rùng mình một cái, bỏ một đồng vào trong túi vải của Bé con, hỏi: “Phải đợi bao lâu đây? Chỗ này lạnh như thế.”

Mặt Ngựa lại hất tay một cái, từ trong hư vô bắt lấy hai bộ quần áo thuần trắng, là áo cha con hơi dài kiểu cổ điển, Trương Huyền nhận lấy nhìn một cái, chú ý thấy trên vạt áo dài thêu ký hiệu Haas nho nhỏ, cậu phụt cười, cái này thế mà lại là hàng hiệu quốc tế do Mã Linh Xu thiết kế.

Quần áo có ký hiệu tên Haas giá cả không rẻ, điều này Trương Huyền biết, nhưng không ngờ việc làm ăn của hắn xuống tận cõi âm, cậu mặc cho Bé con, sau đó mình cũng xỏ quần áo vào, bỏ đồ tùy thân vào túi, nói: “Xem ra người sống cũng không tệ lắm, tóm một phát được cả đồng lớn quần áo hàng hiệu, đây là con trai người đốt cho người à?”

Mặt Ngựa trợn mắt: “Đốt rồi còn giá trị gì? Đồ của ông đây là hàng thật giá thật, phiên bản giới hạn quốc

tế, bây giờ người đã rõ ta với Bạch Vô Thường ai sống tốt hơn chưa?”

Tên này không phải rồi hơi cố ý chạy lên trần gian mua quần áo mặc như vậy đấy chứ?

Suy nghĩ của quỷ Trương Huyền không hiểu nổi, cũng không muốn hiểu, cầm quần áo của người ta, cậu tử tế mà luôn miệng nói phải, lại cảm ơn.

Mặt Ngựa thấy Bé con cả giày cũng không đi, lại tiện thể túm lấy hai đôi giày cho họ, lớn tiếng nói: “Khỏi cần cảm ơn, những thứ này đều phải cộng thêm tiền ngoài, hai mươi ngàn đô, cái này phải tiền thật, nhớ quay về trả cho ta.”

Không phải chứ? Hai bộ quần áo hai đôi giày, cho dù đều là hàng hiệu, cũng không đáng hai mươi ngàn đô đi? Nhìn vẻ cười gian trá của Mặt Ngựa, Trương Huyền có cảm giác bị hớ, kêu lên: “Một con quỷ như người cần tiền thật làm gì? Lại còn đô la?”

“Tiền giấy tiêu ở âm phủ, tiền thật tiêu ở dương gian, làm một con quỷ có đạo đức, ta sẽ không lừa bịp người ở dương gian.” Mặt Ngựa đường đường chính chính nói xong, lại dặn dò: “Ta không có thời gian, nhớ đừng đi xa đây, đến khi đó không tìm được đường lúc các người tới, các người sẽ du dương luôn ở âm phủ, biến thành xác chết di động.”

“Này...”

Nói đến câu hồn, Trương Huyền đột nhiên nghĩ đến Lâm Thuần Khánh, sống không tìm được người, chẳng lẽ chết rồi vẫn không tìm thấy hồn của ông ta hay sao? Cậu đang muốn nhờ Mặt Ngựa nhân tiện hỏi thăm một chút chỗ Lâm Thuần Khánh hạ xuống, Mặt Ngựa đã vẫy vẫy tay về phía cậu, chớp mắt một cái, bóng dáng đã bay xa.

Trương Huyền đứng tại chỗ, nhìn thấy con quỷ biến mất trong bóng đêm, cả buổi không nghe thấy tiếng động gì, cậu cúi đầu, phát hiện Bé con mắt nhắm mắt mở, xem ra nhóc con thực sự mệt rồi, cứ thế tựa lên đùi cậu đứng ngủ.

Không biết Mặt Ngựa trở lại lúc nào, chờ ở đây cũng không phải là biện pháp, Trương Huyền nhẹ nhàng ôm lấy Bé con, đi về phía quỷ thành trước mặt — nếu đã tới, dù sao cũng không có việc gì làm, chẳng bằng trước hết thưởng thức phong cảnh địa phủ một chút thì hơn.

Quỷ thành Phong Đô không khác gì thành trấn dương gian, chẳng qua là bầu trời âm u chút, bóng người qua lại trên đường phấp phờ chút, đường lát bằng gạch đen, làm tăng thêm vẻ ảm đạm của không gian, hai bên mở rải rác một vài cửa hàng nhỏ, dọc phố còn treo biển quán trà tiệm rượu, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rao hàng, khiến Trương Huyền có ảo giác đang đi vào phim trường quay thành cổ.

Hồngбет, vừa rồi cậu quên xin Mặt Ngựa ít tiền tiêu vặt, đi lâu như vậy, Bé con nhất định đói rồi!

Thấy tiếng rao hàng ở sạp bánh gạo phía trước, Trương Huyền nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng này, cũng may Bé con đang ngủ, không kêu đói, bây giờ chỉ mong sao Mặt Ngựa có thể nhanh chóng bàn giao, trở lại tìm bọn họ.

Trên người Trương Huyền mang theo đồng âm tệ thông hành, thật không có con quỷ nào phát giác ra họ khác biệt, mấy con quỷ chết đói đuổi giết bọn họ cũng không thấy bóng dáng, Trương Huyền theo đường phố đi một hồi, sau khi phát hiện nơi đây chẳng khác dương gian là mấy, cậu cảm thấy nhàm chán, đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng kèn Xô na.

Trương Huyền tò mò đi tới, phát hiện một đoàn người dài toàn thân lụa trắng từ phố đối diện đi tới, kèm theo tiếng nhạc chói tai, đoàn người uyển chuyển nhảy múa. Nhìn như lễ nghi chúc mừng hỉ sự, nhưng nét mặt từng người lại dờ dẩn, từ khuôn mặt như tro tàn của bọn họ có thể thấy được nơi này chẳng có một người sống nào, đằng trước giờ biển hỉ thật to, hẳn là đội ngũ kết âm hôn, nhưng trong bầu không khí quỷ dị này, hỉ sự làm chẳng khác nào tang sự.

Thật đúng là cảnh tượng hoành tráng khó gặp.

Thấy bản thân lại có may mắn nhìn thấy quỷ thành âm hôn, Trương Huyền phấn khởi, ôm Bé con chạy tới, lầy di động ra, thừa lúc lũ quỷ không chú ý, khê khằng chụp vài tấm, đang chụp, cậu phát hiện màn hình so với vừa rồi rõ nét hơn rất nhiều, nảy ra ý định, thử bấm cho Nhiếp Hành Phong.

Sau khi di động vang lên vài cái, lại thần kì kết nối được, Trương Huyền hưng phấn giậm chân, kêu to: “Chủ tịch, là em, có thể nghe được không? Em bị tông vào Phong Đô rồi, cơ mà bây giờ cũng không tệ lắm, đang xem người ta kết hôn đây, anh thế nào...”

Bô bô nói cả buổi, cậu mới để ý thấy đối diện không ai đáp lại, sóng điện chẳng biết nói đến chỗ nào, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Xem ra vẫn không được rồi, Trương Huyền nhut chí cúp điện thoại, vừa vắn kiệu hoa của tân nương đến, cậu đang muốn chụp thêm mấy tấm, Bé con giật giật, chẳng biết bị cái gì dọa sợ, oa một tiếng khóc lên.

Cũng may trong tiếng kèn Xô na, tiếng khóc của Bé con không tính là bất ngờ, nhưng dọa Trương Huyền toát mồ hôi lạnh cả người, bỏ mặc việc chụp ảnh, vội vàng vàng vổ để dỗ bé, Bé con bình thường rất ít khóc, Trương Huyền còn tưởng là bé đói bụng, nhưng lập tức phát hiện ra bé xao động là bởi không khí xung quanh, đôi chân liễu mạng quấy đạp, như đang mãnh liệt đòi rời khỏi đây.

Trương Huyền đành phải rời đi, nhưng vừa quay người lại, liền thấy một đám người ăn mặc như quỷ sai từ đối diện vội vã chạy tới, một tên trong đó lớn tiếng kêu lên: “Có người trà trộn vào đây, cấp trên ra lệnh đóng tất cả lối đi, nếu gặp phải lập tức câu hồn hắc, đánh tan dương khí, khiến cho hắc hồn không thể đi đâu thai nữa!”

Ở nơi này có thể gọi là người chỉ có cậu, không ngờ nhanh như vậy đã bị để mất tới hành tung, Trương Huyền rất kinh ngạc, song điều khiến cậu kinh ngạc hơn là mệnh lệnh của quỷ sai, chiếu theo quy củ của địa phủ, thỉnh thoảng khi có người tràn vào đây, cũng chỉ đưa hắc hồn trở lại, cách làm câu hồn tán khí thâm

độc thể này rất không hợp với lễ thường.

Nghi ngờ đảo một vòng trong lòng, Trương Huyền nghĩ đến vụ Khánh Sinh, tuy rằng không biết có liên hệ đến hai người này hay không, nhưng giờ tình thế như vậy, vẫn nên trốn đi trước thì tốt hơn.

Bé con còn đang gào khóc, Trương Huyền chỉ sợ dẫn quỷ sai chú ý, nhanh chóng đi vòng vèo quay lại, đỡ bé chui vào đội ngũ rước dâu, ai ngờ Bé con nổi lên tính ngang bướng, hoàn toàn không nghe dỗ dành, khóc dữ dội hơn, lại thêm giọng bé lớn, át cả tiếng kèn Xô na vang dội.

Tiếng nhạc rước dâu ngừng lại, bỗng nhiên đường phố hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng trẻ con khóc, lúc đầu Trương Huyền còn giấu mình trong hàng ngũ, nhưng sau khi phát hiện cậu kỳ quái, lũ âm quỷ đều lùi sang hai bên, chẳng bao lâu, trên đường phố liền trống ra một khoảng lớn, để lại Trương Huyền và Bé con ở giữa.

Bé con khóc đủ rồi, ngừng lại, song lúc này đã muộn, xung quanh từng đôi mắt dò dẫm nhìn chằm chằm vào người Trương Huyền, thấy quỷ sai dẫn đồng bọn xông tới, Trương Huyền chỉ hận không thể véo một phát thật đau vào cái mũi nhỏ của Bé con, nghiến răng nhỏ giọng nói: “Thằng nhóc này, chú bị con hại chết rồi!”

“Các người rất lạ mắt, tên gì?” Loáng một cái quỷ sai đã bay tới trước mặt Trương Huyền, xách theo gậy đại tang, nghi ngờ quan sát cậu từ trên xuống dưới.

“Chúng ta vừa mới chuyển tới, trước lạ sau quen mà, các người rất nhanh sẽ nhớ được ta.”

Trương Huyền cười tí tởn chống chế, quỷ sai lại chẳng cười đùa cùng cậu, vẻ mặt làm việc công trow ra nói: “Hộ thư.”

“Cái gì... thư?”

“Chính là giấy tờ chứng nhận thân phận của người, ngay cả việc này cũng không biết, người từ đâu tới?”

Quỷ sai ra dấu một cái, để đồng bọn vây quanh Trương Huyền, thấy bọn chúng nổi lên lòng nghi ngờ, Trương Huyền rũ một tay vào ống tay áo, nắm chặt Tác Hồn Ti, người ở quỷ giới, sinh nhiều chuyện lời thôi sẽ chỉ kéo dài thời gian trở về, nhưng nếu bị ép đến bất đắc dĩ, cậu cũng đành phải động thủ.

“Lấy hộ thư ra đây!”

Quỷ sai lại quát một tiếng chói tai, Trương Huyền đưa tay ra, cầm trong tay lại chẳng phải chứng minh thư, mà là Tác Hồn Ti, kinh đạo tụ vào pháp khí, vừa muốn động thủ, phía sau vang lên tiếng bước chân, có người hấp tấp chạy tới, kêu lên: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!”

Giọng nói quen thuộc, nhưng lại mang theo cảm giác xa cách đã lâu, Trương Huyền nghi ngờ quay đầu lại, mắt lập tức tròn tròn, tay run lên, Tác Hồn Ti thiếu chút nữa không cầm được, cứ như vậy nhìn nam nhân từ trong bóng tối đi tới, còn lấy phong thái tao nhã đi qua mình, tới trước mặt quý sai đối diện.

Sợ với năm đó, nam nhân không thay đổi nhiều lắm, vóc người rắn rỏi như trước, mang theo nụ cười cởi mở ngang ngạnh lại có vài phần xấu xa, cảm giác quen thuộc đến tận xương tủy này, khiến cậu trong nháy mắt đó tưởng rằng hết thấy đều chưa từng thay đổi.

Người đàn ông kia dường như rất quen thuộc quý sai, sau khi nói vài câu với bọn chúng, quý sai dẫn đầu liền ra lệnh cho mọi người rút lui, đội ngũ rước dâu khôi phục lại náo nhiệt ban đầu, tiếng kèn Xô na một lần nữa tấu lên, đoàn người theo tiếng nhạc thong thả đi về phía trước.

Trương Huyền mặc cho đội hỉ rước dâu đi qua mình, nhìn người đàn ông xoay người hướng về phía mình mỉm cười đi tới, tựa như mỗi lần mình luyện xong quyền cước ông đều làm như vậy, năm tháng mai một ký ức, lại không chôn vùi được tình cảm, điệu khúc Xô na lẫn lẫn bên tai vui vẻ lại thê lương, tựa như cõi lòng cậu giờ phút này — biệt ly chẳng thể nào nhớ lại, tương phùng không cách nào báo trước, đời người luôn luân phiên đan cài giữa hân hoan và bi thương, khiến cho bản thân người ta biết đến phần kinh hỉ này.

Tâm tình dao động dữ dội, mắt lam như bị thứ gì che phủ, khiến mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ mờ ảo ảo, Bé con liều mạng giãy dụa bị Trương Huyền phốt lờ, chỉ cảm thấy tất cả tư vị trong lòng cuộn cuộn, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông đến gần mình, sau đó, giống như lúc xưa, cậu trong trẻo kêu lên —

“Sư phụ!”

5. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 5

Nhiếp Hành Phong tỉnh lại, thấy mình đang tựa vào giá sách, anh ngồi xuống, huyết thái dương hai bên giật lên nhói nhói nhắc nhở anh về cảnh ngộ đêm qua, anh xoa đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường đối diện, kính ngạc phát hiện ra, đã gần tới trưa.

Đêm qua anh từ chỗ Sơ Cửu trở về vẫn không hề ngủ, lên mạng xem một lần toàn bộ bản đồ chi tiết khu vực khách sạn Hạnh Phúc Hải, sau khi trời sáng lại gọi điện thoại cho ông nội, nói chuyện của Bé con, Nhiếp Dực giống như đã biết, trong tiếng trả lời mang theo vẻ ảo não và tự trách, nhưng Nhiếp Hành Phong biết chuyện này không liên quan đến ông nội, ông đã suy tính tất cả mọi chuyện rất chu toàn, chỉ có thể nói, bọn họ đã đánh giá thấp ảnh hưởng của Thiên Nhân đối với Bé con.

Hai ông cháu trò chuyện xong, Nhiếp Hành Phong lại tới phòng của Tiểu Bạch kiểm tra tài liệu liên quan đến Thiên Nhân, nhưng bất giác ngủ thiếp đi, ngủ thẳng đến bây giờ.

Nghĩ đến Trương Huyền giờ phút này có thể gặp phải nguy hiểm, Nhiếp Hành Phong vội vàng đứng dậy chạy xuống lầu, anh đã nghĩ ra biện pháp tìm Trương Huyền, nhưng anh cần Hamburger trợ giúp, có điều

Hamburger đã theo Kiều đi đến nơi khác, đêm qua chưa liên lạc được.

Nhiếp Hành Phong lấy di động ra định thử lại lần nữa, tay vừa chạm vào bàn phím, di động lại phát ra tiếng rung, bóng dáng lơ mơ của Trương Huyền và Bé con theo cuộc gọi đến thỉnh thoảng thoáng hiện ra.

Cảm giác khẩn trương xông lên đầu, Nhiếp Hành Phong vội vàng ấn nút nghe, nhưng khiến anh thất vọng là chẳng nghe thấy âm thanh gì, anh chưa từ bỏ ý định gọi vài tiếng, đổi lấy vẫn là yên lặng kéo dài.

“Nhiếp?”

Gọi anh như vậy chỉ có một người, Nhiếp Hành Phong đóng di động, thấy Kiều và Ngụy Chính Nghĩa đều ở phòng khách, huynh đệ Ngân Mặc cũng ở đây, hình như mọi người đã trò chuyện rất lâu rồi, thấy anh xuống lầu, Kiều đứng lên, đi về phía anh.

“Không phải cậu đến nơi khác tham gia hoạt động sao?” Nhiếp Hành Phong hỏi.

“Hoạt động kiểu này để lần sau cũng được.” Kiều thờ ơ nói: “Tôi qua nhận được điện thoại của Tiêu Lan Thảo, tôi liền lập tức chạy về.”

Chuyện Trương Huyền mất tích Tiêu Lan Thảo đã biết, hẳn nhất định sẽ báo tin cho Ngụy Chính Nghĩa, vì vậy Kiều biết đầu tiên cũng không lạ gì, tình hình cụ thể Kiều không nói, nhưng nghĩ đến chuyện bọn họ vì mình mà thay đổi lịch trình giữa chừng, đi suốt đêm trở lại, Nhiếp Hành Phong rất cảm kích, nói: “Cảm ơn.”

“Sư phụ gặp nạn, đồ đệ đương nhiên phải khắp nơi chi viện rồi, nói cảm ơn gì chứ, Chủ tịch đại nhân, chúng ta ủng hộ ngài!”

Hamburger bay đến bên cạnh Nhiếp Hành Phong bày tỏ lòng trung thành, chẳng qua lời nịnh nọt của nó bị mọi người lơ đi, Kiều bảo Nhiếp Hành Phong ngồi xuống, nói: “Vừa rồi chúng tôi bàn bạc chuyện xảy ra đêm qua, nhất trí cho rằng lúc đó có người ngoài trà trộn vào đám đông, mục đích của hắn có lẽ giống như đám người Hà Thuận Hải, muốn hại sư phụ và Bé con, nhưng Hà Thuận Hải làm vậy là lo bị oán linh trả thù, mà kẻ này lại là muốn trả thù sư phụ.”

“Vì sao lại nói thế?”

“Bởi vì Khánh Sinh.”

Kiều búng tay một cái, Hamburger lập tức đưa bản đồ lên, Ngân Mặc và Ngụy Chính Nghĩa chia ra chặn một góc bản đồ, sau khi mở bản vẽ ra, Nhiếp Hành Phong phát hiện đường cái bên cạnh khách sạn được dùng bút đỏ khoanh lại.

“Chúng tôi đã điều tra, khu vực này trước đây gọi là Hoàng Kim Lĩnh, là mảnh đất hoang, do sửa đường mới bị mở rộng mặt bằng, từ đó liền tai nạn không ngừng, về sau mời thầy phong thủy xem qua, nói đó là mảnh đất âm, có thể tăng tài phát vận, nhưng không vượng đinh (*không tốt về nhân khẩu*), lại bởi vì cường ép san bằng, sửa lại phong thủy, mới luôn không yên ổn, sau đó ông chủ Hạnh Phúc Hải, cũng chính là Hà Thuận Hải mời người lập tràng cúng bái, trấn áp địa vận nơi đó, tai nạn xe cộ mới từ từ giảm bớt, mà việc làm ăn của bản thân ông ta cũng ngày một phát triển.”

“Lẽ nào nơi này trước đây không phải là phần mộ?” Nhớ tới gợi ý của Sơ Cửu, Nhiếp Hành Phong nghi ngờ hỏi.

“Ở đây âm khí khá nặng, thường thì mọi người đều sẽ cho rằng đây là phần mộ, nhưng ta đã điều tra kỹ càng, ở đây chưa từng mai táng người, phần mộ chỉ là nghe nhầm đồn bậy thôi.” Ngân Bạch cuốn trên cổ tay em trai, nói: “Nhưng dù nói thế nào, chúng ta đều không tận mắt nhìn thấy vụ việc đêm qua, cho nên muốn biết lúc đó rốt cuộc chủ nhân đã trải qua điều gì, chúng ta phải đi một chuyến tới Hoàng Kim Lĩnh.”

Nhiếp Hành Phong đồng ý, hỏi Ngân Mặc: “Người có biết Mã tiên sinh hôm nay về lúc mấy giờ không?”

Ngân Mặc ngần ra, dường như không rõ ngụ ý của Nhiếp Hành Phong, Ngân Bạch trả lời giúp hắn: “Như vậy đi, chúng ta chia nhau hành động, Ngân Mặc tới công ty, nếu gặp Mã Linh Xu, thì nói cho hắn biết Chủ tịch đang tìm hắn, ta cùng các người tới Hoàng Kim Lĩnh.”

Trên phương diện nhìn mặt đoán ý này, Ngân Bạch chẳng kém Hamburger, nó nói trúng tâm sự của Nhiếp Hành Phong, cũng biết dụng ý của anh, khiến Nhiếp Hành Phong không cần phải dặn dò thêm nữa.

Sau khi sắp xếp kế hoạch xong, Ngân Mặc về phòng thay quần áo, Ngân Bạch cuộn tròn trên kệ áo bên cạnh hắn, căn dặn: “Đệ chỉ cần nói với Mã Linh Xu Nhiếp Hành Phong có việc tìm hắn là được rồi, đừng nói những cái khác, ngoài ra kín đáo hỏi Chung Khôi một chút, xem Mã Linh Xu hôm qua có thật sự đi đến nơi khác hay không.”

“Huynh nghi ngờ hắn đang làm hại Trương Huyền?”

“Ta nghi ngờ bất cứ kẻ nào trừ ta và đệ ra.” Trong đôi mắt Ngân Bạch xẹt qua cười khẩy: “Cái gì mà Thiên Nhân xuất hiện, thiên phạt sắp đến, rõ là buồn cười, nếu trên đời này thật sự có nhiều chính nghĩa thế, vậy vì sao loại người như Hà Thuận Hải đến bây giờ vẫn còn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật?”

“Lẽ nào truyền thuyết về thiên phạt là giả?”

“Không, chỉ là nhận thức của mỗi người về chính nghĩa khác nhau mà thôi.”

Ngân Mặc đi rồi, Nhiếp Hành Phong ăn cơm qua loa, liền lái xe đến đường cái nơi Trương Huyền mất tích, mọi người theo anh xuống xe, đều cảm giác rõ rệt sau lưng phát lạnh, tuy rằng khí trời đã cuối thu, nhưng âm khí khu vực này đã lấn át cả cảm giác mát mẻ của khí hậu, đêm qua xảy ra liên tiếp chuyện, Nhiếp Hành Phong không chú ý nhiều, lúc này trở lại nơi đây, anh bất thành linh rùng mình một cái — nếu nói

vùng này trước kia không phải bãi tha ma, thật sự có chút khó tưởng tượng.

Một bóng đen đứng lặng trên chỗ Trương Huyền và Bé con biến mất, quần áo phất phơ theo gió, tựa như băng chỉ đường, dẫn mọi người đi tới, chính là Nhan Khai.

Thấy Nhiếp Hành Phong, Nhan Khai tiến lên hành lễ, vẻ mặt hân bình thản, nhưng từ hành động hân quanh quẩn ở chỗ này có thể thấy được, hẳn rất lo lắng cho Bé con.

“Ở đây âm như thế, trước đây không phải bãi tha ma thì chính là chiến trường.”

Sau khi xuống xe, sắc mặt Ngân Bạch trở nên rất khó coi, trong tất cả mọi người linh lực của hắn cao nhất, vì vậy cảm ứng cũng mãnh liệt nhất, lân cận tràn ngập khí tức kỳ quái khiến hắn rất khó chịu, nếu không phải Ngân Mặc không có ở đây, hắn đã sớm đổi lại hình rắn.

“Nhưng cho dù nơi này là âm địa, có quan hệ gì với sư phụ? Trước đây nơi âm hơn không phải chúng ta chưa từng đi qua, sư phụ cũng đâu có bị ảnh hưởng đến.” Ngụy Chính Nghĩa gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi.

Điều này Ngân Bạch không trả lời được, đang suy nghĩ, Hamburger quanh quẩn cách đó không xa đột nhiên phát ra tiếng kêu không ngừng, vỗ vỗ cánh, lấy tốc độ cực nhanh xông đến trước mặt bọn họ. Bởi vì kích động, lông toàn thân nó đều xù lên.

“Nơi này không phải bãi tha ma, không phải chiến trường, ở đây là quỷ môn quan đó!”

Trong tất cả tin giật gân của Hamburger từ trước đến nay, không thể nghi ngờ tin này có tính oanh tạc lớn nhất, ngay cả Nhan Khai chẳng bao giờ hiện rõ hỉ nộ cũng giật mình, vội vã vọt đến trước mặt nó, hỏi: “Quỷ môn quan gì?”

“Quỷ môn quan, tên như nghĩa, chính là cửa khẩu bách quỷ ra vào, năm đó để tiện cho quỷ sai làm việc, giữa hai giới âm dương có rất nhiều lối ra nối liền, nhưng hai mươi năm trước đám ác quỷ làm loạn, người tu đạo liên thủ, rất vất vả mới trấn áp được bọn chúng xuống, để ngăn ngừa vụ việc thế này lại xảy ra, Âm Quân đại nhân liền đóng phần lớn quỷ môn, mà chỗ này chính là một cái trong đó!”

“Người khẳng định?” Nhiếp Hành Phong sau khi nghe xong, lập tức truy hỏi.

“Ta là tín sứ, những con đường này ta không quen thì ai quen? Ban đầu ta vẫn chưa dám khẳng định, nhưng nhìn thấy cái kia, ta liền khẳng định.”

Sợ mọi người không tin, Hamburger dẫn bọn họ tới giữa con đường, hỏi: “Ai có thể cống hiến bộ quần áo? Tốt nhất là màu đen.”

Nhan Khai nóng lòng muốn biết tung tích con trai, không chút do dự cởi áo dài, theo chỉ thị của Hamburger

phủ lên trên đường đi, liền thấy trên đường vốn rải hắc ín lờ mờ hiện ra một vòng tròn màu xám trắng, ở giữa vẽ phù triện cổ quái hiếm lạ, Hamburger chỉ vào nó nói: “Chính là chỗ này, những bùa chú này đều là do Âm Quân đại nhân năm đó phong ấn lại, bởi vì thường có quỷ sai ra vào, nên khí tràng ở đây mới âm như thế, bãi tha ma chiến trường sao có thể so với nó chứ.”

Nếu lời Hamburger nói không sai, hai mươi năm trước ác quỷ tới dương gian làm loạn, vừa vặn tương ứng với chuyện Mã Ngôn Triệt cùng những đồng đạo khác liên thủ giết quỷ, Nhiếp Hành Phong cảm thấy các sự kiện đang dần dần móc nối với nhau, hỏi: “Nếu đã phong bế, vậy vì sao hôm qua lại đột nhiên mở ra?”

Hamburger gãi gãi nhúm lông trên đầu nó: “Cái này ta cũng không biết, có hai khả năng, một, Âm Quân đại nhân đã giải phong ấn, hai, có một người rất có lai lịch giải phong ấn.”

Khả năng đầu ít tồn tại, cho nên hẳn là cái thứ hai, nhưng ai có năng lực lớn đến vậy mở cửa ra chứ?

Nhiếp Hành Phong nghĩ ngợi, Nhan Khai vội vàng hỏi: “Nếu đã giải phong ấn, vậy chúng ta có thể đi vào không?”

“Không thể.” Hamburger nhún nhún cái cánh nhỏ của nó, nói một câu hài hước rất không đúng lúc: “Không có chìa khóa.”

“Vậy thì tìm người có chìa khóa.”

Lời Hamburger nhắc nhở Nhiếp Hành Phong, ánh mắt quét qua Kiều và Ngụy Chính Nghĩa, còn có Ngân Mặc, pháp thuật bọn họ đều quá nông, không có khả năng mở cổng quỷ giới, Nhan Khai hẳn là cũng không thể, nếu không hẳn đã sớm hành động, Nhiếp Hành Phong nghĩ đến Tiêu Lan Thảo và Mã Linh Xu, người trước hiểu biết sâu rộng, có lẽ sẽ cung cấp điểm quan trọng, người sau... không biết chuyện của Mã Ngôn Triệt có thể ép được hắn nói ra sự thật hay không.

Ngân Bạch nhìn mặt đoán ý, nói: “Cuối cùng cũng có phát hiện rồi, chỉ ít biết được chủ nhân đang ở cõi âm, với bản lĩnh của cậu ta, không ước hiếp người khác là còn may, Chủ tịch không cần quá lo lắng.”

Hy vọng là như vậy, Nhiếp Hành Phong nghĩ với cá tính và sự lạnh trí của Trương Huyền, trong thời gian ngắn cậu có thể chống đỡ được, cho nên việc mình cần phải làm bây giờ là gia tăng tốc độ, nhanh chóng hợp lại với cậu.

Lần này tới nhìn chung cũng thu hoạch không ít, biết được hành tung của Trương Huyền, Nhiếp Hành Phong yên tâm, đưa mọi người rời khỏi, Nhan Khai nói phải về báo tin cho Nhiếp Dực, đến tiếp sau, tách khỏi bọn họ, lúc Nhiếp Hành Phong trở về, di động lại vang lên, nhưng khi anh nghe vẫn không thấy đáp lại, Kiều hỏi: “Có phải là sự phụ đang thử liên lạc với anh không?”

“Có lẽ.”

Sau khi đã tin chắc vào sự thật này, trên mặt Nhiếp Hành Phong hiện lên một tia tươi cười, ít nhất điều này chứng tỏ Trương Huyền hết thấy đều bình an, cậu thông qua cách thức này thông báo cho mình, cậu không sao.

Mọi người lần lượt trở lại xe, không ai chú ý đến căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn Hạnh Phúc Hải, có người đang dùng ống nhòm độ phóng đại lớn thăm dò bọn họ, người đàn ông để ống nhòm xuống, quản gia đã không kịp chờ cầm lấy ống nhòm tiếp tục nhìn, hỏi: “Ngài nói bọn họ có phát hiện ra khối địa khí kia có thể giúp chúng ta tăng vận không?”

“Nhanh như vậy, bọn chúng hẳn chưa tra ra được, ta lại nghĩ bọn chúng tra được manh mối khác.”

Chỉ ít nhìn từ phản ứng của mọi người là như vậy, tuy rằng không biết bọn họ phát hiện ra gì, nhưng động vào địa khí sẽ ngáng đường tiền tài, điều này theo Hà Thuận Hải chính là tội ác tày trời, lại nhớ tới tất cả những gì gặp phải đêm qua, ông ta không khỏi sợ hãi trong lòng.

Có chuyện ngay cả quản gia ông ta cũng không nói, đó chính là oán niệm cuốn Bé con vào bánh xe là do ông ta tạo ra, về phần sau đó sức mạnh nào đưa Trương Huyền và Bé con đi, ông ta không biết, nhưng với ông ta mà nói sự biến mất của bọn họ đều trăm lợi không hại, ông ta mong hai người kia vĩnh viễn không trở về, như vậy Mã Ngôn Triệt mất người dẫn đường, bia đỡ đạn Tần Phong cũng đã chết, ông ta có thể bình chân như vại rồi, vì vậy khối địa khí của con đường kia ông ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào sờ tay biến đổi.

Quản gia còn đang cầm ống nhòm nhìn xung quanh, ông ta có chút đắc ý quên hình, không chú ý ánh trời chiều chiếu lên thấu kính phản xạ ra tia sáng, mặc dù chỉ là ánh sáng mỏng manh, nhưng lập tức khiến Kiều cảnh giác, phát hiện ánh sáng lóe lên từ tầng trên của khách sạn, hắn tỉnh rụi, nhanh chóng trở về xe của mình, lệnh cho Ngụy Chính Nghĩa lái xe.

Lúc tới do nhiều người, Kiều ngồi xe của mình, theo sau xe Nhiếp Hành Phong, hỏi Ngụy Chính Nghĩa: “Khách sạn kia chính là của Hà Thuận Hải?”

“Phải, đêm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, lão lại vẫn giữ được bình tĩnh, đúng là con cáo già.” Ngụy Chính Nghĩa không có tính cảnh giác mạnh như Kiều, không biết đang bị người khác theo dõi, lái xe thuận miệng nói.

“Lái xe qua, lượn quanh khách sạn hai vòng, lượn có kỹ xảo chút, đừng làm người ta chú ý.”

Mệnh lệnh chẳng hiểu ra sao, Ngụy Chính Nghĩa không tự chủ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều, có điều đã quen với tác phong luôn luôn thích gì làm nấy của hắn, Ngụy Chính Nghĩa không nói gì, đến khi đổi làn xe, theo lời Kiều lái xe qua.

Xe đến gần, Kiều quan sát trang thiết bị theo dõi xung quanh tòa nhà, hắn rất nhanh đã chú ý tới ánh nắng phản chiếu ở ban công trên tầng cao nhất của tòa nhà, ánh sáng vừa vặn tụ lại thành một hình bầu dục, chiếu ra màu sắc sắc sỡ, rất giống một con mắt đang trợn to, khiến hắn không nhận được hoài nghi, Hà Thuận Hải đã thực sự suôn sẻ chạy thoát khỏi sự truy sát của oán linh, hay kỳ thực ông ta vẫn luôn

nằm dưới sự khống chế của Thiên Nhân? Giữ ông ta lại không phải vì nhân từ, mà là muốn để ông ta nhìn đồng bạn đã từng tạo ra tội nghiệt từng người một chết đi, hoang mang sống qua ngày trong nỗi sợ hãi, đây mới là hình phạt lớn nhất?

Buổi chiều Kiều quay lại công ty, sai người báo cáo tư liệu điều tra về Hạnh Phúc Hải cho hần, lại tiện thể xem danh sách khách tối qua tham gia tiệc mừng thọ, sau khi sắp xếp xong, hần bỏ vào kẹp tài liệu, dự định có thời gian giao lại cho Nhiếp Hành Phong — Trương Huyền và Bé con mất tích một cách ly kỳ, hần nghĩ Nhiếp Hành Phong lúc này chẳng có tâm tư để ý đến những chuyện khác.

Chạng vạng Kiều về đến nhà, so với lúc sáng sớm hần tới, bầu không khí rõ ràng khấn trương hơn, ngay cả Hamburger lúc nào cũng thích om sòm đều lặng yên không tiếng động vùi trong biệt thự của mình, Ngụy Chính Nghĩa tới cục cảnh sát còn chưa quay lại, Kiều gọi Hamburger ra một bên, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hamburger đảo đảo đôi mắt nhỏ, dường như đang cân nhắc xem có nên nói hay không, nhưng sau khi nhìn thấy Kiều rút dao găm dắt bên hông ra, lưỡi dao hướng về mình, tư thế như muốn vung dao, nó lập tức đầu hàng, hết sức cặn kẽ nói cho Kiều, buổi chiều Nhiếp Hành Phong tới Mã gia thăm hỏi, đến hai lần đều bị cho ở ngoài, Mã Linh Xu rõ ràng ở nhà, lại không mở cửa cho anh.

“Người khẳng định lúc đó trong nhà có người?”

“Chung Khôi nói, lần thứ hai chính hần cùng đi với Chủ tịch đại nhân, cũng bị nhốt ở ngoài cửa, sau đó Tổ Vấn gọi điện thoại tới nói, thân thể Mã Linh Xu không khỏe, tạm thời không thể tiếp khách, cái rắm á, rõ ràng là biết chúng ta có việc muốn nhờ, mới cố ý không gặp.”

Hamburger không nói thì thôi, vừa nói liền chạy tinh thần tám chuyện, đem chuyện trải qua nói lại không sót tý nào, Kiều nghe đến bốc hỏa trong lòng, tay miết mũi dao kìm nén, cười nhạt: “Xem ra hần không định lẫn lộn ở chỗ này nữa!”

“Người đừng kích động quá, biết đâu Chủ tịch đại nhân có tính toán khác đây.”

Hamburger nói có lý, Kiều cất dao, nghĩ đến chuyện gần đây nhiều việc vụn vặt, hần quyết định tạm thời tha cho Mã Linh Xu.

Bữa cơm tối rất ít người, Ngụy Chính Nghĩa gọi điện thoại tới nói phải tăng ca xử lý vụ án đốt xác hàng loạt, không thể trở về, Chung Khôi cũng không biết đi đâu, Ngân Mặc lại không phải là người nói nhiều, làm cho bàn ăn hoàn toàn yên tĩnh, đã quen với không khí náo nhiệt cổ hủ trong nhà này, Kiều cảm thấy rất không thích ứng.

Nhiếp Hành Phong đồng cảm với hần, buổi chiều bị Mã Linh Xu chặn cửa khiến tâm trạng anh rất tệ, cũng may trên đường nhận được hai cuộc điện thoại của Trương Huyền, dường như để trấn an lo lắng của anh, cuộc điện thoại kéo dài rất lâu, anh nhờ Chung Khôi nghe giúp, nhưng kỳ tích ở sân khấu kịch không xuất hiện, Chung Khôi cũng không nghe thấy tiếng động nào ở bên kia, vì vậy bọn họ có thể cảm giác được chỉ là yên lặng thời gian dài.

Để không khiến Trương Huyền lo lắng, Nhiếp Hành Phong nhấn tin trả lời, chỉ hai chữ đơn giản — cẩn thận.

Hy vọng Trương Huyền có thể nhận được... Không, cậu nhất định có thể nhận được, giống như cậu thường hay nói — Một việc, chỉ cần anh tin chắc có thể làm được, vậy nhất định có thể làm được.

Sau khi ăn xong, Nhiếp Hành Phong để huynh đệ Ngân Mặc trông nhà, mình thì ra ngoài, Ngân Mặc muốn đi cùng anh, bị Ngân Bạch ngăn lại, đợi sau khi Kiều và Hamburger đuổi theo, hắn nói: “Có Kiều theo rồi, tạm thời chưa cần tới chúng ta.”

“Nhưng lần này rắc rối lớn như vậy, nếu chúng ta có thể giúp một tay, dù sao cũng tốt hơn khoanh tay đứng nhìn...”

“Ngân Mặc!” Cắt ngang lời em trai, Ngân Bạch nói: “Hôm nay cùng họ tới Hoàng Kim Lĩnh, để đoán xem ta đã gặp phải ai?”

Hai huynh đệ tâm ý tương thông, Ngân Mặc lập tức nói: “Là tên khốn kiếp ép chúng ta định kế ước?”

“Chính xác mà nói, là khí tức của hắn, khí tràng của hắn rất giống Nhiếp Hành Phong, trước đây ta không chú ý tới, hôm nay trùng hợp đến cùng nhau, ta mới phát hiện ra, lúc trước hắn lợi dụng vĩ giới và cốt yêu trừ tính Trương Huyền, rốt cuộc bấy giờ nhện không được tự thân xuất mã, tối qua chắc chắn hắn xuất hiện trong vụ phóng hỏa, thậm chí mở quỹ môn quan khả năng cũng là hắn, xem ra hắn muốn chính thức tuyên chiến với Trương Huyền và Nhiếp Hành Phong.”

“Thế thì chúng ta càng phải giúp chủ nhân chứ.”

“Không, lúc này ra tay chỉ có nước chịu chết, để bọn họ đấu xong trước rồi tính.”

Ngân Bạch nói xong, liền thấy Ngân Mặc trầm mặt xuống, biểu tình không cam lòng, lại không phản bác thêm, em trai vẫn luôn như vậy, khi bất đồng ý kiến nhưng lại không thể phản kháng quyết định của mình, hắn sẽ bày ra bộ dạng này, Ngân Bạch bất đắc dĩ cười cười, dùng đuôi rắn vuốt vuốt tóc hắn, nói: “Ta cũng không nói là không giúp, mà là ta đang đợi — đợi sau khi ra tay một cái, nhất định phải là thời cơ đưa kẻ địch vào chỗ chết.”

Trong tròng mắt xanh ngọc thoáng qua vẻ thâm độc thuộc về loài rắn, lại phối hợp với ngữ điệu dịu dàng của Ngân Bạch, cho dù là đồng loại, Ngân Mặc cũng không khỏi phát lạnh trong lòng, nghĩ đến thảm trạng năm đó Kim Đại Sơn bị hành hạ đến sống dở chết dở, hắn bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện ra, hỏi: “Lẽ nào huynh cố ý định kế ước với kẻ kia?”

Ngân Bạch chẳng ừ hử gì cười cười, lưỡi rắn khê liếm lên khóe môi Ngân Mặc, giống như đang an ủi hắn bởi từng định kế ước mà kinh hãi, dịu dàng nói: “Chuyện lúc trước không quan trọng, ta cảm thấy khá hứng thú đối với sự phát triển về sau này, phải biết rằng, rắn chính là động vật rất ghi hận.”

Nhiếp Hành Phong ra khỏi nhà, vừa mới lên xe, Kiều đã từ đằng sau đuổi tới, nói: “Tôi đi cùng anh.”

“Tôi hẹn gặp Tiêu Lan Thảo ở Hoàng Kim Lĩnh, cậu...”

“Hẹn với hắn, tôi càng phải đi cùng anh.” Kiều không nói hai lời ngồi vào vị trí ghế lái: “Tên kia không chân thực.”

Đổi lại lúc thường hắn sẽ không nhiều chuyện, nhưng giờ bởi vì Trương Huyền biến mất, Nhiếp Hành Phong tâm thần không ổn định, hơn nữa Mã Linh Xu tránh không gặp, hắn lo Tiêu Lan Thảo nhân cơ hội tính kế bọn họ.

Thấy hắn khẳng khái, Nhiếp Hành Phong không nói thêm gì nữa, khởi động xe, Hamburger cũng muốn quá giang, bị Kiều ngăn lại, dặn dò: “Người đi theo dõi Mã gia, nếu thấy Mã Linh Xu, nghĩ cách khiến hắn nhất thiết phải gặp Nhiếp.”

Không đợi Hamburger phản bác, xe đã lái ra ngoài, nó vỗ cánh trên không trung mấy vòng, cuối cùng nể tình chuyện quá khẩn cấp, tạm thời bỏ qua thái độ phách lối của Kiều, bay về phía Mã gia.

Nhiếp Hành Phong và Kiều đi tới Hoàng Kim lĩnh, Tiêu Lan Thảo đã đến, ngồi xổm bên đường quỷ môn quan xuất thần, thấy bọn họ, hắn đứng lên, khuôn mặt vừa khéo ẩn sau bóng tối, trong nháy mắt Nhiếp Hành Phong mơ hồ thấy trong con ngươi hắn lướt qua vẻ hồ hững.

“Có phát hiện gì?” Nhiếp Hành Phong giả vờ không chú ý, tiến tới hỏi.

Tiêu Lan Thảo lắc đầu: “Nếu theo lời Hamburger nói, cánh cổng này chỉ có người thống trị phía dưới mới có thể mở ra, sao nó lại đột nhiên mở ra thì tôi không biết, nhưng với pháp lực hiện nay của tôi, không mở được nó.”

“Không có biện pháp nào sao?”

“Đổi là lúc trước, có lẽ tôi có thể thử, nhưng bây giờ...”

Nhiếp Hành Phong hiểu ý Tiêu Lan Thảo, hắn đang bám trên người bình thường, một khi rời thân thể làm phép, kí chủ có thể sẽ mất mạng, hắn tất nhiên hy vọng có thể mau chóng tìm thấy Trương Huyền, nhưng cũng sẽ không vì thế mà hi sinh người khác.

Kỳ thực Nhiếp Hành Phong cũng không ôm quá nhiều mong đợi đối với Tiêu Lan Thảo, Tiểu Bạch gần đây nhận việc làm, chẳng biết đi đâu, không thể liên lạc được, anh cùng Chung Khôi tra bản viết tay của Tiểu Bạch trong phòng nó, vẫn không tìm được cách khả thi, nhớ năm đó Trương Huyền cũng từng nhờ sự giúp đỡ của Lâm Thuần Khánh đi xuống địa ngục, nhưng cũng phải dựa vào bùa chú thông quan Vô Thường cấp cho, về phần những người tu đạo khác mà anh biết, hoặc là muốn giúp nhưng hữu tâm vô lực, hoặc là đang xem trò vui, mà Tiêu Lan Thảo, đại khái là người trước.

Thấy trên mặt Nhiếp Hành Phong lộ vẻ thất vọng, Tiêu Lan Thảo do dự một chút, nói: “Kỳ thực tôi biết một loại vu thuật, có thể hồi lộ quỷ sai đi vào địa phủ, người xuống địa phủ phải có tu vi linh học khá mạnh mới được, điểm này tôi có thể thay anh, chỉ là thành công hay không tôi không dám chắc, nhưng có một điểm tôi phải nhắc nhở anh, Trương Huyền bị ép tiến vào côi âm, thời gian càng dài, bọn họ chịu ảnh hưởng của âm khí phía dưới càng lớn, nếu như...”

“Không được!”

Kiều trả lời thay Nhiếp Hành Phong, xuống địa phủ không phải chuyện đơn giản như vậy, bằng không với thân phận âm sư của Hamburger, nó đã sớm về đầu tiên rồi, hướng chỉ lời Tiêu Lan Thảo nói không chắc chắn như thế, hẳn càng không thể giao phó sinh mệnh Nhiếp Hành Phong cho.

Nhiếp Hành Phong không đáp, ngẩng đầu nhìn hắn, Kiều lại nói: “Nhất định còn có biện pháp giải quyết khác, Nhiếp, sự phụ tới quỷ giới là trùng hợp, anh lại là nghịch thiên, tôi không muốn sau khi đã mất đi sự phụ lại mất thêm anh.”

“Đúng vậy.” Tiêu Lan Thảo gạt đầu phụ họa: “Người đi con đường nghịch thiên này đều sẽ mang theo báo ứng, một đường đi xuống, anh không biết là lấy được bao nhiêu, còn mất đi rất nhiều.”

Trong lời nói có hàm ý khác, Kiều hỏi: “Người hiểu rõ như vậy, lẽ nào người từng đi qua?”

“Tôi chỉ nhớ được hoa bỉ ngạn nở rất đẹp, có điều tôi không muốn nhìn thêm lần thứ hai.”

Tiêu Lan Thảo nở nụ cười, nhưng nụ cười của hắn giữ lại trong bóng tối, khiến nét cười trong lúc lơ đãng nhuốm màu bi thương, nhưng yếu đuối chỉ chợt lóe lên, hắn lập tức khôi phục lại vẻ mạnh mẽ bình thường, nói: “Nếu hạ quyết tâm, cũng không phải không thể làm vậy, dù sao Chủ tịch anh đã mất đi điều quan trọng nhất, còn sợ mất thêm gì nữa? Có điều nếu anh thực sự chọn đi, nhất định phải cẩn thận không được uống chén canh Mạnh Bà kia.”

Kiều không hiểu hỏi: “Cũng đâu phải luân hồi, sao phải uống canh Mạnh Bà?”

“Bởi vì có câu gọi là bị ma quỷ ám ảnh.”

Không biết Tiêu Lan Thảo nghĩ đến chuyện buồn cười gì, lại cười thành tiếng, mắt phượng dài nheo lại, khiến hắn vô ý toát ra nét quyến rũ không thuộc về nam giới, cho dù Kiều đã thấy nhiều loại sắc đẹp, vẫn bị hắn dụ đến mức rung động trong lòng, vội vàng dời mắt, nghĩ thầm cũng không biết tên này do yêu vật gì biến hóa thành, yêu nghiệt như thế, lại điên điên khùng khùng, hắn tuyệt đối không thể để Nhiếp Hành Phong làm theo lời Tiêu Lan Thảo.

Ai biết hắn vừa nghĩ xong, Nhiếp Hành Phong liền nói với hắn: “Kiều, có mấy lời tôi muốn nói riêng với cảnh sát Tiêu, cậu ra ngoài một lát có tiện không?”

Mắt bạc của Kiều híp lại, trong thời khắc qua trọng này, hấn tránh đi không khác nào cho Tiêu Lan Thảo cơ hội gỡ quỹ kế, có điều nhìn sắc mặt Nhiếp Hành Phong, hấn không nói gì, xoay người rời đi.

Đi ra không bao xa, Kiều đứng lại, tiện tay châm một điếu xì gà, xì gà kẹp giữa hai ngón tay, hấn quay đầu nhìn lại, Nhiếp Hành Phong vẫn đứng tại chỗ, cầm trong tay hai đạo bùa, sau khi đốt lên ném ra ngoài, đạo bùa mang theo ánh lửa trên không trung theo gió phát phơ, cho đến lúc cháy hết.

Kiều không biết Nhiếp Hành Phong đốt bùa gì, cũng không biết anh sẽ ra quyết định thế nào, hấn nghĩ thứ tình cảm này chắc chỉ có hai người anh cùng Trương Huyền mới có thể hiểu được.

Nhìn chăm chú ngọn lửa quá lâu, trước mắt trở nên mờ mờ, Kiều quay đầu lại, khoảnh khắc này, hấn cảm thấy mình có phần hiểu được cảm nhận của Nhiếp Hành Phong, nếu như tên kia xảy ra chuyện, cho dù biết rõ bên kia là đầm rồng hang hổ, hấn cũng sẽ xông vào một lần, hấn ngậm vòng khói, nghĩ một cách tự giễu, cũng không biết nếu đổi lại địa vị, liệu tên kia có liều mạng cứu mình như thế không.

6. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 6

Gió đêm mang đến tiếng bước chân không rõ ràng, cước bộ lúc đi lúc dừng, tựa như rất chần chừ, Kiều cảm giác được, vẻ yếu mềm nháy mắt biến mất trong mắt bạc, thay vào đó là khí tràng âm lệ vốn có, hấn dụi tắt xì gà, theo tiếng bước chân nhanh chóng đuổi tới.

Người nọ biến mất phía sau khách sạn, Kiều chạy tới, liền lập tức cảm giác được oán khí bao phủ xung quanh, một linh thể cháy đen bồng bềnh trên không trung, không thấy rõ hình dạng, chỉ lộ ra cái đầu lâu khô trên cổ, chợt nhìn thấy, giống như mỗi cái đầu lâu đang trôi nổi trong không gian, phía trước linh thể còn có người soi đèn pin nhìn quanh quất gần đây, đồng thời thỉnh thoảng lật giở cuốn vở trong tay, đầu lâu ép sát sau lưng y, không ngừng lao vào thân thể y, y lại hồn nhiên không phát hiện ra, một mình vừa đi vừa xem, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Đó là biểu hiện oán linh muốn bám thân, lại nhìn dáng dấp được hắc khí tụ thành, Kiều nghĩ đến Mã Ngôn Triệt, giống như cảm thấy hấn đi theo, hắc khí chợt quay đầu, hai hốc mắt trống không hung ác trừng về phía Kiều, ánh lửa xanh lam từ trong hốc mắt toát ra, Kiều chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, vội vã đưa tay che lại, bộ phận quan trọng là mặt tránh được, tay lại dính lửa, bị phồng làm chậm lại động tác lấy đạo bùa của hấn, mắt thấy lệ hỏa lần thứ hai đánh tới, hấn tức tốc xoay người lăn sang một bên.

“Kiều!”

Người bị oán linh bám theo lúc trước nghe được tiếng động, quay đầu lại phát hiện ra Kiều, còn có đám sương đen quỷ hồn đang tấn công hấn, nhanh chóng xông tới, móc đạo bùa ném ầm ầm một trận về phía oán linh, ra là Chung Khôi.

Sau khi đạo bùa lao vào ánh lửa, bị oán linh tiếp lấy, phát ra tiếng chế nhạo khinh thường, lúc này Chung Khôi đã vọt tới trước mặt oán linh, thấy đạo bùa vô dụng, y dứt khoát vung nắm đấm lên, hướng về phía

đám lửa đen tay đấm chân đá. Động tác của y trong mắt oán linh đúng là cầu còn không được, cảm giác được khí tức quen thuộc trên người y, oán linh nhanh chóng triệu hồi lửa, định chiếm đoạt y để bám thân, ai ngờ ánh lửa sau khi bắn đến gần Chung Khôi, lại lướt qua bên cạnh y vọt lên trời đêm, bùng cháy xong liền biến mất trong bóng tối, Chung Khôi lại lông tóc vô thương.

“Người...”

Hiệu quả thần kỳ này ngay cả oán linh cũng lấy làm kinh hãi, ngọn lửa lan tỏa trên hai tay lập tức yếu đi rất nhiều, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Chung Khôi, giống như muốn nhìn rõ bản chất của y, đối diện với đôi hốc mắt bốc hỏa kia, thần trí Chung Khôi chợt bừng tỉnh, dường như nghe thấy oán linh thì thào nói: “Có phải ngươi họ...”

Đạo bùa vàng rực ném vào đám sương đen, cắt ngang linh cảm tương thông của Chung Khôi và oán linh — hành động hữu dũng vô mưu của Chung Khôi vừa rồi đã cho Kiều cơ hội tấn công tốt nhất, thừa lúc oán linh thất thần, hắn dùng bùa chú trấn áp oán khí của nó trước, rồi lấy súng ra, bắn đạn được tẩm phù triện chu sa vào.

Đạn bắn vào người oán linh, dường như cảm giác được đau đớn, đám hắc khí run rẩy dữ dội, nhưng viên đạn lập tức bị ngọn lửa nuốt trọn, oán linh khá xảo quyệt, sau khi phát hiện ra uy lực của viên đạn, đốt lên một đám lửa lớn ở xung quanh, ngọn lửa bốc lên, sáng chói đến mức họ không mở mắt ra được, đám sương đen nhân cơ hội lấy tốc độ cực nhanh phóng về phía Kiều.

Mắt của Kiều bị lóa, đến khi phát hiện ra đầu lâu trong sương đen gần ngay trước mắt, nổ súng đã không còn kịp nữa, hắn bị thương trong vụ Khánh Sinh, không điều khiển được Câu Minh Hầu, trong lúc cấp bách bách đạo bùa ra, nhưng lúc này đã muộn, đám sương đen xuyên qua thân thể hắn, hắn chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh ngắt, cả người như rơi vào hầm băng, lạnh giá không nói nên lời.

Liên quan đến sống còn, Kiều bất chấp khó chịu trên người, bắn đạo bùa trong tay ra, đúng lúc Chung Khôi xông tới, thấy đám sương đen ép sát Kiều, cuống quýt đưa tay qua tóm lại, thế mà thật sự để cho y cách không tóm được oán linh, lời nó từ trên người Kiều xuống, y không biết phải đối phó với loại ác linh này thế này, đành phải quyền cước cùng lên, bắt khối linh thể kia lại dẫm đá một trận, Kiều nhân cơ hội nhảy ra, thấy Chung Khôi đánh nhau với ngọn lửa, quỷ dị không thể tả, hắn lập tức lấy bùa tru tà, hai tay bắt quyết sát quỷ, bắn về phía ác linh.

Cùng lúc đó, từ bên cạnh cũng ném ra mấy tờ đạo bùa, có người kịp thời chạy đến, hai bên cùng hợp lại với Kiều, đồng loạt đánh vào giữa lệ hỏa, lệ khí của oán linh bị đạo bùa đánh cho tan rã, ngọn lửa quanh quần giữa không trung, che phủ cả cái đầu lâu, hồi lâu chưa tan.

Tiếng bước chân truyền đến, Nhiếp Hành Phong và Tiêu Lan Thảo cũng nghe thấy tiếng chạy tới, oán linh thấy không thể cứu vãn, chợt hóa thành gió lạnh tiêu tán, trong tiếng lạch cạch vang lên, một vật thể rơi xuống mặt đất, oán khí biến mất, hình thể của nó theo đó dần dần hiện rõ, là một thi thể bị cháy đen.

“Có bị thương không?” Nhiếp Hành Phong chạy tới, thấy Kiều và Chung Khôi đều rất chật vật, vội vàng hỏi.

Chung Khôi lắc đầu, xoay xoay cổ tay một cái, cảm thấy kinh ngạc vì mình lại có thể bắt được quỷ hồn, nói: “Tôi hình như nghe được nó nói chuyện — nó sẽ còn trở lại.”

“Trở lại tìm Hà Thuận Hải báo thù à?”

Theo tiếng cười nhạt của Kiều, mọi người không hện mà cùng nhìn về hình ảnh báo hiệu tương tự Thiên Nhân phía bên trên tòa nhà kia, có thể là tối hôm qua Hà Thuận Hải xuất hiện khiến oán linh cảm ứng được mình đã giết sai người, nên mới trở về lần nữa, nhưng không ngờ giữa chừng bị Chung Khôi và Kiều xen vào quấy rối.

“Sao cậu lại nghe được oán linh nói chuyện?” Tiêu Lan Thảo tò mò hỏi Chung Khôi: “Vừa rồi mọi người chúng tôi chẳng nghe thấy gì cả.”

“Không biết, nó không dùng miệng nói, phải dựa vào cảm ứng, có lẽ do tôi cũng là quỷ, từ trường tương đối gần với nó thì phải.”

Cũng phải, từ trường gần đến nỗi oán linh muốn bám vào thân y, y cũng không biết!

Đối với tên thần kinh thô như Chung Khôi, Kiều cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, vừa rồi hấn bị âm khí của oán linh tập kích, toàn thân lạnh khủng khiếp, để không khiến bản thân thất thố trước mặt người ngoài, hấn cắn răng nhịn xuống.

“Người này là ai?”

Tiêu Lan Thảo chuyển ánh mắt về phía thi thể cháy đen đang nằm ngang dưới chân mọi người, đỡ trán rên rỉ: “Đừng nói với tôi lại có người bị thiêu chết nhé, tôi không muốn cuộc sống sau này đều liên hệ với thi thể cháy đen đâu.”

“Có lẽ tôi biết cậu ta là ai.” Người vừa rồi cùng Kiều đồng thời đối phó với ác linh đi lên trước, nhìn thi thể chết cháy, nói: “Nếu như tối qua tôi không cảm ứng sai.”

Người tới lại là Tạ Phi, trải qua một ngày một đêm dày vò, hấn như đổi thành người khác, kiêu căng phách lối không thấy đâu nữa, khuôn mặt còn nhợt nhạt hơn cả ánh trăng, khí sắc của Chung Khôi cũng tốt hơn hấn nhiều, hấn vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, đầu cũng không chải, bụi đất thêm vết cháy, chột nhìn thấy, giống như đội lên một đầu tóc xám, hấn ngồi xồm xuống, chạm vào thi thể chết cháy, động tác dè dặt như đang chạm phải người quen.

“Cậu biết người này?” Chú ý tới đồ cứng và vàng mã trong túi Tạ Phi đang xách trên tay, Nhiếp Hành Phong hỏi.

Tạ Phi không lên tiếng, sờ sờ xương đùi phải của thi thể, xác bị đốt thành tình trạng thế này, lại nhiều lần rung lắc, rất khó nhờ tiếp xúc phát hiện được điều gì, song Nhiếp Hành Phong và Tiêu Lan Thảo rất

nhau đã chú ý tới đây chính là thi thể bị thiêu bọn họ phát hiện lúc đầu trong khe núi.

Sau khi xuất hiện truyền thuyết Thiên Nhân, Trương Huyền từng nhờ Tiêu Lan Thảo thiêu hủy thi thể để siêu độ cho nó, nhưng bởi vì thi thể được mai táng ở nơi khác, thấy đã có người đắp quan tài siêu độ cho nó, Tiêu Lan Thảo liền không nhiều chuyện nhúng tay vào nữa, nhưng không biết có phải hắc và Hamburger xảy ra sai sót nào đó trong trình tự chôn lại thi thể hay không, nó lại bị oán linh khống chế được, theo đầu lâu khô ra ngoài làm loạn.

Qua rất lâu, Tạ Phi mới mở miệng, thần thờ nói: “Cỗ lễ cậu ấy là sư đệ của tôi, khi còn bé xương đùi của cậu ấy bị thương, có thể sờ thấy, nhưng tôi chẳng sờ thấy gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác...”

Nhớ tới cảnh tượng quỷ dị tới qua, hắc không khỏi rung mình một cái, Nhiếp Hành Phong nhìn phản ứng của hắc không giống nói dối, hỏi: “Nên cậu tới phúng viếng cậu ta?”

“Phải, nhưng nhiều hơn chính là hy vọng cậu ấy có thể cứu tôi, bây giờ mọi người thấy tôi bị oán linh nguyên rửa, sợ mình bị liên lụy, đều tránh tôi như tránh bệnh dịch, ngay cả sư phụ, sư bá cũng kiêng dè tôi, hừ, cả ngày nói cái gì mà trăm yêu hàng ma, thế mà bản thân lại sợ chết, sợ đến nỗi lực thân không nhận.” Tạ Phi thấp giọng cười lên, tự giễu nói: “Tôi không tìm được cách tự cứu mình, đành phải tới tìm cậu ấy, chúng tôi bình thường hay nói sợ quỷ đuổi quỷ, thế nhưng đến tình cảnh cùng đường, lại muốn đi cầu quỷ, có phải rất buồn cười hay không?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lan Thảo càng nghe càng thấy lạ, nhin không được hỏi.

“Chờ tôi viếng một chút trước, hy vọng cậu ấy yên nghỉ dưới đất.”

Tạ Phi ngồi xổm xuống, theo cách thức truy điệu bày đồ cúng phía trước thi thể cháy đen, lại đốt vàng mã, trong miệng lầm bầm khấn, mọi người nghe không hiểu hắc khấn cái gì, phần lớn là hướng về thi thể cầu cứu, làm như vậy có hiệu quả hay không thì chưa biết, chẳng qua thái độ kính cẩn gần như ngoan đạo của hắc khiến người ta cảm thấy rất đáng thương.

Tạ Phi viếng xong, nói với bọn họ: “Ở đây không thích hợp nói chuyện tường tận, chúng ta tìm một chỗ khác đi.”

Đây là địa bàn của Hà Thuận Hải, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hà Thuận Hải hẳn là có chú ý đến động tĩnh ở nơi này, Tiêu Lan Thảo đồng ý, gọi điện thoại chỉ đạo cấp dưới tới nhận hải cốt, lại dẫn bọn họ lên xe của mình, Tiêu Lan Thảo lái xe bầy chỗ, không gian rất rộng rãi, xe lái đi không mục đích — phải đi đâu không quan trọng, bây giờ mọi người chỉ muốn biết bí mật Tạ Phi sắp nói ra.

“Chuyện này còn phải nói từ pháp khí Trương Huyền thường dùng.”

Câu nói đầu tiên của Tạ Phi bất ngờ nhắc đến Trương Huyền, Nhiếp Hành Phong rất kinh ngạc, nghe hắc tiếp tục nói: “Các anh cũng biết, sư phụ tôi muốn cái món pháp khí tên là Tắc Hồn Ti kia đến phát điên rồi, nhưng lại không lấy được, nên ông ta suy tính đến tiểu quỷ... chính là Bé con, đứa bé kia nắm giữ linh

lực dự báo người tu đạo bình thường không thể nào có, nếu như bắt được nó vào tay, bất kể là dùng nó để trao đổi pháp khí với Trương Huyền, hay dùng nó luyện công đều là chuyện có lợi không hại, nên ông ta liền thật sự làm vậy.”

Nói tới chỗ này, Nhiếp Hành Phong liền hiểu ra, đêm đó có người thừa lúc bọn họ ra ngoài đối phó Khánh Sinh đã đánh lén Bé con và Chung Khôi, bây giờ xem ra là Cơ Khải phái người làm.

“Mệnh lệnh của sư phụ chúng tôi không dám chống lại, theo chỉ đạo của ông ta đi cướp Bé con, vốn rất thuận lợi, nhưng không ngờ nửa đường bị lệ quỷ chặn lại, sau đó Trương Huyền cũng chạy tới, dùng Tác Hồn Ti đã thương sư đệ tôi.”

Nhiệm vụ thất bại, bọn họ đều bị thương, trong đó bị thương nặng nhất là sư đệ Tạ Phi, sau lưng cậu ta bị Tác Hồn Ti đánh phải, đau đến chết đi sống lại, Cơ Khải nói dẫn cậu ta đi xin thầy thuốc chữa trị, từ đó về sau, cậu ta liền một đi không trở lại, trong lúc đó Tạ Phi gọi điện thoại cho cậu ta, nhưng không cách nào liên lạc được, đi hỏi Cơ Khải, Cơ Khải chỉ nói thầy thuốc trong núi, không tiện liên lạc, càng không cho hắn hỏi nhiều, khi đó hắn đã nghi ngờ, nên sau khi phát hiện trên lưng mình xuất hiện chướng ấn đen, hắn không dám nói với Cơ Khải, sợ mình cũng sẽ gặp phải số phận giống thế.

“Cậu làm thế nào khẳng định thi thể kia là sư đệ cậu?”

“Vốn chỉ là nghi ngờ, nhưng tối qua lúc Tổng Trường An ôm lấy tôi, muốn kéo tôi chết cùng, tôi cảm giác được oan hồn đang bám trên người ông ta đang gọi tôi, nói — sư huynh, đệ đau đớn lắm, cứu đệ...”

Xuất phát từ nỗi sợ hãi cái chết, toàn thân Tạ Phi run lấy bầy, hai tay bưng mặt, kêu lên: “Tôi không muốn chết, tôi chưa từng hại người Mã gia, tôi không biết vì sao oán linh tới tìm tôi...”

“Vậy sao cậu biết oán linh không nhìn thấy gì, cần tiểu quỷ dẫn đường?” Nhiếp Hành Phong hỏi.

“Đây là tôi biết được trong lúc vô tình nghe thấy sư phụ, sư phá nói chuyện, oán linh Mã Ngôn Triệt hình như là sư phụ thả ra, ông ấy rất sợ hãi, sư bá an ủi ông ấy nói không cần lo lắng, oán linh không có mắt, chỉ cần diệt trừ tiểu quỷ là được, Hà Thuận Hải không sao, bọn họ cũng sẽ không sao... Tôi chỉ biết những điều này, đều nói cho các anh rồi, các anh ai có biện pháp nào cứu tôi, bất cứ biện pháp nào cũng được!”

Ánh mắt cấp bách nhìn qua, mang theo niềm lưu luyến với sự sống, nhưng đổi lấy lại là im lặng kéo dài, mọi người ở đây hoặc ít hoặc nhiều đều có chút linh lực, nhưng không ai có thể giúp đỡ, không cách nào phớt lờ khẩn cầu của hắn, Nhiếp Hành Phong đành phải nói: “Cởi chuông cản người buộc chuông.”

“Người Mã gia đều đã chết hết, đi đâu tìm người buộc chuông đây?”

Thấy phản ứng của bọn họ, Tạ Phi tuyệt vọng, hoảng hốt một hồi, tự cười nhạo nói: “Có điều các anh không coi tôi là bệnh dịch mà tránh né đã đủ nể mặt rồi, các anh còn mạnh mẽ hơn các sư huynh đệ đồng môn của tôi.”

“Cũng đừng quá nản lòng, nói không chừng chuyện ập đến trước mắt còn có cơ hội xoay chuyển thì sao.” Thấy Tạ Phi nói đến thê thảm, Chung Khôi không đành lòng, vỗ vỗ vai hắn, khuyên nhủ: “Hơn nữa chết cũng không đáng sợ vậy đâu, cậu xem tôi bây giờ còn sống dở chết dở, không phải vẫn sống tốt đấy thôi.”

Tạ Phi ngẩng đầu quan sát y, Chung Khôi lại vỗ mạnh hắn một chút, an ủi: “Lần trước lúc cậu cướp Bé con, tôi còn từng tấn cậu, có điều cậu đã biết sai rồi, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ, oan có đầu nợ có chủ, tôi nghĩ người của Mã gia cũng biết nói phải trái.”

Oán linh nếu biết nói phải trái, vậy còn gọi gì là oán linh.

Đối với biểu hiện nhiệt tình của Chung Khôi, Tạ Phi cảm thấy rất ngớ ngẩn, nhưng tâm tình đã khá hơn nhiều so với lúc tới, cũng vỗ lại y một cái, nói giỡn: “Vậy đợi tôi làm quý rồi, lại tới tìm cậu đánh lộn.”

“Được được, tôi đánh lộn rất giỏi, vừa rồi cậu cũng thấy đấy, oán linh còn bị tôi túm đánh.”

Xe lái đến một ngã tư, Tạ Phi bảo Tiêu Lan Thảo dừng lại, nói mình xuống ở chỗ này, Nhiếp Hành Phong lo chuyện Tạ Phi gặp bọn họ bị Cơ Khải biết được, dặn hắn cẩn thận, hắn cười ha ha, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, nói: “Tôi sẽ tìm một nơi để trốn trước, tuy rằng mạng tôi chẳng đáng bao nhiêu, nhưng nếu muốn, cũng phải trả cái giá thật lớn.”

Cửa xe đóng lại, chỉ chừa lại tiếng cười trầm thấp của Tạ Phi, Tiêu Lan Thảo khởi động xe, quay về hướng khách sạn, nói: “Người này có chút cơ mưu, Cơ Khải thật sự muốn hại hắn, chỉ sợ cũng không chiếm được tiện nghi.”

Kiều nhìn bóng dáng từ từ nhỏ đi trong kính chiếu hậu, hỏi: “Các anh nói lời của hắn có bao nhiêu phần chân thật?”

“Trăm phần trăm.” Chung Khôi giành đáp lời: “Người sắp chết, lời nói cũng thiện, cậu ta không cần thiết gạt chúng ta.”

Nhiếp Hành Phong cảm thấy Chung Khôi nói vài phần có lý, Cơ Khải đối với Tạ Phi dùng xong liền ném, Tạ Phi mang hận trong lòng, liền nhân cơ hội mượn sức bọn họ, cho dù không thể tự cứu mình, chí ít cũng sẽ gây thù hằn với Cơ Khải, cho nên khả năng hắn bịa đặt là rất nhỏ, nhưng việc này rốt cuộc có chân thực hay không, đối với việc giúp đỡ cứu Trương Huyền không lớn.

Xe lái về chỗ Nhiếp Hành Phong đỗ xe, lúc chia tay, Tiêu Lan Thảo nói với anh: “Suy nghĩ thêm một chút, bất kể anh quyết định thế nào, tôi cũng sẽ trợ giúp.”

Nhiếp Hành Phong nói cảm ơn, trên đường về nhà đổi là Nhiếp Hành Phong lái xe, Kiêu nói: “Đừng quá tin Tiêu Lan Thảo, hắn để ý chuyện này như vậy, nhất định không có ý tốt.”

Nhiếp Hành Phong còn chưa trả lời, Chung Khôi hỏi trước: “Sao anh lúc nào cũng thích nghi ngờ người

khác thế?”

“Thói quen.”

Kiều lạnh lùng đáp hai chữ, liền tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại không nói nữa, Nhiếp Hành Phong nhìn ra hần khó chịu, nhưng hiểu tính cách hần, không tiện hỏi nhiều, đành phải hỏi Chung Khôi: “Sao cậu lại tới khách sạn?”

“Xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi hy vọng có thể giúp một tay.”

Chung Khôi mặc dù là quý, nhưng năng lượng linh lực thuộc về quý y đều không có. Hôm nay thấy Nhiếp Hành Phong tra tư liệu trong phòng Tiểu Bạch, y nảy ra ý nghĩ, cũng in dập một ít đạo bùa, tới khách sạn, hy vọng có thể tìm được manh mối gì, ai ngờ manh mối chưa tìm thấy, còn thiếu chút nữa bị oán linh bám thân, đương nhiên, bản thân y cũng không rõ định nghĩa về việc bị bám thân cho lắm.

“Có lẽ khí tràng của tôi khá giống oán linh chẳng, anh nói có đúng không Chủ tịch?”

Nhiếp Hành Phong không có hứng thú với chuyện khí tràng của hai con quý có giống nhau hay không, anh lưu tâm đến động cơ của oán linh khi xuất hiện ở khách sạn, nếu như hần vì báo thù, Hà Thuận Hải nhất định gặp nguy hiểm, cũng may nhờ sự hợp lực của Kiêu và Tạ Phi, thì thể chết cháy bị oán linh chiếm giữ mới bị chặn lại, năm đó mắt của Mã Ngôn Triệt có lẽ bị đám người kia móc mất, cho nên thiếu đi người sai khiến, hần tạm thời không thể hành động tùy ý, mà bám thân xem ra cũng không phải chuyện đơn giản, bằng không oán linh đã sớm chọn cho mình thân thể tốt để sử dụng.

“Cậu dùng máu của mình viết đạo bùa à?” Anh hỏi Chung Khôi.

“Không.” Chung Khôi nói: “Tôi sợ say máu sẽ ngất xỉu, không dám dùng, nếu dùng thì tốt rồi, nói không chừng có thể bắt được oán linh.”

Nếu Trương Huyền ở đây lúc này, nhất định sẽ kêu gào tiếc nuối, nhớ tới người yêu, Nhiếp Hành Phong kìm lòng khôngặng nở nụ cười, nói: “Biết đâu thực sự có thể.”

Đến nhà, Nhiếp Hành Phong đỗ xe xong, bản thân lại không xuống, chỉ để họ đi ra trước, Chung Khôi vốn định hỏi lý do, bị Kiêu không nói hai lời kéo xuống xe.

Chờ họ đi rồi, Nhiếp Hành Phong lấy di động ra, ảnh Trương Huyền và Bé con trên màn hình chờ dường như lại nhạt đi rất nhiều, nghĩ đến lời Tiêu Lan Thảo, ánh mắt anh hiện lên vẻ u ám, thân thể Trương Huyền bây giờ không bằng lúc trước, anh không cách nào liệu được lệ khí cõi âm sẽ gây cho cậu thương tổn ra sao, lúc viết tin nhắn cho Trương Huyền thì muôn vàn tâm tư, gõ rất nhiều chữ, nghĩ nghĩ, lại xóa hết đi, chỉ để lại hai chữ — Nhớ em.

Kiều và Chung Khôi về đến nhà, mới vừa vào cửa đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng huýt sáo, không

cần nhìn cũng biết là con vệt lấm mồm nào đó phát ra, huynh đệ Ngân Mặc cũng đang ở phòng khách, ngồi đối diện với Ngụy Chính Nghĩa, không biết đang xem cái gì.

Thấy Kiều tiến lại, Ngụy Chính Nghĩa luống cuống tay chân cất đồ trên bàn đi, đứng dậy chào: “Đã về rồi à?”

Rất không bình thường.

Kiều chẳng ừ hử gì, mắt lạnh đảo qua mấy người trước mặt — Ngân Bạch rất ít khi dùng hình người xuất hiện, Ngân Mặc cũng không thích tám chuyện, Ngụy Chính Nghĩa ngoại trừ chột dạ ra, chưa bao giờ chủ động chào hỏi hẳn, ánh mắt lại xẹt qua cái tay đang kẹp sau lưng gã, động tác giấu đầu hở đuôi, Kiều nhướn chân mày, nhìn Hamburger đang đứng trên đèn pha lê.

Nhận được mệnh lệnh, Hamburger lập tức bay xuống, chụp một cái vào sau lưng Ngụy Chính Nghĩa, trong tiếng loạt soạt vang lên, ảnh chụp rơi đầy xuống đất, khi thấy bên trên toàn là nữ sinh duyên dáng mặc đồng phục, ánh mắt Kiều lạnh đi.

“Ừi chà, nhiều gái đẹp thế.”

Chung Khôi chạy tới nhặt ảnh chụp lên, làm hành động muốn dùng chân giẫm lên của Ngụy Chính Nghĩa thất bại, y lật mấy cái, còn hỏi: “Nhìn qua khí chất cũng không tệ, anh lại muốn đi xem mắt à?”

Đúng là vạch áo cho người xem lưng, thấy sắc mặt Kiều càng lúc càng khó coi, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng giật lại ảnh, giải thích: “Không phải xem mắt, là ông già nhà tôi không có chuyện gì làm, đưa ít ảnh bảo tôi xem một chút.”

“À, xem ra sư huynh anh bận rộn quá nhỉ.” Kiều đi tới, tiện tay cầm lấy vài tấm nhìn nhìn: “Cũng xinh phết, mắt nhìn của bác trai không tệ.”

“Là vô cùng tốt, cơ mà...”

“Tôi nhớ anh nói đêm nay tăng ca phá án, sao bây giờ lại là án gái đẹp à?”

“Các người từ từ nói chuyện, chúng ta phải đi luyện tập.”

Vừa thấy bầu không khí bất thường, Ngân Bạch hóa thành hình rắn cuốn lên cổ tay em trai, ba chân bốn cẳng rời đi, Ngụy Chính Nghĩa bị mất bạc của Kiều nhìn chăm chăm đến phát rét trong lòng, ha ha cười khan hai tiếng, nói: “Tôi đang phá án mà, có điều ông già đột nhiên đi du lịch trở về, mang theo rất nhiều quà lưu niệm, ảnh chụp là đồ đi kèm, tôi cũng không thể chỉ lấy quà, có muốn ảnh chụp đâu, chỉ tiện thể cầm về.”

“Lúc nào đi xem mắt?”

“Vẫn chưa quyết định...” Nhìn nhìn sắc mặt Kiều, Ngụy Chính Nghĩa nửa chừng chữa lại: “Không phải, là tôi hoàn toàn không có ý định đi.”

Lúc này ngay cả Chung Khôi cũng cảm thấy bầu không khí vi diệu, nhìn hai người, không nói gì, lặng lẽ đi ra ngoài, Hamburger thấy tình hình không ổn, cũng muốn chuồn, bị Kiều gọi lại, búng tay về phía nó.

Hamburger không nói hai lời, dùng linh lực cầm lấy bật lửa trên bàn, bay qua, bật lên trước mặt Kiều, Kiều đưa ảnh chụp lên lửa.

“Cậu làm gì?”

Ngụy Chính Nghĩa vội vàng tiến tới, có điều lúc này đã muộn, một mồi lửa đốt rụi ảnh chụp, thấy gã cuống lên, Kiều hừ một tiếng, kháy khĩa: “Sợ cái gì, không phải anh còn một đống đấy sao?”

Châm chọc đối một quyền thẳng mặt, Kiều bị đánh lão đảo một cái, hấn không đánh trả như bình thường, mà đứng thẳng người, về mặt âm trầm đi ra ngoài, Ngụy Chính Nghĩa bị phản ứng của hấn làm cho sững sốt, thẳng đến khi truyền đến tiếng đóng cửa rầm một cái, gã mới lấy lại tinh thần, nhìn Hamburger ở bên cạnh xem trò vui.

“Sao hấn ta không đánh trả?”

“Đợi đến lúc hấn đánh trả, người nhất định sẽ chết.” Hamburger không mẫn không nhạt nói một câu: “Nếu là ta, ta sẽ lập tức đi xin lỗi.”

“Dựa vào cái gì?! Là hấn ta không biết tốt xấu đốt ảnh của ta trước!”

“Ta nói này, người lẩn lộn trong ngành cảnh sát đến mù mị đầu óc rồi à?” Đối mặt với đồ đàn, Hamburger rất chán nản gãi gãi nhúm lông trên đỉnh đầu nó, thành khẩn chỉ bảo: “Nhà chưa bao giờ là nơi để nói về lý, nhà là nơi để nói về tình, người xem Chủ tịch đại nhân đã bao giờ nói về đạo lý lớn với Trương thần còn chưa?”

Không thể không nói, lời của Hamburger cay nghiệt thì cay nghiệt, nhưng đôi lúc khá có mực thước, nghĩ đến thần sắc rất khó nhìn của Kiều lúc vừa đi vào, Ngụy Chính Nghĩa bắt đầu lo lắng, đem ảnh chụp còn thừa ném một cái lên bàn rồi đuổi theo.

Mấy thứ này hấn là không dùng đến nữa đâu nhỉ?

Hamburger nhìn ảnh gái đẹp, để gia đình hòa thuận, nó vì nghĩa quên thân lần thứ hai đánh bật lửa, dí ngọn lửa vào tập ảnh kia.

7. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 7

Kiều giận đùng đùng ra khỏi nhà, lên xe của mình, phóng ra ngoài, Nhiếp Hành Phong ở bên cạnh gọi hấn, bị hấn lờ đi.

Khi tức giận đã chiếm toàn bộ đầu óc, lý trí chỉ là hình thức, lúc này nói gì hấn đều nghe không vào, cũng không muốn nghe, hấn chỉ muốn trút hết bất mãn trong lòng, thông qua đủ mọi cách!

Toàn thân bởi vì vô cùng lạnh giá mà phát run, đó là sự khó chịu do âm linh xuyên qua thân thể tạo nên, nhưng nhiều hơn cả là do tức giận và không cam lòng, ngón tay siết chặt vô lăng, giống như sự cố chấp không muốn từ bỏ một vài thứ cũng như một vài người của hấn — nếu chỉ cần nắm chặt thể này, người kia sẽ không thể rời khỏi cạnh hấn, hấn chẳng ngại gì dùng hết tất cả sức lực, cho dù sức lực ấy sẽ tạo thành phá hoại.

Đêm đã khuya, trên đường phố rất vắng xe cộ, chiếc xe con đâm ngang rẽ dọc, coi nơi này là thế giới của một người, đèn đỏ cũng bị Kiêu bất chấp, đổi lấy là tiếng chửi mắng tức giận của các tài xế khác, hấn thò ngón giữa ra cửa sổ xe coi như đáp trả — pháp luật kỷ cương trong mắt hấn, chỉ là trò chơi của kẻ có tiền, từ nhỏ đến lớn hấn đã quen thuộc trò chơi này, vậy mà giờ đây hấn lại vì một người mà trói buộc chính mình, chỉ bởi hấn để tâm đến thái độ của người kia đối với mình, bị chửi bới, hấn thể mà lại không móc súng ra tuyên chiến, khiến hấn cũng có phần kính nể sức tự kiềm chế của mình.

Lại lao qua một đèn đỏ, nghe thấy tiếng phanh gấp truyền tới từ làn xe đối diện, Kiêu thưởng thức khoái cảm kích thích đã lâu không có, nhanh như chớp, ý nghĩ đáng sợ nổi lên — kỳ thực hấn không cần kim nén bản thân, nếu hấn muốn, chưa bao giờ không chiếm được, chỉ cần giam người kia ở một nơi không cho ai biết, vậy hấn sẽ vĩnh viễn thuộc về mình, sẽ không còn chuyện kết hôn xem mắt nào làm phiền lòng nữa, có người dám quấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ, cứ trực tiếp thủ tiêu hấn, đây mới là chuyện mà mafia nên làm!

Bên cạnh truyền đến tiếng chuông điện thoại, Kiêu mặc kệ, di động vang lên một hồi, sau khi ngừng lại, chưa được bao lâu lại vang lên lần nữa, cứ thế lặp lại vài lần, chứng tỏ tâm trạng lo lắng của người gọi đến.

Không thích tôi, thì đừng đối tốt với tôi, nếu đã trêu chọc tôi, thì cũng đừng mong toàn thân trở ra!

Nổi bực tức cuối cùng chịu thua tiếng chuông bền bỉ, Kiêu rướn người lấy điện thoại, đúng lúc này, trước mắt chợt lóe lên ánh sáng, ngọn lửa bốc lên không hề báo trước từ trước kính chắn gió bổ tới, Kiêu cảm thấy không ổn, vừa quay đầu lại, đã phát hiện ngọn lửa gần ngay trước mắt, ánh lửa gầm thét, ở giữa là một vật thể có hình dạng đầu lâu, tựa như một con mắt bạc khổng lồ, trong nháy mắt nuốt cả hấn cùng chiếc xe vào trong lửa.

Trong lúc ngọn lửa xâm chiếm, khí tức âm lạnh mãnh liệt truyền đến Kiêu, trước mắt hấn tối sầm, vội vàng dùng lực phanh xe, trong tiếng ma sát chói tai không ngừng của bánh xe, xe dừng lại, hấn lắc mạnh về phía trước, rồi nặng nề ngã trở lại, thần trí trong bóng tối hoảng hốt rất lâu, mới được chuông điện thoại gọi về.

Kiều lắc lắc đầu, sau khi thấy mình không sao liền ngồi thẳng lên, toàn thân tràn ngập lạnh lẽo, giống như đang ở giữa mùa đông giá rét, tay chân đều đông cứng, hần cử động rất lâu, mới khiến mình từ từ bình thường lại, âm hỏa đã biến mất, chỉ có tiếng chuông vẫn đang liên tục vang lên bên cạnh, xe của hần hơi nghiêng đổ ở bên đường, đầu xe đâm vào lan can, cũng may không nghiêm trọng, chí ít so với tình trạng bây giờ của hần, cũng coi như bình thường.

Kiều hạ kính xe xuống, gió ẩm thổi tới, xua tan hàn khí trong xe, hần lấy di động qua, vừa nổi được đã nghe thấy giọng nói oang oang của Ngụy Chính Nghĩa truyền tới.

“Tôi gọi lâu như thế, sao không nghe máy?”

Kiều không nói gì, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ tiếng gào rú quen thuộc, Ngụy Chính Nghĩa mắng xong, dường như cảm thấy thái độ của mình quá dở, lại hạ giọng hỏi: “Vẫn đang giận đấy à? Đây, tức giận cũng phải nghe điện thoại, còn không phải tôi nghĩ rằng cậu xảy ra chuyện, nửa đêm canh ba ra đường bảo xe rất nguy hiểm, nếu cậu bị chặn tới cục cảnh sát, cũng đừng hi vọng tôi tới chuộc người!”

Vừa rồi hình như đã xảy ra chuyện.

Kiều sờ trán một cái, hần bị tập kích, nhưng không rõ đối phương là ai, đầu óc mê man không thể cho hần nhiều tin tức hơn, há miệng muốn nói chuyện, lại hất hơi một cái trước, liền thuận miệng nói: “Tôi bị cảm.”

“Hả?” Sau ba giây trầm mặc, Ngụy Chính Nghĩa lại nhin không được rống lên: “Cậu bị bệnh cũng nhanh thật đấy!”

“Tục ngữ các anh chẳng phải có câu bệnh tới như cái gì đổ đấy sao?”

“Như núi đổ, khó chịu thì đừng lái xe, bây giờ cậu đang ở đâu? Tôi tới đón cậu.”

Rống xong, Ngụy Chính Nghĩa hỏi rất ân cần, ai ngờ Kiều nói: “Không biết, anh dùng GPS tra đi, nhanh lên chút, tôi khó chịu.”

Bảo xe đến mức không biết mình ở nơi nào, bảo gã đi đón người còn phải tự mình tìm bản đồ, Ngụy Chính Nghĩa điên tiết lại muốn chửi người khác, thật muốn quát thêm hai câu nữa rồi cúp luôn điện thoại, chợt nghe Kiều nói thêm: “Sư huynh, nhớ mang theo chăn, tôi lạnh.”

Chỉ một câu nói này, đã khiến ý nghĩ định cự tuyệt của Ngụy Chính Nghĩa bay lên chín tầng mây, quay trở lại cầm chăn, hầm hừ mắng: “Tôi mắc nợ cậu! Tôi kiếp trước chắc chắn là mắc nợ cậu!”

Cúp điện thoại, Kiều tiện tay quăng di động ra, hần biết Ngụy Chính Nghĩa chẳng mấy chốc sẽ đến, Ngụy Chính Nghĩa là của hần, là sư huynh của một mình hần, khỏe miệng cong lên thành nụ cười, hần tàn nhẫn nghĩ, hần sẽ không để bất cứ ai đoạt đi thứ thuộc về hần!

Trong xe vang lên tiếng cười trầm thấp, Kiều hoảng hốt một hồi, mới phát hiện ra đó là mình đang cười, mắt bạc lướt qua kính chiếu hậu, kỳ quái chính là hần lại không thấy mặt mình, hiện tượng quỷ dị, nhưng hần lười xác nhận, trong lúc mơ màng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề buồn chán, quỷ thì không thể nào nhìn thấy mình trong gương, không biết bình thường Chung Khôi soi gương thế nào.

Ngày thứ hai Nhiếp Hành Phong vừa mới dậy đã nghe nói Kiều bị bệnh, Ngụy Chính Nghĩa đang chăm sóc hần, làm bữa sáng xong lại chạy vào phòng bếp nấu canh gừng, từ xa đã ngửi thấy vị cay của gừng già, Hamburger lại gần bên tai Nhiếp Hành Phong mách lẻo, thế là chưa cần đến hai phút Nhiếp Hành Phong đã biết tiền căn hậu quả — lúc Kiều lái xe hóng gió bị lạnh, nhiệm vụ hầu hạ liền rơi xuống đầu Ngụy Chính Nghĩa, mùa này khí hậu lúc nóng lúc lạnh, người đổ bệnh rất nhiều, cảm mạo chẳng lạ gì, huống chi Kiều đổ bệnh chỉ sợ có bảy phần là bốc phét.

Một câu cuối cùng Nhiếp Hành Phong cho rằng Hamburger nói không sai, song nghĩ đến biểu hiện khó chịu của Kiều sau khi đụng phải oán linh tối hôm qua, anh vẫn có chút lưu tâm, muốn tới xem hần, bị Ngụy Chính Nghĩa cản lại, bưng canh gừng vừa nấu xong từ trong bếp chạy ra, nói Kiều giờ đang ngủ, hần chỉ bị cảm vặt, nghỉ ngơi một ngày là được, không cần lo lắng.

Nhiếp Hành Phong có việc phải xử lý, cũng không hỏi thêm nữa, dù sao với Kiều mà nói, có Ngụy Chính Nghĩa ở bên, còn hơn bất cứ ai khác.

Ăn sáng xong, Nhiếp Hành Phong muốn ra ngoài, Chung Khôi đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: “Anh không phải là đi gặp Mã tiên sinh đấy chứ? Tôi đi cùng anh, biết đâu có thể giúp được gì.”

Nhiếp Hành Phong kinh ngạc nhìn y, không ngờ cái tên nhìn có vẻ thần kinh thô này cũng có một mặt tỉ mỉ, anh quả thực có dự định như thế, tối hôm qua mấy câu nói của Tiêu Lan Thảo lại thêm nhắc nhở của Hamburger khiến anh hiểu rằng xông vào con đường quỷ môn quan kia không dễ, anh cần người khác trợ giúp, mà trực giác nói cho anh biết, Mã Linh Xu có thể làm được.

Hai người tới Mã gia, xe Mã Linh Xu đỗ ở bên ngoài, Chung Khôi nhỏ giọng nói: “Tôi vừa gọi điện liên lạc với Tổ Vấn, anh ấy nói Mã tiên sinh đang ở nhà, tôi gõ cửa hộ anh, dù sao anh ấy cũng chẳng thể cứ một mực không cho trợ lý của mình vào cửa đứng không?”

Chuyện không nan giải như Chung Khôi nghĩ, Nhiếp Hành Phong sau khi ấn chuông cửa, cửa rất nhanh đã mở ra, Tổ Vấn mời họ đi vào, nói Mã Linh Xu đang ở thư phòng chờ họ.

Vẫn như ngày thường, Mã Linh Xu mặc bộ quần áo ở nhà bình thường, nhàn nhã dựa trên ghế salon thưởng thức trà, nỗi lo âu của Nhiếp Hành Phong và sự nhàn tản giờ phút này của hần tạo thành hai mặt đối lập mạnh mẽ, hần mời Nhiếp Hành Phong ngồi xuống, lại bảo Tổ Vấn chuẩn bị trà bánh, hỏi Nhiếp Hành Phong: “Anh muốn uống trà hay cà phê?”

“Tôi không tới để uống trà, Mã tiên sinh.”

Chuyện khẩn cấp, Nhiếp Hành Phong không hàn huyên, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Trương Huyền mất tích, tôi nghi ngờ cậu ấy tới cõi âm, hy vọng anh có thể giúp đỡ, giá cả tùy anh yêu cầu, tôi sẽ tận lực tối

đa để thỏa mãn.”

“Tôi chỉ có yêu cầu duy nhất chính là anh đừng tới nhờ tôi, Hành Phong.” Mã Linh Xu khoanh hai tay, rất tự nhiên đặt lên đầu gối, mỉm cười nói với anh: “Sự việc đại khái tôi đã được nghe nói, nếu tôi có thể giúp đỡ, hôm qua đã giúp rồi, nhưng chuyện này vượt quá phạm vi năng lực của tôi.”

“Đến bây giờ anh vẫn không chịu thừa nhận mình và Nam Xuyên Mã gia có quan hệ hay sao?”

Sớm biết hẳn sẽ nói như vậy, Nhiếp Hành Phong không khoan nhượng, nói: “Tâm lý không muốn quan tâm của anh tôi hiểu, nhưng anh thực sự cho rằng như vậy có thể giải quyết vấn đề sao? Oán linh Mã Ngôn Triệt đã ra ngoài làm loạn, nếu không kịp ngăn cản, những nhân sĩ tu đạo này sẽ không chỉ đối phó với hẳn, mà còn cả anh nữa, mặc dù mọi người không biết quan hệ của anh và Mã Ngôn Triệt, nhưng tin rằng để giữ mạng, bọn họ không ngại làm ra bất cứ chuyện quá đáng nào, giống như bọn họ đã làm với Bé con.”

Mã Linh Xu rũ mi nghe Nhiếp Hành Phong nói xong, không lâu sau, hẳn phát ra tiếng cười khê: “Anh đang uy hiếp tôi sao? Vì giữ mạng, nhất thiết phải hợp tác với anh?”

“Nếu anh cho rằng đây là uy hiếp, vậy nó là thế, nhưng anh cũng có thể hiểu là liên thủ.”

“Mà tại sao nói thật lại chưa từng có ai tin tưởng nhỉ? Tôi không phải người trong Mã gia, câu này tôi đã nói rất nhiều lần rồi.”

“Tôi không tùy tiện nghi ngờ người khác, nếu muốn chứng minh anh thực sự không có quan hệ gì với Mã gia, vậy xin hãy nói cho tôi biết mục đích anh cố ý đưa Tiêu Lan Thảo vào núi sâu.”

Mây kiếm Mã Linh Xu nhướng một cái, lần này hẳn thu lại tươi cười, nói: “Là trùng hợp.”

“Được, chúng ta coi nó là trùng hợp, vậy lần thứ hai anh tới khe núi, chuyển chỗ thì thể chết cháy cùng đầu lâu để mai táng cũng là trùng hợp sao? Không có lý do, ai lại cố ý chạy vào khe núi vì một người không thân không quen truy điệu mai táng?”

Mã Linh Xu trầm mặc không nói, Nhiếp Hành Phong lại tiếp tục: “Xin đừng phủ nhận chuyện này không phải anh làm, biết thì thể bị thiêu trong sơn cốc chỉ có hung thủ, anh, Tiêu Lan Thảo, tôi và Trương Huyền còn có Hamburger, hung thủ sẽ không mai táng thì thể bị thiêu, tôi và Trương Huyền không làm, Tiêu Lan Thảo và Hamburger cũng không lý do gì để lừa gạt chúng tôi, nơi đó địa điểm hoang vu, thì thể chết cháy rất khó bị phát hiện, cho dù có người phát hiện, phải làm cũng là báo cảnh sát chứ không chôn thì thể, cho nên chỉ còn lại một mình anh, cũng chỉ có anh có lý do và khả năng, tôi nói không sai chứ Mã tiên sinh?”

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, Chung Khôi ở ngoài cửa nghe đến sột ruột, muốn xông vào hỏi giúp, bị Tổ Vấn cản lại, ý bảo y đừng manh động, chợt nghe Mã Linh Xu nói: “Anh nói không sai, mai táng bọn họ quả thực là tôi, lại nói tôi cùng Mã gia có chút sâu xa, không đành lòng nhìn thấy hậu nhân của họ phơi thây trong khe núi, mới làm vậy, có điều oán khí của oán linh không tiêu tan, ra ngoài báo thù khắp nơi là việc ngoài dự liệu của tôi.”

Nhìn nét mặt bình tĩnh của người đàn ông, Nhiếp Hành Phong rất muốn biết hẳn thật sự không ngờ tới chuyện oán linh báo thù, hay cố ý cho hẳn cơ hội này.

“Nếu anh sớm nói ra chân tướng, có lẽ sẽ không xảy ra nhiều thảm án như thế này.” Anh lạnh lùng nói.

“Tôi không nghĩ vậy, Hành Phong, anh chỉ đang dùng nguyên nhân kết quả của giả thiết để khẳng định chuyện vẫn chưa xảy ra, còn tôi nghĩ ngược lại, bất cứ chuyện gì xảy ra và kết thúc đều có lý do tồn tại của nó, rất nhiều thời điểm, sự việc cũng sẽ không vì anh dự liệu từ trước mà thay đổi quỹ đạo của nó, điều gì nên tới rồi cũng sẽ tới, cho nên, thay vì lo sợ bất an đối với chuyện chưa xảy ra, sao anh không lập tức giải quyết xong vấn đề đang phải đối mặt?”

Lời này nghe có vẻ như vài phần có lý, Nhiếp Hành Phong im lặng một lát, hỏi: “Vì thế, anh không định giúp tôi?”

“Anh cho là tôi giúp anh, anh liền có thể đến côi âm giúp Trương Huyền chăng?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Sao anh lại cho rằng Trương Huyền cần sự trợ giúp của anh mới có thể chuyển nguy thành an, vì sao anh tự đại đến mức cho rằng nếu không có anh, cậu ấy chắc chắn không thể nào giải quyết được hoàn cảnh khó khăn trước mặt?”

Giọng điệu hùng hổ dọa người, Chung Khôi nghe thấy không nhịn được, muốn lao vào, bị Tổ Vần kéo lại lùi sang một bên, Tổ Vần không biết chủ nhân vẫn luôn luôn vui vẻ hòa nhã sao hôm nay nói chuyện lại sắc bén như thế, nhưng hẳn nghĩ nếu chủ nhân đã nói thế, thì khẳng định có lý do của ngài ấy.

Nhiếp Hành Phong không phát cáu như Chung Khôi, yên lặng nghiền ngẫm lời Mã Linh Xu, nói: “Tôi chưa từng nghĩ như vậy, nhưng là người yêu, khi Trương Huyền rơi vào nguy hiểm, tôi mong muốn được ở bên cạnh cậu ấy, cùng cậu ấy vượt qua.”

“Trên đời này không có bất cứ ai có thể vĩnh viễn ở cùng nhau, bất kể là người thân, tình nhân, anh em, thầy trò, hay là bạn bè, tôi không biết pháp lực Trương Huyền rốt cuộc cao bao nhiêu, nhưng tôi nghĩ trước khi gặp anh, một mình cậu ta cũng từng lẻ loi đối mặt với rất nhiều chuyện nguy hiểm, nếu lúc đó cậu ta có thể làm được, vậy tại sao bây giờ lại không thể? Chẳng ai cần phụ thuộc hay ỷ lại vào người khác, anh nghĩ như vậy, là bởi vì anh quá coi trọng cậu ta, quá lo được lo mất, trái lại mất đi sự tín nhiệm quan trọng nhất, tín nhiệm ngoại trừ hiểu và quan tâm bao dung, còn có sự thừa nhận đối với năng lực của cậu ta, đây mới là việc một người yêu như anh nên làm nhất, nơi không có anh, cậu ta vẫn có thể giải quyết mọi chuyện rất ổn, bởi vì cậu ta là Trương Huyền.”

Người đàn ông nhìn nhận sự việc rất sắc bén, dễ dàng nói ra điều thực sự sợ hãi trong nội tâm Nhiếp Hành Phong, lời nói đĩnh đạc, trong lúc giảng giải đã xua tan đám mây đen bao phủ trong lòng anh, từ sau khi Trương Huyền mất tích, nỗi lo lắng bàng hoàng dồn nén trong lòng anh dường như lập tức buông lỏng xuống không ít, ngẩng đầu nhìn về phía Mã Linh Xu, người đàn ông thu hồi nụ cười khôn khéo hiểu đời, dùng vẻ mặt thẳng thắn nhìn anh, giống như coi anh là hậu bối của mình dần dần dạy bảo.

“Tôi nên làm thế nào?” Trong lúc vô ý, anh lộ ra vẻ mê man yếu thế hiếm thấy trước mặt nam nhân.

“Làm việc anh vẫn đang làm.”

Mã Linh Xu đi tới, dẫn anh đến trước gương đối diện, chỉ chỉ người trong gương nói với anh: “Nhìn bộ dạng của anh bây giờ, đâu còn vẻ ung dung đường hoàng thuộc về Nhiếp Hành Phong nữa? Anh lo lắng cho Trương Huyền, kỳ thực nói trắng ra là mất tự tin vào bản thân, ở nơi không có Trương Huyền, anh không thể giữ cho đầu óc tỉnh táo để xử lý việc anh phải làm, cho nên không phải là cậu ta không thể rời bỏ anh, mà là anh không thể rời bỏ cậu ấy, anh có dám đánh cược với tôi, tình trạng của cậu ấy lúc này nhất định tốt hơn anh?”

Nhiếp Hành Phong nhìn bản thân trong gương, trước khi ra ngoài anh có chú ý chỉnh trang, cho nên quần áo tóc tai vẫn gọn gàng như bình thường, đây là lễ nghi cơ bản nhất anh được tiếp nhận giáo dục từ bé, cho dù tình trạng gay go hơn nữa, anh cũng sẽ không để mình sa sút, nhưng Mã Linh Xu chỉ liếc mắt đã nhìn ra anh dùng sự chần chừ tỉ mỉ để che giấu hoảng loạn, kỳ thực không cần Mã Linh Xu nói, anh cũng biết tình hình của mình lúc này tệ hại biết bao nhiêu, Trương Huyền biến mất làm rối loạn tất cả tiết tấu sinh hoạt của anh, cử chỉ nhìn có vẻ bình tĩnh ung dung, chỉ để che giấu tâm tư không biết làm thế nào.

Anh biết Mã Linh Xu nói không sai, với tính cách của Trương Huyền, bây giờ chắc chắn tốt hơn mình, hoàn cảnh gian khổ nguy hiểm hơn nữa, người kia cũng có thể dùng tâm thái lạc quan để đối mặt, đây kỳ thực cũng là chỗ bản thân yếu nhất ở cậu.

Tươi cười từ từ hiện lên trên khuôn mặt Nhiếp Hành Phong, nhìn chăm chú vào Mã Linh Xu phản chiếu trong gương, anh nói: “Không nhìn ra anh còn hiểu rõ Trương Huyền hơn tôi.”

“Đó là...”

Mã Linh Xu liếc ánh mắt qua, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Nhiếp Hành Phong không nghe thấy, muốn hỏi kỹ lại, vai bị vỗ vỗ, Mã Linh Xu nói: “Nếu anh cho mình là người thắng, vậy thì đừng bao giờ biểu lộ ra thái độ của kẻ thất bại, Trương Huyền có vận mệnh cậu ấy phải đối mặt, anh cũng có con đường phải đi thuộc về mình, giống như Trương Huyền còn đang bên cạnh anh, tập trung làm xong chuyện hiện tại của anh, hết thấy đều có thể xoay chuyển, như thế anh mới có thể thực sự giúp đỡ cậu ấy.”

Vấn đề hiện đang xử lý, đó không phải là chuyện của Mã Ngôn Triệt sao?

Nhiếp Hành Phong hỏi: “Ý anh à giữa chúng có liên quan?”

“Lẽ nào anh cho rằng chúng không có liên quan?”

Bị hỏi lại, Nhiếp Hành Phong trầm mặc một chút, Mã Linh Xu xoay người lấy một quyển sách đưa cho anh, nói: “Anh có thể làm được, nhưng phải nhớ kỹ — bất kể anh muốn làm thế nào, nhất thiết đều phải nhớ điều anh muốn làm là gì.”

Hình vẽ cá âm dương rất lớn đập vào mắt Nhiếp Hành Phong, là quyển “Thiên Nhân” Chung Khôi vẫn luôn xem kia, Tổ Vấn còn từng nhờ anh mang sách trả cho Chung Khôi, nhưng xe của anh bị lửa thiêu hủy, sách cũng bị đốt cùng, không biết dụng ý của Mã Linh Xu cho mình quyển sách này là gì, anh kinh ngạc nhận lấy, sau khi nói cảm ơn liền cáo từ rời khỏi.

Mã Linh Xu tiễn Nhiếp Hành Phong ra ngoài, đến cửa cười nói: “Có lẽ anh có thể đốt thêm chút tiền giấy với đạo bùa, đối với Trương Huyền mà nói, mấy thứ này còn hơn xa nỗi lo lắng của anh dành cho cậu ta.”

Người này thật sự vô cùng hiểu Trương Huyền, thậm chí hẳn có thể thấu hiểu ý nghĩ và nỗi sợ hãi của mình, nếu hẳn là địch thủ, Nhiếp Hành Phong nghĩ vậy nhất định sẽ làm người ta rất đau đầu, anh quay đầu, muốn nhìn kỹ nét mặt của nam nhân, cửa chính đã đóng lại trước mặt anh.

Mã Linh Xu tiễn Nhiếp Hành Phong đi, cười tủm tỉm quay lại phòng khách, đối diện đúng lúc nhìn thấy Chung Khôi chạy tới, hẳn chào hỏi, nói: “Sắp xếp đồ cho tôi một chút, tôi muốn tới công ty.”

Chung Khôi không nhúc nhích, bước chân chuyển đến phòng thay quần áo của Mã Linh Xu dừng lại, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mã tiên sinh, tôi vẫn luôn rất kính trọng ngài!”

Cuộc đối thoại giữa Mã Linh Xu và Nhiếp Hành Phong Chung Khôi nghe không sót một chữ, mặt của y bởi vì kích động mà căng hồng, cắn chặt môi dưới, khiến cho má lúm đồng tiền hai bên càng hiện rõ, tức giận trợn mắt nhìn Mã Linh Xu rất lâu, mới lại nói: “Bất kể ngài làm gì, tôi đều cho là đúng, ngài làm việc nhất định có ý tưởng của ngài, nhưng ngài không nên lừa dối Chủ tịch, còn khoanh tay đứng nhìn!”

“Chung Khôi!”

Tổ Vấn sợ những lời này chọc Mã Linh Xu mất hứng, ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc, bị Mã Linh Xu ngăn lại, đến gần Chung Khôi, lồng ngực Chung Khôi phập phồng dữ dội, biểu đạt đầy đủ sự bất mãn của y thời điểm này, điều này khiến Mã Linh Xu không nhịn được hỏi: “Tôi đâu có lừa dối Hành Phong?”

“Chủ tịch lúc này tâm thần bất định, mới bị ngài dắt mũi, nhưng tôi nhìn ra được, ngài giải thích nhiều như vậy, lý do chỉ có một — ngài không muốn hỗ trợ! Những lời này của ngài nghe rõ ràng đâu ra đấy, nhưng tất cả đều là lý luận suông, bạn bè có chuyện, lẽ nào cần nhất không phải là sự giúp đỡ hay sao? Mạnh miệng thì ai chẳng nói được, nhưng có thể giải quyết vấn đề gì chứ?”

Nghe đến cuối, Mã Linh Xu nở nụ cười: “Trợ lý nói chuyện với cấp trên thế này tôi vẫn là lần đầu tiên gặp phải, cậu biết nói như vậy hậu quả sẽ ra sao không?”

“Tôi biết, cảm ơn ngài trước nay vẫn luôn cất nhắc tôi, có điều sau này tôi sẽ không còn cơ hội theo ngài học tập nữa.”

Chung Khôi nói xong liền đi, Tổ Vấn vội vàng ngăn y, Mã Linh Xu cũng gọi y lại, nói: “Tôi cũng chưa nói muốn đuổi cậu...”

“Là tôi bỏ anh! Loài động vật máu lạnh vô tâm vô phế lại không có tình cảm như anh, tôi không muốn làm việc cùng anh nữa!”

Đây có lẽ là lời nói nặng nhất của Chung Khôi cho đến nay, tính cách Chung Khôi luôn luôn cầu thả, cho dù đối mặt với kẻ gián tiếp hại chết mình, y cũng không quá để trong lòng, nhưng con người chính là như vậy, càng là người mình thân nhất, kính trọng nhất, càng không thể dễ dàng tha thứ cho sai lầm và khuyết điểm của hắn, bởi vì quá để ý, trái lại yêu cầu càng khắt khe hơn, vừa nghĩ đến chuyện Nhiếp Hành Phong và Trương Huyền gặp nguy hiểm, Mã Linh Xu rõ ràng có thể giúp đỡ lại khoanh tay đứng nhìn, y liền không thể nén được tức giận, người lãnh huyết vô tình như thế, y không thể nào làm việc cùng hắn.

Mã Linh Xu không ngăn cản Chung Khôi nữa, mặc y giận dùm dùm đi ra cửa, mới nói: “Trên đời này không có chuyện gì là vĩnh hằng, bây giờ các cậu là bạn bè, nói không chừng sau này các cậu sẽ trở thành kẻ địch, cho dù là thế, cậu vẫn muốn giúp sao?”

“Chuyện sau này là của sau này, chỉ cần bây giờ là bạn bè, bọn họ gặp nạn, tôi không thể ngồi ngoài nhìn!”

Chung Khôi không quay đầu lại đi ra ngoài, Tổ Vấn không biết ý nghĩ của Mã Linh Xu, đứng ở cửa chờ hắn căn dặn, Mã Linh Xu thở dài, phất phất tay về phía hắn: “Người đi theo xem đi, đừng để đồ ngốc kia làm ra chuyện gì điên rồ.”

Tổ Vấn cũng đi, chỉ để lại Mã Linh Xu một thân một mình trong phòng khách, nghĩ đến lời mắng của Chung Khôi, hắn thấp giọng cười lên, giơ tay vuốt ve thiếp ly hồ trên giá sách.

“Không hổ là người nhà các ngươi, linh cốt bóp nát rồi, mà niềm quyết tâm và sự bốc đồng kia vẫn không loại bỏ hết được, đến quá gần đám người Trương Huyền cũng không phải là chuyện tốt, nhưng nếu đây là con đường y chọn cho mình, vận mệnh của y hãy cứ để y tự nắm giữ đi.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, cảm giác được cương khí sát phạt cường đại, Mã Linh Xu rút tay từ thiếp ly hồ về, xoay người lại, liền thấy một nam nhân ăn mặc đen tuyền xuyên qua cửa chính đóng chặt, từ bên ngoài đi vào, mỗi bước hắn đến gần, cổ khí tức giết chóc lại tăng thêm một phần, ép thẳng tới trước mặt Mã Linh Xu.

Gương mặt cương nghị ồm trọng cực giống Nhiếp Hành Phong, nếu không phải thân hình mờ nhạt, hắn trông chẳng khác nào Nhiếp Hành Phong, Mã Linh Xu lại coi hắn như vô hình, chuyển đến ghế salon ngồi xuống, đưa tay muốn lấy chén trà, khê vang lên tiếng bộp, chén trà trước mặt hắn bị lệ khí chấn thành mảnh nhỏ.

“Hình như ngươi đã quên rằng chúng ta đang hợp tác.”

Người đàn ông mở miệng, giọng nói ken két như tiếng kim loại, khiến cho người nghe rất khó chịu, chân

mày Mã Linh Xu cau lại không dễ thấy, bình tĩnh hỏi lại: “Ta có làm chuyện gì trái với ước định ư?”

“Người rất lưu tâm bọn chúng, đừng quên, năm đó là ai đã hại người, người muốn báo thù, chỉ có thể hợp tác với ta!”

Người đàn ông lại đi về phía trước hai bước, dưới ánh mặt trời hình dáng của hắn rõ hơn vài phần, vóc người khô gầy rảnh rỗi, nhìn từ phía sau, giống hệt bản sao của Nhiếp Hành Phong, chỉ là sát khí trên người hắn quá nặng, cũng lạnh lùng hơn, lúc nói chuyện bàn tay nắm chặt, giống như nếu Mã Linh Xu trả lời không thỏa đáng một cái, sẽ không chút do dự động thủ với hắn.

Đối mặt với kẻ kia, Mã Linh Xu chẳng ngại ngần chút nào, lại cầm một cái chén nguyên vẹn, chậm rãi uống, nói: “Những chuyện kia không cần người nhắc nhở, ta nhớ rất rõ ràng, việc hợp tác cũng là người tìm đến ta, người không thích cách làm của ta, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy bỏ.”

“Người đừng quá kiêu ngạo, cho dù người có sinh mạng vĩnh hằng, cũng không có nghĩa là người giết không chết!”

“Ta biết, thiên hạ này không có người nào mà thần Sát Phật giết không chết.” Mã Linh Xu phát ra tiếng cười khê: “Nhưng nếu lạm sát kẻ vô tội, vậy thì không còn là thần nữa, mà cho tới nay, ta hình như vẫn chưa từng làm chuyện ác gì khiến cho người phải giết ta đâu nhỉ?”

Sát khí chợt áp sát, cho thấy nội tâm đang tức giận của nam nhân, thấy chén trà trong tay lại xuất hiện vết nứt, Mã Linh Xu nhún nhún vai, đặt chén xuống, nghiêm mặt nói: “Ta đã rõ, ta sẽ phối hợp với người, ngăn chặn Nhiếp Hành Phong, để người đối phó với Trương Huyền.”

“Trương Huyền?” Nam nhân phát ra tiếng hừ lạnh: “Hắn hoàn toàn không xứng để ta ra tay, Nhiếp Hành Phong mới là đối thủ của ta, hắn đã không có tư cách làm thần Sát Phật, thì hắn không cần tồn tại trên nhân thế nữa.”

“Phải phải, ta vô cùng chờ mong được chứng kiến ngày nào đó các người đối mặt.”

Giống như bất mãn với thái độ thờ ơ của Mã Linh Xu, nam nhân lạnh lùng nói: “Đừng quên người đang hợp tác với ai!”

Bóng dáng hắn từ từ mờ nhạt, thân hình tiêu tan trong ánh kim quang, chỉ để lại một phòng toàn sát khí, cảm nhận được sự phẫn nộ cùng tùy tiện của hắn, Mã Linh Xu khê mỉm cười, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ bồn chồn.

“Hình như người cũng đã quên, người đang cùng ai hợp tác.”

Chung Khôi rời khỏi Mã gia, chạy một mạch đến chỗ rất xa mới dừng bước, điều chỉnh tâm trạng một chút, gọi điện thoại cho Hamburger, hẹn gặp nó ở trên đường Trương Huyền mất tích.

Bỏ điện thoại xuống, quay đầu thấy Tổ Vấn theo tới, y nói: “Anh không cần khuyên tôi, tôi sẽ không trở về nữa đâu.”

“Không, tôi chỉ tò mò về cửa địa ngục các cậu nói.” Tổ Vấn đến gần, hỏi: “Tôi đi cùng không ngại chứ?”

Tổ Vấn là người tu đạo, có hấn theo, Chung Khôi thấy có thể giúp đỡ được, nói: “Miễn là anh không sợ bị Mã tiên sinh mắng.”

“Ngài ấy từ trước đến giờ chưa từng mắng tôi, ngài ấy là người tốt, chỉ là về thái độ xử lý mọi chuyện, ngài ấy không giống người bình thường cho lắm.”

Nhớ tới xích mích vừa rồi, Chung Khôi thở dài: “Tôi cũng từng cho rằng anh ấy là người tốt.”

8. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 8

“Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, thần tượng chỉ dùng để ngắm từ xa, đến quá gần, thứ tốt đẹp hơn nữa cũng sẽ trở nên buồn tẻ không thú vị.”

Trên con đường trước quỷ môn quan, Hamburger theo hẹn chạy tới nghe Chung Khôi kể lại, sau khi phát biểu rất cảm thán kiến giải của mình xong, nói: “Có điều người cũng đã phát thể người tốt* cho hấn rồi, ân oán từ trước liền xóa bỏ đi, muốn đi uống một ly không? Có Tổ Vấn ở đây, quán bar của Sơ Cửu luôn mở miễn phí cho chúng ta.”

(Tương đương với câu “anh rất tốt nhưng em rất tiếc”.)*

Không thể không nói, câu cuối cùng của con vẹt lại linh nghiệm, đáng tiếc Chung Khôi nghe không hiểu, nhìn huynh đệ Ngân Mặc cùng đi theo Hamburger, hỏi: “Các người cho là ta cố tình hẹn các người đến chỗ này chỉ để trút bực dọc?”

“Chẳng lẽ người còn muốn tới côi âm à?”

Hamburger thuận miệng hỏi xong, liền thấy khuôn mặt Chung Khôi vô cùng nghiêm túc, nó bị sắc nước miếng của chính mình, kêu to: “Người không thực sự nghĩ vậy đấy chứ? Một con quỷ như người muốn chủ động vào côi âm báo danh à?”

“Ta chỉ muốn giúp đỡ Chủ tịch và Trương Huyền, nếu có thể mở được cửa địa ngục, Chủ tịch cũng có thể tới cứu Trương Huyền, hôm qua ta xem bản chép tay của Tiểu Bạch cả một đêm, cảm thấy có một vài đạo bùa chú có thể thử xem, các người vừa vặn ở đây, nhìn giúp một chút, xem có thể mở được quỷ môn quan không.”

Cái gì gọi là vừa vặn đều ở đây, bọn họ là đặc biệt tới giúp đỡ có biết không hả!

Ngân Bạch liếc trắng mắt, nhưng thấy Chung Khôi lấy đạo bùa từ trong túi ra, lại có chút tò mò, ra hiệu cho em trai, ý bảo hắn đến gần, Hamburger cũng bay qua xem, sau khi phát hiện kia đều là bùa chú kêu gọi quỷ hồn thông thường, nó khinh thường xì một tiếng.

“Đồ chơi này mà có thể mở được quỷ môn quan, trần gian khắp nơi đều có quỷ.”

“Mấy thứ này đều là bùa chú ta sao chép của Tiểu Bạch, có thể có vài chỗ viết sai, nhưng mà có Hamburger người hỗ trợ, hẳn là có thể chứ?”

Chung Khôi không để ý đến lời chế giễu của Hamburger, dựa theo ghi chép trong sách lần lượt đặt đạo bùa mình viết vào các phương vị tương ứng, lại mời anh em Ngân Mặc và Hamburger, Tổ Văn trấn thủ bốn phương, tránh cho lúc cửa địa ngục mở, bầy quỷ sẽ chạy ra.

Mọi người ở đây không phải tu đạo đã lâu, thì cũng là cái loại từng trải việc đời như Hamburger, mọi người đều biết làm như vậy căn bản không thể thực hiện được, nhưng Chung Khôi nhiệt tình thành khẩn, không nỡ tạt nước lạnh vào y, nên theo lời y nói đứng vào các phương, chờ Chung Khôi niệm chú ngữ chiêu hồn mở cửa.

“Ta sống lâu như vậy, lần đầu tiên gặp được một con quỷ niệm chú chiêu quỷ.”

Nhìn Chung Khôi đứng chính giữa âm môn, niệm bùa chú rất ra dáng, Hamburger nhin không được than thở, Ngân Bạch cũng ở bên cạnh đồng cảm gật đầu: “Nếu như cái này cũng có thể mở được quỷ môn quan, vô số người tu đạo sẽ phải nuốt hận tự vẫn.”

Theo tiếng tụng niệm của Chung Khôi, âm phong từ dưới mặt đất xoáy lên, gào thét cuốn mấy người vào giữa, không gian trên đỉnh đầu mọi người bị âm khí chiếm giữ, khí tức mù mịt che khuất ánh mặt trời, khiến bốn phía càng lộ ra lạnh lẽo u ám, âm phong càng xoáy càng mạnh, tay áo mọi người bị cuốn lên phát ra tiếng phàn phật, gần như không đứng thẳng được, đều vội vàng ngưng thần tĩnh khí, giúp Chung Khôi bảo vệ cửa ra.

Không ngờ pháp chú lại có hiệu quả, Hamburger tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm cửa địa ngục ở giữa bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra, đáng tiếc kỳ tích cuối cùng cũng không xuất hiện, âm phong sau khi xoay tròn thần tốc mấy vòng từ từ yếu đi, thấy bầu trời một lần nữa lại trong xanh, Hamburger thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, vuốt lông chim bị gió thổi tung, nói: “Chúc mừng người, thất bại là mẹ của thành công*.”

(*Câu này chém ~~~)

“Vì sao không được?” Sau khi thấy chú ngữ thất bại, Chung Khôi nhú mi, không cam lòng hỏi.

“Người nên hỏi, sao người lại cho là mình sẽ được?”

Kết quả thất bại nằm trong dự liệu, nên người ở đây ngoại trừ Chung Khôi ra, không ai thất vọng, thấy vẻ mặt hần rầu rĩ, Ngân Bạch khuyên nhủ, Hamburger cũng hòa theo: “Người coi quý môn quan là cửa chính của tiệm tạp hóa à, cả ngày đóng đóng mở mở?”

“Nhưng người là tín sứ địa phủ, sao người hỗ trợ cũng vô dụng?”

“Âm sứ cũng đâu phải vạn năng, người có thể coi cái này giống như xuất ngoại được không anh bạn, ra vào là phải có thị thực, đóng dấu một lần thì có mất hiệu lực không, trừ phi người cầm hộ chiếu miễn thị thực.”

“Thế sao người ở địa phủ lâu vậy, vẫn chưa lấy được miễn thị thực à?”

Chung Khôi hỏi như vậy không phải muốn đâm chọc Hamburger, đơn thuần xuất phát từ hiếu kỳ, nhưng những lời này rõ ràng đâm bị thương lòng tự trọng của Hamburger, không nói hai lời, hất mông một cái, quay đầu bay đi, trong miệng chữi ịch ịch ịch, nếu có miễn thị thực, nó đã sớm phui mông đi rồi, còn cả ngày lẩn lộn theo thầy trò thần côn các người à?

Âm ưng không giúp, thách thức càng không thể nào thành công, Ngân Mặc cũng xoay người rời đi, chỉ có Tổ Vần ở lại, thấy Chung Khôi ủ rũ đứng đó, hần tiến tới an ủi: “Cứu người còn có rất nhiều biện pháp, Mã tiên sinh không giúp đỡ, chúng ta có thể tìm Sơ Cửu hỏi xem sao.”

Sự tình đã đến nước này, cũng chỉ đành vậy thôi.

Âm phong đã qua, ánh mặt trời một lần nữa chiếu rọi, thấy bùa vẫn còn dán trên âm vị, Chung Khôi đi tới, góc lá bùa bị gió thổi quăn lại, y có chút không cam lòng, ngồi xổm xuống, tay đặt lên bùa, nói: “Mở một cánh cửa thôi mà, lại thực sự khó đến thế sao?”

Vừa dứt lời, không gian vốn yên ắng đột nhiên nổi lên cuồng phong gào thét, một cánh cửa lớn tách khỏi tay Chung Khôi, từ từ mở ra trước mặt y, nhất thời âm khí ngưng trệ, ánh mặt trời bị sương đen hoàn toàn che phủ, bốn phía chợt rơi vào trạng thái âm u cực điểm, Chung Khôi không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy có cổ sức mạnh cường đại túm lấy cổ tay mình kéo xuống bóng tối, y vội vàng lui về phía sau, muốn thoát khỏi sức mạnh từ âm phong, đáng tiếc y giãy dụa như bọ ngựa đá xe, dễ dàng bị âm khí xoáy ra từ quỹ môn cắn nuốt.

Tổ Vần mắt bắt tiện, trong lúc gấp gáp không rõ lắm chuyện gì xảy ra, vội vàng vung roi mềm ra bắt lấy Chung Khôi, kêu lên: “Mau tới hỗ trợ!”

Ngân Mặc gần như chạy ngay trở lại cùng với lúc xảy ra tình hình, tung người nhảy vào vòng xoáy tối tăm kéo Chung Khôi, Ngân Bạch thì hóa về nguyên hình, ở phía sau kéo lấy em trai, Hamburger chạy tới ngay sau đó, vừa thấy tình trạng này, kinh hãi dựng cả lông trên đầu, kêu lên: “Quý môn quan mở rồi!”

“Mau mau cứu người!”

Ngân Bạch hất đuôi một cái, Hamburger bị quất phải, mất thăng bằng, ngã nhào vào vòng xoáy âm phong, Ngân Bạch kêu to về phía bóng tối: “Chung Khôi, mau tóm lấy Hamburger!”

Chung Khôi đang bị âm phong cuốn vào trong không gian u ám, mơ hồ cảm thấy có vật rơi xuống, vội vàng đưa tay bắt lấy, vừa vặn tóm phải nhúm lông trên đầu Hamburger, Hamburger bị đau, biến trở lại nguyên hình to lớn vốn thuộc về âm ứng, công Chung Khôi định bay trở lại dương gian, đáng tiếc quỷ môn quan lại đóng cửa vào đúng lúc này, âm phong cuộn xoáy điên cuồng, hóa thành một bàn tay vô hình, kéo bọn họ rơi xuống địa ngục.

Cùng lúc đó, người trên mặt đất bị âm phong tập kích, theo lệ khí cuồng phong đồng loạt ngã ra ngoài, đến khi bọn họ đứng vững trở lại, đại môn màu mực trước mắt kia đã tự đóng lại, âm phong dần tan, bốn phía một lần nữa khôi phục không gian yên ả ban đầu.

“Chung Khôi đâu?”

Tổ Vấn bị âm phong xuyên qua, lạnh đến phát run, đứng lên chạy đến chỗ vừa rồi, đưa tay sờ thử, chạm tới chỉ là mặt đường rải nhựa cứng ngắc, hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp phải tình huống này, vội vàng quay đầu hỏi Ngân Mặc.

“Bọn họ mở cửa địa ngục ra, đương nhiên là bị đưa vào địa ngục rồi.”

Ngân Bạch thu lại vẻ cỡ rần thú nuôi, bò lên cổ tay em trai, trả lời thay hắn: “Không cần quá lo lắng, bọn họ một là quỷ, một vốn thuộc về địa phủ, tình hình sẽ không tệ hơn chủ nhân nhà ta đâu, biết đâu có bọn họ ở đó, còn có thể giúp đỡ cho chủ nhân, ta cùng Ngân Mặc đi liên lạc với Chủ tịch trước, Tổ Vấn, người quay lại nói mọi chuyện cho Mã tiên sinh, xem hắn nói làm sao.”

Tổ Vấn rời đi, chờ hắn đi xa, Ngân Bạch bảo Ngân Mặc đến gần âm vị, nhìn chăm chăm phương vị kia rất lâu, nhưng không nói lời nào.

“Có gì không ổn sao?” Ngân Mặc hỏi.

“Có, quỷ môn quan mở ra thế nào?” Ngân Bạch cười nhạt: “Chỉ bằng mấy đạo bùa của Chung Khôi?”

Chung Khôi có bao nhiêu cân lượng mọi người đều biết, đừng nói bùa y sao chép, cho dù là bùa của thiên sư chân chính, cũng không có khả năng mở được cửa âm phủ, nếu như đây là trùng hợp, vậy thì cũng quá trùng hợp rồi, đáng tiếc vừa rồi bọn họ bị tách khỏi Hamburger, Tổ Vấn mặc dù cũng có ở đây, nhưng mắt lại không tốt, nên không ai biết ban nãy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Gió nhẹ thổi qua, vài tờ đạo bùa vàng rực bay đến trước mặt họ, là bùa Chung Khôi đã dùng, bị âm phong cuốn đến độ nát bét, thấy một mảnh vụn khá lớn trong đó, Ngân Bạch khẽ động trong lòng, lúc lắc đuôi, cuốn mảnh bùa rách vào tay Ngân Mặc.

Đạo bùa đã cháy rụi, bùa chú được sao chép bên trên trở nên mờ nhạt không rõ, hoa văn cháy vàng đề lên phù tự phía trên, dưới ánh mặt trời nhìn vào, hệt như nửa cái hoa tay.

Trương Huyền vẫn cho rằng sự khác nhau lớn nhất giữa âm dương hai giới là khác biệt giữa người và quỷ, nhưng bây giờ cậu phát hiện ra, kỳ thực sống hay chết mới là ranh giới lớn nhất của chúng — tựa như cậu cùng Trương Tam, cách nhau chỉ khoảng vài bước chân, cậu thậm chí có thể nhìn thấy cả tóc bạc không dễ thấy trên đầu người kia, lại không vượt qua được bức tường giữa sự sống và cái chết.

Con sông kia kéo ra khoảng cách giữa hai người, cũng cắt đứt ràng buộc của họ, tuy rằng họ vẫn giống như thật lâu trước đây — Đuổi quỷ trở về, sư phụ lười biếng chấp tay đi phía trước, tiểu đồ đệ đi phía sau, nghịch ngợm giẫm theo vết chân của sư phụ.

Cậu chính là từng bước giẫm lên vết chân của sư phụ mà lớn lên như thế, học được pháp thuật, khí phách làm người, còn có tác phong lười biếng khắc vào xương cốt của sư phụ.

Bằng qua khu phố quanh quẽ rất dài, trong vẻ trống trải Trương Huyền theo Trương Tam đến trước một gian phòng nhỏ tầm thường, Trương Tam đẩy cửa đi vào, tiếng kéo kẹt khô rít vang lên, kéo suy nghĩ của cậu về, lúc này mới chú ý bọn họ có vẻ đã đi rất xa, bốn phía lác đác mấy dãy nhà cửa thấp nhỏ xám đen, lộ ra vẻ u ám khiến người ta khó chịu, thỉnh thoảng quỷ ảnh thoáng qua, rất nhanh lại bay xa — ở đây hình như ngay cả quỷ hồn cũng không muốn ở lại lâu hơn.

“Ta bây giờ đang ở chỗ này, đợi số người luân hồi.” Trương Tam đưa cậu vào, rất bình thản nói.

Trương Huyền liếc nhìn bày biện trong gian phòng, bài trí rất đơn giản, bàn ghế gỗ quá mức cũ kỹ, tỏa ra mùi mục nát quái dị. Ở giữa bàn có ngọn nến, ánh lửa màu lam le lói như quỷ hỏa nhảy nhót trước mắt, khí tức âm trầm, nhưng cũng là chỗ duy nhất trong toàn bộ ngôi nhà mang đến ánh sáng.

“Sư phụ...”

Nghĩ đến chuyện Trương Tam vẫn luôn sống ở chỗ tối tăm không ánh mặt trời này, trong lòng Trương Huyền đau buồn, thả Bé con xuống, khom lưng muốn hành lễ dập đầu, ai ngờ đầu gối cậu vừa mới chạm xuống đất, Bé con liền oa một tiếng khóc lên — thằng bé đang say ngủ đột nhiên mất đi chỗ dựa ấm áp, rất không vui túm quần áo Trương Huyền lắc loạn, lại giơ tay lên, làm tư thế muốn được ôm.

Sợ tiếng khóc của Bé con sẽ dẫn âm sai đến, Trương Huyền đành phải ôm lấy bé trước, vỗ lưng dỗ dành, tiếng khóc Bé con thấp xuống, lại vòng hai tay quanh cổ cậu, làm thế nào cũng không chịu bỏ.

Thấy Trương Huyền muốn lay, tay Trương Tam vốn siết chặt, nhưng Trương Huyền giữa chừng lui lại khiến ông không thể không buông lỏng tay, trong mắt chợt lóe lên tàn nhẫn, nhẹ nhàng hỏi: “Con trai con?”

“Vâng, nó gọi là Bé con, sắp ba tuổi rồi.”

“Thời gian trôi thật nhanh, hồi ta mang theo con phảng phất như mới ngày hôm qua, nhưng chỉ chớp mắt con trai con đã lớn thế này.”

Tiếng thở dài truyền đến, mang theo thương cảm cùng quyến luyến nhàn nhạt, tâm tình Trương Huyền cũng không kiềm được bị tác động theo, ôm Bé con vào ngực, nói: “Sư phụ, chuyện kia...”

“Chuyện quá khứ không cần nhắc lại nữa, con người đều có mệnh, con sao lại tới nơi này?”

Sao lại tới nơi này, thành thật mà nói ngay cả bản thân Trương Huyền cũng chẳng biết tại sao, nếu đem mọi chuyện nói lại từ đầu, vậy thì quá dài, chỉ nói: “Một lời khó nói hết.”

“Xem ra đây là ông trời muốn cho chúng ta gặp lại một lần.” Trương Tam bảo đệ tử ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Ta sắp xong rồi, hai ngày nữa chính là ngày ta luân hồi, có thể gặp được con trước khi đi, cũng coi như hiểu rõ duyên phận giữa hai thầy trò ta.”

Ánh lửa lam chập chờn, chiếu lên gương mặt trước mắt lúc sáng lúc tối, nhưng cảm giác cõi mở tùy tính vẫn không thay đổi, ngoại trừ hai bên tóc mai hơi chút hoa râm, quý khí trên người khá nặng, so với hai mươi mấy năm trước Trương Tam cũng không có quá nhiều thay đổi, lúc nói chuyện khoe miệng hàm tiếu, tựa như chuyện không vui năm đó đã sớm ném ra sau đầu, chỉ nghĩ đến chuyện sống lại sau này.

Có thể thuận lợi tiến vào luân hồi, đây là một chuyện đại hỷ, ngồi đối diện với sư phụ, tuy rằng vẫn chưa thể thoát khỏi câu nệ do gặp lại sau khi xa cách, nhưng Trương Huyền cảm thấy khói mù vẫn luôn đè trong lòng không còn nặng như vậy nữa, mỉm cười nói: “Chúc mừng sư phụ!”

Trương Tam cười cười, có điều sắc mặt trắng bệch khiến cho nụ cười thay đổi ý vị, Bé con quay đầu nhìn ông một cái, lập tức nhăn mày, dường như sợ hãi lại một lần nữa cúi đầu vào vai Trương Huyền, mặc cho cậu dễ dàng, nhất định không quay đầu lại.

Trương Huyền không biết nhóc con lại làm sao, rõ ràng bình thường bé không kỳ cục như thế, bèn ôm lấy bé kiên quyết xoay đầu bé hướng mặt về phía Trương Tam, nói: “Gọi sư công.”

Bé con nhìn Trương Tam, quay đầu đi, bộ dạng không tình nguyện, cả buổi mới nhỏ giọng gọi: “Chào sư công.”

Trương Huyền rất không hài lòng, đang muốn dạy bảo bé, Bé con lại nhào vào ngực cậu, thấy thẳng bé như vậy, Trương Tam cười gượng nói: “Đừng mắng nó, thẳng bé còn quá nhỏ, nó bị bộ dạng của ta dọa sợ rồi.”

Bất kể lúc còn sống tu vi Trương Tam thế nào, ông bây giờ đã là quỷ, thân là quỷ mị, mặc cho hành động phóng khoáng xuất sắc hơn nữa, cũng không thoát khỏi phần quỷ khí âm trầm kia, con nít tầm tuổi như Bé con này cảm ứng cực mạnh, bé không thích cũng không ngạc nhiên, chỉ là Trương Huyền rất khó xử, phải biết rằng đẩy sư phụ vào tình trạng như ngày hôm nay, cậu khó có thể trốn tránh trách nhiệm.

“Sư phụ...”

Lời đến khóe miệng, lại cảm thấy bất cứ lời xin lỗi nào cũng đều dư thừa, vì vậy cậu lấy Tác Hồn Ti ra hai tay đưa lên, Trương Tam đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, lập tức cả cười.

“Ta là người sắp đi vào luân hồi, muốn những vật ngoài thân này còn có lợi ích gì?”

“Đây không phải đồ thuộc về con, trả lại cho sư phụ, coi như...”

Có Tác Hồn Ti, sau khi Trương Tam luân hồi đầu thai, tu đạo không cần phải làm lại từ đầu nữa, cũng có thể phù hộ cho ông kiếp sau gặp nhiều thuận lợi, làm vậy mặc dù có chút đầu cơ mưu lợi, nhưng cũng coi như là cậu hối lỗi vì tạo ra tổn thương cho Trương Tam, tương lai nếu âm sai truy ra, cũng lắm thì mình gánh trách nhiệm.

Nghे lời Trương Huyền nói, Trương Tam cầm Tác Hồn Ti vào tay cẩn thận xem kỹ càng, một lúc lâu, nói có phần cảm thán: “Nó từng theo ta rất nhiều năm, nếu nói không có tình cảm, thì đó là giả, thôi được, ta cứ mang theo nó trước, đợi đến lúc đưa con rời đi thì trả lại con.”

“Đưa con rời đi?”

“Đương nhiên phải đưa con đi, con còn sống, âm tào địa phủ không phải nơi con nên ở lâu.” Trương Tam cười nói: “Đừng lo, ta ở chỗ này đã lâu, rất quen thuộc các âm sai, chờ trời sáng đi hỏi thăm một chút, nghĩ cách cho con sớm rời đi.”

Trương Huyền nhìn nhìn ngoài phòng, bên ngoài đen kịt một màu, khiến cậu không nhìn được gì, ở đây cũng có thể có thời khắc hừng đông sao?

Bên tai truyền đến tiếng ư hử, Bé con vừa yên tĩnh một hồi, lại bắt đầu lặn qua lộn lại, trong ngực cậu nhích tới nhích lui, Trương Huyền dặt theo thẳng bé lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy bé thế này, không biết bé khó chịu ở đâu, Trương Tam lại nhìn ra, phì cười nói: “Nó đói bụng phải không? Trẻ con lúc đói bụng đều như vậy.”

Được nhắc nhở, Trương Huyền bừng tỉnh đại ngộ, hoàn cảnh sinh hoạt trước đây của Bé con chưa từng để bé phải chịu đói, có lẽ bản thân nhóc con cũng không biết nên làm sao để bày tỏ cảm giác đói bụng thì phải, nói thế, cậu cũng cảm thấy mình đói, giày vò lâu như vậy, cảm giác căng thẳng đã ngăn lại cảm giác đói, bây giờ bình tĩnh lại, lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang.

“Chờ ta một chút.”

Trương Tam đứng dậy đi tới phòng sát vách, chỉ chớp lát sau, đã bưng bát canh đi ra, đặt trước mặt họ, nói: “Ta ở đây chỉ có cái này, dùng tiên tì thảo nấu, uống nó trước để đỡ đói.”

Trương Huyền từng nghe nói đến loại tiên tì thảo này, tác dụng của nó tương đương với thuốc lá ở dương gian, đối với loài quỷ mà nói chỉ để hút hơi giết thời gian mà thôi, không ngờ nó còn có thể uống, chẳng qua bây giờ có còn hơn không, vội nói cảm ơn, đặt Bé con ngồi xuống băng ghế, bưng cho bé uống, nhưng Bé con ngửi một cái, liền rất chán ghét lắc đầu, tránh né.

“Con vâng lời cho chú!”

Đói bụng mà lại không ăn gì, ngay cả Trương Huyền cũng không biết Bé con xảy ra chuyện gì, trầm mặt xuống răn dạy bé, ai ngờ vừa mắng một câu, nhóc con liền méo máo, đáng vẻ muốn khóc lên, Trương Huyền hết cách với bé, đành phải dỗ dành: “Vây chú uống, lát nữa con kêu đói cũng không có ai để ý con nữa.”

“Huyền Huyền đừng uống.”

Cái tay nhỏ với tới, giống như muốn cản lại, Trương Huyền đẩy bé ra, bưng bát canh đến bên miệng, thấy đó là chất lỏng đặc sệt na ná cháo khoai môn, canh cháo lạnh buốt, nhưng lại tỏa ra mùi cực thơm, mê hoặc cậu thưởng thức, nhưng cậu mới chỉ uống hai hớp, đã nghe thấy Bé con ở bên cạnh lớn tiếng khóc lên, phản ứng vô cùng kỳ quái của thằng bé khiến tâm cậu khẽ động, nhịn xuống sức hấp dẫn từ hương vị ngọt ngào của canh cháo, đặt bát xuống, chuyển qua ôm Bé con.

“Không vừa miệng à?”

“Không, uống rất ngon.”

Trương Huyền ngoài miệng nói thế, nhưng không động đến bát cháo kia nữa, sau khi uống cháo cỏ xong đưa tới cảm giác lạnh buốt khiến cậu rất khó chịu, mượn cớ đỡ Bé con đẩy bát cháo ra, trong mắt Trương Tam lộ vẻ thất vọng, nhưng không khuyên nữa, ôn hòa nói: “Xem ra đồ ở cõi âm này không thích hợp với các con, vậy ta vẫn nên lập tức đi tìm âm sai ngay thì hơn, có thể cho các con về sớm một chút.”

“Cảm ơn sư phụ.”

Trương Huyền đứng lên muốn đi cùng Trương Tam, bị ông ngăn cản, nói: “Các con không phải quỷ, đi ra ngoài ngược lại sẽ gây chú ý, ta đi một mình được rồi, ở đây chờ ta quay lại, ngàn vạn lần không được đi lung tung, nếu gặp phải quỷ sai sẽ phiền toái.”

Trương Huyền đồng ý, Trương Tam đi khỏi, Bé con cũng theo đó yên tĩnh lại, một mình ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế lục túi vải, giống như muốn tìm đồ ăn, nhưng kết quả đương nhiên là khiến người ta thất vọng, bé lại ngẩng đầu nhìn nhìn bát cháo trên bàn, rướn người cầm bát qua, Trương Huyền tưởng là bé muốn uống, ai biết tay bé nghiêng một cái, ném cái bát sứ xuống đất, vỡ tan tành.

Hành động rõ là chán ghét, có điều lần này Trương Huyền không mắng bé, hỏi: “Thực sự ghét sư công đến thế sao?”

Bé con gật đầu, Trương Huyền cười khổ: “Người thành quỷ rồi, rất nhiều chỗ đều sẽ thay đổi.”

Nhưng bất kể Trương Tam trở thành hình dạng gì, hay đối với cậu thế nào đi nữa, cũng đều là sư phụ của cậu, điều này sẽ không bao giờ thay đổi.

Đáng tiếc tâm tình này trẻ con không hiểu được, Bé con cúi đầu lầm bầm: “Chung Chung tiền bối là quỷ, thích Chung Chung tiền bối.”

“Quỷ với quỷ cũng không giống nhau, loại quỷ ngu ngốc như Chung Khôi, chú dám đánh cuộc khắp thiên hạ con không tìm được người thứ hai nữa đâu.”

“Vậy bao giờ chúng ta về nhà ạ?” Bé con nhìn cậu: “Đói, muốn Hamburger.”

Nếu Hamburger nghe xong lời này, nhất định sẽ cảm động rơi nước mắt, nhưng rất đáng tiếc Bé con chỉ là muốn ăn gì đó mà thôi, Trương Huyền vốn định mắng bé đói còn đập vỡ bát, nhưng thấy thằng bé làm ra bộ dạng đáng thương, lại không đành lòng, an ủi: “Ngủ một lát đi, ngủ sẽ không đói nữa.”

Bôn ba lâu như vậy, cậu cũng mệt mỏi, sau khi gọi điện thông báo cho Nhiếp Hành Phong theo thói quen xong, liền nằm sấp ra bàn định chớp mắt một lát, lại bị Bé con túm lấy ra sức kéo: “Đừng ngủ, Huyền Huyền đừng ngủ!”

Cậu cũng chẳng muốn ngủ đâu, nhưng thật sự rất mệt, biết rõ Bé con ở bên tai la hét ầm ĩ, nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào để ứng phó, trong mơ màng đột nhiên nghe thấy tiếng chuông, đó là tiếng chuông bạc đeo bên chân Bé con, tiếng vang mãnh liệt bên tai, chợt đánh thức cậu từ trong mộng ra.

Tỉnh lại, tiếng chuông theo đó cũng biến mất, Trương Huyền mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên là một đôi con ngươi nhuốm màu máu, có lẽ không ngờ cậu lại đột nhiên tỉnh dậy, trong con ngươi không hề che giấu lộ ra vẻ tàn nhẫn và tham lam thuộc về chủ nhân, Trương Huyền theo bản năng né về phía sau, lúc này mới phát hiện đôi con ngươi kia thuộc về Trương Tam — vừa rồi trong lúc cậu ngủ Trương Tam vẫn luôn theo dõi cậu từ đầu đến cuối, dựa vào thực sự quá sát, cậu gần như có thể ngửi thấy mùi hôi trên người âm quỷ cùng sát khí được che giấu tận lực.

Trương Huyền chú ý đến ngón tay hơi cong lên của Trương Tam, móng tay đen sì dài nhọn, giống như dao sắc đặt lên cổ cậu, nếu không có tiếng chuông cảnh báo của Bé con, động mạch trên cổ cậu có lẽ đã bị cắt đứt một cách dễ dàng.

9. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 9

“Sư phụ!”

Sau khi hơi hoảng loạn Trương Huyền đã trấn định lại, đứng lên nhìn hai bên một chút, thấy Bé con không có ở đây, vội hỏi: “Con trai con đâu?”

“Không biết.” Thấy sát ý của mình bị phát giác ra, trên mặt Trương Tam lộ vẻ thất vọng, lạnh lùng trả lời.

Trương Huyền đẩy ông ta ra, chạy về phía ngoài cửa, tay vừa chạm đến cửa, chợt nghe Trương Tam ở phía sau nói: “Bên ngoài khắp nơi đều là quỷ, ta khuyên người tốt nhất đừng đi ra ngoài.”

Lời nói bị phớt lờ, Trương Huyền ầm một cái đẩy cửa ra, cửa vừa mở âm khí theo đó ập đến trước mặt cậu, bên ngoài còn âm u hơn so với lúc cậu tới, nhìn kỹ lại, là một loạt quỷ hồn đen như quạ, ngoài quỷ chết đói từng truy sát cậu, còn có các loại lệ quỷ chết yếu, thấy cậu, đồng loạt ưỡn người, như dã thú cực đói nhìn thấy con mồi, miệng há to, khai triển thối tham lam và hung ác vô cùng nhuần nhuyễn.

Thấy quỷ chết đói bổ tới, Trương Huyền vội vàng đóng cửa lại, liền nghe thấy ngoài cửa vang rền tiếng va đập, có vài ác quỷ linh lực cao còn xuyên móng nhọn qua cửa, chộp về phía cậu, Trương Huyền bất chấp quyết, bắn vào ác quỷ, lại nhanh chóng vẽ quyết phong ấn lên cửa, ai ngờ pháp quyết mới vẽ được một nửa, đã nghe gió lạnh ập tới sau đầu, cậu lắc mình tránh ra, ầm một tiếng, bàn tay của Trương Tam vỗ lên cửa, đánh tan bùa chú cậu vẽ.

“Thứ bùa chú rách nát này cũng có thể trấn được quỷ sao?” Trương Tam châm chọc nói: “Pháp thuật của người thật chẳng khác gì trước đây, có điều không cần phải sợ, cho dù không có thứ này, chúng cũng không vào được.”

Trương Tam như biến thành người khác, bởi không cần che giấu nữa, trên mặt hiện ra tử khí trắng bệch, móng tay dài nhọn thỉnh thoảng gập lại, làm ra tư thế tấn công, đây rõ ràng là bộ dạng của lệ quỷ chết oan, đâu còn vẻ thanh nhã cõi mở lúc còn sống? Cảm nhận được nỗi oán hận của ông ta, Trương Huyền nén lửa giận, hỏi lại lần nữa: “Con trai con đang ở đâu?”

Khóe môi Trương Tam cong lên, đáp lại cậu bằng một nụ cười khinh thường: “Ta vừa mới nói rồi, ta không biết.”

“Sư phụ!”

Người trước mắt nếu đổi thành bất cứ ai khác, Trương Huyền tin rằng mình sẽ chẳng chút do dự mà động thủ, nhưng lúc này cậu lại vẫn không động thủ được, nhẹ giọng nói: “Con biết người ở cõi âm sống không được tốt, lúc trước con đối với người như vậy, mười mấy năm này cũng chưa từng hiếu kính người, người hận con, đối xử với con thế nào, con đều không một lời oán thán, nhưng đừng làm hại Bé con, chuyện này không liên quan đến nó.”

“Sao có thể nói không liên quan chứ?” Trương Tam cười khê, ác độc nói: “Lẽ nào nó không phải con trai người? Cha nợ con trả, đạo lý hiển nhiên!”

“Nó không phải con ruột con, chỉ là con nuôi...”

“Nó có phải con ruột của người hay không không quan trọng, chỉ cần nó đối với người không thể thay thế được là được, ta muốn người ném trái đầu đòn khi mất đi thứ quan trọng, cái nỗi đau khi người toàn tâm toàn ý yêu thương một người, lại bị hấn phản bội!”

Bởi phần nộ, gương mặt Trương Tam hết sức vặn vẹo, bị oán khí của ông ta ảnh hưởng đến, tiếng đập cửa phía ngoài càng dữ dội hơn, cánh tay bạch cốt xuyên qua cửa gỗ quờ quạng Chop vào bên trong, có một cái còn phi đến trước mặt Trương Huyền, cậu lắc mình né ra, ai ngờ trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể mất đi kiểm soát, bị bàn tay xương kia hung hãn chụp phải, ngã ra ngoài.

Trương Tam xông lên ngay sau đó đạp thêm một cước, Trương Huyền bị ông ta đá ngã lăn hai vòng trên đất, nhất thời giữa bụng và ngực đau đớn không chịu nổi, cắn răng gặp người nằm trên đất, nhìn Trương Tam đến gần, cậu nói: “Sư phụ, đừng ép con ra tay!”

“Ép người ra tay thì thế nào? Mấy năm nay công phu cùng pháp thuật của người có tiến bộ sao? Không có Tác Hồn Ti và đạo bùa, người ngay cả đạo sĩ hạng ba cũng không bằng, người như thế cũng xứng tự xưng là thiên sư?”

Trong tiếng châm biếm, Trương Tam lại phi chân đá tới, quyền cước của ông ta mang theo âm phong, sức lực vô cùng lớn, Trương Huyền bị ông ta đánh cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều lộn nhào, hơn nữa đầu vầng mắt hoa, chưa qua mấy chiêu đã bị lệ phong cuốn lấy hất ngã ngửa trên đất, Trương Tam lần thứ hai đến gần, nhắc châm giẫm xuống, cười nhạt: “Người không biết thì phải? Tiên ti thảo mặc dù là thứ loài quỷ thích nhất, nhưng cũng là kịch độc, canh nấu bằng hoa và thân của nó chúng ta chỉ dám ngửi mùi, người đã uống phải, ngày hôm nay còn muốn chạy thoát sao?”

Khó trách sau khi cậu uống canh xong vẫn luôn mệt mỏi vô lực, cũng may Bé con ngăn không cho cậu uống nhiều, không thì...

Mất thấy âm phong lần thứ hai tấp đến trước mặt, Trương Huyền đưa tay lên tiếp được, tay bắt quyết đuổi quỷ bắn ra, Trương Tam không đề phòng, bị bùa chú bắn trúng, lão đảo về phía sau, đây vốn là cơ hội tấn công tốt, Trương Huyền nắm chặt tay, nhưng lại dừng ở giữa chừng, cắn răng gọi: “Sư phụ!”

Cậu biết cậu mắc nợ Trương Tam nhiều lắm, cho nên dù cậu nhìn ra Trương Tam không ổn, lại không hề vạch trần, cậu cũng không sợ Trương Tam trả thù, nhưng cậu không muốn tâm trí Trương Tam bị ngọn lửa báo thù khổng lồ chế trở thành ác quỷ, như thế thì vĩnh viễn cũng không có cơ hội luân hồi, cậu không muốn Trương Tam lần thứ hai vì mình mà chịu thương tổn!

Hậu quả của việc nhất thời do dự là vạt áo trước ngực Trương Huyền bị lưỡi đao chém phải, chưởng phong của Trương Tam hóa thành loan đao theo lồng ngực cậu bổ nghiêng xuống, nhất thời máu chảy ồ ạt, nhiễm đỏ cả bộ đồ Mặt Ngựa vừa mới đưa cho cậu chưa lâu.

Trương Huyền lui về sau hai bước, mùi máu tanh khiến đầu óc cậu càng thêm choáng váng, cúi đầu nhìn vết thương, da thịt theo máu chảy lộ ra ngoài, đủ để nhìn rõ sát khí và hận ý Trương Tam dành cho cậu, cậu cười khổ, lau vết máu bên môi, hỏi: “Kỳ thực ngay từ đầu người đã động sát khí, mới dẫn con tới nơi này đúng không?”

“Người nói xem?”

Xương tay gầy gò của Trương Tam duỗi tới, thỉnh thoảng hóa thành hình dáng loan đao, trong tiếng cười lạnh lần thứ hai lại xông về phía cậu, thân thể Trương Huyền vô lực, chỉ có thể né phải né trái, nhin đau lớn tiếng nói: “Sư phụ tỉnh lại đi, người chỉ còn hai ngày nữa sẽ luân hồi, thực sự muốn vì một ý niệm giết người mà mất đi kiếp sau sao?”

Câu hỏi đối lấy một chưởng tàn nhẫn hơn, Trương Huyền bị đánh bay đến cửa phòng, đồng tiền Mặt Ngựa cho cậu bị đánh rơi xuống, lũ quỷ ngửi thấy khí tức người sống, đều rới rít xông lên, rừng tay bạch cốt xuyên qua tường, từ bên ngoài giữ chặt lấy Trương Huyền.

Nếu đổi lại lúc thường, những con âm quỷ này Trương Huyền hoàn toàn không nhìn vào mắt, nhưng bây giờ lại không còn sức để thoát ra, chỉ đành để mặc cho đồng xương tay này bắt cậu lại, hồng lôi cậu ra khỏi cánh cửa gỗ kia! Cuối cùng chính là Trương Tam đi tới, túm cổ áo cậu, lôi cậu từ trong tay lũ quỷ ra, lại tiện tay quăng qua một bên, dùng ngón tay sắc nhọn bóp lên vết hầu cậu, cười khà khà một cách âm hiểm, nói: “Người nói không sai, giết người, ta liền có thể thuận lợi luân hồi, ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi, có điều trước khi giết người, ta muốn cho người nếm thử mùi vị bị lừa dối là như thế nào!”

Trên người bị âm phong mấy lần tấn công nặng nề, Trương Huyền rốt cuộc không chịu được, bị Trương Tam đánh phun ra máu, hoảng hốt thấy đao phong lại ập tới, cậu đưa tay lên gắng gượng đỡ lấy, đối diện trong gang tấc, ngưng mắt nhìn đôi mắt đỏ máu tràn ngập thù hận, cậu thấy mình không còn tìm được cảm giác ngày trước nữa, cảm giác xa lạ càng ngày càng mãnh liệt, cậu nhin đau hỏi: “Phải làm sao mới có thể hóa giải oán hận của người?”

“Người chết!” Sóng tay Trương Tam tiếp tục áp sát, cười gằn: “Nghĩ lại xem năm đó người đối với ta thế nào? Người có biết những năm này ta sống ở cõi âm ra sao không? Ta đã sớm không còn là ta nữa, người còn kỳ vọng vào thầy trò tình thâm chăng?”

“Con người có thể hóa thành lệ quỷ, nhưng nếu Trương Tam ngay cả một chút thù hận kiếp trước cũng không nhìn thấu, ông ấy dựa vào cái gì tự xưng là người tu đạo?”

Trương Tam ngẩn ra, dường như không ngờ Trương Huyền sẽ phản bác mình như vậy, ông ta vỗ một chưởng xuống, cười nham hiểm nói: “Người tu đạo hóa thành lệ quỷ, sẽ chỉ ác độc hơn, nếu không phải bên trên dẫn dò, lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã giết người rồi! Người không phải muốn biết con trai người đi về phía nào sao? Đi ra nhìn một chút là biết ngay, những con ác quỷ này đều là ta triệu đến, chúng đối rất lâu rồi, đá còn có thể nuốt trôi, chút thịt này của con trai người chưa đủ nhét kẽ răng cho quỷ!” Đinh đinh...

Hai cái chuông bạc nhỏ được xỏ vào chỉ hồng bày ra trước mắt Trương Huyền, đó là chuông chính tay cậu buộc lên mắt cá chân Bé con, thằng bé nói bất kể lúc nào cũng sẽ không tháo ra, bởi vậy...

Đồng tử Trương Huyền trợn to, gắt gao nhìn trừng trừng chuông bạc, màu xanh thắm nhất thời tràn ra toàn bộ đôi mắt, khiến ánh mắt cậu lộ ra sát khí quỷ dị, để khắc chế sự phẫn nộ, cậu rũ mi mắt xuống, Trương Tam cho là cậu đã chấp nhận số phận, cách nhau trong gang tấc, nhìn thấy trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực cậu, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, lần thứ hai hóa chưởng thành đao, không kịp chờ đợi cắm vào ngực cậu!

Lưỡi đao bén nhọn khó khăn lắm mới tới được gần ngực thì bị giữ lại, loan đao mang theo cương khí hùng mạnh chợt biến mất, chuyển thành bàn tay Trương Tam, không ngờ thân thể Trương Huyền sau khi bị trọng thương vẫn có thể cản được một kích này của ông ta, sau khi kinh ngạc ông ta muốn rút tay về, lại không nhúc nhích được tý nào, chỉ cảm thấy sát khí bốc lên, không chút lưu tình bao trùm lên ông ta.

Trương Huyền nâng tầm mắt, đôi mắt sâu tối như biển khơi, bởi quá mức âm u, gần như không thể nhìn thấy con người bên trong, ánh vàng lưu động sâu trong nhãn đồng, mang theo sát khí không ai bì nổi.

“Người không phải sư phụ ta!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng hơn băng giá, hoàn toàn không giống Trương Huyền yếu ớt không chịu nổi một kích vừa rồi, chuông bạc trong tay bị Trương Huyền cướp đi, Trương Tam giật mình nhìn sang, liền thấy trước mắt lướt qua tia sáng, lập tức mắt phải truyền đến đau đớn, máu tươi từ trong hốc mắt tuôn ra, một con mắt ông ta không biết bị thứ gì chọc mù, đau đớn đến mức hét lên thảm thiết, dùng một tay còn có thể hoạt động được bưng lấy mắt.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, như tiếng cười của ác ma phát ra từ địa ngục: “Màn trình diễn của ngươi thái quá, ngược lại rất giả, ta thử ngươi vài lần, ngươi quả nhiên trúng kế.”

“Trương Huyền ngươi lại dám giết thầy, còn động thủ hai lần, ngươi...”

Trương Tam đau đớn kêu lên, trong tay lại đột nhiên tung ra sát chiêu, biến ảo ra mấy đoản kiếm, kiếm quang lấp lánh, đồng loạt chém vào ngực Trương Huyền, lệ khí quá nặng, bản thân Trương Huyền bị trọng thương, không thể dùng lực, chỉ đành buông tay, xoay người về phía sau lùi ra, Trương Tam nhân cơ hội lặn qua một bên, vùng vẫy đứng lên.

Đoản kiếm mất đi không chế, trước khi đến gần Trương Huyền biến mất trong không trung, cậu lạnh lùng nhìn hình bóng thuộc về sư phụ trước mắt từ từ tan đi, thay vào đó là một người đàn ông tóc đỏ có khuôn mặt dữ tợn, người đàn ông hai mắt đen sì, giữa chân mày dày đặc sát khí, vừa nhìn chính là lệ quỷ chết oan, đầu còn đáng vẻ tao nhã nhàn tản ung dung.

“Sao ngươi nhìn ra được?”

Lệ quỷ hung dữ nhìn chòng chọc cậu, dường như không cam lòng vì con mồi rơi đến bên miệng rồi còn chạy thoát ra ngoài, lệ khí uồn lượn quanh thân, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành phi đao tấn công tới.

Trương Huyền lau đi tia máu chảy xuống khóe miệng, phát ra tiếng cười khê.

“Sư phụ có thể hận ta ghét ta thậm chí giết ta, nhưng ông ấy sẽ không bao giờ trút sự tàn nhẫn lên người khác, cho dù ông ấy có hóa thành lệ quỷ, ông ấy vẫn là Trương Tam, ngươi có biết hai chữ Trương Tam này có ý nghĩa như thế nào với ta không?”

Trên đời này không ai có thể bắt chước được sức hấp dẫn của Trương Tam, vẻ tao nhã cởi mở cùng độ lượng trong mắt Trương Huyền, đều là hoàn mỹ nhất, cậu chẳng qua ngay từ đầu bị kinh hãi bởi đột nhiên gặp lại, hơn nữa xuất phát từ lòng hổ thẹn, mới không nghĩ kỹ càng, có điều một loạt phản ứng của Bé con sau đó khiến cậu cảm thấy không ổn, còn thực sự khiến cậu dám khẳng định ác quỷ chính là cậu nói sau cùng kia, sự phụ là người thế nào? Người cao ngạo đến vậy, cho dù muốn báo thù cũng sẽ công khai, sao lại nhỏ nhen đối phó với một đứa bé?”

Trầm tĩnh đánh giá lệ quỷ trước mắt, thứ quỷ mị nặng nề nghiệp chương này vốn nên chịu khổ trong luyện ngục, chắc chắn có người lên thả nó ra, nói không chừng còn nhận lời sau khi hoàn thành nhiệm vụ, để nó đi luân hồi, nghĩ đến mấy con quỷ chết đói đuổi theo mình cả một đường, Trương Huyền cảm thấy nguyên nhân mình rơi vào cõi âm tuyệt đối không đơn giản, lạnh giọng hỏi: “Là ai phái người tới giết ta!”

“Người chết rồi sẽ biết!”

Ngoại thương của Trương Huyền rất nặng, máu vẫn chảy không ngừng, lệ quỷ hoàn toàn chẳng coi cậu ra gì, một lần nữa điều khiển đao phong, trong lúc nhất thời đoản kiếm dài biến thành trường đao nhất loạt lao về phía cậu, ác quỷ bên ngoài ngửi được mùi máu tươi, càng thêm hưng phấn, mấy con đao hạnh cao thậm chí không kiềm chế được, chọc thủng cửa xông tới, bị Trương Huyền trở tay đập ra ngoài, lại tung người né tránh đao kiếm lệ quỷ không chế.

Cậu cũng không sợ mấy con quỷ mị này, nhưng thiếu Tác Hồn Ti, dù sao vẫn bó tay bó chân, thậm chí ngay cả đao bùa cũng không có, trong những lần cậu bắt quỷ trước kia đây là chuyện có một không hai, giờ phút này có thể dùng được chỉ còn bùa chú, trong lòng vội vã muốn tìm Bé con, cậu bắt chập kiếng kỳ về linh lực sở trường, ngưng thần bắt pháp quyết, đao kiếm lệ quỷ bị pháp quyết đập tan tành, chưa đến mấy hiệp, dưới cương khí thuần khiết, lệ quỷ ngay cả hình người cũng không duy trì được nữa, mỗi lần pháp quyết đánh bị thương một chỗ, thân hình nó liền run rẩy cực độ, dần dần biến trở lại hình dạng ác quỷ mặt xanh nanh vàng.

“Cho dù giết ta, người cũng trốn không thoát!”

Nghe nó uy hiếp, cương khí pháp quyết càng lúc càng thâm độc, mỗi lần từ trên không đánh xuống, gân cốt ác quỷ liền đứt mất một đường, tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa nó cũng sẽ bị cương khí hoàn toàn cắn nuốt, mắt thấy nhân đồng xanh sẫm của nam nhân tràn đầy sát khí, kim quang trong con ngươi lấp lánh, mặc dù là lệ quỷ cũng cảm thấy lạnh tim, sau khi xương sống cũng bị gãy mất, nó rút cuộc thỏa hiệp, kêu lên: “Người đắc tội người bề trên, ở đây rất nhiều người đều muốn giết người, người nhìn bên ngoài mà xem, nhưng con quỷ đó đều muốn ăn thịt người, muốn sống trở ra, trừ phi người hợp tác với ta!”

Điều này lệ quỷ không nói Trương Huyền cũng biết, không có người trên đỉnh ngẫm đồng ý, mấy con quỷ chết đói làm sao dám trắng trợn tập hợp ở chỗ này, nhưng cậu giờ đây đã bốc lên nộ khí, hoàn toàn khinh thường đề nghị của lệ quỷ, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, ta từ trước đến nay không thích bàn điều kiện với người khác.”

Tiếng ầm ầm vang dội truyền đến, lệ quỷ bị lệ phong quét qua, đâm vào bên cạnh cửa sổ gỗ, song cửa bị đập vỡ, nhất thời hơi nóng phả vào mặt, lửa lớn bùng hực từ dưới đáy vọt lên, ra là âm hỏa đến từ bát viêm hỏa địa ngục.

Nhớ tới cảm giác đã từng chịu đựng trong luyện ngục, lệ quỷ rên lên, nhưng không chống lại được lệ phong cường đại, ngã lăn ra phía ngoài, đúng vào thời khắc then chốt, quần áo trên vai bị kéo lại, Trương Huyền lạnh lùng đứng ở phía trên, ác quỷ thấy cậu có ý tha mạng, vội vàng nói: “Cứu ta cứu ta!”

Dám giả mạo sư phụ, chỉ điều này thôi đã là tội ác tày trời, có điều tuân theo đạo lý xử sự luôn thiện chí giúp người của Nhiếp Hành Phong, Trương Huyền tốt bụng nói: “Cho ta một lý do để cứu người.”

“Con trai người không sao, ta chỉ đưa nó đi, người bên trên nói nó hữu dụng...”

Có câu quỷ thoại liên thiên, nhưng nhìn ánh mắt lập lòe của ác quỷ, Trương Huyền biết chân tướng không đơn giản như vậy, lớn tiếng quát: “Cấp trên của ngươi là ai?”

Ác quỷ không nói, nhìn ý tứ nếu không kéo nó lên, nó sẽ không nói, Trương Huyền không lằng nhằng thêm với nó nữa, đang muốn kéo nó lên, bỗng nhiên vài bóng quỷ từ ngoài phòng nhảy vào, trong lúc Trương Huyền đánh trả, chúng nhân cơ hội bắt lấy ác quỷ, lôi nó vào địa ngục.

Chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thật dài truyền đến, cửa sổ gỗ vốn vỡ nát một lần nữa khôi phục nguyên trạng, mặc cho Trương Huyền đập thế nào, cũng không mở được nó ra nữa.

Quay đầu lại, cửa gỗ rất mỏng bị lũ quỷ tấn công lung lay sắp đổ, có lẽ kẻ hại cậu muốn để lệ quỷ dùng tiên ti thảo áp chế linh lực của cậu trước, rồi thả quỷ chết đói vào ăn thịt cậu, nhưng lệ quỷ vì cướp công, không làm vậy, ngược lại đặt kết giới xung quanh, việc này nói về một trình độ nào đó đã giúp cậu một đại ân.

Hậu quả của việc sử dụng linh lực quá độ chính là chỗ từng bị kiếm đâm trên toàn thân đồng loạt đau đớn, cũng may do được tính của tiên ti thảo, đầu còn đang choáng váng, đau đớn ngược lại không rõ ràng như trước kia, Trương Huyền gắng gượng ngồi xuống cái vật thể còn có thể gọi là ghế dài kia, dùng pháp chú cầm máu vết thương trước ngực mình, nghĩ đến đám quỷ mị bên ngoài kia, cậu có chút phát sầu.

Trương Huyền lắc lắc đầu, ánh mắt rơi xuống đồng tiền vừa bị rơi mất trong lúc đánh nhau, cậu đưa tay nhặt lên, vốn định dùng nó che giấu thân phận trà trộn đi ra ngoài, ai ngờ lúc khom lưng, một tờ đạo bùa vàng óng ánh từ trong túi phát phơ rơi ra, cậu nhặt lên nhìn một cái, vậy mà lại là đạo binh phù sát quỷ thần.

Bộ quần áo này là cậu mua của Mặt Ngựa, Mặt Ngựa thân là quỷ sai, không có khả năng mua quần áo còn tiện thể tặng đạo bùa, Trương Huyền sau khi sưng sốt lập tức hiểu ra, vội vàng móc túi áo, quả nhiên trong túi còn có tờ thần binh phù giống vậy.

“Chủ tịch, yêu anh chết mất!”

Tuy Nhiếp Hành Phong không hiểu bùa chú, nhưng làm ra chuyện này chỉ có một mình anh, Trương Huyền thấy đạo bùa, như người chết đói đột nhiên nhìn thấy đồ ăn ngon, tức thời toàn thân đầy sức lực, đau đớn do linh lực phản phệ gây ra cũng chẳng thấy khó chịu bao nhiêu, lấy di động ra gửi tin nhắn.

Chủ tịch quá keo kiệt, đồ này càng nhiều càng ít, phải đốt thêm nhiều chút chút, tốt nhất là hỏa tiễn gì gì đó, đúng rồi, tiền âm phủ ở cõi âm cũng rất quan trọng.

Sau khi dọn dẹp mọi việc xong, ở cuối Trương Huyền còn bỏ thêm câu em yêu chiêu tài miêu, đang muốn ăn gửi, chợt nghe oành một tiếng, cửa phòng bị âm khí liên tục đập vào rồi cuộc nứt ra, cánh cửa đổ vào phía trong, vô số âm hồn ác quỷ kêu gào xông vào.

Dám quấy rối trong lúc cậu đang tâm sự với chiêu tài miêu, tội không thể tha!

Nhân đồng xanh mực của Trương Huyền hiện lên vẻ không vui, ấn nút gửi đi, vừa vặn mấy con quỷ cũng lao đến gần, cậu đầu cũng không ngẩng lên, tay cầm bùa chú vung một cái về phía trước, thần binh phù giữa đường hóa thành lưỡi dao, cắt đứt yết hầu ác quỷ, tay kia nhanh chóng cắt di động, miệng đọc chú ngữ, dùng một đạo bùa chú khác cũng hóa thành lưỡi dao, bổ về phía mấy con ác quỷ khác.

Thế là lũ quỷ chết đói ở bên ngoài tùy thời chờ phát động, muốn chia một chén canh liền thấy cửa phòng bên kia kim hoa nổi lên bốn phía, trong phút chốc, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương của quỷ loại mới chạy vào, xương cốt tứ chi đều bay ra, có một vài con tự chạy ra, có một số thì bị đánh bay ra, lệ khí bay lượn theo lũ quỷ xông ra ngoài, một vài con tiểu quỷ pháp lực kém nháy mắt bị lệ phong cuốn mất tầm mắt tích.

Theo lệ khí, một bóng dáng khá dài từ trong nhà chậm rãi đi ra, hai tay nam nhân đều cầm đao, trên lưỡi đao cong lên dính đầy quỷ khí, đó là máu và hồn phách ác quỷ lưu lại, đang gián tiếp nói cho chúng biết — cho dù là quỷ, dưới đao của hắn, cũng phải hồn phi phách tán.

Hai tròng mắt nam nhân u ám, ánh kim dao động giữa con ngươi, lại không phải là quỷ, cũng không phải nhân loại bình thường, một thân bạch y hơi dài bị thấm đầy máu, kia vốn là mỹ vị mà lũ quỷ mưu toan chia nhau đánh chén, lúc này lại khiếp sợ trước vẻ nham hiểm hung ác trên người nam nhân, không ai dám tiến tới mạo phạm, với mỗi bước đi của cậu không tự chủ được lui về phía sau, nơi vốn huyền ảo hỗn loạn chợt im phăng phắc, trả lại bầu không khí yên ắng thuộc về cõi âm lúc thường, một con quỷ chết đói đang phủ phục ở cửa bị đập phải, xương cốt lập tức gãy thành mấy đoạn, lại kiên kỵ sát khí của đối phương, cắn chặt răng không dám kêu gào.

Đối với biểu hiện e dè của bầy quỷ, Trương Huyền rất hài lòng, mắt lam nheo lại, cao giọng quát lên: “Tránh ra!”

Đối phó với quỷ mị, hai chữ vậy là đủ rồi, song lời này căn bản không cần cậu nói, chỉ cổ sát khí kia, cũng đủ khiến bầy quỷ kinh hãi, rất tự giác tránh sang hai bên, ngay sau đó một con đường dài thẳng tắp xuất hiện ngay trước mặt Trương Huyền.

Cậu không biết con đường này thông đến đâu, cũng không biết hành tung của Bé con, bây giờ việc duy nhất cần phải làm là trong thời gian ngắn nhất tìm được Bé con, đưa bé rời đi, về phần Tác Hồn Ti, linh lực hiện giờ của cậu bị tiêu hao quá nhiều, không thể triệu hồi, chỉ đành chờ sau này có cơ hội đi tìm lại.

Trương Huyền không nhìn vô số quỷ mị hai bên đang thềm thuồng mình, cấp tốc đi về phía trước, bước

chân bị tâm trạng nôn nóng lôi kéo, càng chạy càng nhanh, mắt thấy sắp vượt qua bức tường do quỷ chết đói quay thành, đột nhiên vang lên tiếng kêu quái dị, một con quỷ từ trong lệ phong xông ra, vươn móng vuốt chụp vào đầu cậu.

Trương Huyền nghiêng người né tránh, tiện tay một đao chém nó xuống chân, nhưng khí thể hung ác của nó ảnh hưởng đến các con quỷ khác, lũ quỷ khác cũng rục rịch, không sợ chết phát động tấn công về phía cậu, con đường dài vốn rõ rệt trong nháy mắt biến mất trong quỷ ảnh lay động, bầy quỷ vây lại, hồng tập hợp quỷ khí nuốt trọn cậu.

Nếu đã động thủ, Trương Huyền không kiêng nể thêm nữa, sải bước đi về phía trước đồng thời loan đao trong hai tay bay múa, ánh đao chiếu sáng không gian bị quỷ ảnh che lấp, mỗi lần vung lên, liền có tiếng thét chói tai truyền đến, quỷ quái biến mất dưới lưỡi đao sắc bén, quả nhiên gặp quỷ giết quỷ gặp thần giết thần, những con ác quỷ này bị khí thể của cậu chấn động đến sợ mất mật, nhưng không làm sao không chế được, biết rõ là đường chết, vẫn cứ không thể không xông lên, hết như con rối, không cách nào không chế được vận mệnh của mình.

Trương Huyền rất nhanh đã phát hiện ra hiện tượng quỷ dị này, chẳng có con ác quỷ nào thực sự không màng sống chết, chúng chỉ bị một sức mạnh núp trong bóng tối dẫn dắt, dùng tính mạng để tiêu hao thể lực của mình, trong địa ngục thứ không thiếu nhất chính là ác quỷ, cổ sức mạnh kia có thể không ngừng đưa bọn tiểu tốt ra liều mạng với mình, nhưng cậu thì không có khả năng chống đỡ mãi được.

Trong lúc chém giết lưỡi đao từ từ cùn đi, thần binh phù Nhiếp Hành Phong đốt cho cậu không phải vận năng, chịu được đến giờ đã là kỳ tích, mất đi binh khí, với thể lực của cậu bây giờ, chỉ dựa vào pháp quyết bùa chú không thể chống đỡ quá lâu, đến lúc đó không phải bị lũ quỷ xé xác thì cũng là tự sát, biến thành quỷ giống chúng, điều kiện tiên quyết là — sau khi cậu tự sát, thực sự có thể biến thành quỷ.

Đôi mắt bởi lệ khí tuôn trào biến hóa thành màu đen như mực, lửa giận theo sát khí không thể nào không chế xông lên, Trương Huyền múa song đao, vận dụng pháp lực vẽ một đường kết giới huyết sắc xung quanh phương vị bên thân mình, thừa lúc lũ quỷ không thể lập tức xông đến gần nghỉ ngơi một chút, đao điểm xuống đất, cậu hí hai tròng mắt, nhìn về phía quỷ quái con sau nối tiếp con trước mưu toan xông vào, sự kiêu ngạo tàn nhẫn thuộc về Hải Thần cũng không kìm hãm được nữa.

Từ lúc xuất đạo đến nay, việc bị quỷ truy đuổi đối với Trương Huyền như cơm bữa, nhưng đối với Huyền Minh mà nói, là nỗi nhục lớn không thể nào dễ dàng tha thứ, Tam Hoàng Ngũ Đế y còn không để mắt, huống chi là mấy con quỷ mị nhỏ nhỏ này?

Trương Huyền trở tay cầm đao, lưỡi đao nhắm chuẩn hai ngón tay đang gấp lại của mình, cậu ở nhân gian từng dùng thần lực dẫn ra Tứ Hải chi khiêu, có lẽ bây giờ phải thử dẫn sống thần ở cõi âm xem sao, không biết ở đây dẫn ra nước biển hay là nham thạch liệt hỏa ở địa ngục nữa?

Trong nháy mắt tim đập dữ dội, xuất phát từ hưng phấn sắp được nhìn thấy dị cảnh, khiến tất cả yêu ma quỷ quái ở đây tuần táng theo mình cũng không tệ, trên gương mặt đẹp đẽ của Trương Huyền hiện lên nụ cười tàn nhẫn, lưỡi đao đang định vạch xuống, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng gọi, lập tức một vật bay tới, vừa vận đập lên lưỡi đao, ra là chiếc huy hiệu hình tròn.

Trong tiếng kim loại vang lên leng keng, huy hiệu lộc cộc lăn đến bên chân, mặt phải đập vào tầm mắt Trương Huyền, là ảnh chân dung Nhiếp Hành Phong và Bé con, hình ảnh chợt kéo tâm trí tàn nhẫn của cậu trở về, đầu óc lấy lại tỉnh táo, nhìn người trên huy hiệu, cậu đột nhiên nghĩ đến, nếu vừa rồi mình thực sự làm những chuyện kia, chẳng phải sẽ vĩnh viễn không được gặp lại họ nữa hay sao?

Mồ hôi lạnh túa trên trán, Trương Huyền nhặt huy hiệu lên, đúng lúc này, một bóng quỷ cường tráng lướt trước mắt cậu, Mặt Ngựa nhanh chóng chạy tới, thở ào ào kêu lên: “Người làm sao tới đây? Cũng may ta chạy tới kịp.”

Tự nhiên gặp lại Mặt Ngựa ở nơi thế này, Trương Huyền hơi ngẩn ra, bản năng thúc đẩy cậu sinh lòng cảnh giác với mỗi người ở nơi này, đang muốn né tránh, canh tay mình đã bị Mặt Ngựa nắm lấy, nhanh chóng quan sát ác quỷ bốn phía, nói: “Sao người lại chọc phải đám quỷ chết đói này? Đi trước rồi nói.”

Hắn giậm xà mâu trong tay, nhất thời một tiếng vang dội từ mặt đất truyền tới, chấn động đến mức lũ quỷ đều phải bật tai lùi về phía sau, Trương Huyền thấy Mặt Ngựa lại dùng đầu mâu vẽ mấy bùa chú cổ quái ngay cả thiên sư xem cũng không hiểu, sau đó không nói lời nào, tay túm lấy cậu xoay người chạy, khiến cậu ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Pháp thuật Mặt Ngựa thế nào Trương Huyền không biết, nhưng cậu cảm thấy kỹ thuật chạy trốn của vị quỷ sai này tuyệt cao, không bao lâu sau đã bỏ rơi lũ ác quỷ không còn bóng dáng, lại tìm một tảng đá lớn tiện để ngồi, dừng lại ở bên khuất gió, trên dưới quan sát cậu.

“Mấy canh giờ không gặp, người đi dạo trong luyện ngục hả? Vừa rồi ta còn tưởng mấy con ác quỷ này đang chọn thủ lĩnh, không ngờ là người.”

Những chuyện đã trải qua sau khi chia tay Mặt Ngựa cho dù không phải luyện ngục, cũng chẳng kém bao nhiêu, chiến đấu một hồi lại thêm vết thương trên người, Trương Huyền cảm thấy có chút thoát lực, thần binh phù Nhiếp Hành Phong đốt cho cậu biến trở lại lá bùa, đạo bùa đen nhánh một màu, không thể dùng lại, cậu ném lá bùa đi, ngồi xuống tảng đá, tự giễu nói: “Ta bị gài bẫy.”

“Này không cần người nói, quỷ cũng nhìn ra được, một đám vong linh ác quỷ kia đang bị giam giữ sắp đưa vào luyện ngục chịu khổ, oán khí ngút trời, ở giữa còn có vài đường kết giới cửa khẩu, cộng thêm âm sai giữ cửa, cho dù là quỷ mị Phong Đô, cũng không dám tới gần nữa bước, nếu không có người cố ý dẫn người tới, người căn bản không vào được.”

Nhớ tới bát viêm hỏa địa ngục bên dưới nhà gỗ, tìm Trương Huyền nãy một cái, nhìn Mặt Ngựa, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Vậy người làm thế nào đi tới?”

“Ta là Mặt Ngựa cơ mà, trong địa phủ này còn có chỗ nào ta không thể đi hay sao? Không đến được ta làm sao áp quỷ?”

Cho dù đến được, cũng không có khả năng trùng hợp như vậy.

Trương Huyền không để lỡ nụ cười gian xảo không phù hợp với khí tức lộ ra trên khuôn mặt dài nhìn có vẻ trung hậu kia của hắn, song bất kể trùng hợp hay là có ý đồ khác, hắn cũng đã cứu mình hai lần, Trương Huyền không chọc thủng lời nói dối của hắn, hỏi: “Ta bị lạc mất Bé con, làm sao mới có thể tìm được nó?”

“Nhóc con kia hả?”

Mặt Ngựa quay đầu quan sát mọi nơi, giống như mới phát hiện ra Bé con mất tích, hắn gãi gãi đầu, lầm bầm: “Người lạc đường ở cõi âm cũng không dễ tìm lắm đâu, nhất là trẻ con, nếu nó không cẩn thận đánh mất đồng tiền ta cho, khả năng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị quỷ ăn tươi.”

Bị ăn tươi còn chưa biết là ai đâu.

Nhiều lần chứng kiến dị năng của Bé con, Trương Huyền cũng không lo lắng lắm bé bị quỷ chết đói làm hại, cậu sợ là những kẻ đối phó cậu đã giành cướp Bé con đi trước, thủ đoạn của ác quỷ địa phủ nghĩ thôi cũng đủ sợ rồi, cho nên việc cấp bách trước mắt là nghĩ tất cả biện pháp tìm thẳng bé về.

“Cho người năm trăm triệu, giúp ta tìm Bé con về.” Cậu đưa ra yêu cầu.

Mặt Ngựa xoa xoa thiết mâu trong tay: “Ta vừa lĩnh công cán, phải đi áp giải...”

“Một tỷ.”

Lần này Mặt Ngựa không dài dòng nữa, cười cười với cậu: “Thành giao, nhưng người phải nhớ đến lúc đó đừng có quỵ tiền.”

“Ta lấy danh nghĩa...” Hai chữ thiên sư đảo một vòng quanh mép, Trương Huyền giữa chừng đổi thành — “Chủ tịch bảo đảm.”

“Được rồi, nếu đã giúp người một lần, ta đây đành giúp người thì giúp cho chót, song ta không có cách nào tính ra nhóc con ở chỗ nào, chỉ có thể dẫn người đi tìm một người, người còn chịu đựng được không? Có muốn ăn chút bánh bao không?”

Mặt Ngựa đưa tay lên không trung bắt mấy cái, lập tức hai cái bánh bao xuất hiện trong tay hắn, còn như vừa mới ra lò, một mặt một chân nóng hôi hổi, Mặt Ngựa rất hào phóng đưa hết cho Trương Huyền.

Địa phủ còn có bánh bao nóng?

Trương Huyền nghi ngờ nhìn Mặt Ngựa, lại nhìn bánh bao nóng trong tay, sau khi xác định có thể ăn được, không chút do dự nhét vào miệng, từ lúc vào địa phủ đến giờ cậu chưa ăn gì, lại còn uống hai hộp canh nấu bằng tiên tì thảo, sau một phen ác chiến cảm giác choáng váng do tiên tì thảo mang đến cho cậu đã biến mất, nhưng bụng càng đói hơn, chút đồ nóng này tới thật đúng lúc.

“Địa phủ các người bây giờ mở cả ngành dịch vụ cơ à? Còn bán cả bánh bao nóng.” Cậu nhai bánh bao, nhồm nhoàm nói.

Mặt Ngựa dẫn cậu đi về phía trước, nói: “Quý cần ăn đồ nóng làm gì? Đây là ta lấy từ dương gian cho người.”

Mắt lam đảo qua, biểu cảm “đây không phải là đốt cho người đẩy chứ”, Mặt Ngựa lập tức lắc đầu: “Thường xuyên qua lại hai cõi âm dương, người bên trên ấy ta cũng quen không ít, lấy một cái bánh bao của ông chủ cửa hàng bánh bao đã tính là gì chứ, cùng lắm thì trở lại trả tiền cho hắn.”

Dừng một chút, hắn lại nhấn mạnh: “Tiền thật.”

Trương Huyền không hứng thú với loại tiền tệ sau này Mặt Ngựa sẽ trả, lấy tốc độ cực nhanh ăn xong bánh bao thịt, lại bắt đầu sang bánh bao rau, nói: “Chờ chốc nữa tìm được Bé con, nhớ lấy thêm mấy cái bánh bao tới.”

“Tìm được hay không còn chưa biết đâu, người nghĩ thật là lâu dài.” Mặt Ngựa than thở: “Bà ấy lại nổi danh nhận tiền không nhận người, nhận người còn xem tâm trạng, đến lúc đó bà ấy có giúp hay không, thì phải xem tài ăn nói cùng vận may của người.”

“Là ai vậy? Khó như thế?”

“Mạnh Bà.”

“Phụt!” Nhân rau vừa ăn vào trong miệng bị phun tất ra ngoài, Trương Huyền sắc ho khan: “Ai?”

“Thứ cho ta nói thẳng, Trương Huyền, pháp lực và học thức của người còn thấp hơn ta tưởng tượng.”

“Chẹp, không phải là ta không biết vị đại tỷ này, ta chỉ muốn bày tỏ sự kính hãi của mình một chút thôi.” Trương Huyền nói: “Cho nên ở đây còn có người phát triển sản nghiệp thứ hai, ngoài bán canh ra, còn kiêm cả bói toán.”

Mặt Ngựa cười ha ha, vẻ mặt thần bí: “Người biết vì sao mọi người ai cũng uống canh Mạnh Bà không?”

Đến đoạn tám chuyện, Trương Huyền cảm thấy lúc này không có Hamburger ở đây đúng là một tổn thất lớn, lại nhét bánh bao vào miệng, hỏi: “Không phải là quy củ trước khi đầu thai à?”

“Quy củ cũng có nhân tình, trong canh kỳ thực có thể thấy những chuyện đã trải qua trong quá khứ của mỗi người, nhìn mãi đến khi người ta nản lòng thoái trí, không thể làm gì khác hơn là uống canh để quên đi.”

“Lẽ nào không ai sau khi xem xong ngược lại muốn nhớ hay sao?”

“Có chứ, còn không ít đâu, lúc này thì chỉ có thể cưỡng chế thôi.”

Nói cách khác là tiên lễ hậu binh, Trương Huyền nhai bánh bao, đang định nói bóng nói gió với Mặt Ngựa về vị Mạnh Bà được yêu thích trong truyền thuyết này một chút, đừng để bà ta cũng tiên lễ hậu binh với mình, phía trước bỗng truyền đến tiếng gào trầm thấp, giống như tiếng dã thú gầm rú, âm thanh cũng không vang dội, nhưng mang ý cảnh cáo không cần nói cũng biết, âm phong quật tới trước mặt, mang theo mùi quái dị của thịt sau khi bị thối rữa.

Mặt Ngựa biến sắc, lập tức túm lấy cánh tay Trương Huyền ý bảo cậu dừng lại, liền thấy theo tiếng huyết gió, mấy con quái vật lớn từ bốn phía vây tới, đầu thú lớn mọc sừng rồng, thân mang lân giáp, khi cất bước, dưới chân thỉnh thoảng có ngọn lửa bốc lên, dáng dấp nó tương tự Khánh Sinh, nhưng lại không hoàn toàn giống, khí thế của nó chưa hẳn tàn nhẫn như Khánh Sinh, nhưng mỗi bước đi về phía trước, đã có thể khiến người ta cảm thấy được cỗ sát khí mãnh liệt, đó là vẻ uy phong thuộc về vương giả, dã thú không làm ra bất cứ hành động có tính công kích nào, nhưng Trương Huyền xem ra, bọn chúng xuất hiện tuyệt đối chẳng hữu hảo gì.

Sau khi phát hiện mình đang gặp phải thứ gì, Trương Huyền im lặng, thu lại miếng vỏ bánh bao cuối cùng, hỏi Mặt Ngựa: “Người nói xem, đưa chút đồ ăn qua, có thể hóa thù thành bạn không?”

“Đây không phải là vườn bách thú.”

Trương Huyền bỏ bánh bao vào trong miệng mình.

10. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 1 - Chương 10

“Chúng không phải kỳ lân, là hỏa kỳ lân, là vật đứng đầu La Phong.”

Kỳ lân là điềm lành, nhưng hỏa kỳ lân lại khác, tuy chúng cùng tộc, tính tình lại hoàn toàn trái ngược, hỏa kỳ lân tính tình tàn bạo, điềm này lại gần với Khánh Sinh hơn, về sau thần thú làm điều ác bị chém giết, hồn phách lưu lạc vào Phong Đô, liền bị quỷ đế Phong Đô thu nhận làm thú cưỡi. Sau khi nghe nói đây là hỏa kỳ lân, Trương Huyền thò tay vào trong túi, muốn xem xem Nhiếp Hành Phong có đốt thêm cho mình tờ thần binh phù nào nữa hay không, gặp phải loài ác thú hung tàn này, xem ra không liều mạng một trận là không thể.

Nhìn ra ý đồ của cậu, Mặt Ngựa vội vàng ngăn lại: “Người đánh không lại chúng đâu, cho dù đánh được, chọc giận người bên trên, người sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi Phong Đô nữa.”

“Ta biết, đánh chó còn ngó mặt chủ, nhưng nếu chủ nhân không biết điều, vậy cũng hết cách.”

Trương Huyền có tác phong trước sau như một là khi gặp phải phiền phức thì sẽ nói chêm chọc cười, sống qua được thì qua, không qua được thì đánh, đánh không lại thì chạy, nhưng Phong Đô là quỷ giới, cậu từ khi đến vẫn luôn bị mưu hại, còn có thể chạy trốn đi đâu, hơn nữa —

“Quý đế Phong Đô dù có to, cũng to hơn cả Bắc Đế âm quân cơ à?”

“Không hơn, nhưng ta cho rằng trước khi gặp được âm quân, ngươi đã là thức ăn trong bụng hỏa kỳ lân rồi.”

Nói như thế rõ là tăng thêm tinh thần quân địch, mất đi uy phong của mình, nếu Chủ tịch ở chỗ này, nhất định sẽ tán đồng — muốn đánh thì đánh, có phiền toái gì, tôi chịu.

Mắt thấy đám ác thú kia càng ngày càng sáp lại gần, miệng há hốc, ngọn lửa âm ý phun ra, Trương Huyền thấy không cần đợi thêm nữa, trên tay không có binh khí, cậu tính toán đến xà mâu của Mặt Ngựa, Mặt Ngựa cảm giác được, lắc đầu nguây nguẩy, Trương Huyền đành phải nói: “Vậy ngươi qua chào hỏi đi, các ngươi là đồng nghiệp, biết đâu chúng nó lại bán cho ngươi cái thể diện.”

“Ngươi nghĩ đã thú nghe hiểu lời của một con quỷ hả?”

“Đàm phán không được, lại không cho đánh, lẽ nào ngươi muốn xả thân nuôi hổ hả?”

Trương Huyền đã hết cả nhẫn nại, nhin không được rống lên, trong lúc hai người đang tranh chấp chưa xong, trên đỉnh đầu truyền đến một hồi tiếng kêu, Trương Huyền ngẩng đầu, vừa vặn thấy một vết ánh sáng nhanh như gió rơi xuống bằng một đường pa – ra – bôn vô cùng lưu loát, sau đó không lệch chút nào, ngã vào lưng hỏa kỳ lân cầm đầu.

Định luật vạn vật hấp dẫn vào lúc này đã nhận được dẫn chứng hoàn hảo, hỏa kỳ lân bị bóng dáng kia đập ngã nhào xuống đất, cái bóng lại hoa tay múa chân nắm lấy sừng nó, kết quả người rơi xuống giữ được thăng bằng, hỏa kỳ lân lại bị y kéo lao đầu về phía trước, rầm một tiếng, nó đụng vào tảng đá trước mặt, ngã lăn xuống đất bất động.

Đây là tình huống gì? Đâm chết hay là hôn mê? Thần thú trong truyền thuyết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần so với Khánh Sinh kia cứ như vậy giải quyết xong?

Nếu không phải đã nuốt bánh bao xuống bụng, Trương Huyền nhất định sẽ bị sặc lần thứ hai. Trợn to mắt cùng Mặt Ngựa nhìn về phía vật thể rớt xuống thần bí, mấy con hỏa kỳ lân khác dường như cũng bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, nhất loạt đứng yên tại chỗ, quên cả ép sát về phía trước.

Vật thể rơi tự do lắc lư hai cái trên người con hỏa kỳ lân bị ngã tê liệt, vỗ vỗ dưới háng thú cười, có vẻ như không rõ tình hình lắm, lại nắm sừng hỏa kỳ lân lắc lắc, coi nó như tay vịn, từ trên người thần thú đáng thương nhảy xuống, ngẩng đầu một cái, đúng lúc đối diện với Trương Huyền.

“Trương Huyền!?” Thấy cậu, hai cái má lúm đồng tiền trên má nam thanh niên càng trở nên rõ ràng hơn, vẻ mừng rỡ không cần nói cũng biết.

Mặt Ngựa nhìn Trương Huyền: “Bạn người?”

“Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng đúng là vậy.” Đối mặt với Chung Khôi luôn luôn trong tình trạng người ngoài cuộc, lại thường xuyên có thể phá tan cuộc, Trương Huyền lầm bầm: “Cậu ta tên là Chung Khôi, chung trong chung biểu (*đồng hồ*), khôi trong hoa khôi.”

“Là khôi trong sao khôi.”

Chung Khôi vẫn chưa hoàn hồn sau khi rơi xuống địa ngục, liền ngạc nhiên phát hiện ra tình hình hiện tại kỳ thực cũng không gay go như thế, nhanh chóng chạy tới, dưới chân không cẩn thận bị thứ gì vướng phải, phịch một tiếng quỵ xuống, vừa vịn quỵ xuống trước mặt Mặt Ngựa.

Trương Huyền phun: “Úi chà, vừa xa nhau chưa bao lâu, cậu không cần kích động đến độ vừa thấy mặt đã quỵ chứ.”

“Ai quỵ anh, tôi là quỵ vị tiền bối này.”

Chung Khôi cũng cảm thấy kỳ quái vì chẳng hiểu sao mình lại ngã, song y rất nhanh đã quy kết việc này là do chưa quen thuộc địa hình, đứng lên phủ phủ đất trên đầu gối, lại trên dưới quan sát Mặt Ngựa.

“Hình như đã gặp qua ở đâu rồi ha.”

Bắt chuyện dùng lộn chỗ rồi thì phải?

Trương Huyền liếc mắt, đang muốn sặc y, cánh tay bị Mặt Ngựa kéo lại, thấp giọng nói: “Đi mau!”

Thần thú không may đang nằm bò trên mặt đất động đây, giống như sắp thức tỉnh sau khi nhất thời ngất xỉu, thấy các con hỏa kỳ lân khác cũng theo đó chủ động lên, trước khi chúng nó bao vây tấn công, Mặt Ngựa miệng đọc chú ngữ, mang theo Chung Khôi và Trương Huyền chạy ra ngoài.

Dựa vào việc quen thuộc địa hình, không bao lâu sau Mặt Ngựa đã bỏ rơi linh thú truy kích bọn họ, sợ chúng ngửi thấy mùi tiếp tục đuổi theo, trên đường hấn lại dùng đầu mâu làm kết giới ẩn giấu trên mặt đất, cứ thế liên tiếp vài lần, mới dừng bước lại.

Địa phủ không thể so với trần gian, một phen chạy trốn ở nơi âm khí và lửa cháy bùng bùng đan xen, Trương Huyền chịu không nổi, sau khi dừng lại thở ào ào không ngừng, hỏi Chung Khôi: “Cậu làm thế nào tới?”

Chung Khôi còn chưa mở miệng, đã bị Mặt Ngựa đưa tay đẩy ra, tròn tròn mắt hỏi Trương Huyền: “Người trước tiên giải thích thử xem người rốt cuộc đã đắc tội với ai? Vùng ác quỷ thường lui tới kia là khu vực cai quản của Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung, hỏa kỳ lân là thú nuôi của La Phong quỷ đế, người làm cái gì, để La Phong Lục Thiên và quỷ đế đều tới truy sát người?”

“Nghe bối cảnh mỗi người đều có vẻ rất lớn đấy.” Chung Khôi nói xen vào: “Vây quý đại ca anh muốn hỏi anh ấy, ở đây còn có ai mà anh ấy không đắc tội không à?”

“Quý đại ca cái gì? Con ta cũng lớn bằng người rồi, gọi tiếng đại thúc thì chết à?”

“Tôi vốn chết rồi.” Chung Khôi nói xong, thấy cả gương mặt Mặt Ngựa đều dài ra, y vội vàng nghe lời: “Vây phải xưng hô với chú như thế nào ạ, quý thúc?”

Mặt Ngựa rất tự hào chống xà mâu một cái: “Trong truyền hình điện ảnh tiểu thuyết, ta thường xuất hiện.”

“Bạch Vô Thường?”

Đầu nhọn xà mâu chuyển hướng sang Chung Khôi, xem chừng muốn xiên cho y một cái, song cuối cùng vẫn nhịn được, Mặt Ngựa thô lỗ rống lên: “Ta họ Mã*!” (**Mặt Ngựa: Mã Diện*)

“Lại là họ Mã à?” Chung Khôi hưng phấn, bất chấp đầu mâu dí vào ngực mình, túm Trương Huyền ra sức lắc: “Anh đã tìm được người có quan hệ với Mã gia rồi phải không? Là Mã tiên sinh hay là Mã Ngôn Triệt?”

Thấy mặt Mặt Ngựa càng lúc càng dài thêm, Trương Huyền cảm thấy nếu mình không nói câu nào, đầu mâu sắc nhọn kia xuyên cho Chung Khôi một cái lạnh thấu tim sẽ là cái chuyện thoải mái cộng thêm khoái trá.

Có điều không đợi Trương Huyền mở miệng, Mặt Ngựa đã xoay người sải bước đi mất, cậu hấp tấp xông lên cản lại, hỏi: “Người đi đâu thế?”

“Công việc này ta không làm, người là tội phạm truy nã, ta cũng không muốn vì mấy đồng tiền mà đánh mất bát cơm, đường ta chỉ rồi, tự mình đi tìm Mạnh Bà đi.”

Đậu, cái nơi tối đen như mực thế này cho dù chỉ đường, cậu cũng chẳng biết phải đi hướng nào, thấy Mặt Ngựa đã đi xa đâu cũng không ngoảnh lại, Trương Huyền hét cách, kêu lên: “Một giá, năm tỉ tiền âm phủ thêm một trăm ngàn đô la Mỹ thế nào?”

Bước chân dừng lại, dường như đang do dự, Trương Huyền ngó ngó về mặt còn đang mờ mịt của Chung Khôi, không nói hai lời đẩy cả y ra: “Thêm cho người tên tiểu quỷ này, sau này người lên trần gian làm việc, ra lệnh cho cậu ta đi làm là được rồi.”

Lúc này Mặt Ngựa hài lòng, bước nhanh chạy trở lại, rất khắt khe đánh giá Chung Khôi từ trên xuống dưới, lại hỏi tuổi tác nghề nghiệp y, lầm bầm: “Dáng dấp điềm đạm nho nhã, không nhìn ra lại là người mẫu, tiền lương rất cao hả? Nuôi sống được bản thân?”

“Tạm tạm, tôi bây giờ chủ yếu làm trợ lý cho Mã tiên sinh... chính là bậc thầy về thiết kế thời trang.”

“Nhóc con, nhớ kỹ một câu của ta, trên đời này có thể xưng là bậc thầy tám chín phần đều là bịp bợm, cần thận tên kia lừa ngươi.” Đường như Mặt Ngựa rất có thành kiến với Mã Linh Xu, trực tiếp phủ nhận hẳn, rồi nói với Trương Huyền: “Một lời đã định, không được đổi ý.”

“Chỉ cần ngươi đừng đổi ý, lâm trận bỏ chạy là được.”

Mặt Ngựa làm việc lanh lẹ, giao dịch hoàn tất, lập tức dẫn họ tiếp tục chạy tới Vọng Hương Đài, Chung Khôi theo ở đằng sau, nhắc nhở: “Mấy người hình như quên hỏi nguyện vọng của tôi.”

“Theo chú Mã lẫn lộn, tương lai lĩnh hội được nhiều điều hay, đây là công việc bao nhiêu người mong mỏi mà không được, cậu còn than phiền cái gì?”

Trương Huyền vừa nói vừa nháy mắt với Chung Khôi, lại nói Đầu Trâu Mặt Ngựa lên trần gian chẳng qua là áp giải du hồn dã quỷ, việc như thế không tới phiên Chung Khôi làm, nên chỉ là chuyện lễ nghĩa hình thức, trước cứ tạo quan hệ tốt với Mặt Ngựa, tìm được Bé con rồi tính, đợi quay lại trần gian, nếu Mặt Ngựa thực sự muốn để Chung Khôi làm tay sai, đối với quỷ như Chung Khôi cuộc gặp gỡ kỳ thế này cũng không phải chuyện xấu, nói không chừng còn có thể tìm ra biện pháp giải quyết tình hình trước mắt của y ấy chứ.

Tính cách Chung Khôi hiền hòa, cho dù Trương Huyền đem mình đi bán cũng không nói thêm gì nữa, trên đường kể lại chuyện trên trần gian, đến lúc nghe thấy do được Mã Linh Xu khuyên nhủ, Nhiếp Hành Phong đã bỏ ý nghĩ tiếp tục đi tìm mình, chân mày Trương Huyền hơi nhíu, nói: “Bất kể anh ấy lựa chọn thế nào, đều không sai.”

“Anh nói Mã tiên sinh? Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng cho rằng anh ấy không giống người vô tình.”

“Tôi nói Chủ tịch.”

Mặc dù tận đáy lòng, lúc bản thân rơi vào hoàn cảnh khốn cùng, cậu rất hy vọng Nhiếp Hành Phong có thể ở bên mình, nhưng cậu cho rằng Mã Linh Xu nói cũng không phải không có lý, cậu không muốn Nhiếp Hành Phong vì cậu mà thay đổi ý kiến của chính mình, kỳ thực như thế không tệ, cậu vẫn thích Chủ tịch bình tĩnh quả quyết hơn.

“Vậy cậu rốt cuộc làm thế nào mở được cửa địa phủ?”

“Không biết, có lẽ cái này phải hỏi Hamburger, nhưng lúc ngã xuống chúng tôi bị lạc nhau, mong là nó

không sao.”

“Yên tâm, ở đây người không có khả năng xảy ra chuyện nhất chính là nó.”

Còn có tên biết gặp gió đẩy thuyền hơn Hamburger sao? Chưa nói nơi này là quê nhà nó, cho dù không phải, với tính cách nó, đến chỗ nào mà chẳng như cá gặp nước.

Tuy nói vậy, nhưng thấy Chung Khôi thúc giục, Trương Huyền vẫn dùng linh lực thử gọi Hamburger, nhưng kết quả không như ý, cậu lại tiện thể thử triệu hồi pháp khí của mình, vẫn không hề phản ứng.

Mặt Ngựa đi rất nhanh, giống như người nôn nóng giải quyết vấn đề chính là hắn, hắn đi tuốt ở đằng trước, không chen lời hai người nói chuyện phiếm, nhưng Trương Huyền có cảm giác, cuộc nói chuyện của mình và Chung Khôi hắn đều nghe vào tai không sót chữ nào.

Cuối cùng cũng tới Vọng Hương Đài.

Loanh quanh một vòng lớn, cuối cùng lại trở về bờ Vong Xuyên – nơi Trương Huyền đã đi qua lúc đến đây, nước sông chảy xiết, mang theo vô số âm hồn vong linh không ngừng trôi nổi về phía trước, một bên bờ Vong Xuyên chính là cầu Nại Hà, đầu cầu đặt một cái nồi lớn, từ rất xa có thể thấy vô số âm quỷ đang đứng xếp hàng chờ bát canh Mạnh Bà trong truyền thuyết kia, đội ngũ xếp hàng thẳng đến nơi xa tối tăm không thể nào nhìn thấy, chẳng biết mỗi ngày nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu âm hồn đang chờ đợi đi vào luân hồi.

Trương Huyền theo Mặt Ngựa đi tới, thấy đứng bên cạnh nồi là một người đàn ông tai to mặt lớn, người đàn ông mặc tạp dề, thủ pháp múc canh lạnh lẽo mà thành thạo, một muôi một bát, không ngừng lặp lại động tác giống nhau, cậu cả kinh há hốc mồm, Chung Khôi cũng rất sửng sốt, nhỏ giọng hỏi: “Mạnh Bà là đàn ông?”

Những lời này dẫn đến việc đầu Chung Khôi bị Mặt Ngựa vỗ bốp một cái, hắn không dùng lực, nhưng kỳ quái là Chung Khôi lại bị đẩy một cái ngã nhào về phía trước, vừa vịn lao tới bên cạnh chiếc ghế mây, một vị mỹ nhân đang nghiêng người dựa vào ghế nghỉ ngơi, thấy Chung Khôi xông tới, cô nàng phì cười, nói với Mặt Ngựa: “Đánh thuận tay thế, người đang đánh con trai hả?”

“Ta cũng không được may mắn có con trai như này, bọn họ tới tìm bà giúp đỡ, ta liền tiện đường đưa họ tới.”

Chiếc ghế mây mà người phụ nữ đang ngồi được đặt ở nơi khuất bóng, xung quanh lại bị đá vây, nếu không phải cô mở miệng trước, căn bản không ai chú ý ở đây còn có động thiên khác, nhưng sau khi cô đứng lên, khí thế hoàn toàn khác, một bộ váy lụa mỏng màu lục nhạt, bên hông tùy ý buộc quải tuệ (*tua rua*) màu vàng, khi âm phong thổi qua, quải tuệ theo gió bay bay, cởi mở không nói nên lời, Trương Huyền cảm thấy khi ánh mắt cô quét tới, tim của mình không nhịn được đập mạnh mấy phát, cậu bị vẻ đẹp của người phụ nữ này làm kinh động rồi.

Gái đẹp Trương Huyền thấy không ít, nhưng xinh đẹp đến mức phong tình cực hạn thế này cậu vẫn là lần đầu gặp, trong ấn tượng chỉ có hồ yêu mới có thể biến hóa ra dung nhan thế này để quyến rũ người phạm, nhưng riêng trong vẻ đẹp mỹ miều của người phụ nữ này lại mang theo phần khí khái anh hùng, giữa chân mày hơi mang nét cười, nụ cười toát ra một chút giảo hoạt, lại không khiến người ta chán ghét, ngược lại càng làm khuynh đảo khí chất yêu mị thuộc về cô, vượt ra khỏi mỹ cảm về tuổi tác, nếu không phải nghe thấy cuộc đối thoại của cô và Mặt Ngựa, Trương Huyền hoàn toàn không ngờ được cô gái xinh đẹp đến mức trời giận người oán này chính là Mạnh Bà bọn họ muốn tìm.

“Sớm biết được tới gặp đại mỹ nữ, ta hẳn là nên chuẩn bị trước máy ảnh mấy chục Mpx.” Trương Huyền lấy di động ra, vẽ mặt thành khăn nói với Mạnh Bà: “Mạnh tỷ tỷ, là fan cuồng của chị, ta có thể chụp chung với chị được không?”

Người phụ nữ cười đến run cả người, đôi mắt đảo quanh, hỏi Mặt Ngựa: “Miệng ngọt thế, hẳn là ai vậy hả?”

“Ta là Trương Huyền, đây là danh thiếp của ta, ở trần gian làm thiên sư kiếm miếng cơm, Mạnh tỷ tỷ, lúc nào lên trên chơi, nhất định phải tới ủng hộ ta đó.”

Đồ trên người Trương Huyền lúc rơi xuống nước đều bị ướt cả, danh thiếp móc ra cũng ướt nhẹp, Mạnh Bà không chê, sau khi nhận lấy, liếc nhìn danh thiếp, cười nói: “Nếu bàn về tuổi tác, ta có thể làm bà cố tổ của mi rồi, còn gọi tỷ tỷ cái gì, đúng là không biết lớn nhỏ.”

Cô trách cứ, lại không hề có ý mất hứng, Chung Khôi nhìn thấy, âm thầm giơ ngón tay cái về phía Trương Huyền, ý bảo cậu tiếp tục cố gắng

Trương Huyền lại nhướng nhướng mi, thâm nghĩ nếu thật sự bàn về vai vế, ông đây phải làm tổ tông mi, ánh mắt liếc một cái, thấy bàn ngọc bên cạnh ghế mây, bên trên đặt mấy đĩa bánh ngọt tinh tế, xem ra vị mỹ nữ này rất biết hưởng thụ cuộc sống làm quý của cô ta, công việc phát canh Mạnh Bà giao thẳng cho thuộc hạ.

Thấy Mạnh Bà không có ý từ chối, Trương Huyền nhét di động cho Chung Khôi, bản thân chạy đến bên người cô làm kiểu pose đẹp, Chung Khôi chỉnh ống kính lấy nét bấm chụp, Mặt Ngựa ở bên cạnh bị phớt lờ, sờ sờ khuôn mặt dài của mình, lầm bầm: “Lúc nào cũng là trai xinh gái đẹp được hâm mộ hết á.”

Chung Khôi nghe thấy áy náy, lấy di động ra, nói với Mặt Ngựa: “Không thì chúng ta cũng chụp một tấm nhé?”

“Sao ta phải chụp ảnh với một con quỳ chứ?”

Mặt Ngựa có vẻ bực bội, nhưng lại móc di động của mình ra, kéo Chung Khôi qua, hai người selfie một tấm, thấy Iphone 7 trong tay hắn, Chung Khôi kinh hãi.

“Các người cũng đừng di động?”

“Địa phủ cũng theo kịp thời đại.”

Lúc Trương Huyền chụp ảnh không quên công việc, nói ra mục đích mình đến, Mạnh Bà chẳng từ hử gì, chờ chụp ảnh xong, cô đi tới nồi đang nấu, múc một bát canh bưng trở lại, đặt lên bàn ngọc, chạm đầu ngón cái và ngón trỏ với nhau, làm một dấu tay hình tròn với Trương Huyền, Trương Huyền mừng rỡ: “OK?”

“Là ba trăm triệu.” Mạnh Bà quơ quơ ba ngón còn lại, đó mới là chỗ quan trọng.

Chung Khôi kêu ầm lên: “Ba trăm triệu, nhiều thế?”

“Ba trăm triệu tiền âm phủ thôi.” Mặt Ngựa đứng đưng nói: “Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, không có tiền, vậy chỉ có thể tự thân vận động.”

Chỉ là ba trăm triệu, Trương Huyền nói với Mạnh Bà: “Có thể, chị giúp ta chuyện này, đợi trở lại trần gian, ta đưa chị năm trăm triệu.”

“Ở đây giao dịch tiền mặt, toàn thể không cho nợ.”

Về mặt Mạnh Bà cười tủm tỉm, nhưng chữ phun ra lại chắc như đinh đóng cột, Trương Huyền có dự cảm xấu, tiếp tục cười bồi khai thông: “Nhưng ta hiện tại không có tiền rồi, mỹ nữ, nể mặt mọi người mới gặp đã thân, thu chậm một chút thể nào?”

“Ta đây không có quy củ này.” Mạnh Bà nhìn Trương Huyền, nói khá thâm ý: “Nếu không phải thấy người vừa mắt, ba trăm triệu ta cũng chẳng giúp.”

“Quy củ không ngoài tình nghĩa, ta nợ chị cái ân tình này, ngày sau nhất định trả lại được không?”

“Chuyện ngày sau ai biết được, đừng quên bây giờ người còn đang là tội phạm truy nã, chẳng biết có bao nhiêu người muốn tìm người, nếu như người chết, vậy tỷ tỷ ta đây giúp chuyện này chẳng phải công cốc sao?”

“Chị biết bao nhiêu?”

“Nên biết, không nên biết hoặc ít hoặc nhiều ta đều biết chút.”

Nhìn nét cười yêu mị trước mắt này, Trương Huyền lần đầu tiên cảm thấy cái câu ví von mỹ nhân như rắn rết này chuẩn xác cỡ nào, để mà so sánh, Mặt Ngựa tướng mạo hung ác còn dễ nói chuyện hơn, song bây giờ có việc cầu cạnh người ta, cậu chỉ đành nén giận, móm móm túi áo, túi áo rỗng tuếch khiến cậu xua đi ý tưởng gấp may trong đầu, nhìn Chung Khôi, con quỷ này khỏi phải trông cậy gì, cậu không còn cách nào khác phải hỏi Mặt Ngựa.

“Đại ca... à không, đại thúc, cho tôi mượn ít tiền được không? Trở lại tôi trả cả vốn lẫn lãi cho chú.”

Mặt Ngựa vẻ mặt đau khổ không nói gì, Trương Huyền còn định nài nữa, Mạnh Bà phì cười: “Nhờ hần vô dụng, quý toàn địa phủ đều biết Mặt Ngựa nghèo nhất.”

Nghèo rầm ấy, cách đây không lâu con quỷ này còn moi của cậu vài tỷ!

Đại khái vẻ mặt hậm hực của Trương Huyền làm Mạnh Bà lay động, cô ta thở dài, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thực ta cũng không khó nói chuyện như vậy, ta có một cách vẹn cả đôi đường, chỉ xem ngươi có đồng ý không.”

“Cách gì?”

Ánh mắt yêu mị lướt qua, giống như đang thưởng thức đồ cổ trân quý, nhìn chằm chằm vào mặt Trương Huyền bất động, Trương Huyền bị cô ta nhìn đến phát hoảng trong lòng, trực giác cho thấy cái cách vẹn cả đôi đường này còn đáng sợ hơn, quả nhiên chợt nghe thấy Mạnh Bà nói: “Ngươi đáng đáp không tệ, là kiểu ta thích.”

Trương Huyền lập tức lui về phía sau hai bước: “Ta cho rằng bất cứ thứ gì tốt đẹp, vẫn nên đứng xa nhìn thì thích hợp hơn.”

“Yên tâm, ta không muốn con người người.” Mạnh Bà bị phản ứng khoa trương của cậu chọc cười khanh khách không thôi, nói: “Ta rất thích gương mặt này của ngươi, có muốn cân nhắc đối với ta thử xem sao không?”

Vấn đề hơi phức tạp, Trương Huyền nghe không hiểu, mắt lam đảo qua dung nhan khuynh thành trước mặt này, nghi ngờ mà nghĩ gương mặt này không phải cũng là bà ta đối với người xui xẻo nào đấy chứ?

“Đúng vậy.”

Dường như đoán được ý nghĩ của cậu, Mạnh Bà thản nhiên thừa nhận: “Người lần trước tới xin ta chính là dùng gương mặt này của hần đổi lấy một bát canh Mạnh Bà.”

“Người kia cũng bần cùng như ta bây giờ à?”

“Này cũng không phải, chỉ là ta thích lấy thứ có thể nói là tốt nhất với đối phương, ngươi không cảm thấy dung mạo khuynh thành này sinh ra trên người đàn ông quá đáng tiếc hay sao?”

Thế mà là đàn ông!

Tin tức quá giật gân, Trương Huyền và Chung Khôi đều trợn hai mắt nhìn, chỉ có Mặt Ngựa mặt không

đổi sắc, xem ra chuyện này hẳn đã sớm biết.

“Chị đã lấy được dung mạo đẹp như thế, hơn nữa cũng hợp với phẩm vị của chị, còn đổi với ta làm gì?”

“Dáng vẻ đẹp hơn nữa nhìn nhiều cũng sẽ chán, ta giờ khá cảm thấy hứng thú với người.” Mạnh Bà mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt càn rỡ như đang nhìn đồ vật đã thuộc về mình: “Tiểu soái ca, tỷ tỷ hôm nay tâm trạng tốt, đã rất khoan dung với người rồi, chỉ tiền hay đổi mặt, người có thể tùy ý chọn một, người trước kia, hẳn ngay cả chọn lựa cũng không được.”

Cảm ơn mỹ nữ đã rộng lượng, nhưng cậu hoàn toàn không có hứng đeo mặt của người khác trở lại trần gian, đẹp dễ hơn nữa cũng không được, nếu như Chủ tịch thấy cậu phẫu thuật thẩm mỹ, nói không chừng một cước đạp cậu.

Trương Huyền không bỏ qua tia gian xảo lóe lên trong mắt Mạnh Bà, lời nói xuôi tai, đó là bởi vì cô ta chắc chắn mình không đưa được tiền ra, chỉ có còn đường này có thể đi, thưởng thức vẻ phiến não xoắn xít của người khác khi phải lựa chọn, hơn nữa còn coi đây là niềm vui, đúng là một phụ nữ ác độc.

“Nếu lúc nào đó chán ghét rồi, còn có thể đổi trả lại không?” Cậu chưa hết hy vọng hỏi.

“Ta có thể, người thì không.”

“Vì sao!?”

“Pháp thuật chính là như vậy nha, cái này người phải hỏi người lúc đầu luyện chế ra cái pháp chú này.” Mạnh Bà cười tủm tỉm nói: “Không bao lâu nữa, người của La Phong lục thiên và Quỷ đế chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới, người phải mau quyết định.”

Đệt, người tưởng đây là mua bánh bao à, nhân thịt nhân rau chọn bữa một cái là được!

Sớm biết thế vừa này đã không thừa lời nói nhảm, còn tưởng là lời kéo làm quen công việc có thể thuận tiện hơn chút, giờ xem ra toàn là lãng phí thời gian.

Trương Huyền tức giận muốn chửi người, nhìn ra cậu không vui, Mạnh Bà thở dài: “Bát canh Mạnh Bà này đâu phải bất cứ ai cũng có thể thấy, nếu dễ dàng nhìn thấy được, thì sao có thể biết được sự quý giá của nó?”

“Trương Huyền, chúng ta nghĩ cách khác là được.” Chung Khôi ở bên cạnh không nhìn nổi, nhịn không được nói: “Không phải anh biết chú Thiên Nhân đấy sao? Tôi nghe Tiểu Bạch nói trước đây anh từng dùng qua, có thể nhìn thấy chuyện đã từng xảy ra.”

Trương Huyền tức giận liếc Chung Khôi một cái, nếu cậu có thể dùng thì đã sớm dùng, còn cần phải ở chỗ

này cầu xin người ta hay sao?

“Xem ra đối với người mà nói, người kia cũng chỉ đến thế.”

Mạnh Bà đợi đến sốt ruột, cười lạnh nói: “Năm đó người đàn ông kia để nhìn canh Mạnh Bà một cái, đã đem thứ hán tự nhận là quý giá nhất đổi cho ta, không hề do dự chút nào, đó mới là đường đường một trang hán tử, nếu người chưa có chủ định chắc chắn, thì mau mau rời khỏi đi, đừng ở đây chường mắt nữa!”

Tục ngữ nói điểm tướng không bằng khích tướng, lời này chọc giận Trương Huyền, thời điểm then chốt cậu ngược lại trở nên tỉnh táo, hỏi: “Người kia xem canh Mạnh Bà cũng để tìm người à?”

“Phải.”

“Vậy người đổi nhằm đồ rồi.” Trương Huyền lạnh lùng nói: “Nếu hán tự tìm người có thể không chút do dự đem dung mạo cho người, nói cách khác đối với hán tự, thứ quý giá nhất không phải là dung mạo, mà là người kia.”

Mạnh Bà ngẩn ra, chân mày có chút hồi tiếc mà nhăn lại, thấy cô ta bị đả kích, tâm trạng Trương Huyền rất tốt, đột nhiên cảm thấy đối mặt cũng không khó chấp nhận đến thế, bàn tay vỗ lên bàn một cái, nói một cách vô cùng hào hùng: “Chẳng phải chỉ là một gương mặt thôi sao, ta cũng chẳng dựa vào mặt để kiếm cơm, đổi cho người là được chứ gì!”

“Trương Huyền!”

Chung Khôi ra sức túm cánh tay cậu, Trương Huyền lơ đãng xua xua tay, hỏi Mạnh Bà: “Phải đổi thế nào? Ta không có thời gian, đừng làm lâu quá.”

Mạnh Bà không nói gì, nhìn cậu đăm đăm, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ quái, lần này đến phiên Trương Huyền không kiên nhẫn, đang muốn giục, Chung Khôi lại kéo cậu một cái, chỉ vào túi áo cậu kêu lên: “Anh xem!”

Trương Huyền cúi đầu, lập tức thấy túi áo vốn lép xẹp không biết từ lúc nào căng phồng lên, cậu tiện tay móc một cái, thế mà lại móc ra một xấp tiền âm phủ dày cộp, móc thêm, lại một xấp dày nữa, giống như làm ảo thuật, tiền giấy từ trong túi không ngừng ùn ùn tràn lên, hai tay cũng cầm không hết, Chung Khôi giúp cầm tiền hộ, đặt lên bàn.

Chủ tịch, trên đời này em không yêu anh thì còn có thể yêu ai?

Nếu không phải bản thân rơi vào hoàn cảnh quá kỳ dị, Trương Huyền sẽ nhảy cẫng lên tung hô cái tình cảm phấn khích của cậu, ngoại trừ Nhiếp Hành Phong, sẽ chẳng có ai suy nghĩ chu đáo như thế, biết cậu lúc này cần nhất là gì, lại còn trong giây phút nguy cấp đưa tiền lên không ngớt.

Tiền âm phủ đủ loại mệnh giá, Trương Huyền lười kiểm kê, sau khi gom xong giao tất cho Mạnh Bà, mỉm cười với cô ta, nói: “Bây giờ ta đổi thành đưa tiền, mỹ nữ, nếu kiểm lại một chút không vấn đề gì, thì bắt đầu đi.”

Chuyện đến trước mắt rồi còn bị quấy rối, tình thế xoay chuyển thế này khiến Mạnh Bà không chuẩn bị kịp, ánh mắt yêu dị híp lại, chẳng hề che giấu nội tâm không cam lòng, nét mặt này khá quen mắt, Trương Huyền sững sờ, nhưng không nhớ nổi mình đã từng gặp ở đâu.

“Lần này người vận số thật tốt.” Cô ta nghiêng răng nói.

“Cảm ơn, vận số ta lúc nào cũng tốt, ai bảo vị kia nhà ta là chiêu tài miêu chứ.”

Trương Huyền muốn che giấu tâm trạng sung sướng của mình lúc này, đáng tiếc không thành công cho lắm, điều này làm cho Mạnh Bà càng cảm thấy khó chịu, nhưng không nói thêm nữa, hỏi: “Người muốn xem kiếp trước kiếp này của ai?”

“Không cần xa xôi thế, ta chỉ xem những chuyện con ta trải qua mấy giờ trước là được rồi.”

Trương Huyền đưa cái chuông nhỏ của Bé con cho Mạnh Bà, Mạnh Bà nhận lấy, dùng ngón tay nắn vuốt, đặt chuông bạc lên bát sứ, liền nghe thấy cô ta lẩm bẩm trong miệng, nước trong bát bắt đầu gợn sóng, theo tiếng chuông vang, mặt nước vốn hỗn độn trở nên rõ ràng, như mặt gương đồng, chiếu ra hình dáng Bé con.

Nhìn bối cảnh giống như vẫn đang ở trong nhà gỗ nhỏ, sau khi Trương Huyền ngủ, Bé con chạy đi lục lọi những gian phòng khác, bé rất nhanh tìm thấy một vài cọng cỏ màu tím ở trong góc phòng, Trương Huyền chưa từng thấy tiên tỷ thảo, nhưng nhìn màu sắc, đoán rằng kia hẳn là thảo dược ác quỷ dùng để nấu canh.

Sau đó cậu liền thấy Bé con túm hai cái lá cây nhét vào miệng, nhóc con kia có lẽ đói bụng, ăn rất vội, giữa chừng còn bị sặc, Trương Huyền xem đến đỡ khóc đỡ cười, cảm thấy ánh mắt trách móc của Chung Khôi quét tới, cậu có nỗi khổ khó nói — nếu không phải lúc đó cậu bị được tính làm mê man, thì đã không để Bé con ăn cỏ.

Ác quỷ cũng sẽ không, đúng lúc Bé con đang ăn đến vui vẻ, ác quỷ trở về, túm bé lên một cách rất thô bạo, Bé con trong lúc giãy dụa cắn trúng ác quỷ, ác quỷ bị chọc giận, kẹp bé đến trước cửa sổ, mở đường kết giới cửa sổ gỗ, ném Bé con ra ngoài, ai ngờ lúc Bé con rơi xuống đã kéo theo Tác Hồn Ti ác quỷ quần bên hông, đợi đến khi nó phản ứng kịp, Tác Hồn Ti đã cùng Bé con rơi xuống.

Nghĩ đến luyện hỏa địa ngục phía dưới, Trương Huyền căng thẳng siết chặt tay, nếu như cậu sớm biết ác quỷ đối phó với Bé con thế này, nhất định sẽ không để nó chết dễ dàng như vậy!

Song nhân quả luân hồi, ác quỷ cuối cùng cũng rơi vào luyện ngục, hơn nữa nó đâu ngờ lúc Bé con đang rơi xuống thì vừa vận có con chim ưng từ bên cạnh bay qua, nhân tiện dùng móng vuốt chộp được Bé con, đó là một con chim ưng đen tuyền thân hình to lớn, trong lúc bay cực nhanh, mỏ chim nhọn hoắt lóe lên

ánh sáng vàng nhạt, Chung Khôi thất thanh kêu lên: “Hamburger!”

Trương Huyền lắc đầu phủ định, tuy âm ửng địa phủ đều có thân hình thần thái giống nhau, nhưng có phải Hamburger hay không, cậu liếc mắt là có thể nhận ra, nếu quả thật là Hamburger, thì sẽ không chop Bé con như chop thức ăn thế kia, mà là dùng lưng công, đây chỉ là con tín sứ tình cờ đi qua thôi.

Âm ửng bắt Bé con một mạch đưa bé đến chỗ đồng bạn, chỉ thấy giữa núi đá vây không ít chim ửng, có vài con hình thể tướng mạo quái dị, sau khi phát hiện ra Bé con, trong mắt đều lộ ra vẻ tham lam đối với con mồi, bay tới quây bé vào giữa.

Mặt nước không phát ra tiếng, có điều từ dáng vẻ kinh hoàng của Bé con cũng có thể thấy được bé bị dọa sợ, vừa khóc vừa tránh né chim ửng mổ, thật vất vả mới lao ra khỏi gọng kìm, dưới chân lại không cẩn thận bị trượt, từ trên mỏm núi cao ngất rớt xuống, lúc này một con ửng đen khổng lồ từ đằng xa bay tới, sau khi công được bé nhanh như gió giương cánh bay đi.

Đây mới là Hamburger.

Thấy Hamburger xuất hiện, tim Trương Huyền vẫn luôn treo lên hơi buông xuống một chút, song tình hình tiếp theo không lạc quan chút nào, sau khi phát hiện thức ăn đến miệng còn bay mất, những con âm ửng này đuổi theo, bao vây Hamburger, nhất loạt phát động tấn công.

Cõi âm là thế giới cá lớn nuốt cá bé, đối mặt với tên dám cướp đồ ăn từ trong miệng, dù là đồng bạn, chúng cũng không chút lưu tình ra sức tấn công, đối với chúng mà nói, sự tồn tại của Hamburger và Bé con chẳng khác gì nhau, đều là thức ăn có thể đuổi giết cắn nuốt.

Cuộc chiến liều mạng tàn nhẫn và đẫm máu, cho dù cách một tầng nước gợn, cũng khiến cho những người đứng xem thấy sợ mất mật, Chung Khôi không nhìn được đầu tiên, hỏi: “Đây là ở chỗ nào? Trương Huyền, chúng ta mau đi cứu người đi chứ?”

Trương Huyền căng thẳng đến ngừng thở, đang muốn nhìn kỹ thêm chút nữa, bên cạnh truyền đến tiếng ồn ào, linh khí của canh Mạnh Bà bị nhiễu loạn, trong bát nổi lên gợn nước, cảnh tượng theo gợn sóng biến mất.

Tình hình đang lúc nguy hiểm nhất thì bị cắt ngang, Trương Huyền vội vàng nói với Mạnh Bà: “Mau tiếp tục.”

Sắc mặt Mạnh Bà hơi trắng, lại thử một lần, nhưng trong bát không có phản ứng nữa, cô ta lắc đầu từ bỏ, nói: “Hôm nay linh lực của ta tiêu hao quá nhiều, không có cách nào tiếp tục được nữa.”

Linh lực tiêu hao? Trương Huyền lạnh mắt nhìn cô ta: “Người còn xem cho ai nữa?”

“Ai trả nổi tiền, ta liền xem cho người đó, nếu muốn dò la hành tung của một người, chỗ này của ta thuận

tiện nhất, lên trời xuống đất đều không sợ không tìm được.” Mạnh Bà lấy lại khí chất dịu dàng ban đầu, mỉm cười nói với Trương Huyền: “Phải biết rằng cõi âm chẳng hề giống như trần gian thái bình chút nào đâu.”

Vị trí chỗ Bé con ở bọn họ đã nhìn thấy, chỉ sợ dây dưa thêm nữa sẽ xảy ra chuyện biến hóa gì, Trương Huyền không đồng dài với Mạnh Bà, lấy lại chuông bạc, đúng lúc sự hỗn loạn bên cạnh cái nồi nấu dữ dội hơn, âm sai giữ gìn trật tự không áp chế được, Mạnh Bà mặc kệ ba người bọn họ, vội vã chạy tới.

“Cậu bạn nhỏ chạy vào địa bàn của tín sứ, có chút phiền toái, mau đi theo ta.”

Mặt Ngựa mang theo Trương Huyền và Chung Khôi rời khỏi, lúc đi qua hàng ngũ hỗn loạn, Trương Huyền tùy tiện liếc một cái, phát hiện là một con quỷ không muốn uống canh Mạnh Bà đang làm ầm ĩ ở đó, đã bị âm sai đè xuống, bát sứ để ngang miệng hắn cưỡng ép rót xuống, Trương Huyền trong lòng có việc, không để ý nhiều, nào ngờ đi chưa được mấy bước, chợt nghe sau lưng có người gọi: “Trương Huyền!”

Giọng nói rất quen, Trương Huyền quay đầu lại, vừa vặn thấy con quỷ bị ép uống canh kia đẩy bát ra, để lộ ra gương mặt, là Lâm Thuần Khánh, thấy âm sai lại đè ông xuống ép uống canh Mạnh Bà, Trương Huyền vội vàng tiến tới, giơ tay một cái, xô bát canh ra.

Bát sứ rơi xuống đất, vỡ tan tành, cục diện bị phá hỏng trước mặt đám đông, Mạnh Bà đổi sắc mặt, gầm lên: “Trương Huyền, ngươi định làm gì?”

Tiếng quát bị phớt lờ, Trương Huyền trên dưới quan sát con quỷ mới trước mắt này, từ bề ngoài đến trang phục tất cả đều chứng tỏ ông ta chính là Lâm Thuần Khánh, có điều tính thời gian, Lâm Thuần Khánh mới mất không lâu đã có thể luân hồi, quả thực là sớm một cách khác thường, cậu lo đây cũng là trò lừa bịp của ác quỷ, cố ý hỏi: “Chú Khánh, sao chú ở chỗ này?”

Lâm Thuần Khánh nét mặt dờ dẩn, nhìn cậu, lông mày nhăn tít thành một đồng, nhưng không nói gì, Trương Huyền còn muốn hỏi tiếp, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, Lâm Thuần Khánh kéo cậu chạy rất nhanh về phía trước, Chung Khôi không rõ nguyên do, cũng đi theo.

Tình cảnh mất khống chế, thấy cả mặt Mạnh Bà đều đen, Mặt Ngựa do dự một chút, trong chớp mắt do dự này, Trương Huyền và Chung Khôi đã vọt vào trong sương mù tăm tối, hắn không thể làm gì khác hơn là chống xà mâu một cái, cũng đuổi theo, liền nghe thấy tiếng hét chói tai của Mạnh Bà truyền tới từ xa xa phía sau.

“Trương Huyền, ngươi trả quỷ lại cho ta, bằng không ta sẽ không tha cho ngươi!”

11. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án

Khi bóng dáng Chung Khôi và Hamburger biến mất ở dưới đáy quỷ môn,

Chủ tịch liền bắt đầu đại nghiệp chiêu tài miêu của mình —

Đốt số lượng lớn tiền giấy cùng bùa chú cho Trương Huyền,

Bảo đảm tiểu thần côn thích gây chuyện tiền tài vũ lực cả hai đều không thiếu!

Sự kiện Thiên Phật lại xuất hiện! Người tham dự chung quy trốn không thoát bóng ma tử vong,

Đám người Nhiếp Hành Phong đang muốn tìm hiểu ngọn nguồn giải quyết sự kiện Mã Ngôn Triệt,

Trên người Kiều lại xuất hiện tình hình đặc biệt quỷ dị!?

— Phát hiện trên mặt gương lại không chiếu ra hình dáng của mình, hấn bỗng dưng rùng mình một cái.

Nếu đây là thiên phạt, thì nó xuất phát từ chính nghĩa lương thiện? Hay chỉ đơn thuần là báo thù?

12. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 1-2

Đội mấy chữ cuối cùng phun ra, Trương Huyền đã chạy rất xa, Mặt Ngựa sử dụng thần lực rất vất vả mới đuổi kịp bọn họ, kêu lên: “Hai thằng ranh con, đều dừng lại cho ta!”

Chung Khôi dừng lại trước tiên, Trương Huyền chạy về phía trước thêm một đoạn nữa mới dừng bước, Mặt Ngựa xông lên, lại cho Chung Khôi một cái tát vào sau đầu, quát: “Tại sao phải chạy?”

Tuy rằng võ không đau chút nào, nhưng nhìn ra được quỷ đại ca nổi giận, Chung Khôi dè dặt chỉ Trương Huyền: “Anh ấy chạy, tôi liền chạy theo thôi.”

Mặt Ngựa lại thở phì phì lườm Trương Huyền, giơ tay cũng muốn vỗ vào đầu cậu một cái, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ chìa vào cậu gào lên: “Chẳng phải ngươi muốn tìm con trai sao? Người tìm con trai còn dẫn một con quỷ chạy trốn làm gì? Người có biết Mạnh Bà nữ nhân kia thù dai nhất không...”

“Không phải ta dẫn ông ấy chạy, là ông ấy dẫn ta chạy!”

Rõ là oan uổng mà, Trương Huyền giơ tay lên đưa ra cho Mặt Ngựa nhìn, cổ tay cậu đến giờ còn bị Lâm

Thuần Khánh nắm rất chặt, vừa rồi cậu còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, đã bị Lâm Thuần Khánh kéo chạy, nếu không phải cậu liều sức dừng lại, còn chưa biết sẽ bị kéo đến đâu.

“Đây là chuyện gì?”

Mặt Ngựa đi qua muốn giật tay của Lâm Thuần Khánh ra, lại thấy ông ta nắm chặt hết sức, hoàn toàn không có ý buông, đành phải hỏi Trương Huyền, Trương Huyền đáp lại hần bằng một cái liếc mắt, chuyển sang hỏi Lâm Thuần Khánh: “Chú Khánh, chú nói xem đây là có chuyện gì?”

Lâm Thuần Khánh trợn to hai mắt xem chừng con sông đang cuộn cuộn trước mắt, nhưng không nói lời nào, Trương Huyền cả giận: “Tôi với chú rốt cuộc có thù oán sâu đậm hả? Chú hại tôi một lần, hai lần thì cũng thôi, sao làm quỷ rồi cũng không buông tha cho tôi?”

Vẫn không có hồi đáp, Trương Huyền còn định nói tiếp, Mặt Ngựa ngăn cậu, lại cẩn thận đánh giá Lâm Thuần Khánh, hạ linh chú lên cái tay nắm chặt Trương Huyền kia, mới khiến ông ta ngoan ngoãn bỏ ra, Mặt Ngựa lại lấy ra xích khóa hòng dùng khi áp giải quỷ hồn, quăn ngang hông ông, Lâm Thuần Khánh mặc cho hần khóa, không phản kháng nữa, Chung Khôi ở bên cạnh thấy rất mới lạ, nói: “Nhìn dáng vẻ này của ông ta, hình như là bị người ta hạ cổ (*sâu độc*).”

“Cổ này có một cái tên rất dễ nghe, gọi là canh Mạnh Bà.” Thấy vẻ mặt Lâm Thuần Khánh cùng với pháp thuật Mặt Ngựa làm cho ông, Trương Huyền đoán được, lẩm bầm: “Ta rõ ràng đã đẩy bát ra rồi.”

“Còn dám nói! Người chê gây thù chuốc oán ở địa phủ chưa đủ nhiều phải không? Loại chuyện như luân hồi này người cũng dám nhúng tay?”

“Đó là lỗi phản ứng bản năng mà, ta làm sao biết sẽ biến thành thế này? Chú Mã, rốt cuộc ông ta uống bao nhiêu canh, có thuốc giải có thể giải không?”

Bị Mặt Ngựa bức mình trừng mắt, Trương Huyền hơi chột dạ, song việc đã đến nước này, cậu giờ càng tò mò sao Lâm Thuần Khánh đã uống canh Mạnh Bà, mà còn muốn kéo cậu chạy, có phải ông ta muốn nói gì với mình, nhưng do bị rót canh nên không nhớ rõ?

Nhìn vẻ mặt Lâm Thuần Khánh mờ mịt lại rầu rĩ, Trương Huyền cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng lời đáp của Mặt Ngựa phá tan ảo tưởng của cậu.

“Nếu canh Mạnh Bà có thể giải, thế gian này chẳng phải sẽ đại loạn? Dù chỉ uống một giọt, hiệu quả của nó cũng như nhau.”

“Nếu uống một giọt có thể đạt được công hiệu như nhau, vậy sao các người mỗi lần phải phát một bát lớn? Việc này quá lãng phí tài nguyên rồi đấy.”

Chung Khôi chế giễu lại đôi lấy một cái tát của Mặt Ngựa, nhưng lần này y đã có kinh nghiệm, cúi đầu né

tránh, vấn đề quá gian xảo, Mặt Ngựa cũng không đáp được, suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ là để ngựa vạn nhất đi.”

Ví dụ loại người tu đạo như Lâm Thuần Khánh này, vài hộp canh có lẽ chỉ khiến ông ta tạm thời hỗn loạn thần trí, nên ông ta mới có thể theo bản năng thúc giục đưa mình chạy đi, về phần mục đích ông ta làm vậy, theo thời gian trôi, Trương Huyền nghĩ, ông ta chắc có lẽ sẽ nhớ lại.

“Cứu Bé con trước rồi nói.”

Bởi vì tình huống đột phát, hành trình bị đảo lộn, nhìn bộ dạng Lâm Thuần Khánh tạm thời cũng không hỏi ra cái gì, Trương Huyền giao nhiệm vụ chiếu cố ông cho Chung Khôi, để Mặt Ngựa dẫn đường, chạy đến sào huyệt của âm ưng tín sứ, xích tỏa hồn đưa vào tay Chung Khôi, y thấy rất ly kỳ mà đem xích cuốn vào lòng bàn tay, vô cùng phấn khởi tiếp nhận cái công cán này, Mặt Ngựa nhìn thấy, do dự một chút, nhưng không ngăn cản.

Được Mặt Ngựa dẫn đường, bọn họ mau chóng chạy tới khu vực nhìn thấy trong mặt nước, nơi này là chỗ âm ưng tụ tập, núi đá dốc đứng lởm chởm, hầu như không có nơi để đặt chân, cũng may ở đây không có người bình thường, nhờ sự hướng dẫn của Mặt Ngựa, qua một hồi leo trèo, rốt cuộc tìm được một khoảng đất bằng phẳng.

Những con hắc ưng chém giết thành một đám kia đều không biết đi đâu, bốn bề yên ắng nặng nề, xung quanh rơi vãi rất nhiều lông chim ưng sau cuộc chiến ác liệt, trên tảng đá cũng không thiếu vết lõm chỗ do móng vuốt chim ưng để lại cùng dấu vết bị lửa thiêu đốt, âm phong thỉnh thoảng thổi tới, mang theo sát khí đầm máu sau trận ác chiến, đừng nói bóng dáng âm ưng, ngay cả hơi người cũng không mấy may cảm thấy.

Trương Huyền tìm cả buổi ở xung quanh, trái lại trông thấy một hai hồn phách âm ưng bị mổ chết hóa thành, nhưng chưa đợi cậu tới gần, mấy hồn phách này đã theo âm phong nhanh chóng bay đi, âm ưng tuy rằng không chết, nhưng sau khi bản thể bị tổn thương, vẫn phải cần một khoảng thời gian chữa trị, lúc này bọn chúng sợ nhất là bị hút hồn phách, trong mắt những con âm ưng này, cương khí cùng tà khí trên người Trương Huyền khiến cho cậu còn đáng sợ hơn Bắc Đế Âm Quân.

Không tìm thấy Bé con, lòng Trương Huyền bị gió thổi đến lạnh giá, nhìn hồn phách bay đi, cậu nhịn không được nổi nóng: “Khốn kiếp, các người tốt nhất phù hộ con ta không việc gì, bằng không đừng tên nào nghĩ đến chuyện sống sót!”

Những lời này vừa nói ra, bốn phía càng chẳng thấy một vệt âm hồn, Mặt Ngựa đang muốn trách cậu thiếu kiên nhẫn, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng cục cục, Chung Khôi thính tai, hỏi: “Là cái gì?”

“Ừng non.”

Mặt Ngựa nhìn hai bên, phát hiện tiếng động vọng lại từ vách đá đối diện, vách núi trơn nhẵn như bị đao chém, một nửa ẩn phía sau sương mù, nhìn không rõ tình hình bên kia, hẳn có thể leo lên, nhưng Trương Huyền và Chung Khôi thì có phần gắng gượng, liền thổi một tiếng còi về phía vách đá, hy vọng gọi ưng non

sang hỏi tình hình.

Cấp bậc địa phủ nghiêm ngặt, địa vị Mặt Ngựa hơn xa âm ưng tín sứ, theo lý nghe thấy hẳn cho gọi, âm ưng không dám không tới, nhưng đợi hồi lâu, ngoài tiếng cục cục, không có phản ứng gì.

“Để ta.”

Trương Huyền từ nhỏ theo sư phụ leo núi, ngọn núi ở cõi âm tuy dốc đứng, nhưng cậu thấy không có gì khác biệt, đi tới đang muốn trèo lên, chợt nghe phía sau sương mù truyền đến tiếng gọi lạnh lạnh của Bé con.

“Huyền Huyền!”

Theo tiếng kêu, một bóng người từ phía trên ngã xuống, không đợi Trương Huyền đỡ, trong sương mù xẹt qua ánh bạc, lấy tốc độ cực nhanh bắt lấy Bé con đang rơi, đặt bé xuống đất, mình thì đứng phía trước bé, hai mắt đối địch nhìn đám người Trương Huyền, trong miệng phát ra tiếng kêu mang tính công kích, cảnh cáo bọn họ đừng tới gần thêm.

Mỏ và hai móng vuốt chim ưng lộ ra ánh bạc nhàn nhạt, ánh mắt sắc bén lại hung ác, nếu không phải cái đầu quá nhỏ, khí tràng nó tản ra hẳn là rất khủng khiếp, nhưng nó còn chưa cao bằng một nửa Bé con, Trương Huyền xem ra, con ưng này chẳng khác gì một món đồ chơi bằng bông.

“Đừng như thế.” Bé con ở phía sau lập tức túm lấy cánh ưng con, ngăn nó nổi giận, nói: “Đây là Huyền Huyền, Chung Chung tiền bối, Mã... Mã...”

Hai người khác bé không biết gọi thế nào, nửa chừng ngắc ngứ, Trương Huyền chạy tới, giữ lấy Bé con nhìn trước sau trái phải một phen, gương mặt thẳng bé bị lau quệt chỗ đen chỗ trắng, nhìn qua hết sức nhếch nhác, đôi mắt lại lấp lánh, ánh lên vẻ hưng phấn và bốc đồng sau khi mạo hiểm.

Rèn luyện để trưởng thành thế này hình như cũng không tệ.

Sau khi không thấy có vết thương, Trương Huyền ôm lấy Bé con, mắng: “Ai bảo con chạy lung tung, sợ chưa!”

“Huyền Huyền đang ngủ, đói...” Nhớ lại cảnh ngộ vừa mới rồi, Bé con meo meo, nhưng rất nhanh lại ra sức lắc đầu, nói: “Có Hamburger, không sợ, không sợ.”

Nói đến Hamburger, Trương Huyền lúc này mới phát hiện ra nó không ở đây, dưới chân chỉ có con ưng non kia, sau khi thấy Bé con bị ôm đi, nó bay lên muốn tấn công, bị Mặt Ngựa túm cánh kéo qua, quát: “Lại còn dám phớt lờ cấp trên, người được ai dẫn dắt?”

Ứng con hình như còn chưa biết nói chuyện lắm, quang quác kêu loạn một hồi với Mặt Ngựa, hơn nửa ngày, Mặt Ngựa mới phiên dịch cho bọn họ nói là vừa rồi rất nhiều âm ứng tấn công Bé con, Hamburger đành phải giấu Bé con trong hang động ở vách núi, làm kết giới để ứng con trông nom, bản thân dẫn kẻ truy đuổi đi, ứng con kêu lâu thế, Hamburger nghe được tiếng gọi, hẳn là sẽ mau chóng quay lại.

Nhìn không ra Hamburger bình thường ăn uống lu bù, giờ phút then chốt vẫn tin được.

Quả nhiên, Mặt Ngựa cùng ứng con trao đổi xong, chợt nghe tiếng rít quét qua không trung, một con chim ứng bay nhanh tới gần, vượt ứng ánh vàng, móng vuốt đã làm ra thế vồ, nhưng sau khi phát hiện ra là bọn họ tức khắc thu lại, vỗ cánh lướt đến gần, dừng lại bên cạnh họ.

“Ta không nhìn lầm đấy chứ? Thần... Hải Thần đại nhân ngài đã tới?”

Trương Huyền một đường chém giết, trên người còn lưu lại khí chất tàn nhẫn tiềm tàng, Hamburger nửa chừng đổi giọng, đem hai chữ “thần côn” đến bên mép nuốt trở vào.

“Người còn chịu nổi không?”

Sau một phen ác chiến, lông âm ứng đều bị mổ tan tác, rất nhiều chỗ dính vết máu, nhất là ở chân có một chỗ bị mổ gần như nhìn thấy xương, nghĩ đến chuyện nó vì Bé con mà bị thương, Trương Huyền hiếm khi hỏi tử tế, Hamburger coi như không sửa sang lại lông vũ, mở miệng giễu cợt.

“Chút thương tích này tính là gì chứ? Đám khốn kiếp kia bị ta dẫn tới quỷ cốc, dám ăn hiếp chúng ta... người của Trương gia, không chết cũng phải lột da, hừ hừ.”

Thật không hổ là tác phong của Hamburger, nếu nó gặp một chút thua thiệt, đối thủ chỉ có xui xẻo hơn nó, nghĩ đến ngàn vạn ác quỷ bị trấn áp trong quỷ cốc, Trương Huyền không khỏi có phần đồng tình với đám súc sinh lông lá đầu óc không được sáng suốt cho lắm kia.

Âm ứng vốn chính là dã thú dung mãnh hung ác, tính cách Hamburger lấu cá thì lấu cá, nhưng nếu thực sự đánh nhau, lại không ấu tả chút nào, hơn nữa sẽ không để ý đến chút thương tích phải chịu kia, nhìn vài hồn phách âm ứng phát phơ theo gió phía xa xa, Trương Huyền khen: “Xem ra người cần chết không ít, làm không tệ.”

“Ồ, cái kia không liên quan đến chuyện của ta.” Hamburger lắc đầu.

Tất cả cùng là tín sứ, pháp lực tám lạng nửa cân, những âm ứng này không có cách bắt nó, nó cũng giống vậy giết không chết đồng loại, nghe hiểu ẩn ý của nó, Trương Huyền liếc Bé con một cái: “Không phải là bị... cần chết đấy chứ?”

“Không phải.”

Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

“Là bị lửa thiêu chết.” Hamburger dùng cánh chỉ chỉ Bé con: “Nó nghịch lửa rất lợi hại, người cũng không phải chưa từng nhìn thấy, thiêu mấy con ưng tính là gì đâu?”

Một hơi thở ra không xuôi, Trương Huyền thành công ho khan.

Hamburger bị thương, để khỏi tiêu hao thêm nhiều linh lực, thấy mọi người đều đến đủ, nó biến trở về hình vệt, nói rất hưng phấn: “Mọi người nghe ta nói, nghe ta nói, chuyện xảy ra kỳ thực là như vậy, chuyển vào địa ngục lần này thật sự quá quyết liệt quá điên đảo, cái chuyện bát quái này ta nhất định phải...”

“Chúng ta đều biết cả rồi!” Mọi người đồng loạt mở miệng cắt ngang nó.

Sự nhiệt tình bị đả kích, Hamburger nghi ngờ nói: “Không thể nào, các người nếu nhìn thấy, sao không ra hỗ trợ?”

Muốn giải thích nguyên nhân thì nói ra rất dài dòng, Trương Huyền chỉ chỉ con ưng nhỏ đang khẩn trương đảo đi đảo lại bên chân, chỉ sợ mình làm hại đến Bé con, hỏi: “Bạn người à?”

“Tiểu đệ ta mới thu nhận đấy, sao? Vẫn dùng được chứ?”

Ài, không hổ là tùy tùng của đại ca xã hội đen, cũng biết tùy thời mở rộng thành viên, tránh cho mình bị ưng mổ phải, Trương Huyền thả Bé con xuống, buộc lại chuỗi chuông bạc lên mắt cá chân cho bé, chân Bé con vừa chạm đất, con ưng nhỏ liền lập tức xông lên trước bảo vệ bé, đôi mắt ưng nhìn trừng trừng Trương Huyền, tư thế điều hâu bảo vệ con non.

“Các người mệt không? Hay là nghỉ ngơi trước một chút, nghe chuyện phiêu lưu của ta và Bé con, vừa rồi ấy...”

“Việc bây giờ chúng ta phải làm là rời khỏi địa ngục trước.” Ngắt lời Hamburger đang hăng hái bừng bừng chuẩn bị tám nhắm tràng giang đại hải, Trương Huyền nói: “Ta với Bé con, Chung Khôi đều không thuộc về nơi này, đợi càng lâu, tình hình sẽ càng gay go, người còn nhớ đường lúc tới không?”

Cậu biết Chung Khôi không thể nào nhớ được, nên đặt hy vọng lên người Hamburger, sống chết trước mắt, Hamburger đành phải ngăn lại tâm tình muốn tán dóc của mình, gạt đầu: “Biết thì biết, nhưng nếu không mở ra được, chúng ta vẫn không ra được ngoài.”

“Cởi chuông cần người buộc chuông.”

Mặt Ngựa nói một câu khiến mọi người đều ném ánh mắt về phía Chung Khôi, Chung Khôi sờ sờ túi, bên trong vẫn còn vài lá bùa mở cửa âm phủ, nói: “Tôi thử xem, có hữu dụng hay không thì chưa biết.”

“Chờ chút.” Hamburger nhìn thấy Lâm Thuần Khánh, hỏi: “Ai có thể nói cho ta biết trước, sao ông ta lại ở cùng với chúng ta?”

“Trên đường nói.”

Kỳ thực đối với sự xuất hiện của Lâm Thuần Khánh, bản thân Trương Huyền cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, vốn định trên đường nói một chút, ai ngờ Mặt Ngựa đi nhanh quá, chưa bao lâu bọn họ đã tới chỗ gặp Chung Khôi, song đến tận cùng đầu mới là cửa khẩu quý môn, mọi người xuất hiện khác nhau, Trương Huyền xác định là Vong Xuyên, mà Chung Khôi và Hamburger lại khẳng khái là ở trên khu vực La Phong Vương.

“Này không đúng rồi, sao một quý môn quan lại có hai điểm dừng chân? Vậy nếu muốn rời khỏi, con đường kia đúng chứ?”

Mọi người ai giữ ý nấy, Trương Huyền buộc lòng phải trao quyền quyết định cho Mặt Ngựa, ai ngờ Mặt Ngựa lắc đầu, cũng không dám khẳng định.

“Ta cùng Chung Khôi là âm sứ và quý, người cùng Bé con miễn cưỡng tính là nhân loại, điểm dừng chân khác nhau cũng rất bình thường” Hamburger phân tích lý luận của mình: “Ta nghĩ điểm dừng chân không quan trọng, quan trọng là cửa chính có mở ra được hay không, chỉ cần nó mở ra, chúng ta bất kể ở chỗ nào, đều có thể trở lại.”

“Nói cách khác chúng ta bây giờ rơi vào thế bị động?” Chung Khôi nóng nảy, hỏi Mặt Ngựa: “Không phải chú thường lui tới âm dương hai giới à? Chú cũng không tìm được sao?”

“Cửa khẩu các ngươi tới kia vốn bị niêm phong, lần này mở ra chỉ là may mắn, đường ta chưa đi qua, làm sao biết?”

“Vậy thì dẫn chúng tôi đi cửa khẩu chú thường đi đi.”

Một tấm bảng gỗ đen như mực hiện ra, mặt trước khắc rất nhiều bùa chú quái dị, mặt sau là tên Mặt Ngựa, hắn nói: “Đây là giấy thông hành của ta, chỉ có thể cho phép ta ra vào, dù ta dẫn các ngươi đến cửa ra hai giới, các ngươi cũng không ra được.”

“Tên của chú?”

Chung Khôi lơ mơ nhìn thấy trên tấm bảng gỗ dùng thể chữ cuồng thảo phác họa, đến lúc ý muốn nhìn kỹ, Mặt Ngựa đã thu vào, Trương Huyền trầm ngâm một hồi, cảm thấy Hamburger nói rất có lý, cau mày nói: “Nghe có phần nghiêm trọng.”

“Rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng!” Hamburger liên thanh phụ họa.

Sau khi phát hiện ra cái tình huống rất không lạc quan này, mọi người đều trầm mặc, chỉ có Lâm Thuần Khánh ngơ ngác ngác, chẳng coi tình hình hiện nay ra gì, ngoài ra còn có Bé con, ngồi chồm hổm dưới đất chơi với ưng con chẳng biết trời trăng.

Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, Mặt Ngựa ho khan một tiếng, nói: “Ta còn có công vụ trong người, không theo các người được, có việc liên lạc sau.”

Hắn kéo xích sắt ngang hông Lâm Thuần Khánh định đi, bị Chung Khôi cản lại: “Chúng tôi không quen thuộc nơi này, bây giờ chỉ có thể dựa vào chú, chú sao có thể đi được?”

Ổng tay áo bị kéo, Mặt Ngựa giãy hai cái không ra, nóng nảy kêu lên: “Bây giờ ta không đi không được!”

“Cùng lắm thì chúng tôi thêm tiền.”

“Tiền không phải là vấn đề, vấn đề là nhiều tiền hơn nữa, trước khi tới tay thì nó chẳng đáng một xu.” Mặt Ngựa nói: “Quý Vương Phong Đô cũng bị các người đắc tội rồi, còn phá rối luân hồi, phiền phức các người chộc phải tự các người giải quyết, đừng lôi ta vào, ta còn muốn bình an sống qua kiếp quỷ của ta đây này.”

“Quên đi!”

Chung Khôi còn muốn khuyên ngăn, bị Trương Huyền cản lại, ý bảo y để Mặt Ngựa rời đi.

Mặt Ngựa nói cũng là tình hình thực tế, hắn ở cõi âm chẳng qua là một quỷ sai nho nhỏ, cấp trên của hắn có Quý Vương các giới, có Bắc Đế Âm Quân, vận mệnh của chính bọn họ còn chưa biết, hà tất liên lụy đến người không liên quan? Mặt Ngựa có thể giúp bọn họ lâu như vậy đã rất nhân nghĩa rồi, Trương Huyền không muốn lại nợ ân tình của hắn.

Chung Khôi buông lỏng tay, thấy vẻ mặt y lo lắng, Trương Huyền dăng lên ngạo khí, cười lạnh nói: “Trên đời này không có rắc rối nào không giải quyết được, lớn nhất chẳng phải là một Bắc Đế Âm Quân sao? Có gì phải sợ?”

Thấy cậu nói vậy, Chung Khôi không cố ép nữa, ai ngờ Mặt Ngựa đi mấy bước, lại xoay người chạy trở về, Chung Khôi tức giận nói: “Quay lại làm gì?”

“Đi không được.”

Mặt Ngựa rất nhanh lùi ra phía sau Trương Huyền, không hề che giấu ý đồ coi cậu làm lá chắn, lập tức mọi người liền nghe thấy âm phong vang dội, tiếng bước chân soàn soạt từ xa đến gần, trong nháy mắt đã bao vây họ vào giữa, lại là mấy con hỏa kỳ lân khổng lồ hung hãn, so với chúng, mấy con lúc trước vây công họ chỉ là loại mini, chúng chưa cần làm ra bất cứ hành động có tính công kích nào, chỉ đứng ở đó, cũng đủ mang đến cho người ta khí thế áp bức dờn non lấp bể, thảo nào Mặt Ngựa lại không khí phách mà né tránh đầu tiên như thế.

“Đây là con quỷ quái gì vậy?” Chung Khôi nhin không được hỏi.

“Bổn gia của cái con bị cậu nện ngất kia.”

Trương Huyền trả lời dí dỏm, sắc mặt lại rất ngưng trọng, cậu biết những con súc sinh này không thể nào vừa khéo xuất hiện ở nơi này, quả nhiên theo tiếng soàn soạt gia tăng, xung quanh lại thêm vô số ác quỷ âm hồn, rất nhiều quỷ cầm giáo dài xiên nhọn trên tay, vũ khí lợi hại, vừa áp sát vừa nhìn chăm chăm bọn họ, giống như đang nhắm cơ hội ra tay.

Lần này ngay cả Hamburger cũng héo, đôi mắt nhỏ quan sát bốn phía, rúc vào phía sau Bé con, hình dáng vệt rất nhỏ, cực kỳ dễ ẩn nấp.

Vì vậy diễn biến tình huống bây giờ trở thành Trương Huyền và Chung Khôi đứng mũi chịu sào đứng trên cùng, bên cạnh còn có một Lâm Thuần Khánh thần trí hỗn loạn.

“Đây lại là tông chủ đại nhân của cái khu vực này?” Trương Huyền hỏi.

“Không phải tông chủ.” Hamburger phía sau nhỏ giọng nói: “Chúc mừng ngài đại nhân, thành công chọc phải La Phong Vương.”

Người chưởng quản tối cao toàn bộ cõi âm tuy là Bắc Đế Âm Quân, nhưng thống lĩnh Phong Đô lại là La Phong Vương, hậu quả chọc tới hắn có thể tưởng tượng được, thảo nào Mặt Ngựa và Hamburger đều tránh ra.

Những con thú dữ ác quỷ này sau khi vây quanh họ, không ép sát về phía trước nữa, mà dừng bước lại, ở giữa tránh ra một con đường dài, một chiếc xe liền xuất hiện trước mắt mọi người, nóc và bánh xe liền được khảm vàng ròng, màn xe đen như mực tranh trí bằng minh châu, từ phía trên rũ xuống, từ đầu đến đuôi nguy nga lộng lẫy, người ngồi trong kiệu không đi ra, nhưng vẻ uy nghi thuộc về vương giả vô hình trung làm chấn động mọi người.

Xem ra đây chính là La Phong Vương trong truyền thuyết.

Trương Huyền hắng giọng, đang muốn lên tiếng, người trong liễn mở miệng trước.

“Chúng bay tự tiện xông vào Phong Đô, luận tội phải chết.”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên, cùng lúc đó mấy con hỏa kỳ lân đồng loạt xông về phía trước, lệ hỏa từ miệng bày thú phun ra, vừa vặn hợp thành một vòng lửa, vây bọn họ vào giữa.

Đuôi Trương Huyền lập tức bị ôm lấy, là Bé con bị ngọn lửa thành linh xuất hiện dọa sợ, Trương Huyền giận dữ, tâm tư vốn định tử tế khai thông bị quét một cái sạch bách, đưa tay sờ túi, hai túi áo đều chật ních —

Nhiếp Hành Phong rất tri kỷ, sau khi đốt tiền âm phủ cho cậu, lại đốt số lượng lớn các loại đạo bùa, đây rõ ràng là nói cho cậu biết nếu có thể dùng tiền đốt ló thì dùng tiền, lúc nào tiền không có tác dụng thì trực tiếp dùng vũ lực giải quyết, vì vậy Trương Huyền chẳng hàm hồ chút nào, kẹp chân hỏa chú, ngăn chặn lệ hỏa linh thú phun tới, cười lạnh nói: “Ồ đây còn chưa tới lượt súc sinh giường oai!”

“Hỗn xược!”

Trong giọng nói trong trẻo kia thêm phần giận dữ, khí tức sát truyền đến, kích động màn trường, kéo sang hai bên, một vị nam nhân trung niên bạch y đai ngọc từ trên xe liền đi xuống, hai bên cách nhau không xa, khuôn mặt nam nhân lại như chiếu lên gương đồng, nhìn có vẻ rõ ràng, nhưng chỉ có thể mô phỏng ra đường nét đơn giản, xe liền cách mặt đất rất cao, hần lại từng bước giảm xuống, giống như thông dong bước xuống cầu thang, nếu không phải sát khí bốn phía quá nặng, dáng vẻ này của hần càng giống công tử ca du ngoạn đạp thanh.

Sau màn trường xe liền hình như còn có người khác ngồi, nhưng không đợi Trương Huyền nhìn kỹ, rèm liền buông xuống, sự xuất hiện của nam nhân thành công đoạt đi lực chú ý của mọi người, không ai để ý ngồi trong kiệu là ai.

“Trăm nghe không bằng một thấy, Trương Huyền, rốt cuộc chúng ta đã gặp mặt.” Nam nhân dừng lại đối diện, đánh giá xong Trương Huyền, lại nhìn người phía sau cậu: “Đây đều là bạn bè của ngươi?”

Nam nhân mặc thường phục gấm trắng, nhưng vẻ uy phong thuộc về vương giả trong âm khí tiêu sát không hề che giấu chút nào tản mát ra, khí thế kia như đang nói — bọn chúng đều là cá trên đĩa, chỉ cần mình điều phía dưới, bọn chúng bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành bữa ngon cho lũ linh thú.

Hamburger bị sát khí ảnh hưởng đến, cánh vỗ cực nhanh, cân nhắc xem mình có nên đặt cược vào bên kia, nếu ở dương gian, nó sẽ không chút do dự đặt cho Trương Huyền, nhưng nơi này là địa bàn của La Phong Vương, là âm quan đứng sau Bắc Đế Âm Quân, đối đầu chính diện với hần, vậy chưa chắc đã có quả ngọt để ăn.

Mặt Ngựa lựa chọn còn nhanh hơn nó, nhảy ra đầu tiên, chạy tới đối diện, cung kính hành lễ với La Phong Vương, cười bồi nói: “Vương, ta chỉ đi ngang qua.”

“Judas!”

Chung Khôi ở phía sau tức giận mắng, Trương Huyền lại không để ý, quay đầu nhìn lướt qua Hamburger, mắt lam tràn ngập sát khí khiến Hamburger lập tức rút lui có trật tự, nó chưa theo La Phong Vương lẫn lộn, tính tình La Phong Vương thế nào nó không rõ lắm, nhưng tính cách Trương Huyền tuyệt đối không thể xưng là tốt, bèn lâm thời lật bài, uốn thẳng ngực, quyết định giữ vững lập trường của mình.

“Hiện tại những người này đều là bạn của ta.” Trương Huyền quay đầu lại, mỉm cười nói với La Phong Vương.

Lam quang từ ngón tay La Phong Vương bắn tới, không hề báo trước ép đến trước mắt Trương Huyền, Trương Huyền vội vàng lấy bùa làm đao, đưa tay cản lại, lam quang bị cương khí của lá bùa cản nuốt hết, bản thân cậu cũng bị đạo thần lực kia chấn động lui về phía sau hai bước, tập trung tâm thần, đề phòng đối phương đánh lên lần thứ hai.

Ổng tay áo bị kéo, Trương Huyền cúi đầu, liền thấy Bé con móc Tác Hồn Ti từ trong túi vải ra, kiễng chân lên, rất nóng lòng nhét cho cậu, đúng là một nhóc con chu đáo, biết Tác Hồn Ti quan trọng với cậu thể nào, sau khi tóm được, mới rất dễ tâm mà cắt kỹ nó, lại giao cho mình đứng vào thời khắc quan trọng.

Có đạo bùa Nhiếp Hành Phong cho cậu, lại thêm Tác Hồn Ti, trong mắt Trương Huyền, La Phong Vương chẳng khác gì quỷ mị thông thường, thấy linh thú hỏa kỳ lân lại phun ra lệ hỏa, cậu hất tay vung pháp khí về phía vòng lửa lao đến, đang muốn ra oai phủ đầu La Phong Vương, ai ngờ pháp khí vừa chẻ lệ hỏa ra, Bé con đã sải bước chân, dẫn đầu xông ra ngoài, trong miệng còn hô lớn — “Giết!”

Tiếng hô lạnh lẽo, đợi đến khi Trương Huyền phản ứng kịp, Bé con đã chạy ra khỏi vòng lửa, bàn tay nhỏ của bé vung loạn, theo đó từng đạo hỏa quang dấy lên trên không trung, bổ về phía La Phong Vương, ứng con còn ở bên cạnh gắt gao đi theo, đáng vẻ trung thành bảo vệ chủ nhân.

Trương Huyền giờ mới hiểu Bé con đưa mình Tác Hồn Ti, là muốn tự mình cùng cậu xung phong, thảo nào xung quanh sào huyệt âm ưng có vết cháy, thì ra đều là đứa nhỏ này làm ra.

Thấy Bé con chạy tới trước mặt La Phong Vương, giây phút khẩn cấp, Trương Huyền nửa chùng đôi thể đi của Tác Hồn Ti, chuyển sang tấn công về phía La Phong Vương, đồng thời chỉ huy ngân long che phía trước Bé con, đề phòng bé bị thương. Quả cầu lửa của Bé con nhìn có vẻ lợi hại, nhưng linh lực của bé so với La Phong Vương, căn bản là kiến lay cây, chẳng những không thể làm tổn hại La Phong Vương, còn có thể bị lệ khí đối phương phản chấn trở lại, đến lúc đó chỉ sợ bị thương nặng hơn.

Ai ngờ linh lực của La Phong Vương nhanh hơn Trương Huyền, mắt thấy Tác Hồn Ti khó khăn tới gần Bé con, lại bị lệ khí xông tới trước mặt đẩy ra, La Phong Vương tùy ý vung ống tay áo xuống, như phủ bụi, quả cầu lửa bắn về phía hắn đã sớm không còn thấy tăm hơi, linh lực từ trong bàn tay hắn lan ra, nhất thời âm phong cuộn lên mãnh liệt, Bé con thân bất do kỷ, theo gió bay vào tay hắn.

“Thả con trai ta ra!”

Thấy Bé con bị La Phong Vương tóm trong tay, ánh mắt Trương Huyền chợt lạnh, triệu hồi Tác Hồn Ti, dây tơ đón gió hóa thành trường long rít gào không trung, ngăn trước mặt La Phong Vương, theo sự điều khiển của Trương Huyền dữ tợn gầm lên điên cuồng, khí thế như thể tùy thời đem hắn cắn nuốt hết.

“Con trai người?” Nam nhân ôm Bé con vào ngực mình, cười nhạt: “Người không có cái vận số này đâu nhỉ?”

“Thả ta ra!”

Tay của nam nhân rất lạnh, bị hắc nắm vào trong ngực, Bé con rất khó chịu vặn vẹo lung tung, sau khi thấy giãy dụa không được, bé há miệng, cắn vào bả vai nam nhân.

Có cương khí hộ thể, thằng bé cắn không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho La Phong Vương, Bé con thấy không cắn nổi, tức giận trợn mắt nhìn thẳng hắc, sâu trong đôi mắt đầy lên ngọn lửa hừng hực, nếu đối phương là người bình thường, bị thiên hỏa thiêu đốt, lúc này đã sớm biến thành than cốc rồi.

Nhưng pháp thuật này trong mắt La Phong Vương như trò đùa, hắc vươn tay tiếp lấy ngọn lửa Bé con phóng tới, cười khê: “Có chút thú vị.”

Vừa dứt lời, Bé con đã ngã về sau, bởi vì linh lực tiêu hao quá nhiều nên hôn mê bất tỉnh.

Trong xe liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi, loáng thoáng là giọng phụ nữ, Trương Huyền sửng sốt, liền thấy La Phong Vương kéo Bé con đến trước mặt, nghênh đón song long đang rít gào về phía mình, lớn tiếng nói: “Còn không khoan tay chịu trời!”

Ý nói, nếu không khoan tay chịu trời, hắc liền coi Bé con thành tế phẩm.

Ánh mắt Trương Huyền âm trầm, nhưng không nói lời nào, Mặt Ngựa ở đối diện cuống cuồng khuyên nhủ: “Mọi việc dĩ hòa vi quý dĩ hòa vi quý, các người còn muốn rời khỏi nơi này, hà tất gây khó dễ với vương chứ?”

Có lẽ lời khuyên ngăn của hắc đạt được hiệu quả, Trương Huyền gọi song long trở lại, sát khí trên người vẫn như cũ không giảm, Chung Khôi rất lo lắng, kéo Lâm Thuần Khánh vọt tới bên cạnh cậu, cùng cậu kề vai đứng thẳng, lúc này âm phong mãnh liệt dần tan, linh thú ác quỷ đồng loạt xông lên, bao vây họ, trong hỗn loạn không ai chú ý tới một đám sương đen nhắm chuẩn khe hở theo âm phong bay đi.

Sương đen bay rất xa mới dừng lại, biến trở về hình dáng vệt, quay đầu nhìn đám người Trương Huyền bị quỷ sai mang đi, nó nhanh chóng móc ra di động nhỏ, vừa ấn nút vừa kêu gào: “Cực nhảm rồi, Trương thân còn quá không đáng tin, toàn quân bị diệt, Chủ tịch đại nhân mau tới cứu mạng cứu mạng cứu mạng nha!”

Tiếng chuông reo không bao lâu, vậy mà lại kết nối được, đối diện truyền đến giọng nói yếu ớt của Nhiếp Hành Phong: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện rất gay go!”

Dưới tình hình khẩn cấp, Hamburger loại bỏ toàn bộ lời thừa, dùng cách thức giản lược kể lại chuyện xảy ra một lần, sau khi nghe xong, Nhiếp Hành Phong trầm tư một hồi, dặn dò: “Từ giờ trở đi, tất cả làm theo lời ta nói.”

“Vâng vâng.”

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, Hamburger cúp điện thoại, đột nhiên bưng tỉnh, nhìn di động kêu to: “Chủ tịch không phải đang ở dương gian sao? Tín hiệu nào có thể xuyên qua thời không? Cái này không khoa học!”

13. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm khuya, mưa như trút, một chiếc xe con màu đen chạy cực nhanh trên làn xe trống trải, Hà Thuận Hải ngồi ở phía sau, tập trung tinh thần xem hình trong máy quay phim.

Bởi quay ở cự ly khá xa, tình hình khí trời lúc đó lại khác thường, làm cho đoạn phim rất mơ hồ, ông ta chỉ có thể bằng cảm giác thấy đám người Chung Khôi ở ven đường làm phép, dẫn đến âm khí bốn phía giăng đầy, kế tiếp lúc ông ta cho rằng sẽ thất bại, đại môn côi âm lại mở rộng, Chung Khôi và Hamburger biến mất trong bóng tối.

“Xem ra Kim Đại Sơn bói toán cũng không hoàn toàn là đoán mò, hần nói không sai, nơi đó địa khí tuy có trợ tài vận, nhưng lại là điềm tuổi già cô độc, ta vốn còn bán tín bán nghi, bây giờ tin rồi, thì ra nơi đó là cửa khẩu thông tới côi âm.”

Sau khi xem đi xem lại mấy lần đoạn ghi hình, Hà Thuận Hải nói.

Quản gia lái xe phía trước nhìn kính chiếu hậu, ông chủ trong gương ánh mắt âm trầm, chẳng biết đang suy nghĩ gì, ông ta nhìn không được mở miệng trước: “Tôi điều tra cái người tên Chung Khôi kia, hần trước đây chỉ là một người mẩu, sau đó không biết nguyên nhân gì, được Mã Linh Xu mời tới làm việc, bản thân hần không biết pháp thuật gì.”

“Lại là người của họ Mã à.” Hà Thuận Hải để máy quay phim sang một bên, dường như hơi mệt mỏi, dựa lên ghế một chút, nói: “Nếu Mã Linh Xu là người của Mã gia, Chung Khôi có thể mở đại môn côi âm cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì.”

Quản gia ngẩn ra, Hà Thuận Hải lại cười lạnh nói: “Ông quên rồi sao? Pháp thuật cao nhất của Mã gia chính là tự do ra vào hai giới âm dương.”

“Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, hơn nữa chúng ta cũng không biết Mã Linh Xu có liên quan đến Mã gia hay không.”

“Mặc kệ có quan hệ hay không, hần xuất hiện vào thời điểm nhạy cảm này cũng bất bình thường, tất cả sự kiện đều xảy ra từ sau khi hần về nước, nếu đây là trùng hợp, vậy thì đúng là trùng hợp đến gặp quỷ rồi.”

“Biết đâu oán linh xuất hiện cũng là Mã Linh Xu ra tay.”

“Muốn biết có phải là Mã Linh Xu hay không rất đơn giản.” Hà Thuận Hải đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút, cười nhạt: “Mã Ngôn Triệt trong tối, nhưng Mã Linh Xu lại sáng đến không thể sáng hơn.”

Khói thuốc che khuất nét mặt Hà Thuận Hải, lại không giấu được sát khí, theo ông ta vài thập niên, quản gia lập tức hiểu rõ ý nghĩ của ông ta, không nhìn được run lên, Hà Thuận Hải nhìn thấy, không nhìn được nói: “Ta cũng biết ông sợ phiền phức, giao cho người khác làm, theo ta lâu như vậy, một chút tiến bộ cũng không có!”

“Không phải, là tôi phát hiện phía sau có người theo dõi.”

Quản gia chỉ chỉ phía sau xe, Hà Thuận Hải quay đầu nhìn, phát hiện một chiếc Mercedes đen tuyền đã được độ qua đi theo phía sau, đêm nay mưa rất lớn, hơn nữa đường hẻo lánh, cả con đường đều không gặp xe cộ khác, nên nếu có xe theo dõi, rất dễ gây chú ý, song kỳ quái là chiếc xe kia theo rất lâu, lại không đến gần, cũng không vượt qua, chỉ giữ một khoảng cách với bọn họ, lái không nhanh không chậm.

Cách hơi xa, nhìn không rõ ngồi trong xe là ai, khi Hà Thuận Hải muốn nhìn kỹ hơn, một tia chớp quét xuống, trong nháy mắt ánh chớp lóe lên, ông ta hoảng hốt thấy trong mưa toát ra khuôn mặt oán hận vằn vẹo của Mã Ngôn Triệt, sợ đến run tay, thuốc lá thiếu chút nữa rơi xuống đất, nhưng ông ta rất nhanh phát hiện là ảo giác của mình, hung hăng hít một hơi thuốc, đem cơn giận dữ tràn lòng trút lên người Mã Linh Xu.

“Hắn tốt nhất là có chút bản lĩnh, bằng không đầu đề báo sớm ngày mai chính là tin tức bậc thầy thiết kế quốc tế bị giết!”

Giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi, thể hiện nỗi căm phẫn của Hà Thuận Hải thời khắc này, kỳ thực ông ta càng mong đợi Mã Linh Xu là hậu nhân Mã gia, nếu là vậy, chẳng khác nào cắt đứt mối dẫn dắt oán linh đến thế giới này, Bé con và Trương Huyền đã biến mất, ông ta không ngại khiến những kẻ liên quan khác cũng biến mất, nếu như hắn gây trở ngại cho mình.

Cơn giận dữ ảnh hưởng đến quần gia, ông ta tiếp tục đạp chân ga, tốc độ xe tăng thêm chút xiu, để mau chóng thoát khỏi xe Mercedes đang bám theo, lại một tia chớp xẹt qua, chiếu sáng bầu trời tà trần quỷ dấn trên cửa sổ, phía dưới lá bùa đóng dấu gia huy thuộc về Trần gia, những thứ này đều là bùa chú từng khiến lệ quỷ oán linh nghe tiếng đã sợ mất mật, có chúng trấn tà, tin rằng dù là Mã Ngôn Triệt xuất hiện, cũng không cách nào làm hại bọn họ.

Trong TV còn đang đưa tin thời sự, đến đoạn cảnh sát lần thứ hai phát hiện thi thể chết cháy ở gần khách sạn Hạnh Phúc Hải, quần gia liếc nhìn màn ảnh, thân phận thi thể bị thiêu này chưa rõ, nghe nói là thi thể tử vong đã lâu, về phần làm sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở gần khách sạn, cảnh sát chưa giải thích được, bọn họ cũng không đoán được là vị đồng nghiệp nào bị giết hại, chỉ mơ hồ cảm thấy đây là Mã Ngôn Triệt cảnh cáo bọn họ.

Thảo nào tâm trạng ông chủ bết bát như thế, thay họ đổi tên, lại tỉ mỉ tính toán thể thân ngăn kiếp nạn vẫn bị oán linh phát hiện, làm hại bọn họ phải tìm biện pháp giải quyết khác, một người cả ngày bị vây trong trạng thái cực độ khẩn trương và phòng bị, tinh thần sao có thể tốt được?

Ông ta có phần hối hận vẫn luôn theo Hà Thuận Hải bán mạng, năm đó nội tình cái chết của Mã Ngôn Triệt ông ta cũng không rõ lắm, nhưng bây giờ lại có khả năng bị liên lụy đến mất mạng, quần gia rất muốn tìm có từ chức, nhưng liếc nhìn kính chiếu hậu, sau khi thấy trong tay Hà Thuận Hải ngoài điều thuốc lá, còn có một vật thể hình dùi lấp lánh ánh kim, ông ta liền từ bỏ ý định từ chức trong đầu.

Đó là pháp khí Hà Thuận Hải dùng lúc tu đạo, pháp khí trầm tịch nhiều năm, lúc này Hà Thuận Hải một lần nữa cầm nó lên, chứng minh sát khí hiện tại đang ẩn núp trong lòng ông ta, thanh Nga Mi thích có thể dễ dàng giết chết lệ quỷ, đương nhiên, nó cũng có thể giết người, ví như thời điểm giết người diệt khẩu.

“Ngài xác định tác giả “Thiên Nhân” chính là Hoắc Duy Thanh khu ma năm đó sao?” Lời đến khoe miệng, quần gia nửa chừng đổi đề tài đến mục đích chuyến này.

Chỗ ngồi phía sau đặt một quyển “Thiên Nhân”, nghe nói là kiệt tác của tác giả mù Duy Thanh đang rất được chào đón, ông ta không biết Hà Thuận Hải người chưa bao giờ thích đọc sách lấy được quyển sách này từ đâu, sau khi đọc vài đoạn sắc mặt liền thay đổi hẳn, lấy tốc độ nhanh nhất liên lạc với vị tác giả kia, cũng hẹn xong thời gian, bảo mình lái xe suốt đêm tới Lâm Thị.

Nghe quần gia hỏi, Hà Thuận Hải nhìn quyển sách kia, cầm Nga Mi thích ác ý đâm vào hình bát quái giống như con mắt trên bìa kia, cười nhạt: “Hoắc Duy Thanh, Duy Thanh, nếu nói họ không phải là một người, quỷ cũng không tin, Hoắc Duy Thanh đạo pháp cao siêu, xem xem hắn có biện pháp gì đối phó với oán linh không.”

Cho dù không có, cũng có thể dẫn lực chú ý của oán linh tới Hoắc Duy Thanh, cho bọn họ tranh thủ thời gian phản kích.

Nghe ra ý nghĩ của Hà Thuận Hải, quần gia nhin không được than thở: “Mọi người từ biệt nhiều năm, không ngờ lần thứ hai gặp lại lại là vì Mã gia, ông chủ ngài nhất định mệnh trung có quý nhân phù trợ, mới có thể thấy quyển sách này vào thời khắc then chốt.”

“Ông nói cái gì?”

Giọng nói hung dữ từ phía sau truyền đến, quần gia sợ hết hồn, liền thấy Hà Thuận Hải giơ pháp khí lên, tựa như chỉ cần bản thân đối đáp không đúng một cái, liền rơi vào kết cục giống những ác quỷ kia, ông ta sợ hãi lắp bắp nói: “Tôi nói ngài có quý nhân phù trợ, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành...”

“Ta nói quyền sách này!”

Hà Thuận Hải rút quyển sách ném về phía ông ta, quát: “Đây chẳng lẽ không phải ông đặt lên bàn sách của ta sao? Ta tưởng ông phát hiện ra sự tồn tại của Hoắc Duy Thanh!”

Chiếc Mercedes màu đen liên tục bám theo phía sau họ không thấy đâu, quần gia lại càng cảm thấy đáng sợ, hết như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh thấu tim.

Ông ta chẳng hề đưa cho Hà Thuận Hải bất cứ quyển sách nào, trên thực tế, cho dù là người hầu cận, ông ta cũng rất ít vào thư phòng Hà Thuận Hải, nhất là thời điểm tinh thần ông ta nóng nảy, vậy thì, là ai xuyên qua phòng giám sát nghiêm mật của khách sạn, bỏ sách vào?

Người kia nhất định rất rõ tình hình trước mắt của Hà Thuận Hải, biết ông ta sau khi phát hiện ra đầu mối cứu mạng, cho dù đó là sợi rơm, cũng sẽ túm chặt không buông, suốt đêm đi tìm người, sau đó... Bọn họ đã bị bàn tay vô hình kia dẫn dắt bước lên con đường chưa bao giờ đi qua này.

“Vậy thì là... ai?” Quần gia yếu ớt hỏi.

Hà Thuận Hải không trả lời, hung hăng dập tắt tàn thuốc, trong tiếng thở trầm thấp, bọn họ nghe thấy trong TV truyền đến tên Mã Linh Xu, tin tức đang được truyền trực tiếp.

Màn hình chuyển tới phía trước ngôi nhà Mã Linh Xu, cửa sổ phòng khách nhà hắn bị súng bắn vỡ, hiện trường vây chặt cảnh sát và ký giả nghe tin chạy tới, mưa xối xả không cản được sự nhiệt tình của các phóng viên, tranh nhau đến gần hiện trường phát sinh vụ án, nhà thiết kế nổi danh quốc tế bị bắn súng, tin tức mang tính giật gân như thế đương nhiên phải tranh giành tư liệu trực tiếp mới được, cho nên khi mấy người đàn ông cao lớn che mặt bị cảnh sát áp giải trên đường ra xe cảnh sát, bọn họ vẫn không tránh được ánh đèn loang loáng đuổi theo.

Phóng viên đài truyền hình tiến hành phỏng vấn Mã Linh Xu ngay tại cửa, áo sơ mi trắng trên người Mã Linh Xu hơi lộn xộn, song cũng không lộ vẻ nhếch nhác, đối mặt với máy quay, hắn theo thói quen làm tư thế pose đẹp nhất trước ống kính, đối với câu hỏi của phóng viên cực kỳ có kiên nhẫn nhất nhất đáp lại.

Nữ phóng viên bị vẻ tao nhã quyền rũ của hắn làm cho choáng váng, ngay cả lời an ủi mang tính lịch sự cũng quên nói, sau khi hỏi xong vấn đề liên quan, nói: “Mã tiên sinh, nghe nói anh lại muốn tổ chức buổi biểu diễn thời trang mới, liệu có vì lo lắng đến vấn đề an toàn mà dời ngày không?”

“Sẽ không, việc này tôi có lòng tin đối với cảnh sát, tôi tin họ rất nhanh sẽ truy nã được hung thủ.”

“Nhưng người hâm mộ đông đảo chúng tôi đều không ôm nhiều tin tưởng lắm đối với cảnh sát đâu, như hôm nay, cũng là chú chó của ngài bắt được lũ lưu manh trước, bên cảnh sát mới chạy tới, xem ra bất kể là trong điện ảnh tiểu thuyết, hay ở hiện thực, họ đều là người xuất hiện cuối cùng.”

Đối mặt với bình luận sắc bén của phóng viên, Mã Linh Xu cười cười, đối diện ống kính, nói: “Tôi từ đầu đến cuối đều tin tưởng sự tồn tại của thiên phạt, kẻ ác cho dù chạy thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, cũng chạy không thoát sự trừng phạt của ông trời, một câu hiện giờ đang thịnh hành, chính là — gieo nhân nào gặt quả nấy*.”

(*Nguyên văn: , .)

Mã Linh Xu nói đùa, nhưng hai người trong xe đang xem tin tức truyền trực tiếp lại không cười nổi, bọn họ chú ý tới cái từ khiến họ sởn tóc gáy — thiên phạt.

Hành động ám sát dường như Mã Linh Xu cũng biết, thậm chí biết người mua hung thủ là ai, điều bất ngờ này làm xáo trộn kế hoạch của Hà Thuận Hải, hoảng sợ sững sốt một hồi, lấy lại tinh thần, thấy tốc độ xe lại nhanh khác thường, nước mưa che kính chắn gió gần như không nhìn thấy đường, ông ta cuống quýt kêu lên: “Mau giảm tốc độ!”

Tiếng rống to kéo quần gia từ trong trạng thái hoảng hốt tỉnh thần ra, theo bản năng phanh xe, nhưng mặt đường trơn trượt, đột nhiên phanh gấp khiến cho chiếc xe mất kiểm soát, trượt sang làn xe bên cạnh, cùng lúc đó, ánh đèn phía trước lóe lên, một chiếc xe tải cỡ lớn từ đường đối diện nhanh chóng lái tới, xông thẳng về phía họ.

Quần gia sợ hãi liều mạng xoay vô lăng, miễn cưỡng tránh thoát xe tải, nhưng xe họ cũng bởi vậy mà mất đi thăng bằng, đụng vào thân cây bên ngoài rào chắn bảo hộ, lại theo xung lực lật mấy vòng, dùng trạng thái gầm xe hướng lên trời quay lại giữa đường.

Sự cố phát sinh trước sau chỉ có mấy giây, một giây trước là tiếng vang kinh tâm động phách, một giây sau lại trở nên yên tĩnh quỷ dị, chỉ có tiếng nước mưa đập lên cửa sổ xe lộp bộp, như kim giây đếm ngược của bom hẹn giờ, vang lên trong mưa máy móc mà lại rõ ràng.

Quần gia bị tiếng tí tách lạnh như băng khua tỉnh trước tiên, trong lúc chiếc xe lật tung, nửa người trên của ông ta lao ra khỏi cửa xe, nhưng không gãy ra được, bởi vì một chân bị ghế xe bẻ cong kẹp lại.

Đối diện truyền đến tiếng rên rỉ, quần gia nghiêng nghiêng đầu, thấy Hà Thuận Hải bị rơi hoàn toàn ra ngoài xe, ngửa mặt ngã trên đất, thanh Nga Mi thích ông ta một mực không buông tay lúc này đang cầm ngay ngắn trên bộ ngực của chính ông ta, ông ta lại thần kì chưa chết, trong miệng chảy máu, phát ra tiếng kêu cứu khe khẽ, máy quay phim và quyển sách kia cách chỗ ông ta không xa, ướt nhẹp trong mưa.

Tiếng tí tách vẫn vang lên có tiết tấu ở bên cạnh, quần gia không biết đó là tiếng mưa rơi hay là tiếng dò xằng, chỉ cảm thấy kinh hoàng, nếu không kịp chạy ra ngoài, ông ta bất cứ lúc nào cũng rất có thể bị nổ chết ở chỗ này.

Nhưng ghế xe dường như chống đối lại ông ta, mặc cho ông ta giãy dụa ra sao, đều không di chuyển được nửa phân ra ngoài, trái lại xương vỡ bị lòi ra, đau đớn phải lớn tiếng gào thét, Hà Thuận Hải thần trí mơ hồ bị tiếng kêu gào của ông ta đánh thức, rên rỉ nói: “Cứu ta...”

Tiếng cầu cứu bị phớt lờ, trong lúc óc còn không mang nổi mình óc, quần gia đã sớm ném tình cảm chủ tớ ra sau đầu, ngược lại đang nghĩ sao vừa rồi không ngã chết lão? Hà Thuận Hải chết rồi, bản thân sau này liền được giải thoát.

Phía trước lóe lên ánh sáng, theo chiếc xe tới gần, xung quanh càng ngày càng sáng, là chiếc Mercedes vẫn theo dõi bọn họ kia, xe dừng cách đó không xa, một người đàn ông giờ ô đen, bước xuống xe, đi thẳng đến trước mặt họ.

Tựa như trong bóng tối thấy được ánh mặt trời, quần gia kêu to: “Cứu mạng! Chúng tôi xảy ra tai nạn xe, mau giúp chúng tôi gọi xe cứu thương.”

Người đàn ông không để ý đến lời hô to gọi nhỏ, tiếp tục im lặng đến gần, nương theo đèn xe soi rọi, quần gia phát hiện đó là một người ngoại quốc, nụ cười ôn hòa, cộng thêm mái tóc vàng đẹp dễ hơi uốn, khiến hắn thoát nhìn rất dễ tiếp cận, người này ông ta có ấn tượng, hẳn là đồ đệ của Trương Huyền, cũng là chủ nhân đương nhiệm của gia tộc Borgia Ý.

“Chết dưới chính pháp khí của mình, xem ra chuyện ác người làm đã tận, ngay cả ông trời cũng không tha cho người,” Mắt bạc đánh giá pháp khí cắm trên ngực Hà Thuận Hải, Kiều mỉm cười trêu chọc.

“Là cậu...” Hà Thuận Hải cũng nhận ra Kiều, đồng thời nhay bén nắm được nguyên nhân hắn xuất hiện, giãy dụa nói: “Trương Huyền xảy ra chuyện không liên quan đến chúng ta, cứu chúng ta trước... Ta có biện pháp cứu hắn trở về...”

“Sống chết của người khác liên can gì đến ta?”

Kiều phát ra tiếng cười khẽ, tiếng cười tao nhã Hà Thuận Hải nghe vào lại tựa như tiếng kêu gọi ma quỷ, ngực bị vũ khí sắc nhọn đâm bị thương, ông ta đau đớn đến mức gần như ngất đi, nhưng biết bản thân hiện tại không thể ngất, đây là cơ hội cứu mạng duy nhất, liều mạng ông ta cũng phải túm cho được!

“Vậy... cứu ta... tiền... dễ nói...”

Kiều không đáp, lạnh lùng quan sát Hà Thuận Hải nằm trong vũng máu, sau đó mắt bạc liếc chiếc xe bên cạnh, đạo bùa dán đầy trên cửa sổ xe hắn nhìn thấy buồn cười cực kỳ, khóe môi nhếch lên, phát ra tiếng

cười lạnh lẽo, Hà Thuận Hải ngẩng đầu nhìn hắn, vừa vặn nhìn thấy ngọn lửa ẩn giấu trong đôi mắt bạc coi thường, không khỏi chấn động toàn thân, kêu lên: “Người... Mã...”

“Vài tờ đạo bùa đã nghĩ ngăn cản được ta? Đúng là chuyện viễn vông!”

Người đàn ông nhấc chân lên, giày da dẫm lên chuôi Nga Mi thích, dùng sức tàn nhẫn di xuống, Hà Thuận Hải hình như nghe thấy tiếng va chạm phát ra khi vũ khí xuyên qua xương sườn mình, đau đớn nói không ra hơi, thường thức phản ứng của ông ta, người đàn ông nhẹ giọng nói: “Ta đã nói ta sẽ trở lại, các người một kẻ cũng không trốn thoát, người Mã gia ta nói được làm được!”

“Chuyện không liên quan đến ta... Đây là chủ ý của Hoắc Duy Thanh và Trương Tuyết Sơn...”

Biết người trước mắt này bị Mã Ngôn Triệt bám thân, Hà Thuận Hải gần như đoạn tuyệt ý niệm sống còn, nhưng nỗi sợ hãi vẫn khiến ông ta nhìn không được đổ lỗi cho người khác, kỳ vọng mình biết đâu có thể trốn được một kiếp.

Kim Đại Sơn đã giúp ông ta tính, ông ta phải chết trong tay Trương Huyền, chứ không phải Mã Ngôn Triệt, trên đời này còn có quá nhiều thứ ông ta lưu luyến, ông ta không nỡ chết, tiếp tục cầu xin: “Ta cho người địa chỉ Hoắc... Hoắc Duy Thanh, người... tha cho ta...”

Nghe ông ta cầu xin, ánh mắt Mã Ngôn Triệt chuyển đến quyển “Thiên Nhân”, khinh thường hừ một tiếng, đi tới cúi người xuống, lại không lấy sách, mà cầm máy quay phim bên cạnh lên.

“Quyển sách này là ta đưa cho người, là báo đáp năm đó người giết ta, người cũng xem rồi chứ? Nội dung rất đặc sắc phải không?”

Không còn là giọng nói sắc bén kiêu ngạo thuộc về Kiều, giọng người đàn ông dịu dàng êm tai, Hà Thuận Hải lại không nhìn được run rẩy dữ dội hơn, Mã Ngôn Triệt luôn nói chuyện như vậy, dù cho hắn chết trong tay đồng đạo, khi đối diện với lời nguyện rửa tội họ phát động, cũng dùng âm điệu hòa nhã như thế, mắt bạc tràn đầy lửa cháy từ trên cao nhìn xuống ông ta, dường như đang nói cho ông ta biết địa chỉ Hoắc Duy Thanh hắn rõ như lòng bàn tay, có lẽ cái chết tiếp theo chính là Hoắc Duy Thanh.

Người năm đó tham dự sự kiện kia không một kẻ nào có thể chạy thoát, chỉ là vấn đề hoặc sớm hoặc muộn.

“Ta rất thích gương mặt này.”

Bất chấp nỗi đau đớn của Hà Thuận Hải, người đàn ông sờ mặt mình, hăng hái bưng bưng nói: “Con mắt hắn sinh động thật đẹp đẽ, còn xinh đẹp hơn đôi mắt bị móc xuống kia của ta.”

Nhìn gương mặt người đàn ông từ từ đề thấp, Hà Thuận Hải hoảng sợ trốn to hai mắt, đôi mắt bạc kia cách ông ta quá gần, gần đến nỗi ông ta gần như có thể xuyên qua con ngươi thấy một gương mặt khác trong cỗ thân thể này, đó là gương mặt thuộc về Mã Ngôn Triệt, cũng sắc bén đường hoàng như vậy, khó trách hắn nói thích Kiều, hai kẻ này vốn chính là cùng một loại người!

“A!”

Trong chớp mắt tiếp theo bóng tối ập tới, gương mặt đẹp đẽ rõ nét biến mất trước mắt ông ta, Hà Thuận Hải sửng sốt một chút mới cảm giác được hai mắt truyền tới đau đớn, tròng mắt của ông ta bị sức mạnh vô hình móc ra, đau đớn thấu xương, đáng tiếc thanh pháp khí từng cùng ông ta kề vai chiến đấu đang đóng chết ông ta xuống mặt đất, khiến ông ta không thể động đậy dù chỉ một phần.

“Ta giờ đây phát hiện ra giết người vốn kích thích hơn giết quỷ!”

Tiếng cười lạnh lùng truyền tới, mang theo dằn dò của ác ma, Hà Thuận Hải bằng cảm giác biết Mã Ngôn Triệt đã đi ra, nhưng tiếng bước chân đi xa cũng không làm cho ông ta thở phào, trái lại càng cảm thấy sợ hãi, đáy lòng hy vọng Mã Ngôn Triệt buông tha mình, nhưng đồng thời lại biết rằng tên ác độc này chỉ là đi tìm biện pháp giày vò thú vị hơn, tựa như năm đó từng làm thế với hắn.

Quả nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng kêu lạc giọng kiệt lực của quần gia.

“Mã tiên sinh, tôi không biết gì cả! Tôi vô tội, xin ngài tha cho tôi!”

Mã Ngôn Triệt dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía quán gia, ánh mắt coi rẻ như đang nhìn chòng chọc một con chó ghẻ sắp chết, quán gia hoàn toàn không chú ý, thấy hắn đứng phía trước đèn xe, toàn thân bao phủ ánh sáng nhu hòa, như vị thần có thể mang đến hy vọng cho mình, vội vàng cầu xin: “Tôi chỉ là một tùy tùng làm việc vặt, tôi chưa từng làm gì đối với ngài, xin ngài ban ơn, tha cho tôi...”

Nỗi sợ hãi chiến thắng lòng tự tôn, người đàn ông đã ngoài năm mươi tuổi này khóc đến nước mắt chảy dài, lại hòa trộn với máu tươi, có vẻ thô thảm dị thường, Mã Ngôn Triệt lạnh mắt nhìn ông ta, đột nhiên cười, hòa hoãn hỏi: “Thuốc mê của ta chẳng lẽ không phải là người mua sao?”

Giọng nói nhu hòa nghe vào tai quán gia, tựa như tiếng sét, trong lúc khiếp sợ cực độ lại quên cả khóc, nhìn bộ dạng này của ông ta, Mã Ngôn Triệt cười ha hả, chế nhạo: “Kỳ thực người nên cảm thấy may mắn vì đã tham dự chuyện này, bằng không chẳng phải là bị chết quá oan?”

“Không phải mà Mã tiên sinh, những thứ này đều là ông chủ dặn tôi làm, tôi thật sự không biết ông ta dùng thuốc làm gì...”

Quán gia còn đang tận lực biện minh cho mình, đã thấy Mã Ngôn Triệt thong thả bước đến một đầu khác của chiếc xe bị tai nạn, bình xăng đã nứt, xăng tứa đầy đất, nhìn tốc độ chảy, lượng còn lại không nhiều lắm, hắn thò tay lấy đầu thuốc trong ghế xe.

Đó là mẫu thuốc lá Hà Thuận Hải đã dập tắt trong lúc tức giận, nhưng dập chưa hết hẳn, bên trên vẫn có thể thấy đốm lửa, trong lúc xe lật rơi xuống ghế ngồi, không bị mưa làm ướt, Mã Ngôn Triệt cầm đầu thuốc trong tay, xoay người rời khỏi.

“Lên đường vui vẻ!”

Lúc đi qua bên cạnh hai người, Mã Ngôn Triệt nhẹ giọng nói, quán gia lớn tiếng cầu xin bị hắn ném sau đầu, ra khỏi hiện trường tai nạn, hắn búng ngón tay một cái, đầu thuốc lá từ trong tay hắn bay ra, rơi vào khu vực bị xăng tràn ra, sau khi hơi dừng lại, ầm một tiếng, ánh lửa trong nháy mắt lao về phía chiếc xe cùng hai người nằm dưới đất.

Hà Thuận Hải chẳng nhìn thấy gì, nhưng từ tiếng kêu gào thảm thiết điên cuồng của quán gia cảm thấy được điềm không hay, rất nhanh, ông ta cảm thấy nhiệt độ cực nóng của lửa, trong khoảnh khắc bao vây lấy ông ta, tiếng kêu thảm thiết hơn truyền đến, lại là vọng ra từ yết hầu ông ta.

Mã Ngôn Triệt để lão ném trái mìn vì bị móc mắt hỏa thiêu, đó là đau đớn khi rơi vào luyện ngục không cách nào thoát khỏi, hỏa hoạn thiêu hủy thân thể lão, đồng thời cũng hủy diệt linh hồn lão, ý thức từ từ biến mất theo ngọn lửa, trong sương mù lại một lần nữa thấy ánh sáng, thấy một bóng người từ từ đi trong ánh lửa, cũng nhìn thấy từ chỉ mình bị hỏa thiêu thành than đen, mà lửa còn đang cháy hừng hực, vòng lửa khổng lồ và mãnh liệt, như Thiên Nhân của thần, lạnh lùng theo dõi lão, cắn nuốt lão, khiến lão ở trong đau đớn nhìn rõ tội nghiệt mình đã từng phạm phải.

Xe tải giống vậy, tốc độ giống vậy, khác biệt là lần này xe tải đâm vào chính là bọn họ, mà lần trước lại là Bé con, — đêm đó khi nhìn thấy xe tải gầm thét từ đầu kia con đường lao vùn vụt tới, lão dùng hết tất cả linh lực tập trung vào Bé con, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm câu nói cuốn nó vào bánh xe, chỉ cần tiểu quỷ dẫn đường này chết đi, mọi thứ đều có thể kết thúc, oán linh bị móc hai mắt căn bản không đáng để nhắc tới.

Sau đó... oán niệm lại bất ngờ đạt được, linh lực lão phát ra thực sự cuốn Bé con vào xe tải, thậm chí còn mang theo cả Trương Huyền, trong lúc mọi người đang kinh ngạc bị thương, chỉ có lão cười, niềm hưng phấn không cách nào kiềm chế, vì đã thực hiện được nguyện vọng, cũng vì bản thân có linh lực cường đại, nhưng vào lúc này, bên cạnh hình như có người đi qua, lão nghe thấy người kia nói —

“Thiện thì chẳng thấy, ác hãy còn đó, tất cả cuối cùng đều sẽ phản phệ trở lại.”

Đến nay lão cũng không biết người nói câu đó là ai, nhưng lão đã ngộ ra quẻ Kim Đại Sơn từng bói cho mình, hắn tính mình sẽ chết trong biển, bởi vậy lão vẫn luôn rất đề phòng Trương Huyền, giờ đây mới hiểu được cái gọi là biển là biển lửa, chết trong biển oán khí do Mã Ngôn Triệt chính tay bày ra.

Tiếng tí tách bên cạnh càng ngày càng rõ, phẳng phất như đồng hồ đếm ngược sinh mạng, mà lão lại chẳng có sức trốn thoát, trong mơ hồ lại nghe thấy một tiếng ầm ầm vang dội, đó là tiếng động do chiếc xe con nổ

tung, ngọn lửa hùng hực bắt chắp mưa rơi khắp trời, nhanh chóng mang tất cả tội ác dung nạp vào trong đó.

Chiếc xe Mercedes màu đen lướt như bay trong làn mưa xối xả, không chút lưu tình ném nước mưa tạt tới cùng ánh lửa không ngừng bốc lên ra sau đầu, Mã Ngôn Triệt một tay nắm vô lăng, tay kia hý hoáy máy quay của Hà Thuận Hải, sườn máy và màn ảnh của máy quay bị chấn vỡ, hắn rút thẻ SD ra, kéo kính xe xuống, một giây kế tiếp, máy quay vỡ vụn bị quăng ra khỏi chiếc xe chạy như bay, rơi xuống giữa làn xe chạy.

Cửa sổ xe một lần nữa đóng lại, Mã Ngôn Triệt cắm thẻ SD vào đầu máy trong xe, hình ảnh rất nhanh hiện ra, ban đầu và đoạn ghi hình Nhiếp Hành Phong và bạn bè tìm kiếm hành tung Trương Huyền ở bên đường, sau đó là cảnh đám người Chung Khôi biến mất sau khi mở cổng địa phủ, Mã Ngôn Triệt cau mày, phóng to đoạn hình ảnh quỷ môn quan mở ra rồi nhanh chóng biến mất, liên tục lặp lại đoạn phim, muốn nhìn quá trình cụ thể, nhưng bởi sương mù quá dày, thành công che giấu chớp mắt Chung Khôi và Hamburger biến mất.

Trên đời này trừ mình và đại ca, còn ai có thể mở cửa âm phủ?

Màu đen cùng ánh lửa đan xen lập lờ trong mắt bạc, Mã Ngôn Triệt bởi mê mẩn mà sa vào trầm tư, cuối cùng hắn dừng hình ảnh trên người Chung Khôi.

Đạo bùa bình thường, người cũng bình thường, nhưng hai sự vật bình thường đặt cùng một chỗ, lại phát huy sức mạnh không thể nào tưởng tượng.

Có lẽ người này có chút quan hệ với Mã gia...

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng còi chói tai, Kiều chợt hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình vậy mà lại lái xe ra giữa làn xe, thấy đối diện có xe lao tới, hắn vội vàng xoay tay lái, chuyển xe sang bên đường, phanh xe chợt dừng lại.

Xe chạy sượt qua đã đi xa, chỉ để lại tiếng còi liên tiếp, âm thanh quét rất xa, thành công kéo hắn ra từ trong mơ hồ hỗn độn.

Kiều lắc lắc đầu, nhìn bốn phía, con đường hẻo lánh lại xa lạ, hắn không nhớ lắm vì sao mình lái xe tới nơi này, lại nhìn thấy đoạn ghi hình trong màn ảnh, hắn sửng sốt một chút, ấn vào nút phát lại.

Theo đoạn phim một lần nữa phát lại, Kiều cảm giác được một vài hình ảnh mơ hồ hiện ra trong đầu mình — sắp xếp gián điệp đến một phòng nào đó trên tầng cao nhất của khách sạn Hạnh Phúc Hải; lái xe theo dõi Hà Thuận Hải; ra lệnh thuộc hạ lái xe tải đâm về phía chiếc ô tô; còn có hai người biến thành huyết nhân trong biển lửa, tưởng tượng ra những hình ảnh này, hắn rất vui vẻ, tâm trạng sung sướng không gì sánh được, phảng phất như oán niệm ứ đọng nhiều năm trong nháy mắt được phóng ra...

Tại sao lại có ký ức như vậy?

Nhìn mưa như trút nước ngoài xe và bóng đêm vô biên, Kiều cảm thấy phát rét trong lòng, nhanh chóng tắt đoạn phim còn đang phát, lại tiện tay lần tìm điều xì gà, kẹp ở kẽ ngón tay đang muốn châm, di động vang lên, là sư huynh vạn năng Ngụy Chính Nghĩa của hắn.

“Cậu đang ở đâu?” Điện thoại vừa kết nối, Ngụy Chính Nghĩa liền hỏi.

Đó là một vấn đề hay, Kiều vuốt trán tự hỏi — Ta đang ở đâu? Hỏi ra lại là — “Có chuyện gì?”

“Không, chỉ là tim cứ hốt hoảng suốt, trẻ thế này cậu còn chưa về, cũng không ở công ty, tôi sợ cậu gặp rắc rối.”

Hốt hoảng?

Kiều phì cười, tâm trạng không hiểu sao tốt lên, vừa hút thuốc vừa trêu ghẹo sư huynh của hắn: “Ngụy, anh bây giờ đến mức một ngày không gặp tôi liền hoảng hốt rồi sao?”

“Sư phụ hiện tại không rõ hành tung, tôi sợ cậu lại xảy ra chuyện, tăng thêm gánh nặng cho Chủ tịch, mặc kệ bây giờ cậu đang ở đâu, lập tức quay về cho tôi!”

Giọng điệu dữ dằn Kiều nghe vào, lại cảm thấy có vài phần đáng yêu, mỉm cười nghe Nguyễn Chính Nghĩa gầm lên, ánh mắt vô thức liếc về phía kính chiếu hậu, chợt thành linh rùng mình một cái, hần phát hiện trên mặt kính trơn nhẵn lại không in hình dáng của mình.

Hàn ý đậm hơn, Kiều rướn người muốn nhìn rõ một chút, trước mắt chợt choáng váng, hần một lần nữa ngã về chỗ ngồi, tiếng căn dặn oang oang bên tai từ từ xa dần, hần thấp giọng nói: “Lạnh quá...”

“Trời mưa lớn thế này, ở bên ngoài chắc chắn là lạnh, cậu bị cảm vừa mới khỏi, còn không mau trở về!”

Tiếng la rầy tràn ngập lo lắng, mang suy nghĩ từ trong trí nhớ xa xôi của hần về, nam nhân ngoan ngoãn nghe lời, lại liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy ngọn lửa lóe lên trong tròng mắt bạc, hần hài lòng nở nụ cười, nói: “Đợi tôi, tôi về ngay đây.”

Hết chương 2 – Quyển 5 Hạ

Nga Mi thích

14. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 3

Kiều về đến nhà đã là rạng sáng, hần xuống xe, lúc đi vào trong nhà, thấy rất nhiều phòng đều sáng đèn, ánh đèn êm dịu, dường như vô hình trung sưởi ấm trái tim, nhưng rất nhanh hần đã rũ đi thứ tình cảm chẳng đáng có này, nghiêm mặt đẩy cửa đi vào.

Trong phòng khách truyền tới mùi thoang thoang đốt hương nền vàng mã, hần biết đó là mùi giấy Nhiếp Hành Phong đốt bùa cho Trương Huyền lưu lại, nhưng người chết đã chết rồi, không ai có thể trở lại dương gian sau khi đã vào địa ngục.

Kiều mặt không biểu cảm quay lại phòng mình trên lầu hai, cởi quần áo ẩm ướt ra, đi vào phòng tắm tắm, hơi nóng tràn ngập phòng, cũng làm ấm hàn ý do mưa lạnh mang tới, tắm rửa xong, thấy gương bị hơi nóng che phủ, hần đưa tay viết vài chữ lên phía trên.

Hoắc Duy Thanh.

Nếu không tính sai, đây là người Nhiếp Hành Phong muốn đi tìm, cũng là mục tiêu kế tiếp của mình, nên để hắn chết thế nào đây nhỉ?

Mắt bạc đảo qua phòng thay đồ sát vách, súng ngắn đặt trên y phục gọi ra hứng thú cho hắn, hắn đi ra ngoài cầm lấy súng, đang nghịch ngợm, bên ngoài truyền đến tiếng động, hắn để súng xuống, cầm khăn lông lau tóc đi ra ngoài.

“Này, cậu làm gì thế?”

Ngụy Chính Nghĩa đang ngồi trên ghế salon lật sách, thấy một mỹ nam khỏa thân từ trong phòng tắm đi tới, gã cả kinh thiếu chút nữa đánh rơi sách xuống đất. Nhưng mỹ nam lại không hề xấu hổ, phát hiện có người ngoài, vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như cũ, rất tự nhiên đi tới chào hỏi: “Là anh à, trẻ thế này, tôi tưởng anh già rồi.”

“Không phải cậu nói lạnh à? Tôi mang canh gừng tới cho cậu.”

Ngụy Chính Nghĩa giải thích xong, thấy Kiều vẫn đang thờ ơ lau tóc, bộ phận quan trọng trên người cần giấu đi ngược lại bị hắn không đếm xỉa, dương cựa như vậy đường đường chính chính rũ xuống giữa háng, thứ to lớn lại hữu hình đủ để khiến chủ nhân tự hào, nhìn vào trong mắt gã, lại ngang với khoe khoang.

Nếu nói chỗ nào không bằng Kiều, có lẽ cũng chính là chỗ này đi?

Lòng tự trọng của kẻ thân là đàn ông xông lên, Ngụy Chính Nghĩa lớn tiếng nói: “Có thể nhờ cậu mặc bộ quần áo vào được không? Cái này quá là chướng mắt.”

“Tôi ở Ý đều thế, hơn nữa còn phải chướng mắt mà nhận sự hầu hạ của người hầu.”

“Đây không phải là Ý!”

“Là phòng tôi.” Kiều lau khô nước trên tóc, dù bận vẫn ung dung nói: “Sư huynh thân ái, anh nửa đêm chạy tới phòng tôi chỉ trích hành vi của tôi là không đứng đắn, hình như có hơi lạ lùng nhỉ.”

Ngụy Chính Nghĩa ghen hòng, mở tủ quần áo, tùy tiện kéo bộ đồ ngủ quảng cho hắn, lại đặt canh gừng nấu xong trước mặt hắn, ra lệnh: “Uống nó.”

Lần này Kiều không phản kháng, mặc quần áo xong, uống hết canh gừng. Ngụy Chính Nghĩa lại sờ sờ trán hắn, xúc cảm rất lạnh giá, chứng tỏ bệnh cảm của Kiều còn chưa khỏi, liền lấy máy sấy qua, đẩy hắn lên cạnh giường, thuận thực giúp hắn sấy khô tóc, Kiều ngoan ngoãn ngồi mặc gã loay hoay, nhưng kỹ thuật sấy tóc của Ngụy Chính Nghĩa thực sự quá tệ, mấy phút sau, nhìn kiểu tóc bị sấy như ổ gà trong gương, Kiều nhớ tới ảo giác mặt gương không phản xạ lúc trước, hắn nhú mày, trong miệng lại khen: “Rất sáng tạo.”

“Miễn phí cậu còn muốn thế nào nữa?”

Giải quyết xong, Ngụy Chính Nghĩa thuận tay đẩy Kiều lên giường, kéo chăn đắp kín cho hắn, động tác thô bạo, Kiều từ từ nhắm hai mắt nghĩ thầm, hắn thực sự bị quỷ ám rồi, bị đối xử thô lỗ như vậy, bản thân lại cứ như nếm mật ngọt.

Nghे thấy Ngụy Chính Nghĩa tắt đèn đi ra ngoài, Kiều gọi gã: “Này.”

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Không có gì.” Đầu óc hốt hoảng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, Kiều nói: “Tôi hơi sợ...”

Người từ nhỏ đã lăn lộn trong hắc đạo lại biết cái từ “sợ” này, Ngụy Chính Nghĩa dở khóc dở cười, hùa theo hỏi: “Sợ cái gì?”

“Sợ chính tôi.”

“Đại ca, nếu cậu nói sợ tôi, tôi sẽ càng vui hơn, như vậy chứng tỏ cậu có thể bớt làm chút chuyện xấu đi.” Ngụy Chính Nghĩa chế nhạo xong, lại quát: “Ít nghĩ vớ vẩn, sớm khỏe lại cho tôi, bây giờ mọi người đều rất bận rộn, không có thời gian chiếu cố vị đại thiếu gia cậu đâu!”

Cửa đóng lại, theo ánh sáng biến mất, sự ấm áp cách xa mình, Kiều nằm trên giường, sinh ra cảm giác sợ hãi không giải thích được đối với mình.

Biết đâu sở dĩ biết sợ, là bởi xuyên qua tấm gương, hắn nhìn thấy một bản thân khác chẳng?

Ngụy Chính Nghĩa rời khỏi phòng ngủ, đi qua phòng Nhiếp Hành Phong, thấy bên trong vẫn sáng đèn, gã do dự một chút rồi gõ cửa, hỏi: “Chủ tịch, anh vẫn chưa ngủ à?”

Cửa mở ra, ngoài dự liệu của Ngụy Chính Nghĩa, Nhiếp Hành Phong hoàn toàn không hề lo lắng chán chường như trong tưởng tượng của gã, thần thái bình thản như ngày thường tăng ca, điều này trái lại khiến cho một đồng lõa an ủi gã ấp úng không thể nào nói ra, có lẽ biểu cảm của gã quá phong phú, Nhiếp Hành Phong bị chọc cười, hỏi: “Chuyện gì?”

“Không có gì.” Ngụy Chính Nghĩa gãi gãi đầu, nói: “Ngủ ngon.”

“Nhìn dáng vẻ cậu không giống muốn đi ngủ, vào ngồi đi, đúng lúc tôi có phát hiện mới.”

Ngụy Chính Nghĩa vào thư phòng, thấy trên bàn dưới đất bày rất nhiều đạo bùa mới viết xong, máy tính đang bật, trên quyển sổ đang mở cũng ghi chép từng hàng tư liệu chẳng chịt, bên cạnh còn có một quyển

sách, nhìn bìa sách, gã rất kinh ngạc hỏi: “Chủ tịch anh cũng đang đọc “Thiên Nhân”?”

“Quyển sách này là Mã tiên sinh đưa cho tôi, bên trong có một vài chuyện cũ tôi nghĩ là tác giả tự thân trải qua.” Chủ tịch bảo Ngụy Chính Nghĩa ngồi xuống, đưa một đoạn mình ghi chép cho gã xem: “Chỗ này có một đoạn ghi trải qua cuộc khu ma nguy hiểm, cuối cùng yêu ma bị tiêu diệt, vốn nên là kết cục tất cả đều vui mừng, nhưng bởi vì tư tâm mà người khu ma hai bên diễn biến thành tự giết lẫn nhau.”

“Đây hình như là chuyện cũ của Mã Ngôn Triệt.”

Kỳ thực chuyện Mã Ngôn Triệt trải qua Ngụy Chính Nghĩa cũng không biết, hắn chỉ theo bản năng suy đoán, Nhiếp Hành Phong gật đầu, khẳng định nhận xét của gã, nói: “Tác giả cuối cùng nói mỗi người đều ngạo mạn cho là mình có thể thay trời hành đạo, nhưng đạo trời rốt cuộc là thế nào, lại không ai biết, nếu như lý luận này chính xác, nói cách khác không có cái gọi là thiên phạt, lời tương tự này, tôi cũng từng nghe ở chỗ Mã tiên sinh.”

“Mã Linh Xu và Chung Khôi đều là fan của tác giả, rất dễ bị đầu độc, có điều tôi vẫn cảm thấy tác giả rất lợi hại.” Ngụy Chính Nghĩa nhìn cái tên Duy Thanh in trên bìa, nói: “Ngay cả cái tên hoàn toàn không có hứng thú đọc sách như Kiều cũng xem sách của ông ta kia kìa.”

“Kiều cũng xem?” Việc này ra ngoài dự liệu của Nhiếp Hành Phong, hỏi: “Cậu ta không nói gì?”

Vừa rồi Ngụy Chính Nghĩa thấy quyển sách này ở trong phòng Kiều, gã vốn định hỏi Kiều, nhưng bởi vì nguyên nhân chấn động thị giác, chủ đề bị rẽ hướng, nhớ lại Kiều phơi bày thân thể trần truồng trước mặt mình, mặt Ngụy Chính Nghĩa chợt đỏ lên, lắc lắc đầu.

Nhiếp Hành Phong không chú ý đến vẻ mặt gã, trầm ngâm nói: “Vậy xem ra tôi phán đoán không sai, ngày mai tôi định đi gặp vị Duy Thanh tiên sinh này.”

“Vậy sự phụ bên kia thì sao?” Ngụy Chính Nghĩa lo lắng hỏi: “Ồ côi âm quá lâu, tôi sợ anh ta không chịu nổi.”

Kỳ thực gã càng muốn hỏi lúc này so với hóa vàng mã đạo bùa, chẳng lẽ chúng ta không nên nghĩ cách tới cõi âm cứu người hử?

Sau khi Ngân Mặc mang về tin tức Chung Khôi và Hamburger xảy ra chuyện, Ngụy Chính Nghĩa cảm thấy mình càng phiền não, thứ cảm giác này giống như biết rõ có người ở phía sau thao túng, nhưng không thể nào xác định được hành tung của đối phương, mà cứ luôn rơi vào cục diện bị động, thân phận Mã Linh Xu chưa rõ, không thể quá tin tưởng hắn, ngay cả Chung Khôi cũng tức giận tự mình dùng đạo bùa tới âm phủ, gã không rõ tại sao Nhiếp Hành Phong lại bị Mã Linh Xu thuyết phục.

Len lén nhìn Nhiếp Hành Phong, Ngụy Chính Nghĩa không khỏi nghi ngờ nghi, lẽ nào tâm trí của Chủ tịch bị cái nhà thiết kế lập dị kia thao túng rồi sao? Gã cần phải nhắc nhở một chút mới phải, nhưng chuyện thế này hình như không tới phiên gã nói.

Nội tâm còn đang đấu tranh, vai bị võ võ, Nhiếp Hành Phong mỉm cười nói: “Tôi tin Trương Huyền đủ năng lực xử lý tốt tình hình của mình.”

Anh đương nhiên hiểu nỗi lo của Ngụy Chính Nghĩa, nhưng trực giác nói cho anh biết, vài đầu mối nhìn như không hề có mối liên quan, kỳ thực chỉ cần tìm ra điểm xuất phát ban đầu của chúng là có thể tập trung chúng lại một chỗ, mà giải quyết được vụ Mã Ngôn Triệt, cũng sẽ gián tiếp giúp đỡ Trương Huyền.

Địa chỉ Duy Thanh ở Lâm Thị, cách chỗ họ hơi xa. Nhiếp Hành Phong ngủ bù một giấc vào hừng đông, ngày thứ hai đã sớm thức dậy, Ngân Bạch ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, Ngân Mặc theo dẫn dò của anh, cách mấy tiếng lại cụng tiền vàng bùa chú ở trước bàn thờ tổ sư gia, từ sau khi Chung Khôi và Hamburger cũng biến mất, mọi công việc trong nhà đều do đôi huynh đệ này đảm đương, công việc người mẫu bên kia đều hoãn lại, Mã Linh Xu cũng không hỏi nhiều, ngầm cho phép hành động của họ.

Lúc sắp ăn xong bữa sáng, Ngụy Chính Nghĩa chạy xuống, trang phục chỉnh tề, xem dáng vẻ là muốn đi theo, gã ngay cả bao súng cũng đã đeo lên. Có điều đó không là súng cảnh sát, nhìn kiểu súng hẳn là lấy được ở chỗ Kiều.

Kiều cũng xuống lầu ngay sau đó, mái tóc rối tung đêm qua bị Ngụy Chính Nghĩa làm hỏng được chải chuốt lại lần nữa, một thân áo sơ mi quần jean đen tuyền, vừa xuống lầu vừa cất súng vào hông, nhìn giày hắc đi, bên trong hẳn là cũng mang thêm thứ này, xem ra trong thời điểm nhất trí đối phó với bên ngoài, tác phong của hai sư huynh đệ này không ngờ cực giống nhau, nhưng hẳn chỉ tới thăm hỏi nhà văn, không phải đi bắn nhau với người ta, trang bị thể này hơi quá rồi thì phải?

Nhiếp Hành Phong hỏi: “Cảm thấy khá hơn chưa?”

“Vẫn luôn khỏe.”

Kiều mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Hành Phong, mắt đảo qua Ngụy Chính Nghĩa, thời điểm đặc biệt cần dựa vào tinh thần yên ổn đoàn kết, Ngụy Chính Nghĩa không nói gì, đứng dậy tới phòng bếp cầm bữa sáng tới cho Kiều.

“Tôi đã nghe Ngụy nói dự định của anh.” Kiều nói với Nhiếp Hành Phong: “Nếu tác giả “Thiên Nhân” cũng là người tu đạo, ông ta có khả năng gặp nguy hiểm, không đi cùng anh, tôi không yên tâm.”

“Thân thể cậu...”

Không biết tại sao, khi Kiều ngồi xuống bên người, Nhiếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy lãnh ý kéo tới, anh lo lắng nhìn Kiều, hai ngày nay bởi vì chuyện của Trương Huyền anh vẫn luôn bồn ba bên ngoài, không gặp Kiều, hôm nay nhìn thấy, cảm giác hẳn không giống bình thường lắm.

Kiều cúi đầu húp canh, ánh mắt rất tự nhiên tránh đi, nói: “Cảm vật thôi, không cần phải khẩn trương.”

Nhiếp Hành Phong không tiện hỏi nhiều thêm, cơm nước xong, lại tới trước điện thờ đốt một ít đạo bùa nguyên bảo, Kiều nhỏ giọng hỏi Ngụy Chính Nghĩa: “Nhiếp đang đốt tiền vàng cho ai vậy?”

“Sư phụ đây, Chủ tịch nói như thể sư phụ ở cõi âm mới xài được.” Ngụy Chính Nghĩa kinh ngạc nhìn hắn: “Hôm qua không phải cậu còn đốt cùng đây à? Sao còn hỏi?”

Kiều nét mặt hoảng hốt một chút, Ngân Mặc ở bên cạnh đi qua, nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, không khỏi nhìn Kiều thêm hai cái, thấy giữa chân mày hắn âm u, đang muốn hỏi, điện thoại vang lên.

Gọi tới là Tiêu Lan Thảo, sau khi nghe ra giọng Ngân Mặc, hắn hỏi: “Chủ tịch có ở đây không? Tin tức sáng nay các anh đã xem chưa?”

Ngân Mặc đưa điện thoại cho Nhiếp Hành Phong, lại tiện thể mở ti vi, chuyển tới kênh tin tức, trong nhà ngoại trừ Hamburger, mọi người đều không có thói quen xem tin tức, hơn nữa hai ngày nay xảy ra liên tiếp chuyện, trừ phi Nhiếp Hành Phong mở ti vi, bằng không cái thiết bị điện kia chỉ là món đồ trang trí.

“Đêm qua Hà Thuận Hải trên đường đi ra ngoài xảy ra tai nạn xe bỏ mạng rồi.” Tiêu Lan Thảo cùng Nhiếp Hành Phong chào hỏi xong liền lập tức vào chủ đề: “Cùng chết còn có quản gia của ông ta, khám xét sơ bộ hiện trường là đêm mưa đường trơn, tốc độ xe quá nhanh tạo thành điều bất trắc.”

Theo lời thuật lại của Tiêu Lan Thảo, trong tin tức cũng đưa tin báo cáo tương ứng — xe ô tô trong lúc phanh gấp bị mất thăng bằng lật nhào, bình xăng bị rò rỉ dẫn đến nổ xe, nếu không phải trước ngực Hà Thuận Hải còn cắm thanh vũ khí, cảnh sát đại khái sẽ xử lý thành án tai nạn giao thông.

“Đó là pháp khí dùng để giết quỷ của Trần gia.”

Trong tin tức không báo cáo nội dung cụ thể, hai cổ thi thể bị đốt rụi cũng chỉ lướt qua, khiến Nhiếp Hành Phong không thể phân rõ người nào mới là Hà Thuận Hải, nhưng nghe Tiêu Lan Thảo miêu tả vũ khí, Nhiếp Hành Phong lập tức đoán được nó từ đâu tới.

Tuy rằng Hà Thuận Hải không phải người lương thiện, nhưng hai ngày trước người còn sống sờ sờ cứ như vậy không còn nữa, khiến anh không khỏi thổn thức, nếu như đây là thiên phạt, vậy thì nó xuất phát từ chính nghĩa lương thiện? Hay là cái ác? Hay chỉ đơn thuần là báo thù?

“Sau tai nạn Hà Thuận Hải vốn có cơ hội chạy thoát, nhưng cái thứ như dùi này xuyên qua ông ta đóng đinh trên đường.” Tiêu Lan Thảo bình tĩnh kể lại sự thật mình biết: “Chết dưới pháp khí của mình, cũng coi như chết có ý nghĩa.”

“Sao ông ta lại rời nhà vào đêm khuya?” Nhiếp Hành Phong giao việc đốt đạo bùa cho Ngân Mặc, đứng lên hỏi.

“Cái này còn đang điều tra, nghe người giúp việc Hà gia nói Hà Thuận Hải hai ngày nay tâm trạng khá bất

ồn, như mắc phải chứng hoang tưởng bị hại, một chút tiếng động nhỏ ông ta cũng nổi giận đùng đùng, tôi hiện tại chỉ tra được trước khi ông ta rời nhà đã gọi điện thoại đường dài với một người, còn là một đại tác gia rất được chào đón, tên...”

“Duy Thanh!”

“... Không sai, tác giả Duy Thanh của cuốn “Thiên Nhân” gần đây đang bán chạy.” Sau mấy giây im lặng, Tiêu Lan Thảo rất không thoải mái bật hơi: “Chủ tịch, anh có thể có một lần không chạy trước tôi được không?”

“Anh còn tra được gì?”

“Hiện trường tai nạn xe còn có quyển “Thiên Nhân” gần như bị đốt thành tro, tôi cho đồng nghiệp ở Lâm Thị đi liên lạc với Duy Thanh, tạm thời còn chưa có tin tức.”

“Tôi bây giờ sẽ tới hỏi thăm ông ta, nếu đoán không sai, tên trước kia của người này là khu ma nhân Hoắc Duy Thanh, cũng có liên quan đến cái chết của Mã Ngôn Triệt.”

“Cho nên, năm đó lão giết người, về già tìm thấy lương tâm, lại lấy sự nghiệp lớn lao của mình để kiếm tiền sao?”

Tiêu Lan Thảo cười nhạt, hắn là yêu loại, chẳng có cảm tình gì với cái gọi là người tu đạo, nhưng là cảnh sát, bất kể có cảm tình hay không, hắn đều phải giải quyết hết mấy vụ phóng hỏa này trong thời gian ngắn nhất, nghe Nhiếp Hành Phong nói muốn tới thăm Duy Thanh, liền hẹn anh thời gian, nói muốn đi cùng anh.

Có cảnh sát theo, nhiều chuyện tương đối dễ làm, Nhiếp Hành Phong đồng ý, sau khi kết thúc cuộc gọi, anh đi thay áo khoác, lại dặn dò huynh đệ Ngân Mặc vài câu, giao việc viết bùa và mua vàng mã cho họ, Ngân Mặc muốn nhắc Nhiếp Hành Phong chú ý Kiều một chút, nhưng dường như nhìn thấu tâm tư hắn, Kiều luôn theo bên cạnh Nhiếp Hành Phong, khiến hắn không có cơ hội nói xen vào.

Ba người thu thập chính tề, chuẩn bị chờ Tiêu Lan Thảo tới thì xuất phát, nhưng không lâu sau Tiêu Lan Thảo lại gọi điện thoại tới, nói vụ tai nạn xe của Hà Thuận Hải có phát hiện mới, hắn muốn đi tra tư liệu, bảo họ đi tìm Duy Thanh trước, sau khi hắn xử lý việc xong, sẽ hội họp với họ.

Nhiếp Hành Phong đồng ý, để Kiều lái xe tới Lâm Thị, đường dài hơn so với tưởng tượng của họ, trên đường Kiều cho xe rẽ vào trạm nghỉ, thấy Ngụy Chính Nghĩa vùi ở ghế cạnh tài xế ngủ say, bèn không gọi gã, ra hiệu cho Nhiếp Hành Phong cùng xuống xe, lúc mua đồ uống, hắn móc túi, nói: “Không xong, quên cầm đi động rồi, Nhiếp, cho tôi mượn của anh dùng chút.”

Sau khi lấy điện thoại di động, Kiều mượn có gọi điện đi ra ngoài, nhanh chóng bấm mấy cái trên phím cài đặt, lần này thăm hỏi bạn già nhất định có không ít chuyện lý thú xảy ra, hắn không muốn bị người ngoài quấy rối.

Nhiếp Hành Phong không chú ý chuyện lén lút của Kiều, nhận lại di động liền tiện tay bỏ vào túi, Kiều đạt được mục đích, tìm cái cớ về xe trước, Ngụy Chính Nghĩa đã tỉnh, đang nhàm chán loay hoay đầu máy, trong tay còn cầm một thứ.

“Anh đang làm gì?”

Giọng nói lạnh như băng đột nhiên từ phía sau vang lên, Ngụy Chính Nghĩa cả kinh, hàn khí không tự chủ được xông lên, cảnh giác đối với nguy hiểm thúc gã lập tức rút súng quay đầu lại, lại phát hiện ra là Kiều ở phía sau trừng trừng nhìn mình, gã thở phào nhẹ nhõm, trách: “Không tiếng động đứng ở đằng sau dọa người ta, cậu cảm thấy thú vị lắm à?”

Kiều không trả lời gã, chuyển đến ghế lái bên cạnh, thấy màn ảnh đang phát đoạn phim Chung Khôi biến mất, hần nhíu mày, Ngụy Chính Nghĩa ở chung với hần quen rồi, không để ý đến phản ứng của hần, hỏi: “Cậu quay Chung Khôi lúc nào? Không nghe thấy cậu nói gì.”

“Tất cả còn đang điều tra, nên tạm thời chưa nói.”

“Vậy cái này?”

Ngụy Chính Nghĩa đưa cho hần mảnh linh kiện vỡ đang loay hoay trong tay, Kiều có chút bệnh sạch sẽ cấp độ thấp, trên xe hần lại có linh kiện điện tử bị thiêu rụi thế này, Ngụy Chính Nghĩa cảm thấy rất kinh ngạc: “Đây là cái gì?”

“Rác.” Linh kiện bị cướp qua, sau một khắc bị ném ra ngoài cửa sổ, Kiều mặt không đổi sắc nói: “Xin đừng lục lọi lung tung đồ của tôi.”

Bầu không khí hơi căng, lúc này còn không phát hiện ra Kiều bất thường, vậy thì Ngụy Chính Nghĩa quá chậm lụt, định hỏi hần có chuyện gì, vừa vặn Nhiếp Hành Phong quay lại, Ngụy Chính Nghĩa đành phải nuốt lại câu hỏi, nhận trà nóng Nhiếp Hành Phong đưa tới uống ừng ực, trong lòng bực bội nghĩ, Kiều uống nhầm thuốc rồi, bình thường không cần dặn, hần cũng sẽ mang đồ uống cho mình.

15. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đường xe không bằng phẳng, sau khi đi qua đoạn xóc nảy khá dài, xe rớt cuộc lái vào khu vực thành thị, Kiều không bật GPS, lái xe rẽ trái rẽ phải, rất thuần thục đưa xe vào một khu dân cư cách biệt đường phố sầm uất.

“Cậu có vẻ rất quen thuộc nơi này nhỉ.”

Đã đến đích, Ngụy Chính Nghĩa dẫn đầu nhảy xuống xe, nhìn ngôi nhà một tầng có chút cũ kỹ, nhin không được nói.

“Lái xe là bài tập phải làm của sư huynh.”Kiều lạnh lùng đáp lại gã: “Đương nhiên, vừa lên xe thì chỉ biết ngủ như anh không thể nào hiểu nổi.”

Nếu không phải Nhiếp Hành Phong ở bên cạnh, Ngụy Chính Nghĩa nhất định sặc lại, thở phì phì theo ánh mắt Kiều quan sát căn nhà một lần nữa, xung quanh nhà được quét dọn coi như sạch sẽ, cửa phòng là cánh gỗ kiểu xưa, nhìn độ cũ nát gã một cước là có thể đạp ra, trước cửa còn dựng một chiếc xe đạp màu hồng hoàn toàn không hợp với toàn bộ bầu không khí, nơi này thoạt nhìn chẳng giống chỗ ở của đại tác gia chút nào.

Nhiếp Hành Phong ấn vang tiếng chuông cửa thứ nhất, cửa chính liền mở ra, bên trong có một cô gái hơn hai mươi tuổi đang đứng, nhìn dáng vẻ là sinh viên, hết như cảm thấy họ sẽ đến, đã sớm chờ ở cửa.

“Các anh tới phỏng vấn thầy Duy Thanh phải không?” Cô rất nhiệt tình đưa ba người Nhiếp Hành Phong đi vào, nói: “Thầy bình thường đều không nhận phỏng vấn, nhưng thầy nói khách tới thăm hôm nay là bằng hữu, muốn phá lệ một lần.”

Người Duy Thanh gọi là bằng hữu hẳn là Hà Thuận Hải, đáng tiếc Hà Thuận Hải vĩnh viễn không tới nữa.

Nhiếp Hành Phong lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô là?”

“Sách của thầy đều là tôi chép bút, mắt thầy không tốt, không thể tự sáng tác, công việc hôm nay tôi đã làm xong, vốn định đi, có điều thầy nói không tiện chào hỏi bằng hữu, bảo tôi giúp một chút.”

Nữ sinh nói chuyện rất khéo, đưa họ đến trước cửa thư phòng, gõ gõ cửa, mời họ vào, nói: “Thầy ơi, bạn thầy tới.”

Cửa mở ra, ánh sáng cực u ám bên trong ảnh hưởng đến thị giác của mọi người, sau khi Nhiếp Hành Phong đi vào, mới nhìn thấy ông cụ một đầu tóc bạc ngồi trên ghế mây bên cạnh bàn sách, so với đám người Hà Thuận Hải và Kim Đại Sơn, tuổi tác ông cụ khá lớn, tựa lưng vào ghế ngồi hơi khép mắt, như đang dưỡng thần, không để ý đến lời nữ sinh.

Phòng của ông cũng khác với ấn tượng về thư phòng cổ hương cổ sắc của nhà văn, bên trong không có quá nhiều thứ liên quan đến sách, trái lại trên tường trên cửa sổ treo các loại bùa chú, trên xà nhà còn treo một thanh kiếm kim tiền, khiến Nhiếp Hành Phong không nhận được nhớ tới căn phòng của Kim Đại Sơn.

Hiểu lầm về kinh ngạc trong nháy mắt của ba người, nữ sinh giải thích: “Thầy thích môi trường khá tối, nói sẽ tăng linh cảm, quen là được.”

Cô lại gọi một tiếng thầy, Duy Thanh mới lấy lại tinh thần, mở mắt ra nhìn về phía chỗ họ đứng, con người ông bị che một tầng màng mỏng, mờ mờ không rõ, gọi: “Hà Thuận Hải?”

Nhiếp Hành Phong đi tới, còn chưa nghĩ ra phải đáp lại thế nào, sắc mặt ông lão biến đổi, ngữ điệu vốn ôn hòa chợt sắc bén, nói: “Cậu không phải Hà Thuận Hải, là... cảnh sát?”

Ngụy Chính Nghĩa là cảnh sát, Nhiếp Hành Phong liền không phủ nhận, vào thời điểm này, anh nghĩ với thân phận cảnh sát trao đổi sẽ tương đối dễ dàng, khi họ đến gần, Duy Thanh lại nói: “Còn là cảnh sát từng giết rất nhiều người đúng không? Cảnh sát kia không cần nhìn cũng có thể cảm giác được.”

Lần này ánh mắt mọi người chuyển hướng sang Kiều, nếu nói ở nơi này sát khí nặng nhất chắc là Kiều lẫn lộn trong hắc đạo, hẳn cho tới giờ chẳng thèm che giấu phong mang, thân là người mù Duy Thanh rất dễ cảm giác được.

“Tôi đã đọc sách của ông, bản thân ông có kiến giải độc đáo về thiên đạo và nguồn gốc tội lỗi.” Kiều nhìn lướt qua bộ sách bày bên cạnh, hỏi: “Vậy ông nói cho tôi biết, từng giết rất nhiều người xấu so với chỉ một lần giết người tốt, kẻ nào tội lỗi nặng hơn?”

Câu hỏi sắc bén, khiến sắc mặt Duy Thanh thay đổi, ngồi thẳng người, tay run rẩy duỗi ra, giống như muốn lấy tách trà trước mặt, nhưng rất nhanh lại rút trở về, động tác trong tiềm thức này cho thấy ông đang hoảng loạn, sau khi hơi ngừng, ông trấn định lại, nói với cô gái: “Ta có lời muốn nói với họ, con về trước đi.”

“Vậy con mang trà bánh tới trước.”

“Không cần, không cần gì đâu, con đi đi.”

Lời đáp lại lãnh đạm khiến cô gái hơi xấu hổ, tò mò nhìn ba người Nhiếp Hành Phong, nhưng không nói gì nữa, lúc rời đi tiện tay khép cửa lại.

Trong phòng chỉ có một cái ghế, Kiều mời Nhiếp Hành Phong ngồi xuống, Ngụy Chính Nghĩa ngồi ở bệ cửa sổ bên cạnh, Kiều thì dựa lên cánh cửa, hai tay khoanh lại ôm trước ngực, thờ ơ lạnh nhạt.

“Lão tiên sinh, ông quen biết Hà Thuận Hải đúng không?” Nhiếp Hành Phong hỏi.

“Bằng hữu rất lâu trước kia.” Sau khi hơi dừng lại một chút, Duy Thanh nói: “Các cậu đến báo tin cái chết của ông ta phải không?”

“Ông xem tin tức rồi?”

“Ta chưa bao giờ xem ti vi.” Duy Thanh cười nhạt: “Đã sớm qua giờ hẹn của chúng ta, ông ta còn chưa tới, ta biết ông ta lành ít dữ nhiều, nói đi, các cậu đến đây có ý gì?”

Đề tài trực tiếp rơi vào trọng điểm, xem ra trong lòng Duy Thanh nắm rõ, Nhiếp Hành Phong nói: “Muốn hỏi ông về chân tướng cái chết của Mã Ngôn Triệt năm đó. Tôi từng đọc tỉ mỉ đại tác phẩm của ông, nhìn ra được ông rất hiểu về các loại chuyện thần bí, cũng từng tham dự hành động đồng đạo liên thủ trừ ma năm đó, tôi nghĩ sau khi bằng hữu của ông liên tiếp bắt ngờ qua đời, ông sẽ không tiếp tục lặng im thêm nữa?”

Lời nói trong bông có kim, vừa mở miệng đã khiến người nghe mất đi cơ hội né tránh, Duy Thanh theo tiếng ngắt đầu nhìn về phía Nhiếp Hành Phong, hỏi: “Các cậu là cảnh sát mà cũng tin những chuyện thần bí quỷ quái này sao?”

“Mới đầu không tin, nhưng sau đó tiếp xúc quá nhiều, tôi không thể không tin.”

Sau một thoáng im lặng, Duy Thanh nói: “Tuy mắt tôi mù, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng của cậu, thời gian càng dài, hình dáng càng rõ, cảnh sát tiên sinh, cảm ơn cậu lần thứ hai khiến tôi linh hội được cảm giác của mắt thần trừ ma năm đó.”

“Xin hỏi mắt ông là do bệnh tật dẫn đến phải không?” Nhiếp Hành Phong uyển chuyển hỏi.

Trên con người của Duy Thanh bị phủ một tầng màng trắng rất mỏng, tật mắt của người già bình thường trải qua trị liệu, rất có thể lấy lại ánh sáng lần nữa, nhưng Duy Thanh phủ nhận, nói: “Ta nghĩ đây hẳn là báo ứng. Chúng ta phân tán hồn phách Mã Ngôn Triệt, ngăn cản hắn báo thù và luân hồi, nhưng hết thấy đều không gặt được Thiên Nhân, ta nghĩ báo ứng sớm muộn gì cũng sẽ đến.”

Nhiếp Hành Phong không nói gì, anh biết ông cụ sẽ nói tiếp.

“Nói đến Mã Ngôn Triệt, trước tiên phải nói đến Nam Xuyên Mã gia, cậu biết bao nhiêu về Mã gia?”

“Chỉ biết họ am hiểu hàng yêu khu ma.”

“Chuyện như hàng yêu khu ma, phàm là người tu đạo đều biết, Mã gia sở dĩ một mình một kiểu cách, là bởi vì họ có thể mở cửa âm phủ, tùy ý lui tới hai giới âm dương, thậm chí có thể quyết định sinh tử của một người.”

Tim Nhiếp Hành Phong chợt đập mạnh, đột nhiên hiểu ra ý tứ trong lời nói của Mã Linh Xu — gắng sức làm tốt chuyện của mình, mọi chuyện tự nhiên sẽ có bước ngoặt, thì ra bước ngoặt là Mã Ngôn Triệt, nếu hắn có pháp lực như vậy, nói cách khác chỉ cần siêu độ hắn, hóa giải thù oán của hắn, hắn có thể vì mình mở ra cánh cổng không thể vượt qua kia, để đám Trương Huyền trở về!

“Nghe nói mỗi người trong Mã gia đều có thần lực như vậy, tựa như ông trời đặc biệt thiên vị cho họ, cậu có thể tưởng tượng người tu đạo giống nhau, một vài người hao hết tâm huyết cả đời cũng khó có thể đạt được thành tựu, một vài người lại dễ dàng có được, trong lòng mọi người khó tránh khỏi bất bình, lại thêm cửa địa ngục đột nhiên mở ra, quần ma loạn vũ, tất cả tập hợp tài lực của mấy chục người xử tử yêu ma, dĩ nhiên có người nghi ngờ thả quỷ mị ra chính là người Mã gia, bằng không với cá tính luôn độc lai độc vãng của người Mã gia, chuyện Mã Ngôn Triệt chủ động xuất hiện hỗ trợ rất khó giải thích, cho nên phục ma

xong, mấy người chúng ta thương lượng một chút, quyết định trong tiệc ăn mừng làm cho Mã Ngôn Triệt hôn mê, chế ngự hắn để hỏi cho rõ ràng.”

Thân thể đang dựa vào cửa của Kiều căng cứng, sau mi mắt rũ xuống hiện lên sát khí, đang muốn chửi rửa bọn họ đối trá, lại bị Ngụy Chính Nghĩa giành trước, lớn tiếng nói: “Đê tiện!”

Kiều kinh ngạc nhìn sang, liền thấy Ngụy Chính Nghĩa tức giận nắm chặt tay, nói: “Các ông muốn quá trình sự việc, thì trực tiếp hỏi là được, cái chuyện chuốc thuốc mê này ngay cả hắc đạo hèn hạ cũng không thêm dùng, một cho các ông còn là người tu đạo, vậy mà lại dùng biện pháp như thế, kỳ thực các ông thêm thường linh lực của Mã gia, muốn chiếm làm của riêng chứ gì?”

Này, cái gì gọi là hắc đạo hèn hạ?

Kiều trừng Ngụy Chính Nghĩa một cái, song oán khí vốn quanh quẩn trong ngực lại giảm đi rất nhiều, tính tình Ngụy Chính Nghĩa thẳng thắn vô tư, nhìn sự việc nói trúng tim đen, một lời đã vạch trần mưu đồ thật sự của những người đó.

“Cậu nói không sai, người khác ta không biết, nhưng bản thân ta đối với linh lực trong truyền thuyết không biết có hay không kia của Mã gia, là có vài phần tò mò, cho nên vì một ý nghĩ sai lầm, ta đồng ý đề nghị của họ, sau đó, sự tình càng không thể văn hồi.”

Cá tính Mã Ngôn Triệt cực đoan phóng túng, tâm cơ cũng không sâu, dễ dàng bị họ chuốc thuốc mê ra, mọi người cột hắn vào tầng hầm dưới khách sạn từng giam giữ yêu thú, lại sợ không trấn áp được linh lực hắn, dán bùa chú xung quanh hắn, Tống Trường An còn tự chủ trương treo cung nổ pháp khí của mình trên đầu Mã Ngôn Triệt, Duy Thanh cảm thấy không ổn, từng phản đối, nhưng ý kiến bị mọi người bác bỏ.

Không lâu sau, Mã Ngôn Triệt tỉnh lại, sau khi phát hiện ra tình cảnh của mình chửi bọn họ ầm lên, chuyện họ muốn hỏi đương nhiên cũng không nhận được đáp án, thậm chí còn bị uy hiếp đem chuyện ác của họ thông cáo cho thiên hạ, Kim Đại Sơn nóng tính nhất, lại thêm bị Trương Tuyết Sơn và Hà Thuận Hải xúi giục, liền dùng hình với hắn, kết quả rước lấy lời nguyên âm độc hơn của Mã Ngôn Triệt, trong lúc họ tranh cãi kịch liệt, cung nổ treo trên đỉnh đầu Mã Ngôn Triệt không biết tại sao đột nhiên chuyển động, Tang Môn đỉnh bắn vào sương xọ Mã Ngôn Triệt, hắn khi ấy liền không xong.

Biến cố ngoài ý muốn khiến mọi người đang có mặt đều mất phương hướng, dưới tình huống không có bất cứ chứng cứ nào tra tấn dồn người vào chỗ chết, bất kể là pháp luật hay tình riêng đều sẽ không được người khác dung thứ, hơn nữa họ đều là những người có mặt mũi, nếu chuyện này truyền đi, ngoài danh tiếng bị mất sạch, đáng sợ hơn còn là lời nguyên rửa của Mã gia.

— Nếu truyền thuyết Mã gia phán định sinh tử là thật, vậy thì tất cả họ gồm cả người nhà đều không thể chạy thoát!

Vì vậy Hà Thuận Hải đề nghị khẩn trương xử lý thi thể Mã Ngôn Triệt, âm thầm ép chuyện này xuống, Duy Thanh và anh cả Mã Ngôn Triệt từng có vài lần qua lại, thấy hắn chết quá thảm, vốn không đồng ý, nhưng sau khi Mã Ngôn Triệt chết, hồn phách bởi vì bị bùa chú ngăn cản, không thể nào rời đi, lại chửi ầm về phía bọn họ, Kim Đại Sơn còn ở bên cạnh thêm mắm dặm muối nói hắn tính ra người hôm nay tham dự việc này đều sẽ bị người Mã gia giết chết, nghĩ đến điều bộ ngoan độc và lời nguyên báo thù của Mã gia, ông rất cuộc sợ hãi, thỏa hiệp dưới áp lực mọi người tạo ra.

Ngay sau đó bọn họ móc hai mắt Mã Ngôn Triệt, chặt đầu hắn, lại tập hợp linh lực của mọi người phân tán hồn phách hắn, như thế họ vẫn chưa yên lòng, lại đem thân thể Mã Ngôn Triệt chôn dưới vùng âm địa, cái đầu bị cấm Tang Môn đỉnh treo trên đỉnh núi, trải qua gió thổi dầm mưa dãi nắng, để cầu tẩy đi oán khí của hắn, trừ phi người nào đó trong bọn họ giải trừ phong ấn, bằng không Mã Ngôn Triệt tuyệt đối không thể hồi sinh.

Nghe đến đó, Nhiếp Hành Phong nhớ lại cái đầu lâu trắng lấm cùng một chỗ với thi thể bị thiêu kia, Tạ Phi nói thi thể bị thiêu là sư đệ hắn, sau khi bị thương đã bị Cơ Khải mang đi, nếu chỉ có người trong cuộc mới giải trừ được phong ấn, như vậy mọi thứ đều có thể xâu chuỗi với nhau rồi.

Cơ Khải để diệt khẩu, đưa đồ đệ lên núi giết người thiêu xác, nhưng trong lúc vô ý một lần nữa trở lại đỉnh núi họ từng treo đầu lâu, giải trừ phong ấn, đầu oán linh vốn mang oán niệm cuồng dại bám vào thi thể bị

thiên, lợi dụng thân xác nó báo thù, tất cả dường như đã được định sẵn trong chốn u minh, có lẽ ngay cả bản thân Cơ Khải cũng không ngờ cách nhau hai mươi năm, nỗi oán hận tiềm ẩn sẽ dẫn dắt lão lẫn nữa leo lên cùng một ngọn núi.

“Cạch!”

Tiếng vang khe cắt ngang mạch suy nghĩ của Nhiếp Hành Phong, là Kiều không cẩn thận làm rơi súng xuống đất, hấn xoay người nhặt, Ngụy Chính Nghĩa ở bên cạnh lại nghe không nổi nữa, mắng: “Giết người vô tội, không nghĩ cách để chuộc tội, còn trăm phương nghìn kế tiếp tục hại y, ngay cả hồn phách của y cũng không buông tha, các người đúng là người tu đạo hả? Tôi thấy ngay cả nhân tính cơ bản các người cũng không qua được!”

Trong lúc tức giận quá mức, gã vung vẩy hai tay một khoảng rộng trông rất khoa trương, nếu không phải Duy Thanh là ông lão cao tuổi, quả đấm của gã đã sớm vung tới.

Bị trách móc, mặt Duy Thanh không còn chút máu, thì thào nói: “Cậu mắng đúng lắm, năm đó bên cạnh ta nếu có bằng hữu như cậu, cũng sẽ không phạm sai lầm thế này...”

“Đừng đổ lỗi lầm lên người khác! Nếu ông nghĩ một việc là đúng đắn, cho dù người trên toàn thế giới đều phản đối, ông cũng phải kiên trì, đây là niềm tin của ông, ông sao có thể dễ dàng từ bỏ?”

Kiều nhặt khẩu súng lên, yên lặng nghe Ngụy Chính Nghĩa mắng chửi, vẻ mặt hẩn như hơi lay động, ngón tay đặt trên cò súng hơi cong cong, cuối cùng vẫn buông ra, khẩu súng một lần nữa gài lại bên hông.

Bị Ngụy Chính Nghĩa lớn tiếng quát, thân thể Duy Thanh run rẩy, ôm đầu lấy bẫy tự nói: “Đúng vậy đúng vậy, vì sao lúc trước ta không kiên trì... ta cũng không biết... có lẽ là bị quỷ ám rồi.”

“Chớ má, tôi đã gặp rất nhiều quỷ, chúng so với những kẻ ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo như các ông còn lương thiện hơn!”

Ngụy Chính Nghĩa càng mắng càng bốc hỏa, nếu không phải Nhiếp Hành Phong nháy mắt với gã, để gã bình tĩnh lại, gã có lẽ còn tiếp tục mắng thêm nữa, tức giận ngậm miệng, ánh mắt vừa đảo một cái, đột nhiên phát hiện Kiều vẫn đang nhìn gã chăm chăm, con người thâm thúy, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Ta rất hối hận...” Nhớ tới chuyện cũ kinh khủng, tâm tư của Duy Thanh có chút hỗn loạn, tự lẩm bẩm biến thành tiếng khóc: “Từ đó trở đi ta nỗ lực làm việc thiện, hy vọng có thể bù đắp sai lầm chính mình phạm phải, nhưng ta biết, bất kể ta làm bao nhiêu, đều không thay đổi được sự thật đã định...”

Dưới sự kích động vô cùng, thân thể của ông lão run dử dội, chứng cơ giật không thể khống chế khiến tình trạng ông có vẻ rất gay go, Nhiếp Hành Phong đi tới muốn trấn an, ai ngờ ông đột nhiên ngẩng đầu lên, lòng trắng mắt quai dị lật qua lật lại, quan sát bốn phía cực nhanh, sau đó đưa tay, hất chén trà xuống nền nhà, kêu to: “Hắn tới, ta cảm thấy, oán linh Mã Ngôn Triệt đã tới, hắn tới tìm ta báo thù, đến đi, đến đi, ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi!”

Nhiếp Hành Phong bản năng theo ánh mắt ông nhìn sang, nhưng trong phòng ngoại trừ Kiều và Ngụy Chính Nghĩa, cũng không còn người ngoài nào khác, xung quanh càng chẳng mấy may có khí tức âm hồn, ở đây dán đầy đạo bùa, nếu oán linh thực sự tới, anh nghĩ hẳn là cũng không thể đi vào được chứ.

Anh bảo Ngụy Chính Nghĩa đi rót ly nước ấm, lại vỗ nhẹ sau lưng ông lão, ý bảo ông thả lỏng, qua rất lâu Duy Thanh mới hòa hoãn lại, nhưng vẫn tiếp tục thở hổn hển, con người không ngừng đảo lên trên, hầu như chỉ nhìn thấy tròng trắng mắt, khiến ông nhìn qua rất dọa người, Ngụy Chính Nghĩa mắng xong tính tảo lại, nhìn bộ dạng này của ông, nói: “Tôi gọi xe cứu thương.”

“Không cần.” Kiều ngăn gã lại, nhàn nhạt nói: “Mạng lão rất lớn, không dễ ngủm vậy đâu.”

“Ta... không sao, bệnh cũ, nghỉ ngơi một chút là được.” Duy Thanh thở hổn hển từng hơi lớn phụ họa.

Nhiếp Hành Phong đưa ly nước tới: “Xin lỗi, tôi đã nhắc tới nhiều chuyện khiến ông không vui.”

“Không sao, nói ra trái lại cảm thấy dễ chịu, chuyện này ta đã che giấu rất nhiều năm...” Con người của Duy Thanh rốt cuộc khôi phục trạng thái bình thường, cười khổ: “Không thể nói cho ai, nói ra cũng không ai tin, bạn bè cũ trước kia cũng không liên lạc, trong lòng mọi người đều có quỷ...”

“Năm đó Lâm Thuần Khánh cũng có tham dự sao?”

“Lâm Thuần Khánh? Không, hẳn không tham gia, có điều sau đó ta thấy lúc rời đi hẳn thấp ba nén nhang ở bên cạnh khu âm địa mai táng thi thể Mã Ngôn Triệt.” Duy Thanh cười cười: “Ta nghĩ có thể hẳn đoán được gì, hẳn có thể có thành tựu như ngày hôm nay, không phải chỉ dựa vào thời cơ.”

Nói cách khác cái chết của Lâm Thuần Khánh không liên quan đến Mã Ngôn Triệt, thậm chí Mã Ngôn Triệt không biết ông ta đã chết, oán linh xuất hiện ở Lâm gia, có lẽ là muốn hỏi Lâm Thuần Khánh hướng đi của những người tu đạo khác, hoặc là còn có một phần muốn hả giận, nên khi gặp phải hai đệ tử ăn cắp, liền tiện thể giết họ.

“Các ông mai táng thi thể Mã Ngôn Triệt ở chỗ nào?”

“Cậu muốn hóa giải oán khí của hắn?”

Duy Thanh lập tức hiểu dụng ý của Nhiếp Hành Phong, lắc đầu cười khổ: “Không thể nào, hắn đã nhập ma rồi, oán khí ngút trời, cho dù hợp nhất đầu lâu cùng thân thể hắn cũng chỉ là chuyện vô ích.”

“Có thể làm được hay không là chuyện của chúng tôi, ông chỉ cần nói thi thể ở chỗ nào!” Ngụy Chính Nghĩa lại hung dữ nhắc nhở.

Nhiếp Hành Phong nhìn gã một cái, Ngụy Chính Nghĩa tuy rằng kích động nóng máu, nhưng bình thường đều dùng thái độ bình tĩnh để xử lý chuyện, đây là lần đầu tiên, gã để cảm tình biểu hiện rõ ràng như vậy.

Cũng may Duy Thanh lần này không bị gã hù dọa, trầm ngâm một hồi, nói: “Nghe nói dưới nền đất bên cạnh khách sạn Hạnh Phúc Hải, bên trên đều là bãi đỗ xe, các cậu quật thi thể hắn ra thế nào?”

“Giết người còn xây gì đó lên chỗ y chôn cất, đúng là biến thái.”

Ngụy Chính Nghĩa nói ra tiếng lòng của mọi người, Duy Thanh lại lắc đầu, nói: “Hà Thuận Hải sở dĩ làm vậy, là bởi vì Kim Đại Sơn bói giúp ông ta nói mảnh đất kia là âm địa, rất dễ phát tài, sự thực chứng minh, ông ta cuối cùng xác thực là giàu to, ông ta cố ý dùng nền móng đè nén thân thể Mã Ngôn Triệt có lẽ bởi vì chột dạ chẳng, người làm chuyện thẹn với lòng, chung quy đều chột dạ.”

Nhiếp Hành Phong lại hỏi phương hướng cụ thể chôn giấu thân thể, nhưng niên đại quá lâu, khách sạn nhỏ trước đây bị phá bỏ di dời, đổi thành khách sạn cao ốc, Duy Thanh cũng không rõ ràng lắm, những gì nên hỏi gần như đều hỏi được, Nhiếp Hành Phong liền không quấy rầy ông lão đáng thương này nữa, cáo từ rời khỏi, lúc đi tới cửa, Duy Thanh đột nhiên gọi anh lại.

“Cảnh sát tiên sinh, các cậu không bắt tôi à?”

Câu hỏi hèn yếu mờ mịt, khiến Nhiếp Hành Phong nhớ tới lời Trương Huyền từng nói.

“Không cần, bởi vì ông vẫn tự giam mình trong ngục, chưa từng ra ngoài, tôi không biết Mã Ngôn Triệt có tha thứ cho ông hay không, nhưng tôi nghĩ, sự trả giá mấy năm nay ông phải chịu có thể bù đắp được sai lầm từng phạm phải.”

Duy Thanh rơi vào trầm mặc, tựa như hiểu được lời của Nhiếp Hành Phong, Kiêu đi cuối cùng, đợi họ ra ngoài hết, hắn quay đầu lại nhìn Duy Thanh, ngọn lửa trong mắt bạc hừng hực, tràn đầy oán hận và khinh thường.

“Xem ra Kim Đại Sơn là thiết chủy thần toán, tất cả mọi chuyện đều được hắn tính đến, vậy không biết hắn có tính giúp Hà Thuận Hải cuối cùng sẽ chết trong biển lửa không nhỉ?”

Nụ cười dịu dàng hòa nhã, lại không khó nhận ra oán độc bên trong, thân thể Duy Thanh lần thứ hai run cầm cập, giọng nói này ông đã từng nghe, ẩn tượng quá sâu sắc, cho dù năm tháng trôi qua lâu hơn nữa, cũng không cách nào làm phai mờ ma lực của nó.

“Mã Ngôn Triệt.” Ông kinh hoàng kêu lên: “Người đã trở về!”

Thượng thức phản ứng quá độ của ông lão do nỗi sợ hãi gây ra, Kiêu nở nụ cười, rất lịch sự cài cửa lại.

“Ta rất nhanh sẽ tới đón người, Hoắc Duy Thanh.”

Kiểm kim tiền

16. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 5

Ba người ra khỏi nhà Duy Thanh, đã quá trưa, Kiều đề nghị tới nhà hẩn nghỉ ngơi trước, hẩn có ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô, lái xe tới rất tiện, đợi sau khi tụ họp với Tiêu Lan Thảo sẽ bàn bạc tiếp đối sách giải quyết.

Nhiếp Hành Phong đồng ý, nửa giờ sau, Kiều lái xe đến biệt thự, trong ngoài nhà lầu được quét tước rất sạch sẽ, đầy đủ các loại thiết bị, rất nhiều nơi còn đặt camera theo dõi, xem ra Kiều thường tới nơi này. Có điều Ngụy Chính Nghĩa lại là lần đầu tiên tới, tò mò lòng vòng xung quanh, lúc đi ngang qua một gian phòng, gã kinh ngạc phát hiện ra cái đầu lâu khô mini mình đưa cho Kiều lại được bày ở tủ đầu giường.

Từ sau khi gã tặng quà xin lỗi, thì không nhìn thấy nó nữa, còn tưởng là Kiều ném đi rồi, không ngờ hẩn vẫn luôn giữ. Ngụy Chính Nghĩa đi vào phòng, đây hình như là phòng ngủ chính, xung quanh trưng bày rất nhiều đồ trang trí tinh xảo, đồng hồ nổi tiếng cùng rượu cao cấp, ngăn kéo bên cạnh hơi mở, khi thấy bên trong để rải rác đồ người lớn còn có còng tay tình thú, Ngụy Chính Nghĩa cau mày, rất muốn biết vị sư đệ không đi đường ngay kia của gã ở trong ngôi biệt thự này làm những hoạt động gì.

Song bất kể nói thế nào, toàn bộ căn phòng được bài biện rất tráng lệ, đầu lâu khô được đặt ở giữa chúng, có vẻ không hợp lắm, Ngụy Chính Nghĩa cảm thấy ngay cả cái khay bạc rỗng trưng bày đầu lâu cũng đáng giá hơn nó nhiều lắm.

Nào có ai đặt xương sọ người thật lên tủ đầu giường kia chứ? Xem ra Kiều còn biến thái hơn những gì gã tưởng tượng, nói không chừng lúc tức giận coi thể thân của gã như bóng mà đá.

Ngụy Chính Nghĩa đi tới, cầm cái đầu lâu được thắt nơ bướm màu xanh lam lên nhìn, phía sau vang lên tiếng hỏi thăm: “Anh ở đây làm gì?”

Nghe ra là tiếng Kiều, Ngụy Chính Nghĩa chợt hoảng hốt, đầu lâu khô lơ tay rơi xuống, Kiều tiến lên một bước đỡ lấy, cẩn thận đặt lại đầu lâu lên khay bạc, nhìn gã, lại hỏi: “Không có việc anh tới phòng ngủ của tôi làm gì?”

“Thì... không có việc gì mới đi dạo khắp nơi.”

Bị Kiều nhìn chăm chăm đến phát hoảng, Ngụy Chính Nghĩa dời mắt, tìm cớ ra ngoài, Kiều đi theo sau gã, nói: “Tôi đi ra ngoài mua đồ ăn chuẩn bị cơm tối, anh ở lại với Nhiếp.”

“Ồ.”

Kiều luôn mười ngón tay không dính nước mùa xuân, đối là bình thường, Ngụy Chính Nghĩa nhất định sẽ đi cùng hắn, chỉ là vừa mới phát hiện ra một việc nhỏ, trong lòng gã hơi loạn, thuận miệng đồng ý, đợi lấy lại tinh thần, Kiều đã ra khỏi cửa, Nhiếp Hành Phong ngồi trên ghế salon phòng khách, tùy tiện lật quyển “Thiên Nhân” kia.

“Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?” Ngụy Chính Nghĩa hỏi.

“Hy vọng có thể tìm được thi thể Mã Ngôn Triệt, siêu độ cho ông ta.”

Nếu không phải trước đó đã hẹn với Tiêu Lan Thảo, Nhiếp Hành Phong sẽ trực tiếp chạy về, nhưng kỳ quái là vẫn không nhận được liên lạc của Tiêu Lan Thảo, anh không biết tình hình bên kia thế nào, về phần siêu độ, Tiêu Lan Thảo không có khả năng biết làm loại chuyện này, Tiểu Bạch lại cách quá xa, bởi vậy anh gửi gắm hy vọng vào Trương Lạc.

“Anh họ thật kỳ quái, lâu như thế vẫn chưa gọi điện tới.” Ngụy Chính Nghĩa nhìn đồng hồ, lăm bắm móc di động, định gọi điện hỏi thử, ai ngờ sờ soạng túi áo lại túi quần, đều không tìm thấy di động, gã luống cuống: “Hổng rồi, tôi quên cầm điện thoại di động!”

“Sư huynh đệ các cậu rất ăn ý đấy nhỉ, đều nhớ mang súng, lại quên cầm điện thoại.”

“Anh nói Kiều?” Ngụy Chính Nghĩa ngạc nhiên nhìn Nhiếp Hành Phong: “Không thể nào, tên kia có bệnh thần kinh, anh cũng biết gia tộc họ bình thường hay xảy ra bắn giết các kiểu, để có thể liên lạc trước tiên, trên người hắn có ít nhất hai cái di động, trên xe còn để một cái...”

Nhiếp Hành Phong thu lại nụ cười, nhớ tới biểu hiện của Kiều hôm nay, anh vội vàng lấy di động ra, màn hình mọi thứ bình thường, anh lại tìm điện thoại Tiêu Lan Thảo, phát hiện số của Tiêu Lan Thảo lại bị chặn.

Khó trách anh vẫn không nhận được liên lạc của Tiêu Lan Thảo!

Nhiếp Hành Phong bỏ chặn, gọi điện thoại tới, chưa đợi anh nói, đã nghe thấy Tiêu Lan Thảo hỏi trước: “Anh bên kia xảy ra chuyện gì à? Tôi cả ngày liên lạc với anh đều không được.”

“Có chút phiền toái nhỏ, chỗ anh tiến triển thế nào?”

“Với tôi là tin tức tốt, nhưng với cậu em họ mà nói, khả năng là khá gay go, Kiều có ở nhà không?”

Nhiếp Hành Phong nhìn thoáng qua Ngụy Chính Nghĩa, dường như cảm giác chuyện có tính nghiêm trọng, Ngụy Chính Nghĩa thôi lục túi áo, rất khẩn trương nhìn qua.

“Chúng tôi đang ở trong biệt thự của Kiều, cậu ấy vừa ra ngoài mua đồ ăn.”

“Mượn cơ bảo hắn lập tức quay lại, trông coi hắn, tôi nghi ngờ cái chết của Hà Thuận Hải và quần gia liên quan đến hắn.”

“Anh tra được gì rồi?”

“Đêm qua camera giao thông quay được một chiếc Mercedes màu đen vẫn luôn theo dõi Hà Thuận Hải, sau khi xảy ra tai nạn, lại theo đường cũ chạy về, mà chỗ Hà Thuận Hải xảy ra chuyện vừa vặn là đoạn đường không lắp camera theo dõi, chúng tôi điều tra, chủ xe Mercedes là Kiều, tuy rằng cảnh sát không có chứng cứ xác thực chứng minh Hà Thuận Hải xảy ra tai nạn xe liên quan đến Kiều, nhưng hắn hiện là người tình nghi lớn nhất, chúng tôi muốn mời hắn về cục cảnh sát giúp đỡ điều tra.”

Nhiếp Hành Phong càng nghe càng giật mình, theo bản năng nói: “Không phải Kiều!”

“Chủ tịch, trên những vấn đề thế này, hy vọng anh không nên xử trí theo cảm tính...”

“Tôi không xử trí theo cảm tính, tôi nói không phải Kiều ý là... tôi nghi ngờ cậu ta bị Mã Ngôn Triệt bám thân.”

Thảo nào trước mặt Duy Thanh, Ngụy Chính Nghĩa biểu hiện kích động như vậy, thì ra tâm trạng gã bị Kiều ảnh hưởng đến, Kiều rất giỏi che giấu tình cảm của mình, Ngụy Chính Nghĩa lại không thể, không, anh nên nói người kia không phải là Kiều, mà là Mã Ngôn Triệt bám trên người Kiều.

Liên tưởng đến một loạt cử chỉ quái dị của Kiều, đây là giải thích duy nhất, nghe Nhiếp Hành Phong suy đoán, Tiêu Lan Thảo tăng nhanh tốc độ xe, lại hỏi địa chỉ biệt thự, nói: “Tôi sẽ mau chóng chạy tới, các anh trấn an hẩn trước, tôi tìm cơ hội đánh oán linh ra, không thể để hẩn bám thân quá lâu, bằng không Kiều sẽ gặp nguy hiểm.”

Tiêu Lan Thảo là cao thủ bám thân, có những lời này của hẩn, Nhiếp Hành Phong thoáng yên tâm, nghe hẩn lại than thở: “Cũng may các anh chưa tìm được Duy Thanh, oán linh tạm thời sẽ không động thủ...”

“Chúng tôi vừa tới thăm Duy Thanh.”

“Cái gì?!” Cảm giác không ổn, Tiêu Lan Thảo nói: “Nhưng đồng sự của tôi tới nhà Duy Thanh, phòng của ông ta trống không, hàng xóm nói ông ta ra ngoài rất lâu rồi, cũng không biết ông ta đi đâu, tôi nghĩ các anh cũng không tìm được...”

Bởi vì Duy Thanh có hai căn nhà, có lẽ xuất phát từ tâm lý sợ hãi cái chết, ông tự giấu mình trong một nhà khác không muốn người biết, tin tức này ngay cả cảnh sát cũng chưa tra được, nhưng Kiều lại lái xe đưa họ đến, điều này chứng tỏ trước đây hẩn đã từng điều tra căn kễ, cực kỳ rõ chỗ ẩn thân của Duy Thanh — thảo nào trên đường đi anh đều cảm thấy tuyến đường Kiều lái xe không giống với mình từng tra, vốn tưởng hẩn đi tắt đường gần, không ngờ là chỗ ở hoàn toàn khác, bởi vậy nguyên nhân hẩn để họ ở lại, lại một mình ra ngoài chỉ có một!

“Chút nữa liên lạc lại!”

Tình huống cụ thể Nhiếp Hành Phong không có thời gian nói nhiều với Tiêu Lan Thảo, cúp điện thoại vội vã đi ra ngoài, Ngụy Chính Nghĩa theo sát phía sau, hai người ra đến cửa lại dừng bước, phát hiện trong biệt thự không có chiếc xe nào khác, mà lúc họ tới là ngồi xe Kiều lái.

Ngụy Chính Nghĩa tức giận đấm một quyền: “Tên khốn kia đã sớm có dự mưu!”

Nhiếp Hành Phong trầm mặt chạy đến đầu đường, đường rất hẻo lánh, rất lâu vẫn không thấy chiếc xe nào chạy qua, Nhiếp Hành Phong đành phải gọi tổng đài taxi điều xe, lại đợi hơn mười phút, mới có một chiếc taxi từ từ lái đến.

Xe dừng lại, hai người liền xông tới, tốc độ nhanh như ăn cướp, nếu không phải thấy Nhiếp Hành Phong lấy tiền ra, tài xế suýt nữa cho là mình bị uy hiếp, run rẩy hỏi: “Địa chỉ?”

“Tôi không biết địa chỉ, anh cứ lái theo tôi nói là được, dùng tốc độ nhanh nhất.”

Nhìn sắp tiền xòe ra trước mặt, tài xế không nói hai lời, giẫm mạnh chân ga lái xe ra ngoài.

Lúc này Nhiếp Hành Phong thấy rất may mắn trí nhớ mình tốt, bị Kiều đưa đi rẽ không ít khúc cua, anh lại vẫn ước chừng nhớ được bằng chỉ đường. Ngụy Chính Nghĩa ngồi ở ghế sau, đã sớm bị quay đến lơ mơ

rồi, nhìn chiếc xe dưới sự chỉ dẫn của Nhiếp Hành Phong, lao đi như bay, không lâu sau họ đã tới gần căn nhà của Duy Thanh.

Đội hai người xuống xe, tài xế sợ họ đổi ý, vội vàng nhét tiền vào túi, quay xe chạy đi.

Nhiếp Hành Phong đi tới cửa nhà Duy Thanh, thấy trước cửa ngoài xe Mercedes của Kiều, còn có một chiếc xe đạp màu hồng, là của cô nữ sinh kia, cửa phòng hé mở, anh đi vào liền ngửi thấy mùi khét khi thứ gì bị cháy.

Trên hành lang mù mịt khói đặc, cộng thêm không gian tăm tối, đường nhìn của Nhiếp Hành Phong bị che mất, anh dùng tay áo bịt miệng mũi, bằng trực giác lần mò đến thư phòng của Duy Thanh.

Càng vào trong khói mù càng dày đặc, phía trước lơ mơ lóe ra ánh lửa, Nhiếp Hành Phong theo ánh lửa chạy tới, chợt nghe thấy tiếng súng gần ống giảm thanh truyền tới, sau đó là tiếng đổ vỡ hỗn loạn liên tiếp, cửa thư phòng mở ra, trước mặt liền thấy góc rèm cửa đối diện bị lửa nuốt trọn, ngọn lửa đang lan lên trên từng chút một, mang theo mùi cháy khét gay mũi, còn có mùi máu tanh nồng nặc.

Nhiếp Hành Phong sau khi tiến vào lại nghe thấy một tiếng súng vang lên, nữ sinh cuộn người ngã ở cửa, nhìn không rõ thương thế, Duy Thanh thì nằm phủ phục phía trước, bàn học ghé mây đều lật nhào, sách vở tán loạn đầy đất, một vài quyển rơi vào vũng máu, trên trang giấy trắng như tuyết đầy vết máu, truat mục kinh tâm.

“Chạy à.” Trong màn khói dày đặc truyền đến tiếng nói hòa nhã, khẽ cười: “Lên trời xuống đất, xem người chạy được đến đâu?”

“Kiều!”

Ngụy Chính Nghĩa chạy vào theo, nghe thấy uy hiếp, gã lập tức rút súng chỉ về nơi phát ra âm thanh, quát: “Bỏ súng xuống!”

Đáp lại gã là tiếng súng nổ lần nữa, Duy Thanh chẳng biết bị đánh đến chỗ nào, phát ra tiếng kêu đau đớn, Ngụy Chính Nghĩa phát hỏa, ngón tay gấp lại mấy lần, nhưng thủy chung không bóp cò, mà trực tiếp xông tới, vung quyền đánh về phía Kiều.

Nhiếp Hành Phong nhân cơ hội bật đèn, thử hơi thở của nữ sinh, thấy cô chỉ bị ngất đi, liền đỡ cô đến một phòng khác, lại mở cửa sổ hai bên, trong phòng tuy lửa cháy hừng hực, nhưng đều do oán linh khổng chế, tập trung cùng một chỗ với oán khí ở trong phòng, những phòng khác vẫn chưa bị lan đến.

Ổn định xong nữ sinh, Nhiếp Hành Phong lại xông vào thư phòng, Ngụy Chính Nghĩa đang đánh nhau với Kiều, đồ bày biện xung quanh theo hai người ẩu đả không ngừng rơi xuống đất, bàn về pháp lực thể lực, Ngụy Chính Nghĩa đều không bằng Kiều, nhưng gã trời sinh có phần hung mãnh bốc đồng, khi gã liên tiếp tấn công, lửa cháy do oán linh đốt lên yếu dần, khói mù dày đặc cũng từ từ tản đi, lộ ra thân thể người co quắp trên mặt đất.

Trên người Duy Thanh trúnng mấy vết thương, nhưng không bị thương đến chỗ hiểm, thần trí vẫn thanh tỉnh, cảm giác được Nhiếp Hành Phong đến gần, ông yếu ớt kêu: “Kệ ta, ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi, để hấn động thủ đi.”

“Thế sẽ chỉ tăng thêm tội nghiệt của hấn.” Nhiếp Hành Phong tiến lên đỡ ông dậy, an ủi: “Gắng thêm một lát nữa, ông sẽ không sao.”

Vừa dứt lời, một ngọn lửa dấy lên giữa Nhiếp Hành Phong và Duy Thanh, Nhiếp Hành Phong bị lệ khí đánh trúnng, ngã nhào ra phía sau, Duy Thanh một lần nữa ngã xuống, đầu đập mạnh vào nền nhà, thần trí dần hôn mê.

“Cậu điên rồi, cả Chủ tịch cũng đánh!”

Thấy Nhiếp Hành Phong bị âm hỏa đánh ngã, Ngụy Chính Nghĩa giận dữ, vung một đám tới, oán linh lác mình tránh ra, mắt bạc quan sát căn phòng lộn xộn, tâm trạng trở nên khá vui vẻ, thấy Ngụy Chính Nghĩa lại liều mạng xông tới, ánh mắt hấn đảo qua, Ngụy Chính Nghĩa liền bị ánh lửa bao vây, ngọn lửa dọc theo vạt áo nhanh chóng lan lên trên, nhìn gã luống cuống tay chân dập lửa, oán linh phát ra tiếng cười khế.

“Trò này chơi rất vui phải không sư huynh?”

“Quý mới là sư huynh đệ của ngươi!” Ngụy Chính Nghĩa xì một tiếng khinh miệt: “Ta cảnh cáo ngươi, lập tức ra khỏi người hấn, bằng không ta nhất định cho ngươi hồn phi phách tán!”

“Hồn phách ta đã sớm tán rồi, nhờ những kẻ này ban cho...”

Trong khói mù mông lung truyền đến giọng nói tịch tịch, rất giống giọng Kiều, nhưng lại không đồng dạng, nghĩ đến người vô tội này bị hành hạ đến chết, tim Ngụy Chính Nghĩa thoáng cái đau đớn, rõ ràng đối phương không phải Kiều, nhưng lúc này gã lại lo sợ không yên, không dám phán đoán rõ ràng mọi thứ mình nhìn thấy.

“Đừng để hấn mê hoặc!”

Bên cạnh truyền tiếng gọi của Nhiếp Hành Phong, thần trí Ngụy Chính Nghĩa được gọi trở về, liền thấy oán linh lướt đến trước mặt Duy Thanh, giờ súng về phía trái tim ông.

“Bỏ súng xuống!” Gã lập tức chìa súng về phía oán linh.

Lời nói bị phớt lờ, oán linh chẳng những không bỏ súng, còn tiện thể đạp Duy Thanh một cước, khiêu khích nhìn về phía Ngụy Chính Nghĩa, Ngụy Chính Nghĩa giận dữ hai tay nắm chặt súng, lại quát: “Bỏ súng xuống, bằng không ta sẽ nổ súng!”

“Cứ việc bắn, dù sao người chết cũng không phải ta.”

Đây là sự thực, oán linh có thể tùy ý tìm cơ thể khác bám thân, Kiều lại không thể, Ngụy Chính Nghĩa tức giận kêu gào, hống súng lại chỉ thẳng mi tâm nam nhân, quát: “Rốt cuộc người muốn thế nào!?”

“Trùng phạt ác nhân thôi, lẽ nào người không nhìn ra sao?”

Con người oán linh ánh lên, ngọn lửa bốc cháy trên góc áo Duy Thanh, có điều Duy Thanh đã hôn mê, hoàn toàn không có phản ứng, oán linh mỉm cười với Ngụy Chính Nghĩa nói: “Giết người cũng không nhất định phải dùng súng, sư huynh, ta thích lửa hơn, bởi vì đây là dấu hiệu của thiên phạt.”

“Đây không phải là thiên phạt, chỉ là người không cam lòng trả thù mà thôi.”

Theo giọng nói sắc bén, đám lửa kia biến mất dưới chướng phong, oán linh kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Hành Phong, không ngờ người đàn ông chẳng có chút xú tu hành nào này lại có thể dập tắt thiên hỏa mình đốt lên.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nhiếp Hành Phong nói: “Với pháp lực của người, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết ông ấy, thậm chí có thể một phát súng lấy mạng, nhưng người không làm thế, người chỉ hành hạ ông ấy từng chút một, để ông ấy nếm trải cực khổ người đã từng chịu, giống như người đã làm với những người khác...”

“Ta làm sai sao? Hôm nay người cũng đã nghe thấy, năm đó bọn chúng đối xử với ta thế nào! Ta chỉ muốn nói, những gì lão khốn này nói không bằng một phần mười chân tướng, ta chết như thế nào, hồn phi phách tán ra sao người có thể tưởng tượng được không!?”

Ngữ điệu ôn hòa đặc biệt thuộc về Mã Ngôn Triệt, nói ra trong tình huống thế này, lại khiến cho người ta không rét mà run, lệ khí bị nổi phần uất kích thích, ngọn lửa vốn bị dập tắt lại một lần nữa bùng lên, trong nháy mắt lửa cháy hừng hực bao vây bốn người trong thư phòng không quá rộng rãi, tựa như tâm tình Mã Ngôn Triệt thời khắc này — dù phải liều mạng đồng quy vu tận, cũng không tha cho họ!

Nhiếp Hành Phong bất chấp lửa cháy lan về phía mình, trầm giọng nói: “Ta biết người hàm oan mà chết, nhưng việc này không thể trở thành lý do để người lạm sát người vô tội!”

“Ta lạm sát kẻ vô tội cũng là do bọn chúng tạo ra, là bọn chúng gieo gió gặt bão, nếu có oán trách, vậy thì tới Phong Đô địa phủ tính nợ với ta đi!”

Oán linh hung tợn nói xong, nòng súng lần thứ hai chỉ về phía Duy Thanh, Ngụy Chính Nghĩa thấy thế kêu lên: “Dừng tay!”

Phập! Tiếng súng gần ống hãm thanh vang lên, tựa như khiêu khích lời ra lệnh của Ngụy Chính Nghĩa, thấy trên ngực phải y phục Duy Thanh tràn ra mảng máu lớn, Ngụy Chính Nghĩa vừa sợ vừa giận, nhưng

súng ngắm ngay Kiều, làm thế nào cũng không thể bóp cò, cho dù là nổ súng cảnh cáo đơn giản gã cũng không làm được.

“Bắn đi.” Oán linh đến gần gã, chân mày nhướng lên, chỉ vào vị trí tim mình, mỉm cười đưa ra lời mời: “Bắn chỗ này, tay súng thiện xạ, kỹ thuật bắn của người nhất định sẽ không để ta thất vọng.”

Hết như trách gã do dự chần chừ, nam nhân trực tiếp áp sát đến trước mặt gã, rõ ràng chính là gương mặt thêm đôn thuộc về Kiều, thời khắc này lại xa lạ đến vậy, Ngụy Chính Nghĩa bực tức giáng trả một nện, bóng súng hướng về đầu đối phương đáp xuống.

“Khốn kiếp!”

Ánh lửa quét qua trước mắt, che đi hình dáng oán linh, Ngụy Chính Nghĩa đánh tay không, dứt khoát nhào cả người tới, oán linh không chấp nhặt với gã, mượn khói mù né sang một bên, đang muốn rời đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến gió lạnh, cổ lập tức bị một thanh vũ khí trong suốt chặn lại, lưỡi dao lấp lánh hàn quang, phát ra sát khí thuộc về pháp khí thượng cổ.

“Người có thể thử xem thứ này có thể giết chết được người hay không!” Nhiếp Hành Phong tay cầm Tê Nhận, lạnh lùng nói phía sau hắn.

Oán linh biến sắc, hắn chẳng sợ đạn hay pháp khí, nhưng Tê Nhận thì khác, đó là thánh vật chuyên để đối phó các loại quỷ mị yêu ma, hắn cũng không đề ý đến mạng sống, dù sao hồn phách còn có thể tập hợp bao lâu chẳng ai biết, nhưng thù còn chưa báo, hắn không cam lòng chết vào lúc này, bèn thu hồi sát khí, mỉm cười nói: “Nếu không sợ thương tổn đến bạn của người, người rất có thể thử một lần.”

Oán khí Mã Ngôn Triệt quá nặng, Nhiếp Hành Phong làm như vậy kỳ thực cũng không nắm chắc quá nhiều, nhưng đối phương nhất thời chần chừ khiến trong lòng anh đã chắc chắn, tận dụng thời cơ, anh lập tức lấy đạo bùa vẽ vào lưng Kiều.

Bùa triện vẽ bằng chu sa lóe ra kim quang trong lửa, Kiều theo đó phát ra tiếng rên rỉ, thân thể lắc lư ngã về phía sau.

Ngụy Chính Nghĩa vội vàng tiến tới ôm lấy hắn, Nhiếp Hành Phong nhân cơ hội lại vẽ một tờ đạo bùa vào trước ngực hắn, thấy hắn hôn mê bất tỉnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chủ tịch bùa anh vẽ linh nghiệm thế à, ngay cả oán linh bám thân cũng có thể giải quyết.” Ngụy Chính Nghĩa hai mắt tràn đầy sùng bái, đỡ lấy Kiều, thấy hắn bất tỉnh nhân sự, lo lắng hỏi: “Oán linh đi rồi chứ? Bùa dán trên người Kiều, có ảnh hưởng gì đến hắn không?”

Mấy đạo bùa này thật ra là Chung Khôi chép, sau đó Nhiếp Hành Phong lại chiếu theo vẽ lại một ít, lúc ra ngoài tiện tay cất mấy tờ vào túi, không ngờ sẽ phát huy tác dụng, nhưng trên thực tế mấy đạo bùa này nên dùng thế nào anh cũng không rõ lắm, càng không biết oán linh có rời đi không hay bị đạo bùa phong bế lại, nói: “Tiêu Lan Thảo tới ngay bây giờ, giao cho anh ta xử lý.”

“Anh họ còn biết đạo thuật?” Ngụy Chính Nghĩa rất giật mình, lúc này Nhiếp Hành Phong không kịp giải thích nhiều, lại chuyển sang xem xét thương thế của Duy Thanh, trên người Duy Thanh trúng mấy phát súng, tuy rằng không bắn trúng chỗ yếu hại, nhưng vì mất nhiều máu, thương thế rất nghiêm trọng, thần trí rơi vào hôn mê, không hề phản ứng chút nào với tiếng gọi của anh.

Nhiếp Hành Phong không dám di chuyển ông, gọi cấp cứu trước, lại liên lạc với Tiêu Lan Thảo, Tiêu Lan Thảo đã vào nội thành, sau khi nghe xong tình hình, nửa chừng đổi hướng chạy về phía nhà Duy Thanh, Nhiếp Hành Phong hẹn hẩn lát nữa gặp ở biệt thự, gọi điện thoại xong, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nữ sinh đã tỉnh, vịn tường lão đảo đi tới, thấy bọn họ, lập tức khóc gào: “Có người giết thầy, mau bắt hung thủ...”

Oán linh bị phong ấn, lửa cháy khói mù theo đó từ từ tản đi, Ngụy Chính Nghĩa hơi nghiêng hông, không lộ dấu vết chặn đường nhìn của nữ sinh, để đỡ cho cô nhìn thấy hình dáng Kiều, sau này khai báo ra hẩn.

Nhiếp Hành Phong nhặt súng Kiều đánh rơi trên mặt đất cất đi, đi tới trước mặt nữ sinh, nữ sinh như chim sợ cành cong, run rẩy lùi về phía sau, khóc lóc hỏi: “Có phải thầy... chết rồi không?”

“Tôi đã gọi xe cứu thương, bác sĩ sẽ lập tức tới.” Nhiếp Hành Phong đổi đề tài, hỏi lại: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Không phải cô về nhà rồi sao?”

“Hôm nay thầy có chút không bình thường, tôi rất lo lắng, liền quay lại xem thử, không ngờ nhìn thấy hung thủ giết người, thầy trúng vài phát súng, sau đó tôi liền ngất xỉu...”

Lúc đó khói quá dày, cô không nhìn rõ hung thủ là ai, trong lúc quá căng thẳng, nói năng cũng rất lộn xộn, may mà lần này oán linh không giận chó đánh mèo với cô, Nhiếp Hành Phong an ủi cô vài câu, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng còi xe cứu thương, anh nói: “Chúng tôi phải đưa người đi trước, những chuyện khác cảnh sát sẽ đến tiếp ứng, một mình cô không vấn đề gì chứ?”

Nữ sinh còn chưa hết run, nhưng trạng thái tinh thần khá hơn vừa rồi, gật đầu nói: “Không sao, tôi ở lại cùng thầy.”

Nhiếp Hành Phong cùng Ngụy Chính Nghĩa đỡ Kiều lên xe, cũng may nhà Duy Thanh ở bên cạnh khu dân cư, cách các hộ gia đình khác một đoạn, không ai chú ý đến việc nhà ông xảy ra chuyện, Nhiếp Hành Phong sau khi lên xe, tìm thấy chìa khóa xe trên người Kiều, lái xe trở lại biệt thự.

Giăng co một đường, Kiều lại thủy chung không tỉnh, về đến nhà, Ngụy Chính Nghĩa nhớ tới còng tay tình thú để trong phòng ngủ, liền công hẩn vào, trong phòng vừa vặn có một cái ghế đồng dùng để trang trí, Ngụy Chính Nghĩa đặt hẩn lên ghế, lại tìm còng tay, còng cả tay chân hẩn vào, thấy hẩn hoàn toàn không có phản ứng, nhin không được đưa tay vỗ vỗ má hẩn, đổi lấy là mấy tiếng rên rỉ khe khẽ.

Thấy sắc mặt Kiều còn nhợt nhạt hơn lúc ở nhà Duy Thanh, da thịt cũng rất lạnh, sát lại gần có thể cảm thấy được rõ ràng âm khí tản mát ra từ người hẩn, Ngụy Chính Nghĩa đã rõ vì sao Kiều vẫn nói lạnh, Mã Ngôn Triệt không giống quỷ mị bình thường, hồn phách hẩn bị đánh tan, chỉ chừa lại oán khí mang hồn phách tập hợp lại, khí tràng còn âm hơn lệ quỷ gấp mấy lần, hẩn vẫn luôn chiếm giữ thân thể Kiều không

buông, tạo thành tổn thương rất lớn cho Kiều.

Đến lúc cần dùng sách vở mới hận tri thức mình quá ít, hiện tại Ngụy Chính Nghĩa cuối cùng cũng để bản thân cảm nhận được ý nghĩa sâu xa của câu nói này, suy nghĩ hồi lâu cũng chẳng nghĩ ra cách giải quyết, đành phải hỏi Nhiếp Hành Phong: “Làm sao bây giờ?”

Nhiếp Hành Phong sờ sờ hơi thở Kiều, tuy rằng suy yếu, nhưng coi như ổn định, lúc này chỉ có thể đợi Tiêu Lan Thảo tới rồi lại bàn bạc đối sách, nhưng anh không có thời gian đợi thêm nữa, nhìn đồng hồ, nói: “Tôi về trước, xem Trương Lạc có cách siêu độ oán linh không, cậu ở chỗ này chờ Tiêu Lan Thảo, nếu anh ta không giải quyết được, thì mau chóng đưa Kiều đến tìm Trương Lạc.”

Với đạo hạnh của Trương Lạc, cho dù không cách nào đuổi được oán linh bám trên người Kiều, chí ít có thể ngăn chặn được lệ khí của hắn. Chưa đến lúc bắt đắc dĩ, anh không muốn đối địch cùng Mã Ngôn Triệt, trong này ngoài việc muốn nhờ hắn mở cổng cõi âm, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là — sau khi ngắt quãng nghe được chuyện cũ của Mã Ngôn Triệt, anh hy vọng hóa giải oán khí của hắn, siêu độ cho hắn.

Nhiếp Hành Phong giao phó Kiều cho Ngụy Chính Nghĩa, lại liên lạc với Tiêu Lan Thảo, biết được hắn đã đến hiện trường, Duy Thanh và nữ sinh kia được đưa đến bệnh viện rồi, nữ sinh không vấn đề gì, nhưng Duy Thanh bởi tuổi tác quá lớn, hơn nữa chảy máu quá nhiều, tình hình không lạc quan lắm, hắn đang cùng đồng nghiệp khám xét hiện trường, cố sức không để họ chú ý tới việc Kiều từng xuất hiện, đợi sau khi khám xét xong sẽ tới ngay biệt thự.

Nhiếp Hành Phong lúc gần đi đưa hết đạo bùa mang theo bên mình cho Ngụy Chính Nghĩa, đề phòng oán linh lại lợi dụng thân thể Kiều làm loạn, Ngụy Chính Nghĩa tiễn Nhiếp Hành Phong rời đi xong, nhớ đến bộ dạng khủng khiếp lúc Kiều phát cuồng, có phần lo lắng, chạy vào phòng bếp lục cả buổi, tìm được một ít dây nhựa, gã cách mỗi đoạn lại buộc một tờ đạo bùa vào dây, cầm tới phòng ngủ.

17. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 6

Kiều còn chưa tỉnh, gục đầu dựa vào ghế, thoát nhìn yếu đuối rất dễ ức hiếp, Ngụy Chính Nghĩa dâng lên hứng thú xấu xa, dựa theo kinh nghiệm học được lúc nằm vùng trước đây, cố ý dùng dây thừng trói Kiều lại như hình cái mai rùa, song cuối cùng đến lúc thắt nút sợ hắn khó chịu, thoáng nới lỏng dây, dù sao gã dựa vào thần lực của đạo bùa để áp chế oán linh, chứ không phải dựa vào sức lực.

Ngụy Chính Nghĩa chỉ mãi trối người, không chú ý đạo bùa Nhiếp Hành Phong dán sau lưng Kiều theo thời gian trôi, màu vàng phía trên từ từ rút đi, biến thành màu sắc giống các bùa triện khác, không lâu sau, đạo bùa liền rơi xuống mặt đất.

Ngụy Chính Nghĩa tăng thêm lực, thân thể Kiều theo đó hơi ngả về phía trước, cầm tựa lên vai gã, cảm giác được không khí lạnh giá kéo tới, trong lòng Ngụy Chính Nghĩa dâng lên phiền muộn, nhỏ giọng nói: “Là lỗi của tôi, nếu tôi quan tâm cậu nhiều hơn một chút, có lẽ cậu cũng không bị biến thành như vậy.”

“Sư huynh...”

Bên tai truyền đến hơi ấm, Ngụy Chính Nghĩa nhất thời cứng lại, đẩy Kiều ra, liền thấy hắn đã tỉnh, ngửa đầu dựa vào ghế yên tĩnh một hồi, đột nhiên phải ứng lại, giận dữ nói với gã: “Chuyện gì xảy ra? Sao lại trối tôi!?”

“Thực ra...”

“Cởi ra!”

Bởi tức giận, gương mặt trắng nõn của Kiều đỏ bừng lên, mắt bạc trợn tròn, bắn ra ánh sáng thâm độc như rắn, Ngụy Chính Nghĩa biết với tính tình cao ngạo của Kiều, trối kiểu này nhất định rất khó chịu, nhưng thời điểm đặc biệt, bản thân chỉ có thể gắng hết sức trấn an nỗi bức tức của hắn, cố gắng dùng lý trí khai thông hắn.

“Hãy nghe tôi nói, Kiều, cậu bị oán linh Mã Ngôn Triệt bám thân, nếu tôi không làm vậy, hắn nhất định sẽ gây bất lợi cho cậu, anh họ tôi lập tức tới ngay, chúng tôi sẽ cùng nhau cứu cậu...”

“Nhưng lúc này tôi không bị bám thân nữa!”

Kiều cố sức bẻ còng tay giật dây thừng lại xê dịch ghế ngồi, như muốn mau chóng thoát khỏi trối buộc, hắn giãy dụa làm cái ghế trượt trên sàn nhà tạo ra tiếng ma sát chói tai, hắn hét lớn: “Ngụy Chính Nghĩa, nếu anh không muốn chết, thì lập tức cởi ra cho tôi!”

“Vậy tôi thà đợi sau khi cậu cởi ra rồi giết tôi.”

Đúng là cái tên cứng đầu mà!

Kiều rất bất đắc dĩ, nặng nề thở hổn hển mấy hơi, hòa hoãn hạ giọng nói: “Vậy có thể tháo còng tay cho tôi trước không? Sư huynh, tôi đau lắm.”

Trong mắt bạc hiện lên màu bi thương, giọng nói trầm thấp, như đang trách Ngụy Chính Nghĩa vô tình, Ngụy Chính Nghĩa sợ nhất hắn dùng chiêu này, không kiên trì nổi nữa, dịch đến trước mặt hắn, hai tay đặt lên thành ghế kề sát về phía hắn, thấy Ngụy Chính Nghĩa mắc câu, khóe môi Kiều khe khẽ nhếch lên, ai ngờ một giây sau cảm bị nắm, Ngụy Chính Nghĩa ép hắn hướng mặt về phía mình, nụ cười trên mặt nở rộ, so với hắn còn xán lạn hơn.

“Người cần bản không phải Kiều, diễn xuất sứt sẹo như thế cũng muốn lừa gạt ta sao?”

Mắt bạc Kiều trợn to, hung hăng nhìn trừng trừng Ngụy Chính Nghĩa, thế là Ngụy Chính Nghĩa tiếp tục đến gần hắn, đôi mắt đối diện hắn, tốt bụng cho hắn đáp án: “Tên kia sẽ không gọi ta là sư huynh một

cách ỏn ẻn như thế.”

“Thì ra người không ngu xuẩn như vẻ ngoài nhỉ.”

Màn xiếc bị vạch trần, biểu cảm tức giận vốn thuộc về Kiều thay đổi, chuyển thành nụ cười dịu dàng, Ngụy Chính Nghĩa bị con người bạc của hắn nhìn chằm chằm đến nổi da gà, điệu cười ôn hòa lại tràn ngập tính toán này quả thực chính là bản sao của Kiều, khiến gã không cách nào khẳng định người trước mắt này đến tột cùng là ai.

Cổ tay đột nhiên truyền đến đau đớn, ngay sau đó Ngụy Chính Nghĩa liền thấy cảnh vật trước mắt xoay tròn, gã bị hất ra ngoài, ngã lên bức tường đối diện, Kiều túm lại tay gã tiện thể đè hắn lên tường, môi dán sát vào tai gã, đến mức gần như cắn được vành tay gã, tiếp tục mỉm cười nói: “Ta nghĩ người thích tự thế này hơn, sư huynh.”

“Người...” Ngụy Chính Nghĩa giật mình nhìn còng tay bị gãy cùng dây thừng bị đứt rời rơi dưới đất, lại nhìn tấm đạo bùa còn đang phát phơ trên người Kiều, theo bản năng hỏi: “Người phá giải bùa chú lúc nào?”

Câu hỏi đổi lấy tiếng cười to càn rỡ của nam nhân: “Người quên người Mã gia chúng ta chính là cao thủ đạo học rồi sao, thực sự cho rằng thứ đạo bùa hạng ba này có thể trấn áp được ta à?”

Hắn sát lại gần hơn, lần này Ngụy Chính Nghĩa triệt để nếm trải mùi vị vành tai bị hôn cắn, cảm giác kích thích tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, thân thể bị ép chặt giữa nam nhân và bức tường, không cho gã mấy may khe hở để tránh lui, tim đập dữ dội, gã nghe thấy rõ ràng tiếng thở dốc truyền đến bên tai, Kiều như đã quên quan hệ đối địch, liếm rai tai gã, thì thào nói: “Sư huynh, ta muốn thương người, muốn rất lâu rồi.”

Giọng nói giống mà không giống, trong chớp mắt này Ngụy Chính Nghĩa hoàn toàn bị mê hoặc, cảm thấy môi đối phương dần dần kề sát khoe môi mình, gã chợt thức tỉnh từ trong mê muội, móc đạo bùa ra vỗ về phía Kiều.

Tay khó khăn lắm mới đến gần bị bẻ một cái, sức lực Kiều lớn kinh người, dễ dàng nắm lấy cổ tay Ngụy Chính Nghĩa, vặn sang một bên, đôi mắt khinh thường đảo qua đạo bùa trong tay gã, ngọn lửa dấy lên, đạo bùa trong tay gã nhanh chóng hóa thành tro bụi.

“Đã nói đừng châu chấu đá xe, người xem, ta muốn giết người, cũng đơn giản như thiêu hủy đạo bùa này.”

Kiều nói xong lời chế nhạo, liền thấy trước mắt lóe lên hàn quang, Ngụy Chính Nghĩa thừa dịp hắn không chú ý, rút Câu Minh Hầu ra bổ nghiêng về phía hắn, ánh mắt Kiều chợt lạnh, né mũi dao, lúc lắc mình tiện thể rút một thanh Câu Minh Hầu màu mực khác đón nhận, hai lưỡi dao giao tranh, phát ra tiếng nổ điếc tai, Ngụy Chính Nghĩa không giữ được binh khí, về một đường móc câu phá không bay ra, cắm thẳng vào tường đối diện.

Hai người hai thanh đao, cao thấp thấy ngay, Ngụy Chính Nghĩa tuy rằng thoát khỏi kìm kẹp của Kiều, hỏ

khẩu lại bị chấn động đến tê dại, gã nắm lấy tay phải, bàn tay bị rách ra, máu theo vết rách chảy xuống.

Gã ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt giễu cợt của nam nhân, giờ Câu Minh Hầu về phía gã, than thở: “Pháp khí tốt, lại lưu lạc đến tận đây, thật khiến người ta ca thán...”

“Đó không phải đồ của ngươi, trả nó lại đây!”

Thấy oán linh dám bôi nhọ pháp khí Kiều yêu thích không rời, Ngụy Chính Nghĩa nhất thời quên mất sức lực hai người khác xa nhau, giờ tay triệu hồi thần khí cắm trên tường, vung lên lần thứ hai xông tới.

Ngụy Chính Nghĩa theo Trương Huyền nhiều năm, pháp lực không nâng cao được bao nhiêu, nhưng lòng quyết tâm và sự dũng mãnh này so với trước kia chỉ hơn chứ không kém, nam nhân liên tiếp bị tấn công, lại có phần trúng chốt đá, Câu Minh Hầu màu mực cảm thấy khí tràng của hắn không đúng, không hề phối hợp, trái lại liên hợp với thanh màu bạc của Ngụy Chính Nghĩa phản chiến, hắn vài lần thiếu chút nữa bị pháp khí làm bị thương, dứt khoát ném nó đi, trực tiếp dùng pháp lực bổ về phía Ngụy Chính Nghĩa.

Âm hỏa theo gió lao đến, trúng ngay bụng Ngụy Chính Nghĩa, gã bị đánh ngã nhào về phía sau, vịn tú đầu giường sau lưng gắng gượng đứng lại, khóe miệng chảy ra tia máu, thấy oán linh lại theo sát xông tới, gã nhỏ búng máu ra ngoài, chửi: “Đệt, ngươi đánh thật đấy à!”

Tiếng chửi vừa dứt, lệ khí oán linh đã lao đến trước mắt, Ngụy Chính Nghĩa đau đến gập người, nhìn lưỡi đao vô hình áp sát về phía mình, định cắn răng nhận lấy, tay đang chống lên cái tủ thấp đột nhiên sờ thấy một vật cứng, gã chẳng nhìn, trực tiếp cầm lên đỡ.

Đó là quà xin lỗi thể thân của Ngụy Chính Nghĩa, cái đầu lâu khô được Kiều coi như bảo bối cứ như vậy bị gã dùng như vũ khí, trong nháy mắt lưỡi đao chạm đến đầu lâu, thần trí Kiều dường như quay lại, trong nháy mắt lệ khí tiêu tan sạch sẽ, bóng dáng lay động, vội vã tránh ra xa.

Ngụy Chính Nghĩa lúc này mới chú ý mình cầm trong tay là cái gì, máu trên bàn tay từ từ chảy xuống, theo khe hở đầu lâu thấm vào trong, như hoa cỏ nắng hạn gặp trời mưa, trong hốc mắt trống hoác của đầu lâu hiện lên tia sáng, có một âm thanh vui sướng rất khẽ kêu lên, đáng tiếc trong tình huống giằng co sinh tử, Ngụy Chính Nghĩa hoàn toàn không chú ý đến sự biến hóa của cái đầu lâu, thấy Kiều không làm tổn hại được nó, nảy ra ý nghĩ, ném cái đầu lâu như ném bóng chày tới, kêu to: “Giovanni, cậu nếu còn là đàn ông, thì tỉnh lại cho tôi!”

Đầu lâu tựa như thông linh đánh về phía Kiều, thế mà lại đụng hẳn phải lão đảo, đầu lâu sắc nhọn để lại một vết máu trên trán hắn rồi bắn xuống mặt đất.

Thừa dịp Kiều ngăn ra, Ngụy Chính Nghĩa lại vội vã tiến tới, vung quyền đánh, trong quả đấm của gã nắm đạo bùa, sức lực trống rỗng gia tăng không ít, lại thêm cái đầu lâu nhỏ trên mặt đất phá phách, thỉnh thoảng tự động lăn tới làm quần chân Kiều, khiến hắn chịu liên tiếp mấy trọng quyền của Ngụy Chính Nghĩa, có điều tình trạng của Ngụy Chính Nghĩa cũng rất gay go, bụng bị thương, không dám dùng sức thở dốc, khóe miệng cũng bị đánh rách, hai người phẳng phất như quay về thời điểm mới quen, mỗi lần động thủ đều không thương tiếc như thế.

Hơn mười chiêu qua đi, thấy Ngụy Chính Nghĩa vẫn dây dưa không yên, cơn giận dữ của oán linh bị đốt lên, ánh lửa trong con người càng lúc càng cháy mạnh, lệ khí theo ánh lửa bay ra, cuốn lấy Ngụy Chính Nghĩa, buộc gã phải lùi lại, Ngụy Chính Nghĩa bị vòng lửa vây vào giữa, luống cuống chân tay dùng đao bừa ngăn chặn âm hỏa, nam nhân nhìn vào mắt, cuối cùng cũng coi như xả được giận, lại nhìn cái đầu lâu còn đang bung loạn dưới chân kia, đập một cước tới, đá nó văng ra thật xa, sau đó đẩy cửa rời khỏi.

“Đứng lại!”

Ngụy Chính Nghĩa rất vất vả mới dập được phần lớn lửa cháy tán loạn trên người, thấy Kiều muốn đi, gã gấp gáp kêu lên, trong lúc vội vàng bắn ra mấy đạo cương phù, bổ lên cửa trước mặt hắn, phong bế cửa ra, chiêu này thẳng thừng chọc giận oán linh, xoay người cười lạnh nói:

“Người thực sự cho là ta không dám giết người?”

“Có bản lĩnh thì cứ giết!”

Toàn thân Ngụy Chính Nghĩa bị âm hỏa thiêu đốt đau đớn, nói cũng là hữu khí vô lực, nhưng gã chắc chắn oán linh sẽ không giết gã, bằng không với lệ khí của hắn, mình đã sớm mất mạng.

Bị khiêu khích, oán linh trái lại bình tĩnh hơn, thường thức đáng vẻ chột vật của Ngụy Chính Nghĩa bị âm hỏa dày vò, phụt cười, đúng là một người thú vị, khiến hắn cảm thấy giết thì quá đáng tiếc, nói: “Ta muốn tới Hạnh Phúc Hải, có bản lĩnh thì đuổi theo ta đi, ta chờ ngươi.”

Ngữ điệu ôn hòa, thậm chí mang theo vài phần dịu dàng như tán tỉnh, nhưng một khắc sau oán linh giờ tay cần rách ngón giữa, máu theo động tác bắn của ngón tay vẩy tung tóe ra ngoài, lăn trên sàn nhà xoay tròn khắp nơi, từ giọt máu dần hiện ra hình người, biến thành một đám người tí hon màu đỏ nhạt, ở trong phòng đánh lộn cười đùa.

Không hổ là hậu nhân Mã gia, chiêu pháp thuật vãi đậu thành binh này hạ bút thành văn, triệt để rung động Ngụy Chính Nghĩa, gã quên cả vật lộn với đám lửa, thất thanh kêu lên: “Thật lợi hại!”

Lòng hăm mộ khó có thể che giấu, phản ứng này vô tình lấy được lòng oán linh, hắn mỉm cười nói: “Bắt được ta, liền dạy ngươi chiêu này.”

“Xí, ta có sư phụ, ai thêm pháp thuật của ngươi... Đứng lại, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Thấy bóng dáng Kiều biến mất sau cửa, khi hắn đi qua, mấy tờ bùa chú vỡ trên cửa trong nháy mắt hóa thành tro tàn bay xuống đất, Ngụy Chính Nghĩa quỳnh lên kêu gào liên thanh, không ngờ oán linh thực sự quay lại, song không đợi gã vui mừng, đã nghe đối phương hỏi: “Sư phụ mà ngươi nói chính là tên thần côn khiến Nhiếp Hành Phong thần hồn điên đảo kia à?”

Vấn đề này trả lời “phải” thì không đúng, mà trả lời “không phải” cũng không đúng, Ngụy Chính Nghĩa

không thể làm gì khác hơn là hỏi lại: “Người muốn thế nào?”

Oán linh không đáp, rũ mi mắt trầm tư một hồi, lại đột nhiên hỏi: “Chung Khôi là ai?”

“Cậu ta không phải người...” Ngụy Chính Nghĩa theo bản năng cho đáp án, đợi gã nhận ra không hợp lý, bóng dáng Kiều lần thứ hai biến mất trước mặt gã, gã giận dữ vừa đập lửa trên người, vừa gọi to: “Giovanni, mau tỉnh lại, đừng để cái tên biến thái chết tiệt kia chiếm được thân thể cậu!”

Kêu gào không nhận được bất cứ lời đáp nào, trái lại mười mấy tiểu quỷ đỏ màu hồng đang vui đùa âm ỉ xung quanh Ngụy Chính Nghĩa bị gọi tỉnh, thôi nô đùa, nhất loạt nhìn về phía gã.

Ngụy Chính Nghĩa mới vừa gắng gượng dập tắt hết lửa, cảm thấy âm phong bốn phía kéo tới, gã ngẩng đầu, liền thấy mấy con tiểu quỷ này từ từ đến gần mình, dáng dấp mỗi con đều giống hệt phiên bản mini của Kiều, trên mặt lại tràn đầy nụ cười tà ác, răng nanh nhỏ nhe ra, ánh mắt đảo quanh động mạch chủ của gã.

Cảm giác được nguy hiểm, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng móc móc đạo bùa, ai ngờ bùa vừa cầm đến tay, lũ tiểu quỷ liền đồng loạt nhào tới, cào loạn cắn bậy trên người gã, Ngụy Chính Nghĩa bị đánh trở tay không kịp, dùng đạo bùa đánh rớt mấy tên tiểu quỷ, nhưng sau khi chúng rơi xuống rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng một lần nữa nhào lên, mắt thấy đạo bùa sắp dùng hết, Ngụy Chính Nghĩa đang nôn nóng, cái đầu lâu khô bị Kiều đá vào trong góc đột nhiên lăn tới, nảy lên như bóng chuyền, đánh bay tiểu quỷ đang nhào lên người gã, tiểu quỷ phát ra tiếng kêu sợ hãi, một nửa bay lên không trung liền không thấy bóng dáng.

Đầu lâu nhỏ dường như bắn rất vui vẻ, lại tiếp tục tự đập tự nảy, đánh một con tiểu quỷ khác đang cắn động mạch cổ Ngụy Chính Nghĩa rơi xuống, thân hình tiểu quỷ rất nhỏ, nhưng đầu lâu còn nhỏ hơn, trên không trung bay lộn linh hoạt, đụng vào một con, tiểu quỷ liền biến mất một con, chỉ chốc lát sau, lũ tiểu quỷ đã bị diệt quá nửa.

Ngụy Chính Nghĩa nhân cơ hội thở một hơi, lúc này mới phát hiện tiểu quỷ không bị đầu lâu đụng biến mất, mà là sau khi đụng vào nó, những con quỷ kia bị hút vào trong đầu lâu, hút càng nhiều, nó càng có tinh thần, đảo mắt con tiểu quỷ cuối cùng đã bị nó tấn công đến, thấy tiểu quỷ hóa thành sương đỏ bị hút vào, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng giành lấy, lại chậm một bước, trơ mắt nhìn từng đám sương đỏ đậm bị hút vào miệng đầu lâu khô.

Địch nhân đều đã tiêu diệt hết, đầu lâu khô rất hài lòng nhảy vài vòng trên mặt đất, sau khi phát hiện tiểu quỷ đã bị ăn hết, nó lăn một chút tại chỗ rồi bất động, Ngụy Chính Nghĩa tin rằng nếu không phải gã ừ tai, vậy hẳn là gã đã nghe thấy một tiếng thở dài rất thất vọng truyền ra từ cái đầu lâu khô.

Đây là tình huống gì vậy!?

Sau một hồi ác chiến, toàn thân Ngụy Chính Nghĩa vừa đau vừa mệt, chỗ bàn tay bị bỏng nổi lên bọng nước, chỉ đứng thôi cũng cảm thấy tốn sức. Gã dựa vào tường nằm xuống sàn nhà, vừa vận mắt đối mắt với đầu lâu khô trước mặt.

Nhắc tới cái đầu lâu, Ngụy Chính Nghĩa cũng coi như có rất nhiều duyên phận với nó, từ vụ vĩ giới Trương Huyền dùng nó vây hãm rất nhiều oan hồn, lúc bảo gã mang đi tìm Tiểu Bạch siêu độ, đầu lâu khô vẫn luôn theo gã, lúc đó lo lắng oan hồn trong đầu lâu khô chạy mất, gã trông nom khá lưu tâm, ngay cả ngủ cũng phải đặt cái lọ nhỏ này bên gối, nói đến cũng coi như có tình cảm, bởi vậy sau đó gã không đem nó mai táng, mà lại khắc tên mình, coi như quà tặng cho Kiều, nhưng chuyện đầu lâu khô thông linh này vượt quá dự liệu của gã.

Có lẽ Kiều hạ chú ngữ gì lên nó, chủng loại pháp thuật Kiều hiểu biết quá nhiều quá tạp, Ngụy Chính Nghĩa không đoán được, đưa tay cầm lấy đầu lâu khô tỉ mỉ xem xét, tuy rằng giữ nó rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gã chính thức quan sát, đầu lâu xinh xắn, hốc mắt thật to, miệng hơi hé, như đang vẽ đang bật cười, Ngụy Chính Nghĩa cho rằng lúc còn sống nó nhất định rất đáng yêu, nhưng lại bị cốt yêu hại chết, phân tán hồn phách, chỉ để lại cái đầu lâu như đồ trang trí, lại nói nó chết kiểu này có phần giống với Mã Ngôn Triệt.

Nơi bướm màu xanh lam trên đầu lâu khô bởi vì nhảy nhót mà bị bung ra, Ngụy Chính Nghĩa lần nữa buộc lại cho nó, lại thấy chỗ vốn khắc tên mình bên trên đầu lâu thêm mấy hàng chữ, gã hoảng hốt tinh thần, nghĩ tới một vài thứ không nên nghĩ, đợi lấy lại tinh thần, phát hiện toàn bộ máu trên bàn tay đều biến mất, tia máu theo kẽ hở của đầu lâu thấm vào trong, thấy nó vẫn đang không ngừng hút máu, Ngụy Chính Nghĩa trong lúc kinh hãi, theo bản năng ném đầu lâu khô ra ngoài.

Xương sọ tròn xoe lăn mấy vòng trên sàn nhà, truyền đến tiếng u u khe khẽ, Ngụy Chính Nghĩa không biết đó là do ma sát trên sàn nhà tạo thành, hay là đầu lâu đang gọi, chỉ cảm thấy nổi da gà, bất chấp đau đớn trên người, vội vàng đứng lên, thu hồi Cầu Minh Hầu bị oán linh vứt bỏ, định đuổi theo Kiều.

Ai ngờ gã chân trước vừa ra khỏi phòng ngủ, đã nghe thấy tiếng cộp cộp truyền đến từ phía sau, quay đầu nhìn lại, đầu lâu khô nhảy nhót theo ra ngoài, tuy rằng vừa rồi cái đầu lâu đã giúp đỡ gã, nhưng nghĩ đến nó quỷ dị, Ngụy Chính Nghĩa hoảng sợ trong lòng, quát: “Người theo ta làm gì? Máu chưa hút đủ hay sao?”

Cộp!

Mặt trước đầu lâu khô úp xuống mặt đất, như bộ dạng trẻ con làm sai chuyện cúi đầu nhận lỗi, lại kết hợp với nơi bướm trên đỉnh đầu nó, ngược lại có vài phần đáng yêu, Ngụy Chính Nghĩa không có cách nào nghiêm mặt được nữa, xoay người xuống lầu, tiếng cộp cộp phía sau tiếp tục đi theo, sau đó lẩn thẳng một đường xuống lầu, lần đến phòng khách thì xoay nghiêng một cái, tựa như quả bóng bị đá vào cầu môn, không nghiêng lệch vừa vặn dừng trước mặt Ngụy Chính Nghĩa, ngẩng đầu nhìn gã, như đưa ra lời khẩn cầu về phía gã.

Ngụy Chính Nghĩa mềm lòng, nghĩ đến chuyện mình không phải đối thủ của oán linh, có đầu lâu khô giúp, phần thắng có lẽ sẽ nhiều hơn chút, liền nói: “Mang theo người cũng được, nhưng không được hút máu ta...” Dừng một chút, gã phát hiện nói sai, vội vàng thêm vào: “Cũng không cho hút của người khác, bằng không ta dùng một đạo bùa sát quỷ diệt người!”

Cộp!

Tiếng đập đầu lần thứ hai truyền đến, nhìn đầu lâu khô hướng mặt xuống đất, Ngụy Chính Nghĩa hoàn toàn thất bại: “Ta van người, gậy đầu có thể dùng sức nhẹ chút được không?”

Cộp! Cộp cộp! Cộp cộp cộp!

Lúc đầu lâu khô không ngừng thử nghiệm kỹ thuật gậy đầu, Ngụy Chính Nghĩa đi tìm một cái ba lô của Kiều tới, cắt một nửa Câu Minh Hầu kia của hắn vào, lại đặt ba lô xuống mặt đất, nói: “Vào đây.”

Kỹ thuật lặn của đầu lâu thuần thực hơn gậy đầu nhiều, rất chuẩn xác lặn vào ba lô, Ngụy Chính Nghĩa khoác lên vai, chạy ra khỏi biệt thự, nhưng thấy sân trống không, gã mới nghĩ đến chuyện phương tiện giao thông duy nhất đã bị Nhiếp Hành Phong lái đi, gã chỉ đành chờ Tiêu Lan Thảo tới rồi mới xuất phát.

“Làm quỷ đúng là tiện lợi ha!” Không biết oán linh dùng Kiều đi như thế nào, Ngụy Chính Nghĩa hậm hực nói: “Ngay cả tiền xe cũng được miễn.”

Cũng may chưa đợi lâu lắm, Tiêu Lan Thảo đã chạy tới, Ngụy Chính Nghĩa xông lên xe trước tiên, thấy trên mặt gã chỗ xanh chỗ tím, Tiêu Lan Thảo phun ra: “Cậu bị bạo hành gia đình?”

“Em để cho hắn đi đấy, nếu không phải hắn bị bám thân, em đã đánh thoải mái rồi!”

Ngụy Chính Nghĩa kể sơ lược chuyện vừa xảy ra xong, liền thấy Tiêu Lan Thảo trên dưới đánh giá mình, vẻ mặt như thẩm vấn trộm cắp: “Cậu khẳng định người bị bám thân thực sự là Kiều?”

Ngụy Chính Nghĩa bị hắn nhìn chằm chằm đến phát sợ: “Làm sao vậy?”

“Âm khí trên người cậu không ít hơn quỷ mị bình thường, nếu tôi là yêu loại hoặc oán linh, càng thích bám cậu hơn.”

Ánh mắt Tiêu Lan Thảo chuyển đến ba lô của Ngụy Chính Nghĩa, giống như tay súng bắn tỉa sau khi ngắm được mục tiêu sẽ bóp cò, Ngụy Chính Nghĩa sợ hắn phát hiện ra sự tồn tại của cái đầu lâu, chỉ vào con đường trước mặt kêu lên: “Cẩn thận!”

Xe Tiêu Lan Thảo lướt qua chiếc xe đang chạy đối diện, thấy Ngụy Chính Nghĩa không muốn nói, hắn không hỏi nhiều nữa, nổi điện thoại với Nhiếp Hành Phong, nói tình hình Kiều, lúc nghe nói oán linh sẽ tới Hạnh Phúc Hải, Nhiếp Hành Phong theo bản năng giẫm chặt chân ga.

“Biết đâu oán linh để lừa gạt chúng ta, cố ý nói như vậy.” Ngụy Chính Nghĩa ở bên cạnh phỏng đoán.

“Tôi nghĩ lời hắn nói quá nửa là thật, đừng quên thân thể hắn bị chôn ở chỗ nào.”

Không thể tưởng tượng nổi sau khi Mã Ngôn Triệt tìm được thân thể của mình trước, linh lực và oán khí sẽ đạt tới mức nào, Nhiếp Hành Phong tăng tốc độ xe đến một trình độ kinh người, nói: “Tôi đi tìm Trương Lạc trước, các anh tới thẳng khách sạn, chúng ta sẽ hợp lại ở hiện trường.”

Cúp điện thoại, Nhiếp Hành Phong tiếp tục tăng tốc, xuyên qua xe cộ như con thoi, trong nháy mắt bỏ rơi chúng ở phía sau. Lát nữa kiểu gì cũng nhận được rất nhiều vé phạt cho xem, nghe phía sau không ngừng truyền tới tiếng còi cảnh cáo, anh nghĩ, có điều đây là xe Kiều, phần tử hắc đạo bảo xe, vé phạt hẳn là gửi đến chỗ hắn.

18. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 7

Kết quả bảo xe là con đường có lộ trình khá dài Nhiếp Hành Phong chỉ dùng một nửa thời gian đã chạy về, anh tới nhà Trương Lạc, Trương Lạc tuy lãnh đạo đệ tử một phái, nhưng nhà của ông cũng rất tư nhân hóa, lúc Nhiếp Hành Phong theo người giúp việc đi vào, thấy bên trong trạch viện trồng đầy hoa cỏ trúc xanh, hai bên hành lang có một hồ cá lớn hình thoi dài, lá xanh theo nước trải dài liên tục đến trước cửa chính ngôi nhà, cá nhỏ du ngoạn giữa lá sen, thanh nhã tĩnh mịch, xem ra so với công việc quản lý trong môn phái, Trương Lạc thích tu đạo ở nơi yên tĩnh thể này hơn.

Trương Lạc đang cùng hai người Trương Chính, Trương Yên Hoa nói chuyện trong thư phòng, dưới ánh đèn thần sắc ông xem ra không được tốt lắm, đối với việc Nhiếp Hành Phong tới thăm, ông không tỏ ra quá giật mình, ngược lại Trương Yên Hoa tức giận ra mặt, vừa nhìn thấy Nhiếp Hành Phong, đã xông đến trước mặt anh, tràn đầy địch ý hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Thái độ vô cùng bất lịch sự, ngay cả Trương Lạc tính cách ôn hòa hiền hậu cũng không hài lòng nhíu mày, Trương Chính nhìn thấy, kéo Trương Yên Hoa sang một bên, lại luôn miệng hướng về Nhiếp Hành Phong nói lời xin lỗi.

Nhiếp Hành Phong có chuyện trong lòng, không để ý đến sự vô lễ của Trương Yên Hoa, chào hỏi Trương Lạc, Trương Lạc nhìn ra anh có chuyện muốn nói, bảo Trương Chính và Trương Yên Hoa ra ngoài trước, Trương Yên Hoa không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Nhiếp Hành Phong, nói: “Con muốn ở lại, xem anh ta nói gì.”

“Yên Hoa!” Trương Chính thấp giọng trách cứ cô: “Đừng tùy tiện! Đây không phải nhà muội, nói chuyện với sư bá chú ý chừng mực một chút!”

“Tôi biết đây không phải nhà tôi, nếu không phải ba tôi có chuyện, tôi cũng không tới nhờ các người!”

Trương Tuyết Sơn và Trương Lạc mặc dù là sư huynh đệ, giao tình lại không sâu, hai bên cũng rất ít qua lại, song ngoài mặt lễ nghi coi như chu toàn, Trương Yên Hoa bình thường không dám có thái độ này với Trương Lạc, chỉ là hôm nay tâm trạng không tốt, nhất thời sốt ruột, tính khí đại tiểu thư liền để lộ ra ngoài, quên cả lễ nghi phải có.

Nghe xong lời cô, Nhiếp Hành Phong hỏi Trương Lạc: “Trương Tuyết Sơn cũng xảy ra chuyện rồi sao?”

Trương Lạc còn chưa trả lời, Trương Yên Hoa đã cướp lời: “Ra về người tốt gì chứ? Lẽ nào những chuyện này đều không phải các người làm hay sao? Từ sau khi quý con nhà các người dẫn oán linh ra ngoài, thì liên tiếp có người chết, bây giờ ngay cả Hà Thuận Hải cũng chết rồi, lập tức sẽ đến phiên ba tôi, có phải tất cả mọi người chết hết các người mới cam lòng!”

Ngôn ngữ sắc bén, Trương Chính lần thứ hai quát bảo cô ngừng lại, Nhiếp Hành Phong nghe được ẩn tình, gắng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trương Yên Hoa tức giận không nói gì, Nhiếp Hành Phong lại tiếp tục nói: “Kỳ thực lần này tôi tới, là muốn mời Trương tiên sinh giúp đỡ siêu độ oán linh, bằng không hấn oán khí căm phẫn, cái chết sẽ còn tiếp tục thêm nữa, hy vọng cô nói ra chuyện bác trai gặp phải, may ra còn kịp cứu người.”

Nhiếp Hành Phong đại khái nói lại đầu mối hai ngày nay mình tra được trước, khí tràng anh ôn hòa trầm tĩnh, vô hình trung ảnh hưởng đến Trương Yên Hoa, nghe anh kể, Trương Yên Hoa đang tức tối dần dần bình tĩnh lại, nghĩ nghĩ lời anh nói không sai, liền ném đi tâm tình cá nhân, nói: “Ba tôi sáng nay biến mất, sau khi xem xong tin tức Hà Thuận Hải xảy ra tai nạn xe.”

Ngay từ đầu Trương Yên Hoa cũng không để ý, đợi đến lúc cô chú ý đến đã là buổi chiều, cô cảm thấy không ổn, gọi di động cho bố không được, đành phải gọi cho Cơ Khải, cũng là tắt máy như thế, cô đợi mãi đến sẩm tối vẫn không thấy Trương Tuyết Sơn trở về, đành phải vội vàng chạy đến chỗ Trương Lạc nhờ giúp đỡ.

“Trước khi bác trai mất tích có hành động kỳ quái gì không?”

“Không có, chỉ là sau khi xem tin tức rất bức bối...” Trương Yên Hoa suy nghĩ một chút, đột nhiên kêu lên: “Ông có gọi di động cho Cơ sư thúc, hình như nhắc tới chuyện khách sạn oán linh, không biết có phải là công việc trừ tà ông ấy nhận hay không, bình thường chuyện thể này ba hay gọi Cơ sư thúc.”

Lúc này đao treo trên cổ, Trương Tuyết Sơn làm gì còn tâm trạng đi bắt quỷ?

Nghe được hai chữ khách sạn, Nhiếp Hành Phong lập tức nghĩ đến Hạnh Phúc Hải, có lẽ Trương Tuyết Sơn cảm giác được nguy hiểm sắp xảy ra, muốn cùng Cơ Khải đến khách sạn phá hủy thân thể Mã Ngôn Triệt!

“Trước khi cậu tới, tôi đã tính hành tung cho hai sư đệ, nhưng tính không ra.”

Trương Lạc thấy vẻ mặt Nhiếp Hành Phong như có điều suy nghĩ, đoán được anh khả năng có đầu mối, liền nói ra kết quả bói toán của mình, Nhiếp Hành Phong hỏi: “Nguyên nhân tính không ra là...”

“Người quan hệ quá gần, tâm tư dễ bị tác động, bói sẽ không linh nữa, còn có một khả năng là họ ở một nơi không thể đoán được, hai thế giới một âm một dương, bất kỳ chú ngữ nào cũng đều mất đi hiệu lực.”

Trương Lạc nói chuyện uyển chuyển, nhưng không khó nghe ra khả năng sau lớn hơn, Trương Yên Hoa gấp đến độ sắp khóc lên, giậm chân nói: “Ba con và sư thúc nhất định còn sống, sao có thể chia âm dương chứ? Sư bá người tính lại một quẻ thử xem sao?”

“Nếu là âm, cũng không cứ là chỉ âm giới, cũng có thể là nơi vô cùng ảm thấp, nơi như thế quỷ khí khá nặng, không giống thế giới bình thường, nên bất kể tầm nhân chú hay là bói toán đều không có tác dụng.”

“Có lẽ tôi biết họ đến chỗ nào rồi.”

Nghe Nhiếp Hành Phong nói, mắt Trương Yên Hoa lập tức sáng lên, truy hỏi: “Ở đâu? Xin anh, mau đưa tôi đi cứu ba tôi!”

“Có thể, nhưng tôi cần Trương tiên sinh giúp đỡ.”

Nhiếp Hành Phong quay đầu nhìn Trương Lạc, Trương Yên Hoa vội vàng nói: “Sư bá xin người cũng đi cùng, chúng ta nhiều người như vậy, nếu hợp lực lại, nhất định có thể đánh cho oán linh hồn phi phách tán!”

“Chú, chuyện này để con đi cho, chú...”

Đề nghị của Trương Chính bị cắt ngang, Trương Lạc vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: “Không sao, làm tổ trong nhà lâu quá rồi, cũng nên ra ngoài hoạt động cho dân nở gân cốt.”

Trương Chính còn muốn nói tiếp, Trương Lạc bảo quản gia đi lấy đồ trừ tà, Trương Chính hết cách, ngăn quản gia lại, tự mình đi sắp xếp đạo bùa kim tiền kiếm mang tới, lúc ra cửa, hắn đột nhiên quét một chưởng vào gáy Trương Yên Hoa, sau khi đánh cô ngất xỉu liền giao cho quản gia ở bên cạnh.

Thấy Nhiếp Hành Phong ném tới ánh mắt kinh ngạc, hắn nhàn nhạt nói: “Cô ấy hấp tấp như thế, đi theo sẽ làm hỏng việc.”

Lời này mặc dù không sai, nhưng cha và con gái huyết mạch tương liên, Trương Yên Hoa linh lực lại cao, có cô ở đó, biết đâu tìm được người nhanh hơn. Thấy ánh mắt Trương Chính lóe lên, Nhiếp Hành Phong cảm thấy hắn chưa nói thật, hắn làm vậy khả năng còn có nguyên nhân khác.

Ba người lên xe, trên đường tới Hạnh Phúc Hải, Nhiếp Hành Phong kể lại lần nữa đầu đuôi chuyện tình liên quan đến Mã Ngôn Triệt nghe được ở chỗ Duy Thanh, vừa rồi Trương Yên Hoa ở đây, anh không nói tới sai lầm Trương Tuyết Sơn phạm phải, lúc Trương Lạc nghe xong nội tình, tức giận đến biến sắc, nặng nề thở dài, cười khổ: “Người tu đạo rơi vào ma đạo, so với yêu ma còn đáng sợ hơn, làm chuyện hồ thẹn đến nhường này, cũng khó trách họ ăn ngủ không yên.”

“Chú!” Trương Chính rất lo âu nhìn ông.

“Kỳ thực những điều này đều là lời từ phía Duy Thanh, tôi không biết lúc đó Trương Tuyết Sơn có ôm những ý nghĩ khác hay không.” Không muốn quá kích thích Trương Lạc, Nhiếp Hành Phong dẫn đo tìm từ nói: “Biết chân tướng chỉ có những người tham dự lúc đó, nhưng chân tướng lúc này đã không còn quan trọng nữa, hóa giải oán khí của oán linh mới là việc chúng ta phải làm, bằng không Trương Tuyết Sơn và Cơ Khải sẽ bị hại, Kiều cũng đối mặt với nguy hiểm.”

“Ác nhân cũng cần cứu sao?” Phía sau truyền đến câu hỏi lãnh đạm của Trương Chính.

Nhiếp Hành Phong ngẩn ra, lập tức hiểu dụng ý Trương Chính không cho Trương Yên Hoa đi cùng — hiện nay rơi vào cảnh khốn cùng bất kể là hai người Trương Tuyết Sơn, Cơ Khải, hay là Kiều, thậm chí Mã Ngôn Triệt, đều không tính là người tốt, đối với người tuyên dương và giữ gìn chính nghĩa như Trương Chính mà nói, những người này chết đều chưa hết tội, là không đáng cứu.

Đối diện với ánh mắt anh ném tới qua kính chiếu hậu, Trương Chính lại tiếp tục nói: “Chú tôi năm gần đây thân thể vẫn luôn không tốt, các việc như trừ ma ông đã sớm không hỏi tới, nhưng bây giờ lại vì một vài kẻ vốn nên chịu thiên phạt phải cưỡng ép ra tay, Nhiếp tiên sinh, nếu anh thực sự hiểu định nghĩa về chính nghĩa, thì không nên nhúng tay vào mấy chuyện thị phi này.”

Nghe ra hần trách móc, Nhiếp Hành Phong nhìn Trương Lạc, bình tĩnh nói: “Tôi không biết giới hạn giữa nên và không nên, nhưng tôi nghĩ, nếu hôm nay là Trương Tam sư phụ đối mặt với việc này, ông ấy sẽ đảm đương không nói hai lời.”

Nghe thấy tên Trương Tam, Trương Lạc hơi biến sắc mặt, một lát sau, ông nói: “Oán khí Mã Ngôn Triệt quá nặng, ta không biết công lực mình có thể siêu độ được hắn hay không, nhưng ta sẽ gắng hết sức, xin Nhiếp tiên sinh yên tâm.”

“Cảm ơn.”

Kỳ thực trong lòng chính Nhiếp Hành Phong cũng không nắm chắc, mắt thấy bảng hiệu Neon phía trên Hạnh Phúc Hải càng lúc càng gần, ánh đèn tạo thành một con mắt thật to, lập lòe trước mặt anh, lúc này đột nhiên tràn vào đầu óc anh không phải là trừ tà siêu độ, mà là Trương Huyền, chỗ ngồi bên cạnh vẫn luôn trống không, khoảng không khiến anh không cách nào thích ứng nổi.

Thì ra Mã Linh Xu nói không sai, một mực không rời được người kia thật ra lại là bản thân anh.

Xe Mercedes dừng trước khách sạn, bởi gần đây khách sạn nhiều lần xảy ra chuyện, làm cho khách hàng mau chóng giảm sút, ánh đèn trên lầu thừa thốt đến mức khiến người ta cảm thấy hiu quạnh, họ xuống xe, còn chưa tới gần, đã thấy người từ bên trong hốt hoảng chạy ra, Nhiếp Hành Phong giữ một người lại, hỏi ra mới biết được hình như tòa nhà bốc cháy, phát động chuông báo cháy, nhân viên phục vụ đang vội vàng sơ tán khách ở, nhưng rốt cuộc cháy ở đâu, anh ta lại không nói rõ.

“Nhất định là oán linh giở trò quỷ.” Trương Chính nhìn về phía Trương Lạc: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trương Lạc đứng chính giữa mặt trước khách sạn, bấm ngón tay tính nhẩm một hồi, lấy hạc giấy bắn ra, hạc giấy trên không trung nấn ná hai vòng, liền bay về phía sau tòa nhà, Trương Lạc đuổi theo, nói: “Xem ra ngòi lửa ở bãi đỗ xe.”

Bãi đỗ xe khách sạn Hạnh Phúc Hải rất lớn, trên dưới tổng cộng năm tầng, ra vào đều do máy tính tự động tính toán kiểm soát, ba người theo hạc giấy chạy vào, phòng bảo vệ ở cổng đóng chặt cửa, hoàn toàn không có ai quan tâm, nường theo ngọn đèn, họ thấy bên trong bãi đỗ xe tràn ngập khói mù, khói đặc lấy tốc độ cực nhanh cuốn lên, hạc giấy bị khói mù nuốt trọn, không bao lâu rơi xuống bên chân Trương Lạc, biến thành tro.

Kim chỉ nam trên la bàn âm dương Trương Chính mang theo bên người xoay tròn nhanh như gió, đây là dấu hiệu phía trước lệ khí rất nặng, thấy một vài bóng đen thấp thoáng qua lại như con thoi trong lửa, hắn lo âu nói: “Ồ đây âm khí quá nặng, chúng ta đi vào sẽ bất lợi, hay là nghĩ cách dẫn oán linh ra ngoài thì hơn.”

“Thân thể Mã Ngôn Triệt chôn ở giữa phương vị chính âm, không đi vào thì không có cách nào siêu độ hắn, liều mạng chút đi.”

Trương Lạc lại lấy một con hạc giấy ra, lần này ông cắn rách ngón giữa, điểm một chấm đỏ lên đỉnh đầu hạc giấy, hạc giấy từ trên tay ông bay ra, như mũi tên lao vào khói mù dày đặc.

Khói mù bị cương khí của hạc giấy làm dao động, khi nó đến gần sẽ nhất thời tản đi, ba người theo sau hạc giấy, Trương Lạc lại lấy ra mấy tờ đạo bùa đưa cho họ, Trương Chính giành lấy trước, chuyển cho Nhiếp Hành Phong, nói: “Đây là bùa ích hỏa (*trừ lửa*), gắng giữ lấy.”

Nhiếp Hành Phong nói cảm ơn, Trương Chính lại hỏi anh: “Trương Huyền vẫn chưa có tin tức sao?”

Không biết vì sao Trương Chính lại đột nhiên nhắc tới Trương Huyền vào lúc này, Nhiếp Hành Phong sửng sốt một chút, nói: “Chưa có, hy vọng oán linh có thể giúp chúng tôi.”

“Một người tu đạo luân lạc tới độ phải dựa vào oán linh cứu, không phải quá thê thảm rồi sao? Tin rằng nếu Trương Huyền biết, cũng sẽ cảm thấy trên mặt tối tăm.” Trương Chính lạnh lùng nói: “Tôi đã tìm được cách xuống địa ngục cứu cậu ấy, anh cứ yên tâm.”

Trương Chính vẫn không hề nhắc đến tình tiết liên quan đến chuyện tìm kiếm Trương Huyền, Nhiếp Hành Phong không ngờ hắn lại hiểu rõ ẩn tình Trương Huyền mất tích, không khỏi hết sức kinh ngạc, muốn hỏi thêm, Trương Chính đã vượt lên trước đi vào.

Ba người đi về phía trước chưa bao lâu, đã thấy có người từ bên trong lao ra, xem chừng là lúc đỗ xe gặp phải hỏa hoạn, bị dọa sợ ngay cả xe cũng không cần hoảng hốt tìm đường trốn, Trương Lạc vốn định chỉ đường cho họ, nhưng còn chưa mở miệng họ đã chạy đi, chẳng thêm để ý đến tiếng gọi của Trương Lạc.

Khói mù tràn lên, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng những người đó, càng đi về phía trước khói

mù càng dày, ngọn lửa mang theo độ nóng kéo tới, Nhiếp Hành Phong bị sắc không nhìn được ho khan, vội vàng móc khăn tay ra bịt miệng mũi, cánh tay lại bị va mạnh một cái, thì ra một người đàn ông mặc đồng phục từ đối diện xông tới, lướt qua vai anh chạy đi, thân hình ngờ ngợ có chút quen mắt, Nhiếp Hành Phong quay đầu nhìn, đến lúc anh quay người lại, phát hiện thầy trò Trương Lạc đều không thấy đâu.

Đây là tình huống gay go nhất, không nhìn thấy gì, lại không thể lớn tiếng gọi, Nhiếp Hành Phong sờ sờ túi áo, túi áo trống không nhắc nhở anh đạo bùa đều đưa cho Ngụy Chính Nghĩa mất rồi, thầy trò Trương Lạc cũng không trở lại nữa, Nhiếp Hành Phong không biết là họ không thể quay lại, hay là hoàn toàn không chú ý mình bị tụt lại, đám khói mù này dường như là do âm hỏa gây ra, chẳng biết nguyên nhân gì bị cưỡng ép tụ tập trong không gian dưới mặt đất, không giống với sương mù trong yểm mộng, Tê Nhận của anh không có đất dụng võ, sau khi phát hiện ra hoàn cảnh khó khăn hiện tại, anh để mình tỉnh táo lại, cân nhắc nên ứng phó thế nào.

Khói mù dày đặc nháy mắt nhiều hơn, nhiệt độ cũng đang mau chóng tăng lên, phía sau không có đường, chỉ có thể tiến về phía trước, như báo cho anh biết, chạy trốn không phải là lối thoát, nó sẽ chỉ khiến bản thân gần cái chết thêm một bước.

Vì vậy Nhiếp Hành Phong lựa chọn tiếp tục đi về phía trước, nhưng không bao lâu đã cảm thấy được âm khí đập vào mặt, một vài du hồn từ bốn phương tám hướng chạy tới, phát động tấn công về phía anh.

Nhiếp Hành Phong bất ngờ không kịp đề phòng, vai bị rạch hai vết thương, lúc này mới thấy vậy đánh anh đều là ác linh tràn ngập oán khí, lúc tấn công thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu, như đang đe dọa anh đã tiến vào nơi không nên tới.

Ác linh Nhiếp Hành Phong gặp không ít, nhưng đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy lại không hề bình thường, cũng may anh có Tê Nhận hộ thân, những ác linh này tuy rằng hung hãn, nhưng đối với Tê Nhận vẫn rất kiêng kị, nhìn thấy tay anh cầm pháp khí, liền lập tức lùi ra, nhưng không rời đi, quanh quẩn ở bên cạnh, chờ đúng thời cơ lại tiếp tục nhào tới.

Nhiếp Hành Phong buộc phải tập trung tinh thần đề phòng ác linh công kích, đang giằng co, phía sau truyền đến tiếng gọi, giống như đang gọi tên anh, rất nhanh, giọng nói càng ngày càng to, một con hạc giấy gần như bị khói mù hun đen bay đến trước mặt anh, anh đưa tay đỡ lấy, hạc giấy sau khi rơi xuống lòng bàn tay anh liền hóa thành tro tàn.

Khói mù che mất đường nhìn, Nhiếp Hành Phong chỉ thấy được âm hồn ác linh, anh trong tình thế cấp bách lấy di động ra mở nhạc, cũng bật âm thanh ở mức lớn nhất, tiếng bước chân phía sau theo nhạc chạy tới, theo bóng người từ từ rõ ràng, Nhiếp Hành Phong phát hiện đó không phải thầy trò Trương Lạc, mà là người đàn ông mặc đồng phục vừa ngang qua vai anh.

“Tạ Phi?” Thấy hấn, Nhiếp Hành Phong hiểu cảm giác quen thuộc kia từ đâu mà đến, chờ Tạ Phi đến gần, anh hỏi: “Đi rồi, sao còn quay lại?”

“Không biết.” Tạ Phi trả lời rất thành thật: “Có thể là đột nhiên nghĩ đến, biết đâu chỉ có anh có thể cứu tôi.”

Lúc này tự thân anh còn khó bảo toàn đây, nói gì đến cứu ai? Nhiếp Hành Phong cười khổ.

Tạ Phi chẳng biết dùng pháp thuật gì, khiến khói mù tụ xung quanh họ hơi giảm đi, thấy hồn phách chân chừ phía xa xa, hần nhú nhú mây, nói: “Sao đột nhiên có nhiều thứ dơ bẩn như thế?”

Nhiếp Hành Phong cũng không rõ, Tạ Phi không hỏi thêm nữa, lấy tờ đạo bùa đưa cho anh, nói: “Đây là bùa ích hỏa, tạm thời khiến anh không bị khói lửa tập kích, về phần mấy thứ kia, để tôi xử lý.”

Nghe hần nói đến bùa ích hỏa, Nhiếp Hành Phong tâm khê động, lấy bùa Trương Chính vừa đưa cho anh, đạo bùa này anh mang theo dọc đường, không những không trợ giúp, ngược lại còn bị ác quỷ đuổi, nhìn kỹ lại, phía trên bùa chú hoàn toàn khác cái Tạ Phi đưa mình. Nhiếp Hành Phong không nghiên cứu nhiều lắm về đạo bùa, nhưng đơn giản anh vẫn có thể đọc được, lúc thấy mấy chữ triệu sắc và âm hỏa viết trên giấy, anh đã biết mình bị hại.

Quả nhiên, nhìn thấy đạo bùa của anh, Tạ Phi hết hồn kêu lên: “Đây là bùa triệu hồi quỷ, trên bùa dính máu, là thứ ác quỷ thích nhất, sao anh lại mang theo nó?”

Đạo bùa đều được Trương Chính sắp xếp lúc ra cửa, cũng là hần chuyển cho mình, hần không có khả năng nhầm, bởi vậy...

Nghĩ đến lời nói của Trương Chính lúc cho mình bùa, Nhiếp Hành Phong triệt để rõ ràng, thấy Tạ Phi còn đang dỗi theo anh chờ đáp án, anh cười cười, xé nát lá bùa, nói: “Chỉ là hiểu lầm.”

“Vậy nếu tôi không hiểu lầm, anh là muốn tìm sư phụ tôi, muốn giải trừ oán khí của người Mã gia chứ gì?” Tạ Phi giễu cợt nói: “Đáng tiếc anh tới chậm một bước rồi.”

“Sao lại nói thế?”

Ánh mắt Tạ Phi lơ đãng một chút, tựa như cuối cùng cũng quyết tâm, nói: “Mà thôi, dù sao tôi cũng không sống được mấy ngày nữa, đánh cuộc một lần, biết đâu còn có thể thắng.”

Hần lấy di động ra, mở đoạn ghi hình trong máy cho Nhiếp Hành Phong, hình ảnh trong màn hình đúng đưa rất dữ dội, rất lâu sau mới ổn định lại, xung quanh hiện trường một đám lửa lớn, có hai người vật lộn trước ánh lửa, trên mặt đất đặt một cái túi lớn, đồ bên trong do đánh lộn va phải rơi ra ngoài, đều là vật phẩm trừ tà như âm dương kính, kiếm gỗ đào các loại, ngoài ra còn có búa và cước chim ngắn, trên mặt đất dùng chu sa vẽ bùa chú thành vòng tròn lớn cùng lẫn ngang thập tự, trong lúc hai người vật lộn, chu sa từ từ bị xóa sạch, tạo thành một bãi màu đỏ quỳnh dị.

Lời cãi vã lúc đánh đấm thỉnh thoảng truyền ra, đều là một vài tiếng mắng chửi ngu ngốc đần độn, Nhiếp Hành Phong nhìn ra người mắng chửi chính là Trương Tuyết Sơn, người kia không cần hỏi cũng biết là Cơ Khải, Trương Tuyết Sơn đạp găng xuống mặt đất, mắng: “Nếu không phải vì người ngu xuẩn, phong ấn Mã Ngôn Triệt căn bản sẽ không giải được, bây giờ mọi người đều phải chết, người còn dám chửi ta...”

“Mắc mớ gì đến tôi? Năm đó nếu không phải ông bị ma xui quỷ khiến muốn làm chưởng môn, muốn moi pháp thuật gì đó từ trong miệng Mã Ngôn Triệt, cũng sẽ không bị oán quỷ quần lấy, còn liên lụy đến tôi, tôi chẳng làm gì cả, ông chết kệ ông, đừng hòng lôi tôi xuống nước!”

“Đồ ngu, không có ông đây, ngươi có thể điều vô dương oai từng đây năm à? Đi ăn cứt chó đi!”

Hai người vừa ẩu đả vừa chửi bới, quần áo tóc tai đều bị kéo xé cực kỳ xốc xếch, đâu còn chút nào phong phạm của bậc thầy tu đạo? Không ngờ cái chết trước mắt, đôi sư huynh đệ tương giao mấy chục năm sẽ trở thành như vậy, Nhiếp Hành Phong nhìn thấy lắc đầu, Tạ Phi cũng ở bên cười nhạt.

“Đây chính là sư phụ tôi sùng bái mười mấy năm, vì một bí mật chẳng tính là bí mật, lại chính tay giết chết đệ tử của mình.”

Xem ra cũng bởi phát hiện sư đệ bị giết, Tạ Phi mới ôm cảm giác không tín nhiệm đối với đám người này thì phải.

Trong màn hình hai người đánh nhau quyết liệt hơn, trong nháy mắt Trương Tuyết Sơn bị đẩy ngã, đầu đập vào cái quốc chim, máu tươi trào ra, nằm rạp trên mặt đất không bò dậy nổi, Cơ Khải đánh đến đỏ mắt, nhân cơ hội nhặt búa lên bổ về phía lão, Trương Tuyết Sơn lăn ra, gạt chân Cơ Khải, đúng lúc này, trước mắt họ hiện lên âm hỏa, ánh lửa chiếu sáng một vật trên mặt đất, Trương Tuyết Sơn sau khi nhìn thấy, giống như ma ám, nhào lên chop lấy nó, đâm về phía ngực Cơ Khải!

“A!”

Cho dù từng thấy chân tướng, Tạ Phi vẫn không nhận được kêu lên, Nhiếp Hành Phong cũng nhìn thấy, Trương Tuyết Sơn nắm được thứ gì đó sắc bén giống như dao găm, hình dạng loáng thoáng như là Tang Môn đinh của Tổng Trường An, lúc đâm về phía Cơ Khải, lửa bốn phía lan như bay, tạo thành một bàn tay vô hình nắm lấy cổ tay Trương Tuyết Sơn, dẫn dắt lão giết chết đồng môn, nhưng sau khi xuyên qua ngực Cơ Khải, ngọn lửa hình bàn tay biến mất, chỉ chừa lại Trương Tuyết Sơn ngơ ngác nhìn hiện trường thảm trạng.

Tứ chi Cơ Khải co quắp vài cái rồi bất động, Trương Tuyết Sơn ngây người một lát, tiến tới túm lấy gã gọi to, sau khi thấy Cơ Khải thực sự không còn hơi thở, lão sợ hãi nhảy dựng lên, vừa điên cuồng nhìn xung quanh, vừa hét: “Ta biết là ngươi, Mã Ngôn Triệt, ngươi lăn ra đây cho ta, ta sẽ giết ngươi, hủy đi thân thể ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Đáp lại Trương Tuyết Sơn vẫn là lửa cháy hừng hực thiêu đốt bốn phía, ngọn lửa hóa thành một bàn tay chop về phía lão, lão lại hoàn toàn không phát giác ra, nhìn quanh quất một hồi, đột nhiên cầm cái quốc chim ra sức bổ lên người Cơ Khải, từng chút từng chút, sau khi thân thể bị bổ nát nát, lão lại chuyển sang cuộc xuống mặt đất, dưới sự va đập dữ dội của quốc chim, máu từ trên người Cơ Khải chảy vào khe hở bị đập nát, hòa cùng bùn chú chu sa họ vốn về xuống, bức họa kia giống như con mắt không ngừng chảy máu.

Có lẽ Kim Đại Sơn tiên đoán không sai, những người này đã định trước đều phải chết dưới tay người Mã gia, ít nhất cho đến bây giờ, không một ai có thể chạy thoát khỏi lời nguyền của Mã Ngôn Triệt.

Màn hình biến thành màu đen, đoạn phim gián đoạn, Tạ Phi lấy di động về, Nhiếp Hành Phong hỏi: “Cậu quay được ở đâu?”

“Anh muốn tới?”

“Có lẽ tìm được hài cốt Mã Ngôn Triệt, mới có thể hóa giải oán khí của hắn.”

Ánh mắt Tạ Phi sáng lên, cho dù hắn đã chấp nhận số mệnh, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, thì chẳng ai muốn chết, có điều nghĩ đến hành động điên cuồng của Trương Tuyết Sơn và Cơ Khải, hắn lại có chút nhụt chí, nói: “Anh nhìn thấy lửa trong đoạn phim, nhưng trên thực tế nơi đó không có gì cả, họ đều bị thù hận oán linh khống chế, mới tự giết lẫn nhau, ác linh như thế, anh nghĩ có thể hóa giải được oán khí của hắn sao?”

“Không thử thì làm sao biết được?” Thấy Tạ Phi vẫn là bộ dạng không lên được tinh thần, Nhiếp Hành Phong lạnh lùng hỏi: “Cậu cố ý chạy lại tìm tôi, không phải là hy vọng tôi có thể giúp cậu hay sao?”

Những lời này thành công khích lệ Tạ Phi, gật đầu nói: “Được, tôi dẫn anh đi, nhưng tình hình bây giờ thế này, tôi không đủ tự tin có thể tìm được.”

“Thử xem sao.”

Nhiếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn về màn khói dày đặc không bờ bến phía trước, tâm khê động, cũng lấy di động ra chuyển sang chế độ quay phim, quả nhiên thấy bốn phía đều là lửa cháy đang lan tràn giữa cột đá, từng đám từng đám lửa lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bao vây họ, thảo nào Trương Lạc đưa cho họ bùa ích hỏa.

“Bây giờ anh còn muốn đi không?” Bên tai truyền đến câu hỏi không chắc chắn của Tạ Phi.

Nhiếp Hành Phong hưởng ứng hắn bằng cách đi về phía ánh lửa, Tạ Phi sửng sốt một chút, cũng vội vã đuổi theo: “Anh đừng là không sợ chết nhé.” Hắn hỏi: “Là vì cậu người yêu mất tích kia của anh à?”

“Mỗi người làm việc đều có mục đích của mình.” Có bùa ích hỏa của Tạ Phi, Nhiếp Hành Phong cảm thấy hô hấp dễ chịu hơn, nói: “Bây giờ có thể nói một chút về nguyên nhân cậu tới đây được không?”

“Không phải tôi tới, tôi vẫn luôn ở đây.”

Sau khi biết mình bị người Mã gia nguyên rửa, lại phát hiện ra chân tướng cái chết của sư đệ, Tạ Phi mất hết hy vọng, thậm chí nghĩ ngờ mình bị nguyên rửa cũng là do Cơ Khải và Trương Tuyết Sơn giở trò, hắn không dám quay lại, cũng không biết đi đâu mới tốt, cuối cùng chỉ đành quay lại khách sạn Hạnh Phúc Hải.

Lúc đi qua bãi đỗ xe của khách sạn, hắn vô tình nghe thấy bảo vệ tán gẫu về chuyện có người từ chức, liền

nảy ra ý nghĩ, dùng bùa chú mê hoặc tâm trí họ, để hắn trở thành bảo vệ mới tới. Ở chỗ này làm bảo vệ, thứ nhất là vì gần hiện trường xảy ra vụ việc, có phát hiện gì hắn có thể biết ngay, một nguyên nhân nữa là hắn có thể xuyên qua camera theo dõi biết được hành tung của nhân viên ra vào, lại không bị ai chú ý đến.

Nhưng hắn không ngờ Trương Tuyết Sơn và Cơ Khải sẽ đến, buổi chiều hôm nay sau khi thấy họ lái xe đi vào, Tạ Phi liền có dự cảm sẽ xảy ra chuyện, liền thông qua camera liên tục theo dõi họ, thấy xe họ một mực vòng vo quanh bãi đỗ xe, thỉnh thoảng dừng dừng đi đi, sau đó hắn mới biết được hai người này đang tìm hài cốt, hơn nữa đã tìm được, khi thấy Trương Tuyết Sơn làm chú che mắt, hắn liền không nhận được tò mò, len lén bám theo.

Đợi đến khi hắn tới hiện trường, Trương Tuyết Sơn và Cơ Khải đã đánh nhau, khi đó khói mù còn chưa dày, hắn không dám tới quá gần, trong ngọn lửa quỷ dị quay lại được đoạn video kia, sau lại thấy Cơ Khải bị giết, hắn lo rằng mình sẽ bị phát hiện, gấp rút rời đi, ai ngờ khói mù tà hỏa đột nhiên xông tới, toàn bộ bãi đỗ xe tạo thành một đạo kết giới khổng lồ, khiến hắn không thể đi ra.

“Còn có những người khác cũng bị nhốt bên trong giống tôi, cũng may sư bá xuất hiện, làm kết giới mở ra lỗ hổng, chúng tôi liền chạy một mạch ra ngoài, sau đó nhìn thấy anh, tôi nghĩ một chút, nên quyết định trở lại.”

Bởi lỗ hổng lại bị khói mù che kín, bãi đỗ xe một lần nữa biến về trạng thái mê cung không thể nào phân rõ phương hướng, hai người đi về phía trước một đoạn, lại gặp phải mấy con ác linh từ trong lửa xông ra, chúng hấp thụ âm khí của khói mù, lệ khí tăng lên nhiều, hai người bị quần lấy, rất vất vả mới ép lui được chúng, chợt nghe xa xa có tiếng nổ mạnh truyền tới, thế lửa trong nháy mắt bốc lên, lần này là hỏa hoạn thực sự, xe đang đỗ bị nổ liên tiếp lật tung lên, Tạ Phi để tránh dị vật bay tới, dưới chân trượt một cái, từ lan can bên cạnh lao ra ngoài.

Kết cấu trên dưới bãi đỗ xe là hình xoắn ốc kéo dài, thì ra bọn họ đã bắt giắc đi đến giữa tầng hai, cũng may là họ đi khá xa, trong chớp mắt ánh lửa bốc lên, khói mù tản ra, Nhiếp Hành Phong lảng máng nhìn thấy bị nổ chính là cổng bãi đỗ xe, nếu họ vẫn quanh quẩn ở tầng một, rất có thể đã bị liên lụy.

Nhiếp Hành Phong kịp thời túm được tay Tạ Phi, phía dưới không cao, nhưng đã bị biển lửa bao vây, ngã xuống không chết cũng bị thương, Tạ Phi cúi đầu thấy cảnh tượng phía dưới, sợ hãi liều mạng giãy dụa, ngược lại tăng thêm gánh nặng cho Nhiếp Hành Phong, lan can cực nóng, anh lại không làm gì được, có ý kêu Tạ Phi bình tĩnh, nhưng trong khói đặc không nói ra lời, đúng lúc cảm thấy kiệt sức, tiếng bước chân từ xa đến gần vang lên, có người chạy tới, cùng anh kéo tay Tạ Phi lên.

“Tiểu sư thúc!”

Người tới đúng là Khúc Tinh Thần, có ông ta giúp đỡ, Tạ Phi được lôi lên, điện thoại di động trong lúc giãy dụa rơi xuống, trơ mắt nhìn nó rơi vào trong lửa, Tạ Phi gấp đến độ kêu lên.

“Người không việc gì là vô cùng may mắn rồi, một chiếc điện thoại thôi mà, quay về mua lại cái mới đi.”

Hiểu lầm phản ứng của hắn, Khúc Tinh Thần khuyên nhủ, Tạ Phi nhìn thoáng qua Nhiếp Hành Phong, hai

người hiểu ý không nói ra chân tướng.

Lửa nóng từ phía dưới tràn lên, Khúc Tinh Thần ra dấu với họ, đạo thuật ông ta cao hơn Tạ Phi rất nhiều, đưa hai người chạy vào bên trong nơi cách mỗi lửa rất xa, sau khi dừng lại, Nhiếp Hành Phong hỏi: “Sao ông lại tới đây?”

“Ta đi tìm sư huynh, nghe quần gia nói đến chuyện của các cậu.”

Từ sau khi cùng Nhiếp Hành Phong trò chuyện về Mã Ngôn Triệt, Khúc Tinh Thần vẫn rất lưu ý đến chuyện này, đạo hữu lại liên tiếp xảy ra chuyện, hôm nay ông ta đi tìm Trương Lạc, vốn muốn hỏi nội tình, không ngờ đám người Trương Lạc lại tới khách sạn, ông ta đoán rằng có thể sẽ xảy ra chuyện, liền lập tức chạy tới.

“Chúng con đang tìm hài cốt oán linh, giữa chừng bị tách ra.” Tạ Phi cướp lời.

Khúc Tinh Thần không nghi ngờ, chỉ là cảm thấy kinh hãi trước chuyện hài cốt Mã Ngôn Triệt bị chôn ở chỗ này, không có thời gian hỏi nội tình, ông ta nhìn bốn phía, phía sau là lửa không ngừng bốc lên, phía trước lại là khói mù dày đặc oán linh bày ra, không cách nào tính ra Trương Tuyết Sơn hiện tại ở nơi nào, ông ta nói: “Nếu hài cốt thật sự được chôn ở nơi cực âm, vậy chúng ta vẫn nên quay lại tầng một.”

Hài cốt không có khả năng chôn ở kiến trúc tầng giữa, chỉ có thể là nơi nào đó dưới đất ở tầng một, mà bọn họ bây giờ đang ở giữa tầng hai, phía sau bị lửa chặn, không thể lui về, thang máy cũng không dùng được, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, đến sát rìa bên cạnh tầng hai nhảy xuống, độ cao này đối với ba người mà nói vốn không khó, nhưng nếu bên kia cũng cháy, lại không thể nhìn rõ tình hình mà nhảy xuống, vậy sẽ rất nguy hiểm.

“Đánh cuộc một lần.”

Khúc Tinh Thần thả hạc giấy dẫn đường phía trước, mấy năm nay ông vẫn đóng cửa nghiên cứu pháp thuật, đạo pháp so với Trương Lạc không kém chút nào. Được hạc của ông dẫn dắt, phía trước thông suốt, thỉnh thoảng sẽ thấy âm hồn phiêu bạt trong ngọn lửa hư ảo, nhưng không tới gần họ nữa.

Ba người rất nhanh đi đến trước lan can cuối tầng hai, Khúc Tinh Thần tung đạo bùa, tạm thời đẩy khói mù dày đặc ra, rất may, phía dưới chưa bị lửa chiếm giữ, bọn họ nhân cơ hội nhảy xuống.

Dưới lầu rất nóng, thể lửa tuy chưa lan đến gần bên trong, nhưng gần như trong tình tạng khép kín, nhiệt độ nóng lên rất nhanh, bùa ích hỏa của Tạ Phi không ngăn được, Nhiếp Hành Phong bịt miệng mũi, nhìn không gian gần như trắng xám xung quanh, thậm chí nếu không nhanh chóng tìm được đám người Trương Tuyết Sơn, chỉ sợ khỏi phải siêu độ oán linh nữa, bọn họ sẽ được siêu độ trước tiên.

May mà Khúc Tinh Thần vừa xuống tới nơi, dường như phát hiện ra điều gì, lại thả hạc giấy ra, trong miệng niệm pháp quyết ngự sử, không bao lâu, trong khói trắng vọt ra một con hạc giấy khác, đỉnh đầu màu đỏ, chính là con kia của Trương Lạc, sau khi hai con gặp gỡ, Khúc Tinh Thần vui vẻ nói: “Đám sư

huynh đang ở gần đây, đi theo ta!”

19. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 8

Ba người đi không bao lâu, liền phát hiện không khí bắt đầu trong, khói mù dần tan, một khoảng đất trống rộng rãi hiện ra, chính là nơi Nhiếp Hành Phong nhìn thấy trong đoạn phim, trên cột đá bốn phía khu đất trống dần đạo bùa trừ tà, ngăn không cho khói mù lan ra, Trương Lạc ngồi xếp bằng một bên, dùng pháp lực làm kết giới trấn áp âm khí, bùa chú vốn được vẽ trên mặt đất không biết bị cái gì làm nổ tung thành một hố lớn, Trương Chính và Trương Tuyết Sơn đang ra sức đào bới ở giữa, thi thể Cơ Khải bị chuyển sang một bên, trên người dính đầy tro bụi đất cát, xen lẫn với máu, có vẻ nhếch nhác không tả nổi.

Thấy Nhiếp Hành Phong xuất hiện, trên mặt Trương Chính chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ hạc giấy của Trương Lạc sẽ dẫn anh tới, tiến lên đón nói trước: “Khói mù quá lớn, chúng tôi vẫn không tìm được anh, may mà anh không sao.”

“Tôi khá may mắn, gặp được họ.” Nhiếp Hành Phong không nhìn hắc diễm trò, hỏi: “Sao mấy người tìm được nơi này?”

“Đánh bậy đánh bạ, trùng hợp gặp được sư thúc, thì ra hài cốt oán linh bị chôn ở chỗ này.”

Khúc Tinh Thần phát hiện Cơ Khải ngửa mặt nằm dưới đất, vội vàng chạy tới, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Cơ sư huynh, huynh ấy...”

“Chết rồi, bị oán linh giết!”

Trương Tuyết Sơn còn đang ra sức đào bới hố đất phủ kín chu sa, nghe thấy Khúc Tinh Thần hỏi, lão hung tợn nói: “Mau tới giúp, sắp đào được hài cốt rồi, phé oán linh, để hắc diễm không còn cách nào hại người được nữa!”

“Hình như đây là pháp khí trừ tà của Tống gia, sao lại xuất hiện ở đây?”

Khúc Tinh Thần thấy trên ngực Cơ Khải cắm Tang môn đinh, lại thấy trên người trên mặt Trương Tuyết Sơn cũng dính đầy vết máu, không khỏi nghi ngờ.

“Này còn phải hỏi à? Đương nhiên là oán linh giết Tống Trường An xong, cướp pháp khí của ông ta!”

Câu trả lời hùng hồn đầy lý lẽ, còn mang theo vài phần chứng cuồng loạn, giống như chân tướng đúng là vậy, Tạ Phi nhìn Nhiếp Hành Phong, họ đều thấy Cơ Khải là do Trương Tuyết Sơn giết, nhưng lúc đó đến tột cùng là Trương Tuyết Sơn chủ động giết người, hay bị oán linh khống chế thì không biết được, chứng cứ duy nhất cũng đánh mất rồi, hiện nói gì cũng là thừa thãi.

“Còn người nữa!” Trương Tuyết Sơn lại rống về phía Tạ Phi: “Đứng nhìn cái gì? Còn không mau bắt tay vào làm!”

Tạ Phi không dám phản bác lão, cầm lấy đồ nghề nhảy xuống hố, Khúc Tinh Thần lại không động dậy, đứng ở miệng hố lầm bầm nói: “Đây là nơi mai táng Mã Ngôn Triệt?”

Nhiếp Hành Phong nhìn người đang điên cuồng đào bới trong hố: “Có lẽ vậy.”

“Vì sao?” Khúc Tinh Thần mờ mịt hỏi: “Vì sao muốn giết hắn?”

Vấn đề này Nhiếp Hành Phong không có cách trả lời, nhưng không gian truyền tới tiếng nói, ân cần cho ông đáp án — “Vấn đề này ta cũng muốn biết, linh thuật Mã gia am hiểu thực sự quý giá đến vậy sao? Đáng để bọn chúng ném đi tự tôn và mạng sống để giành lấy?”

“Mã Ngôn Triệt!”

Trương Tuyết Sơn vốn đang liên mạng đào đất, nghe được giọng nói này, toàn thân đều run rẩy, điên cuồng nhìn bốn phía xung quanh một cái, lại cúi đầu gia tăng tốc độ, chất đất bên dưới dần xộp, lộ ra một ít chu sa đồ bạc áp âm, thấy phía dưới lơ lơ lộ ra xương trắng, lão vui mừng quá đổi, móc đạo bùa tẩm dầu hỏa đã sớm chuẩn bị tung lên trên, lại nhanh chóng nhảy khỏi hố đất, Nhiếp Hành Phong muốn ngăn cản, bị Trương Chính xông về phía trước chặn lại, nói: “Xin Nhiếp tiên sinh đừng có lòng dạ đàn bà, không thanh trừ oán khí của oán linh, chúng ta hôm nay đều sẽ phải chôn cùng hắn.”

“Chờ một chút!”

Nhiếp Hành Phong ngăn chậm một bước, Trương Tuyết Sơn ném bật lửa vào trong hố, âm trầm hướng về phía anh cười nói: “Hắn đã chết, đừng hy vọng hắn có thể giúp được người, hết hy vọng đi!”

Dường như ứng nghiệm lời của lão, đạo bùa dẫn lửa tới, trong nháy mắt ánh lửa bốc lên cuộn cuộn trong hố, máu trên mặt Trương Tuyết Sơn bị ánh lửa chiếu sáng, hiện ra màu đỏ quỷ dị, giờ khắc này mọi người cảm giác lão mới là ác quỷ, loài quỷ từ trong địa ngục may mắn bò ra ngoài.

“Trương tiên sinh.” Nhiếp Hành Phong thương hại nhìn lão: “Hủy hài cốt Mã Ngôn Triệt, không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, nếu biện pháp này hữu dụng, năm đó sao các người không dùng một mỗi cương hỏa thiêu hắn chứ?”

Trương Tuyết Sơn ngẩn ra, đây vốn là một vấn đề rất dễ nghĩ thông, nhưng bị vây trong nỗi kinh hoàng tột độ mọi người lại không có ai nhớ ra, thứ bọn họ liều mạng mưu toan hủy diệt, cuối cùng phát hiện ra làm vậy hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì.

“Ta nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ?!”

Trong lúc hoảng hốt lo sợ, Trương Tuyết Sơn kêu gào, lại chẳng ai cho lão câu trả lời, lão xông tới trước mặt Trương Lạc, hy vọng Trương Lạc giúp lão, đáng tiếc Trương Lạc đang vận công chống lại lửa cháy âm khí bốn phía, không rảnh trả lời.

“Đây không phải là Mã Ngôn Triệt!” Tạ Phi đột nhiên chỉ vào hố đất cả kinh kêu lên.

Lửa cháy trong hố càng ngày càng mãnh liệt, hài cốt như ẩn như hiện trong đất bị cháy cong queo, xương sọ lộ ra, khói đen ở khe hở hài cốt bay tán loạn, âm khí theo ánh lửa sinh sôi, không ngừng tụ lại, làm cho xương sọ hơi ngẩng lên, hốc mắt dữ tợn nhìn chòng chọc đám người trên hố, hồng phá cương hỏa, lao về phía họ.

Trương Tuyết Sơn không tính sai, nơi này đúng là nơi chí âm, cũng là chỗ chôn xương cốt, nhưng hài cốt lại không phải của Mã Ngôn Triệt, cái đầu lâu kia là minh chứng tốt nhất, sau khi phát hiện ra sự thật này, Trương Tuyết Sơn nhìn trần trời không nói nên lời, ngay người một lát, đột nhiên phát ra tiếng cười to, chỉ vào cái đầu lâu kia cười đến gập cả người, như thấy được chuyện vô cùng buồn cười.

Người khác lại cười không nổi, nhìn thân hình ác linh càng tụ tập càng rõ rệt, trong lửa dương nham múa vuốt, bọn họ đều lui ra sau, từng người lấy ra pháp khí, chuẩn bị tùy thời đón tiếp sự công kích của nó.

“Hà Thuận Hải đúng là phát rồ rồi, dùng cả hài cốt người chết oan để vận tài!”

Khúc Tinh Thần có chút nghiên cứu về phương vị phong thủy, rất nhanh liền hiểu nguyên nhân chôn cất hài cốt ở chỗ này, Tạ Phi ở bên cạnh bổ thêm một câu: “Ở đây linh thể nhiều như vậy, xem ra không chỉ có một bộ.”

“Vậy cũng chưa chắc, ở đây trước kia là bãi tha ma, có thể là mồ mả bị san bằng, dẫn đến hồn phách không chỗ nào để đi, mới lượn lờ ở chỗ này.”

Trương Chính lên tiếng khiến Nhiếp Hành Phong không nhịn được nhìn hắn một cái, giải thích về bãi tha ma ban đầu Sơ Cửu đã nhắc tới, không ngờ không phải là trên con đường, mà là phía dưới bãi đỗ xe, Trương Chính hiểu rõ như vậy, xem ra hắn điều tra rất nhiều số liệu, thậm chí... lời hắn nói có thể cứu Trương Huyền không phải là nói lung tung.

Đạo bùa cháy hết, lệ khí ác linh thoát khỏi khống chế, rít lên lao về phía họ, may mà nó chỉ là một linh thể tầng vận thông thường, nhìn có vẻ đáng sợ, lệ khí lại không đủ.

Ai ngờ sau khi Khúc Tinh Thần áp chế được nó, phát hiện thân thể Trương Lạc chợt nhoáng lên, khuôn mặt nổi lên sắc vàng, tia máu từ khóe miệng chảy ra từng chút một, không khỏi kinh hãi, vội vàng cùng Trương Chính một phải một trái đỡ lấy ông.

Không gian thanh tịnh vốn được pháp lực của Trương Lạc xây nên bị phá vỡ một lỗ hổng, cuồng phong cuốn vào, thổi đạo bùa bay phấp phới xung quanh, sau đó biến mất trong ánh lửa khói mù, một bóng dáng cao gầy đập khói tiến tới, nhìn Trương Lạc cười lạnh nói: “Lãnh đạo một phái, cũng chỉ đến thể thôi.”

“Oán linh muốn chết!”

Thấy bản thân Trương Lạc bị trọng thương, Trương Chính bốc lên lửa giận, lấy kiếm kim tiền ra tung người đâm về phía oán linh, hình thể thuộc về Kiều né sang một bên, cương khí trong nháy mắt xuất ra, đánh cho thanh kiếm kia nát bấy.

“Chà chà.” Hắc lắc đầu thở dài: “Học trò dạy ra còn bết bát hơn, nếu không phải để cho các người nhìn thấy trò hề ở đây, ta còn lười thả cho các người tiến vào.”

“Người hại người vô số, còn giết sư thúc ta, thiên lý khó dung.”

Trương Chính trong tiếng quát to, lại lấy kiếm gỗ đào và đoản kiếm cùng nhau đâm tới, nghe xong lời hắc, oán linh nhìn lướt qua Tạ Phi đang trông nom Trương Lạc bên cạnh, Tạ Phi trong bụng chột dạ, cuống quýt né ánh mắt, oán linh cười nhạt: “Rốt cuộc sư thúc người là bị ai giết, có người nhìn còn rõ ràng hơn ta.”

Trương Chính ngẩn ra, không đề phòng ánh lửa đột nhiên lan đến trước mặt, hai thanh pháp khí bị lệ hỏa thiêu mất bóng dáng, thể lửa tiếp tục cháy nhanh đến trước mặt hắc, giây phút nguy cấp, Nhiếp Hành Phong giúp hắc chặn lại, Tê Nhận chém ra, cắt đứt âm hỏa tàn sát bờ bãi kia.

Ánh mắt của oán linh sáng lên, nhìn chăm chăm cổ khí trên tay Nhiếp Hành Phong, khen: “Ở đây chỉ có thanh vũ khí ấy mới có thể đấu với ta một trận.”

Nhiếp Hành Phong hai tay cầm đao, để ngang trước ngực mình, trầm giọng nói: “Mã Ngôn Triệt, đáng giết đáng báo thù người đều làm rồi, giờ đã đến lúc nên từ bỏ, đừng tăng thêm tội lỗi của bản thân nữa, vãng sinh đi thôi.”

“Vãng sinh?” Oán linh cười to: “Hồn phách đều phân tán cả rồi, ta làm sao vãng sinh?”

“Ít nói đạo lý với hắc!”

Trương Chính lần thứ hai xông lên, nhưng hắc không phải đối thủ của oán linh, chưa được mấy chiêu đã bị âm hỏa đốt bị thương khắp nơi, Nhiếp Hành Phong muốn giúp, nhưng lỗ hổng kết giới càng lúc càng lớn, lửa cùng khói mù tràn vào càng nhiều, nếu ở đây hoàn toàn bị lửa chiếm, đừng ai trong bọn họ nghĩ thoát được, Nhiếp Hành Phong chỉ có thể dùng Tê Nhận ngăn cản âm khí phía ngoài, để Khúc Tinh Thần thừa cơ dùng pháp lực phục hồi kết giới.

Tạ Phi lại liên thủ với Trương Chính chống địch, ngược lại đương sự Trương Tuyết Sơn chạy đi rút Tang Môn đỉnh trên người Cơ Khải, nắm chặt trong tay, không nhìn các đồ đệ gặp nguy hiểm, lùi qua một bên quan sát, ánh mắt không rời hai bên oán linh, chuẩn bị tùy thời cho hắc một đòn trí mạng.

Pháp lực Trương Lạc tiêu hao quá nhiều, thấy hành động ích kỷ của Trương Tuyết Sơn, ông thất vọng đến cực độ, muốn đứng dậy giúp, kết giới bên kia bị lệ khí va đập phá hết, lửa lớn tạt vào mặt, may mà Nhiếp

Hành Phong kịp thời kéo ông ra, tránh được âm hỏa tập kích.

Nhiếp Hành Phong đỡ Trương Lạc đứng thẳng, nhìn oán khí màu đen lượn lờ quanh thân oán linh, hỏi: “Thực sự không có cách nào siêu độ sao?”

Trương Lạc chậm rãi lắc đầu, linh hồn đã rơi vào con đường ác quỷ, oán khí không thể nào hóa giải, chỉ có thể giết, ánh mắt xẹt qua pháp khí trong tay Nhiếp Hành Phong, ông nói: “Động đao đi!”

Giết, có đôi khi cũng là một loại cứu chuộc, vì Kiều, vì những người vô tội khác, cũng vì chính Mã Ngôn Triệt, mắt thấy sự tàn nhẫn của ác linh, Nhiếp Hành Phong lúc này chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, chuyện Trương Huyền tạm thời ném đi, hai tay anh cầm cán đao đang muốn vung lên, bỗng nhiên truyền tới tiếng chuông.

Bản năng cảm giác đó là cuộc gọi của Trương Huyền, Nhiếp Hành Phong lấy di động ra, lại phát hiện là tin nhắn của ai đó, bên trong chỉ có một câu — cách siêu độ tốt nhất không phải là dùng pháp thuật, mà là dùng tâm.

Lời nói không đầu không đuôi, lại vừa vặn ứng với một màn trước mắt này, nhưng anh không biết dùng tâm siêu độ cho oán linh thế nào, đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động cơ chói tai, tiếng vang nhanh chóng lao về phía bọn họ, đảo mắt đã tới gần, Nhiếp Hành Phong biết không ổn, kêu to: “Mau tránh!”

Mọi người né tránh trong chớp mắt, một chiếc Mercedes lấy tốc độ đặc biệt khủng khiếp từ bên ngoài kết giới vọt vào, thân xe mang theo sắc đỏ thẫm của ngọn lửa, nhìn không ra đó là màu gốc của xe hay là ánh lửa, sau khi chiếu sáng mắt mọi người tiếp tục lao về phía trước, Trương Tuyết Sơn bị đâm trúng, lăn vào trong hố chính lão đào, lửa bên trong đã tắt, nhưng trán lão đập lên hải cốt, hôn mê bất tỉnh.

Kiều lại vừa vặn đứng trước đầu xe, người lái xe sau khi thấy hấn, tựa như phát rồ càng dùng sức dẫm chân ga, thế là xe Mercedes xông thẳng vào thân thể Kiều, mắt thấy khói mù hai bên nhanh chóng tan đi, phía trước chính là tường bao bãi đỗ xe, nếu như đâm vào, hậu quả không thể tưởng tượng được, Ngụy Chính Nghĩa ngồi ở cạnh ghế tài xế sắp diên đến nơi, rướn người qua gắng sức đoạt tay lái, kêu lên: “Dừng xe, mau dừng xe!”

Tiêu Lan Thảo như không thấy, cùng Kiều cách nhau mặt kính chắn gió, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hấn, dường như cảm nhận được sát ý của Tiêu Lan Thảo, Kiều nở nụ cười, khóe miệng khẽ cong, đối mặt khiêu khích hấn.

“Con mẹ nó, ông dừng xe cho tôi!”

Mắt thấy tường bao gần trong gang tấc, Ngụy Chính Nghĩa không nhịn được nữa, vung một nắm đấm tới, nện anh họ gã qua một bên, lại gắng sức phanh xe, đồng thời nắm tay lái liều mạng rẽ sang bên cạnh.

Trong tiếng va chạm chói tai liên tiếp, chiếc xe rốt cuộc dừng lại, người nhào trên đầu xe bị quán tính hất ra ngoài, Ngụy Chính Nghĩa thở phào một hơi, dựa một cái lên ghế, cảm giác sức lực toàn thân dường như

biến mất, một nửa xuất phát từ lo lắng, một nửa là sợ.

Không thể nào tưởng tượng nổi Tiêu Lan Thảo làm sao có thể dùng tốc độ vượt quá bình thường chạy về khách sạn, càng không ngờ hắn sẽ bất chấp nhân viên cứu hỏa ngăn cản bên ngoài tòa nhà, trực tiếp lái xe vào đám cháy, quay đầu nhìn hắn, lại chỉ thấy gò má sắc bén lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt, tựa vào ghế tài xế, trạng thái mệt mỏi cực kỳ.

Hắn thật sự là anh họ sao?

Trong nháy mắt, cái ý nghĩ này xông vào óc, chợt nghe thấy giọng nói lãnh đạm của Tiêu Lan Thảo nói: “Đi xem hắn một chút, tôi thì không đi được, mệt chết mất, ngủ trước một lát.”

Ngủ trong hiện trường hỏa hoạn, anh họ à, anh còn có thể gan dạ hơn được nữa không?

Ngụy Chính Nghĩa chế giễu trong lòng, nhưng chẳng có thời gian ngẫm nghĩ, đẩy cửa ra ngoài, cách kính chắn gió, thấy gã nhanh chóng chạy tới bên cạnh Kiều, Tiêu Lan Thảo tự lẩm bẩm: “Dồn vào chỗ chết sau đó hồi sinh, có lẽ có thể cứu hắn một mạng.”

Kiều như bị đâm đến hôn mê, mặc cho Ngụy Chính Nghĩa đỡ dậy, không phản ứng chút nào, nhưng Ngụy Chính Nghĩa vừa đỡ hắn lên, bụng đã bị đâm mạnh một phát, đau đến nỗi gã ôm bụng gập người lại, những người khác lập tức đuổi tới, Trương Lạc, Trương Chính và Khúc Tinh Thần đồng thời lấy ra đạo bùa, bắt quyết Thiên Sát, đồng loạt đánh về phía oán linh.

Bọn họ cùng là môn hạ tông phái thiên sư, đạo pháp như nhau, sống chết trước mắt nhất tề liên thủ, sức mạnh phi phàm, ngân quang sắc bén bắn ra, ngực oán linh bị đánh trúng, đau đớn liên tục run rẩy, âm hỏa xoay xung quanh hắn trong phút chốc giảm đi không ít, thấy trên mặt Kiều lộ vẻ thống khổ, Ngụy Chính Nghĩa bất chấp bụng đau, tiến tới chắn phía trước hắn, gào lên với mọi người: “Hắn là người, không được giết!”

“Hắn bị ác linh bám thân, đã là phế nhân, cho dù không diệt trừ ác linh, hắn cũng không sống nổi.” Trương Chính quát lên: “Tĩnh lại đi, người trước mặt này đã không còn là bạn anh nữa rồi!”

Trong lúc nói chuyện ba người lần thứ hai bắt quyết Thiên Sát, đã muốn bắn ra, Ngụy Chính Nghĩa gấp gáp, nắm tay Kiều, bất chấp sát khí âm trầm đầy mặt hắn, đẩy hắn lên tường phía sau, quát: “Giovanni, lời họ nói cậu đã nghe thấy chưa? Nếu không muốn bị nói là phế nhân, thì tĩnh lại cho tôi!”

Trương Chính thấy thế kêu to: “Tránh ra, nếu không ngay cả anh cũng bị tru diệt cùng!”

Hắn vừa nói xong, liền thấy trước mắt lóe lên ánh sáng lạnh, Nhiếp Hành Phong cầm đao đứng ở giữa họ với Ngụy Chính Nghĩa và Kiều, vừa vịn chặn lại bố cục Thiên Sát kia, nhìn Trương Chính, anh nói: “Cậu đối với tôi thế nào cũng không hề gì, nhưng cậu nhớ cho kỹ, đừng nói chuyện với bạn tôi như vậy!”

Trương Chính biến sắc, những lời này chứng tỏ việc mình ám hại Nhiếp Hành Phong đều biết, hắn chột dạ nhìn Trương Lạc, Trương Lạc lại không nổi giận, bình thản nói: “Kết giới bị phá rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian, Nhiếp tiên sinh, lòng dạ đàn bà chỉ khiến tội ác vĩnh viễn không tiêu diệt được.”

“Nếu như cái ác nhất định phải dựa vào sát phạt để diệt trừ, vậy các người thanh tu nhiều năm như vậy lại vì điều gì?”

Trương Lạc ngăn ra, sắc mặt Khúc Tinh Thần lại thay đổi, nhớ lại chuyện cũ xa xưa, ông ta thu lại chỉ quyết đang nắm chặt, Tạ Phi lúc này đã hoàn toàn đầu quân vào bên Nhiếp Hành Phong, tự nhiên cũng không hỗ trợ, chỉ còn lại Trương Chính, hắn nóng nảy, kêu lên: “Mọi người làm sao vậy? Đây là ác linh đấy, lẽ nào chỉ bởi vì hắn bám lên thân người, liền tha cho hắn hay sao?”

“Người nói ta là ác linh? Vậy việc ác của các người thì phải nói thế nào?”

Giọng nói ôn hòa truyền đến, từ trong miệng Kiều phun ra, âm điệu lại thuộc về một người khác, phớt lờ Ngụy Chính Nghĩa đang đề mình lên tường, hắn nhìn về phía mọi người, ánh mắt chứa sự châm biếm.

“Đừng quên người giết ta là ai, nếu như ta là ác, vậy tất cả các người ở đây đều là ngọn nguồn của cái ác, vì một lời đồn không đáng tin mà lời một người sống ra hành hạ cho đến chết. Khúc Tinh Thần, người biết không? Nơi ta chết ở ngay phía dưới phòng của người, cách một bức tường, ta cầu cứu người, người lại không hề đáp lại, chúng ta hẹn đi đến Tây Bắc, hồn phách ta vẫn kiên trì đến ngày thứ hai, đợi người tới giúp, nhưng người lại đi mất, nếu lúc đó người để ý nhiều một chút, ta cũng sẽ không biến thành cái dạng hiện giờ này!”

Khúc Tinh Thần bị quát không lời chống đỡ, cũng không cách nào ra tay được nữa, Trương Chính gấp đến độ kêu to: “Tiểu sư thúc, đừng để hắn đầu độc, cho dù năm đó thúc có sai lầm, cũng không thể trở thành lý do cho hắn giết người bừa bãi...”

“Đủ rồi!” Cắt ngang lời hắn, Ngụy Chính Nghĩa quát lên: “Nếu các người thật sự muốn giết ác linh, tôi có cách.”

Gã quay đầu nhìn về phía Kiều, nhìn đôi mắt xinh đẹp này xa lạ đến mức không thể đến gần, trong mắt bạc lập lòe ánh lửa sát khí, tỏ rõ cảm xúc căm hờn của oán linh đã đạt lên đến đỉnh điểm, tay khẽ nâng lên, một chiếc Tang Môn đinh đã gỉ nắm chặt trong tay, chỉ cần đưa về phía trước thêm nửa tấc, có thể đâm vào bụng gã.

Ngụy Chính Nghĩa không tránh, trái lại dồn về phía trước, tay của Kiều theo bản năng rút lại phía sau, động tác nhỏ này cho Ngụy Chính Nghĩa thêm lòng tin, cùng hắn nhìn nhau, mỉm cười nói: “Tôi có cách này, có lẽ có thể khiến cậu tỉnh lại.”

Nói xong, không để ý mọi người vây trước mặt, ôm đầu hắn hôn lên môi.

Động tác không hề báo trước, không chỉ mọi người tại đây ngây ra, ngay cả Kiều cũng bởi kinh ngạc mà

trợn to đôi mắt, phản ứng này khiến hắn thoát nhìn có cảm giác dịu ngoan ngây ngô, sát khí trong tròng mắt giảm đi rất nhiều, Ngụy Chính Nghĩa độ từng chút từng chút cương khí vào miệng hắn, sau đó hơi lùi lại, nhìn hắn, gần từng chữ: “Nếu cậu là Kiều, như này mà còn không gọi tỉnh được cậu, thì cậu quá hèn nhát rồi; nếu ngươi là oán linh, thì tới bám ta đi, dù sao thứ ngươi muốn chỉ là một tấm da hữu dụng lại thích hợp, hắn từng chịu rất nhiều đau khổ, không thích bị người khác ép buộc làm việc hắn không thích, xin hãy buông tha cho hắn, ngươi muốn làm gì, ta mặc cho ngươi điều khiển, tuyệt đối nghe lời hơn hắn nhiều lắm.”

“Gồm cả việc xuống địa ngục sao?” Một lúc lâu, giọng nói ôn hòa hỏi.

Vẫn là tiếng nói thuộc về Mã Ngôn Triệt, tim Ngụy Chính Nghĩa lạnh đi, lại vẫn mỉm cười như cũ: “Địa ngục thì tính là gì? Chỉ cần ngươi buông tha hắn, cùng trời cuối đất, ta đều chấp nhận!”

Lần này Kiều không nói nữa, đột nhiên thân thể nhoáng lên, mềm nhũn quỵ xuống, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng đỡ lấy hắn, Nhiếp Hành Phong cũng tiến tới dìu giúp, thân thể Kiều không lạnh như trước nữa, Ngụy Chính Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, không dám tin hỏi: “Lẽ nào tôi cảm động oán linh, hắn buông tha Kiều đi rồi sao?”

“Nếu oán linh dễ dàng bị xúc động như thế, vậy hắn không phải là oán linh rồi.”

Trương Chính bước nhanh tới, muốn xác nhận oán linh có thực sự biến mất hay chưa, nhưng hắn chưa tới gần đã bị âm hỏa đột nhiên xông tới ngăn cản, hắn ngã ra né tránh, lúc này Kiều ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Nói không sai, cỗ thân thể này thực sự quá tốt, ta sao nỡ rời bỏ?”

“Ngươi...”

Không ngờ oán linh vẫn còn trong thân thể Kiều, Ngụy Chính Nghĩa kinh hãi, không để kịp phản ứng, oán linh đã giữ chặt cổ tay Nhiếp Hành Phong, cười lớn thả người nhảy vào ngọn lửa hùng hực.

Nhiếp Hành Phong chẳng biết oán linh muốn dẫn anh tới nơi nào, chỉ cảm thấy hắn bay rất nhanh, ánh lửa hai bên như mũi tên bắn về phía sau, tiếng kinh hô của mọi người và cương khí đuổi theo trong chớp mắt bị rút lại sau đầu, đợi đến khi oán linh buông anh ra, anh đã thấy mình đứng trên sân thượng của khách sạn, bảng hiệu Neon dựng ở hai bên, ánh sáng thỉnh thoảng xẹt qua, chiếu sáng gương mặt hai người đang đứng đối diện nhau.

“Đứng vững, bằng không ngã xuống, không ai cứu được ngươi đâu!”

Gần tới nửa đêm, phía trên lầu cao cuồng phong gào thét, thể lửa trong bãi đỗ xe mãnh liệt, nhưng không lan đến gần nơi này, phía dưới rất yên tĩnh, tạo thành sự đối lập rõ nét với không gian khô nóng ẩm ỉ vừa rồi.

Trên gương mặt tinh xảo của Kiều không nhìn thấy bất cứ biểu cảm nào, mắt nhìn phía trước, ven đường cách đó không xa chính là nơi Trương Huyền và Bé con mất tích, mà dưới chân họ là lan can rộng chỉ hơn

mười phân, đúng như hần nói, nếu sơ ý một chút ngã xuống, sẽ tan xương nát thịt.

“Vừa rồi vì sao không rút đao?” Tiếng nói hòa nhã hỏi: “Người rõ ràng có cơ hội giết ta, đừng quên người là thần Sát Phật, sát phạt là vinh quang của người, cũng là số mệnh của người.”

“Ta là Nhiếp Hành Phong, thêm nữa, ta chưa bao giờ tin vào số mệnh.”

“Người rất kỳ lạ, mỗi người đều muốn khiến mình không tầm thường, chỉ có người, mong đợi được làm người thường.”

Nam nhân thấp giọng cười lên, ôn hòa réo rắt, Nhiếp Hành Phong nghĩ lúc còn sống nhất định là một người tương đối xuất sắc, xuất sắc đến mức khiến người ta đổ kỵ, không kìm được mà hủy diệt hần.

“Người không giống thần Sát Phật trong truyền thuyết, vậy người nói cho ta biết, trên đời này rốt cuộc cái gì là đúng sai? Cái gì mới thực sự đáng sát phạt?” Nam nhân quay đầu lại, trong mắt bạc lộ ra thần thái yêu dị: “Là oán linh như ta? Hay là thứ ác nhân như Trương Tuyết Sơn, Hà Thuận Hải? Trương Chính ghét ác như thù, thái độ làm người xem như không tệ, lại trăm phương ngàn kế muốn hại người, hần nên giết hay không?”

Giọng nói mang theo nỗi hoang mang, nhìn ra được giờ phút này Mã Ngôn Triệt đang mê muội, Nhiếp Hành Phong suy nghĩ một chút, nói: “Mỗi việc đều có hai mặt của nó, ai cũng cho mình là đúng đắn, nếu nhìn từ góc độ khác nhau, mỗi một việc đều có thể là tốt, cũng có thể là xấu, phải xem chúng ta lĩnh hội thể nào, bởi thể thiện có chính nghĩa của thiện, ác có chính nghĩa của ác, trên đời này không có điều gì hoàn toàn đúng hay hoàn toàn sai.”

“Ha ha, ý của người ta giết bọn họ là sai? Nếu như sai, vì sao ta có thể không chế thiên hỏa trừng trị cái ác?”

“Người không chế không phải là thiên hỏa thiêu hủy tội ác, mà là ngọn lửa của thù hận, họ tất nhiên đáng trách, nhưng cũng không có nghĩa người có tư cách quyết định số phận và sinh mạng của họ, bọn họ giết người là sai, lẽ nào người giết chết những người vô tội kia thì đúng sao?”

Kế tiếp là hồi lâu trầm mặc, Mã Ngôn Triệt như đang tỉ mỉ suy tư chuyện này, lát sau, thấp giọng nói: “Có thể người nói không sai, Lâm Thuần Khánh lỗi đời khéo đưa đẩy, đa số mọi người xem thường, nhưng cũng chỉ có hần sau khi ta chết thấp ba nén hương, hần dùng hương cho ta ngưng tụ lại một ít hồn phách cuối cùng, để ta có thể có cơ hội hồi sinh, với ta mà nói, hần chính là người tốt, ta vốn muốn tới nói tiếng cảm ơn hần, ai ngờ không có duyên gặp mặt, hần đã qua đời.”

Thì ra Mã Ngôn Triệt tìm Lâm Thuần Khánh không phải để báo thù, mà chỉ nói cảm ơn, nguyên nhân này nằm ngoài dự liệu của Nhiếp Hành Phong, thảo nào hai đệ tử của Lâm Thuần Khánh gặp phải tai ương thiên hỏa, chắc hần trong mắt oán linh, bất cứ hành động nào khinh nhờn ân nhân đều không thể tha thứ.

“Trên đời này mỗi người đều ích kỷ, ta cũng giống vậy, siêu độ người cũng có một phần xuất phát từ tư tâm

của ta, nhưng ta vẫn hy vọng người có thể giúp ta.” Nhiếp Hành Phong trả lời.

Mã Ngôn Triệt trên dưới quan sát anh: “Ta thích sự thẳng thắn của người, nhưng rất tiếc phải nói cho người biết, việc người hy vọng ta không làm được.”

Ánh đèn quá chói mắt, con người Nhiếp Hành Phong chợt co lại, sau khi đã nỗ lực lâu như vậy, đáp án này chắc chắn đã kích lòng người nhất, dừng một chút, anh để tâm tình mình bình tĩnh lại, nhìn người đàn ông đường hoàng trước mắt này, nói: “Kết quả có vẻ còn chưa phải quá tệ, chỉ ít chuyện siêu độ người ta có thể làm được.”

Mã Ngôn Triệt sững sốt, lập tức thấp giọng cười rộ lên, giống như nghe được chuyện buồn cười biết bao, Nhiếp Hành Phong không nhiều lời thêm nữa, ở bên cạnh lẳng lặng đợi, chờ Mã Ngôn Triệt cho anh đáp án cuối cùng.

Tiếng cười dần ngừng lại, Mã Ngôn Triệt giơ tay lên cắn rách ngón giữa, vừa niệm chú ngữ vừa bắn giọt máu trên đầu ngón tay ra, Nhiếp Hành Phong nhìn tia máu giống như sợi tơ dài, liên tục bay ra phía trước, mặt đất từng nuốt mất Trương Huyền và Bé con cùng Chung Khôi bốc lên sương mù, hơi sương theo chú ngữ của Mã Ngôn Triệt nhanh chóng bay vòng, trong giây lát bốc lên thành một vòng xoáy cực lớn trên đất bằng, vòng xoáy khuếch tán từ gần đến xa, như một miệng phễu, càng vào trong, càng tối tăm, nhìn không thấy tận cùng.

“Mã gia chỉ biết giết người, chưa bao giờ cứu người, muốn cứu tình nhân của người, chỉ có thể tự người đi.”

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, xa xa nhìn lại, có thể thấy loáng thoáng cửa đồng đen như mực ẩn hiện bên trong, cánh cửa đang từ từ mở ra, âm phong xung quanh lồng lộng, Nhiếp Hành Phong bị thổi đến lắc lư, gần như không thể đứng vững.

Mã Ngôn Triệt thu hồi ánh mắt, nói với anh: “Cửa địa ngục sắp mở ra, điều kiện là người nhất định phải chết.”

Âm phong quá lớn, ba chữ vừa phun ra khỏi miệng đã bị cuồng phong cuốn mất âm, nghe Nhiếp Hành Phong nói, Mã Ngôn Triệt nắm tay phải anh, đầu ngón tay cật vào lòng bàn tay anh, đau đớn truyền đến, Nhiếp Hành Phong liền thấy hần dưng ngón giữa đang chảy máu làm bút, cấp tốc viết bùa chú uốn lượn như rắn vào lòng bàn tay mình, bùa không ngừng kéo dài, nhanh chóng vẽ lên khuỷu tay, mỗi lần vẽ xuống, anh liền cảm thấy da thịt như bị dao sắc cứa, đau đớn đến tận xương, mồ hôi lạnh thấm ướt trán, thần trí theo đau đớn trở nên hoảng hốt, mơ hồ thấy Mã Ngôn Triệt cuối cùng bắn ngón giữa về phía mình, nhất thời huyết quang tràn khắp tầm mắt.

Huyết sắc như lưỡi dao sắc bén xuyên qua đầu, anh đau đớn đến mức không thể nói chuyện, chỉ nghe thấy lời nói dịu dàng theo gió truyền từng câu từng câu vào tai, ngôn ngữ mê hoặc, khiến anh không tự chủ được gắng sức gạt đầu, giống như muốn khắc sâu mỗi chữ vào trong lòng.

Trong lúc hoảng hốt sau lưng bị người vỗ mạnh một chưởng, vừa vặn cửa âm phủ hoàn toàn mở ra, sương đen từ bên trong bốc lên, lúc rơi vào trong sương mù, anh lẳng máng nghe thấy giọng điệu ôn hòa nói —

“Kỳ thực cái chết mới là chân lý để sinh mệnh tồn tại.”

20. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 9

Ngụy Chính Nghĩa xông lên sân thượng tầng cao nhất, đập vào mắt đầu tiên chính là bóng người chấp tay sau lưng đứng trên lan can, đường nét hào hiệp được ánh đèn quảng cáo tôn lên, ngờ ngờ là Kiều, nhưng lại không giống.

“Lâu vậy mới chạy tới, pháp thuật của ngươi đúng là bất quá, thân thể như vậy chiếm dụng cũng lãng phí.” Nghe thấy tiếng bước chân, nam nhân quay đầu lại, nói lời châm biếm gã.

Sau khi Nhiếp Hành Phong bị oán linh đưa đi, đám người Ngụy Chính Nghĩa dưới sự trợ giúp của Trương Lạc thoát khỏi khu vực bốc cháy, họ phân công nhau tìm kiếm tung tích oán linh, Ngụy Chính Nghĩa không biết tại sao mình lại tới sân thượng, dường như có một giọng nói dẫn dắt hắn, đưa hắn một mạch đến nơi đây.

Nhưng ở đây chỉ có oán linh, Nhiếp Hành Phong chẳng biết đã đi đâu, tìm Ngụy Chính Nghĩa bởi khẩn trương mà đập dữ dội, xông lên lan can, cửa địa ngục đã đóng, chỉ lưu lại âm khí nhấp nhô bốc lên ở phía xa, lũ oán linh may mắn chạy ra khỏi quỹ môn quan theo gió lập lờ, một vài con nhào tới trước mặt họ hút dương khí, bị Mã Ngôn Triệt tiện tay phát một cái, liền lập tức tiêu tan bóng dáng.

“Chủ tịch đâu? Người làm gì anh ấy rồi?” Phớt lờ lời khuyên nhủ của Mã Ngôn Triệt, Ngụy Chính Nghĩa quát về phía hắn.

“Chết rồi.”

Câu trả lời ơ hờ, dường như đang bàn tán một chuyện vặt vãnh, Ngụy Chính Nghĩa chỉ nghe thôi cũng dâng trào nhiệt huyết, quên cả việc thực lực địch ta cách xa, lấy ra một tờ bùa diệt quỷ nắm trong quả đấm xông tới đánh về phía Mã Ngôn Triệt, Mã Ngôn Triệt lắc mình né tránh, chỉ dùng một tay vung tới, Ngụy Chính Nghĩa đã bị đao phong vô hình của hắn đánh tới, gã vung chưởng chống đỡ, lại bị đao phong ép cho không ngừng lui về phía sau, mắt thấy không chịu nổi, vội vàng lộn một cái trên không, tránh né đao phong, chân sau chĩa xuống đất điểm lên bên cạnh lan can, tiện tay lại móc ra một tờ đạo bùa, mắt dán vào Mã Ngôn Triệt, chuẩn bị tìm đúng thời cơ tái chiến.

Mã Ngôn Triệt hoàn toàn không để sát khí của gã vào mắt, gật đầu bình luận: “Tuy rằng ngươi không có thiên phú gì, nhưng thân thủ coi như không tệ, đáng tiếc cho dù ngươi liều cái mạng này, cũng không thể nào cứu được sự đệ ngươi, kết quả nói không chừng cũng giống như người bạn không biết sống chết kia của ngươi.”

“Tồn hại mạng người, loại người như ngươi căn bản không xứng tu đạo!”

Nghe hần đánh giá Nhiếp Hành Phong như vậy, lửa giận Ngụy Chính Nghĩa càng bốc cao, đã sớm quên vấn đề sinh tử thắng bại, quát to một tiếng lại đâm đầu xông tới.

Mã Ngôn Triệt phóng người lên, bay qua đỉnh nắm đấm của Ngụy Chính Nghĩa, Ngụy Chính Nghĩa đung phải một khoảng không, thiếu chút nữa không hãm chân kịp rơi xuống cao ốc, Mã Ngôn Triệt đang muốn cười nhạo gã, bỗng nhiên biến sắc, thân thể run lẩy bẩy.

Ngụy Chính Nghĩa đang định rút Câu Minh Hầu một tiếng trống làm tinh thần hăng hái cùng ác linh liêu sống chết, thấy toàn thân hần run không ngừng, trên mặt trên tay đồng thời dâng lên vô số kim tuyến, lưới kim tuyến đan xen với nhau quấn quanh, giống như một cái lưới lớn màu vàng, cuốn chặt oán linh vào giữa, gã dè dặt tiến gần về phía trước, phát hiện trong tròng mắt bạc kia cũng có kim tuyến đan xen, ngăn lại lửa cháy ác liệt bên trong, bất chợt gã hiểu ra.

Là Kiều làm, hần dùng pháp thuật nào đó vây oán linh trong thân thể mình.

Dường như để xác minh suy đoán của gã không sai, từ trong bóng tối truyền đến tiếng hét: “Giết tôi, dùng Câu Minh Hầu!”

Là giọng nói kiêu căng ngạo mạn thuộc về Kiều, giờ phút này Ngụy Chính Nghĩa nghe vào giống như tiếng trời, song tay lại không nhúc nhích, gã sẽ không giết Kiều, ác linh không trừ được thì không trừ được, gã không phải thánh nhân, vì trừ ác mà có thể giết chết người đối với mình mà nói... là thân thiết nhất!”

Thấy Ngụy Chính Nghĩa không phản ứng, giọng nói của Kiều trở nên hỗn hển, quát: “Tôi sắp không chịu nổi, Ngụy...”

Lời còn chưa dứt, Kiều đã đau đớn ôm cổ họng mình lảo đảo về phía sau, âm phong thổi khắp tầng đỉnh, xô hần ngã khỏi tòa nhà, nhìn bóng dáng Kiều biến mất trước mắt, Ngụy Chính Nghĩa không chút nghĩ ngợi, thả người nhảy xuống cùng, bắt lấy tay Kiều.

Trong lúc rơi cực nhanh tay hai người nắm chặt, nhưng một khắc sau thân thể Kiều chợt lật lại, lật xuống dưới Ngụy Chính Nghĩa, ngay sau đó một tiếng nổ âm truyền tới, Ngụy Chính Nghĩa chỉ cảm thấy hai tai vang lên ong ong, khiến gã một lần nữa không nghe thấy gì.

Dưới sự chấn động dữ dội, xương cốt toàn thân tựa như tan ra, gã đau đớn hít một hơi, cả buổi mới nhớ lại tình huống vừa rồi, ngẩng đầu nhìn lên, tòa nhà cao ngất trước mặt gã, nhắc nhở bản thân gã vừa làm gì.

Kiều nằm ngửa phía dưới gã, Ngụy Chính Nghĩa nhịn đau đứng lên, phát hiện mình thế mà lại không bị thương, không biết Kiều dùng pháp thuật gì ngăn được một kiếp cho gã, mà chính hần lại đang nhắm nghiền hai mắt, nằm trên mặt đất không hề có phản ứng nào.

Ngụy Chính Nghĩa không dám đung vào hần, rất sợ sờ thấy máu tươi hay làm nặng thêm vết thương của hần, chỉ nhẹ giọng gọi: “Kiều, Giovanni, cậu tỉnh lại.”

Tiếng gọi không nhận được đáp trả, trong lòng Ngụy Chính Nghĩa lo lắng, đang ngỡ ngàng không biết nên làm thế nào mới được, phía sau chợt đau nhói, đầu lâu khô vẫn luôn nằm trong ba lô gã nhảy ra ngoài, lăn một vòng tại chỗ, vừa vặn nhảy lên đầu Kiều đập tới đập lui, như muốn giúp đánh hấn tỉnh lại, động tác này dọa Ngụy Chính Nghĩa sợ, vội vàng bắt lại đầu lâu khô ném sang một bên, quay đầu lại nhìn Kiều, thấy hấn thế mà bị đập tỉnh.

Hai mắt đột nhiên mở ra, vừa vặn đối diện với tầm mắt của Ngụy Chính Nghĩa, Ngụy Chính Nghĩa đầu tiên là kinh ngạc mừng rỡ, nhưng sau khi thấy bên trong tròng mắt lóe lên ánh lửa, hy vọng của gã vỡ tan, dưới nỗi cam chịu, thò tay vào túi Kiều lấy súng lục bắt ly thân của hấn, trực tiếp dí vào giữa chân mày đối phương, giọng nói run rẩy quát: “Đi ra, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

“Ngươi dám giết sao?” Giọng nói hòa nhã hỏi: “Hay là nói, ngươi nữ giết sao?”

Đáp án Ngụy Chính Nghĩa cho hấn là tiếng lên nòng, nhưng chớp mắt tiếp theo cổ tay gã truyền tới đau đớn, súng tuột khỏi tay, hất sang bên cạnh, một luồng lửa hóa thành lưỡi dao sắc đung đưa trước mắt gã, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào mắt gã — ác linh đang kiêu ngạo cho gã biết, muốn giết gã là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Biết mình không phải là đối thủ, Ngụy Chính Nghĩa không lỗ măng nữa, nhưng đầu lâu khô lại lập tức nhảy tới, chắn trước mặt gã, cũng không ngừng nhảy nhót, dường như nóng lòng muốn thử đối phó với ngọn lửa.

Song kiếm lửa không hề phát động tấn công, ngọn lửa trong lúc bùng cháy biến đổi hình dạng, hóa thành một bàn tay sờ sờ đầu lâu khô, sau khi phát hiện xúc cảm không tệ, lại sờ soạng hai cái.

Ngụy Chính Nghĩa tràn đầy đề phòng nhìn chằm chằm oán linh, để ngừa hấn đột nhiên hạ đòn sát thủ, ai ngờ hấn chỉ trêu đùa đầu lâu khô, hồi lâu mới than thở: “Thì ra ta còn nhớ được những chuyện ngoài việc giết chóc.”

Ngụy Chính Nghĩa kinh ngạc nhìn hấn, chỉ thấy ngọn lửa kia sau khi vuốt ve đầu lâu khô xong, biến mất giữa trời đêm, âm hỏa trong con người Kiều dần dần tiêu tan, một bóng người nhàn nhạt từ trên người hấn bay ra, đứng ở bên cạnh, Ngụy Chính Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, tuy đáng người kia cực nhát, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng gã xác định đó không phải là Kiều, mà là một người đàn ông hoàn toàn không quen.

Khí tràng của bóng người bình thản tĩnh mịch, không hề có chút lệ khí nào. Oán linh vào lúc có thể dễ dàng giết chết gã lại tự động thoát khỏi thân thể, điều này chứng tỏ... siêu độ thành công rồi đúng không? Ngụy Chính Nghĩa ngạc nhiên quay đầu nhìn Kiều, Kiều còn nằm trên mặt đất không phản ứng, nhưng thân thể không còn âm hàn như trước, điều này chứng tỏ gã không đoán sai, nhưng bọn họ chưa làm gì mà.

“Cảm ơn ngươi vẫn luôn biện bạch cho ta.” Người đàn ông đứng ở đối diện, mỉm cười với gã nói: “Ta vốn định giết ngươi.”

Ngụy Chính Nghĩa nghe không hiểu, gã không nhớ từng nói gì, lại có thể vô tình cứu mình một mạng, sợ oán linh lại đổi ý kiến, lập tức phối hợp hỏi: “Ngươi còn muốn nghe gì? Ta đều sẽ nói cho ngươi nghe.”

“Không cần, người cũng chỉ nói được vài câu đúng, nhiều hơn nữa chính là nói nhầm.”

Miệng người này thật độc, Ngụy Chính Nghĩa có phần hiểu tâm tình của oán linh lúc bám thân Kiều, hai người kia nói chuyện làm việc đều phô trương kiêu ngạo giống nhau, thảo nào bị người ta căm ghét đến mức muốn giết hẳn.

“Vốn ta rất đổ kị với vận may của người, rõ ràng là một tên rất ngu, trên đời này lại có được bằng hữu tốt nhất, tình nhân tốt nhất, giờ thì ta đã hiểu, họ có thể liều mạng vì người, là bởi người cũng sẽ vì họ làm chuyện giống vậy.”

Mã Ngôn Triệt nhìn về phía Kiều đang hôn mê, đột nhiên bay tới bên người Ngụy Chính Nghĩa, không phải linh thể hắc còn mờ nhạt hơn vừa rồi mấy phần, Ngụy Chính Nghĩa thực sự coi động tác này trở thành tấn công, liền thấy linh thể tới gần bên tai gã, từng bị trải qua trêu ghẹo khiến mặt Ngụy Chính Nghĩa đỏ lên, vội vàng đưa tay đẩy hẳn ra, lại đẩy phải một khoảng không.

“Xem ra cần làm sáng tỏ một chút, những lời đó không phải ta nói, hành động chòng ghẹo trêu chọc thế này cũng không liên quan đến ta.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc Ngụy Chính Nghĩa ném tới, Mã Ngôn Triệt khinh thường nhếch mày: “Nói người ngu xuẩn, người thực sự ngu xuẩn hử, nếu như hẳn hoàn toàn không biết gì việc bị ta bám thân, không phản ứng chút nào với kêu gào của người, vừa rồi sao có thể dùng thiên la địa võng trời buộc được ta?”

Nếu những hành động này đều xuất phát từ ý kiến chủ quan của Kiều, vậy chẳng phải chính là đại biểu cho... Còn có động tác mình hôn hẳn vừa rồi... Hồng rồi, sau này phải làm sao? Bây giờ đề nghị chuyển công tác không biết còn kịp không...

Đầu óc Ngụy Chính Nghĩa hỗn loạn, lộn xộn không biết đang suy nghĩ gì.

“Giờ xem ra, sự dè người còn thông minh hơn người, ta không biết hẳn phát hiện ra mình bị bám thân từ lúc nào, hẳn chẳng có bất cứ biểu hiện nào, để không cho ta làm hại người, hẳn âm thầm dùng thần thuật trời buộc thiên la địa võng phong bế toàn thân mình, một giây cuối cùng mới niệm ra chú ngữ, hẳn muốn phong ta lại trong thân thể mình, cùng ta đồng quy vu tận, rõ ràng là một ác ma giết người không thấy máu, lại vẫn có người lưu tâm như vậy, khiến ta cũng có chút đổ kị với hẳn.”

Nếu không phải sợ chọc giận oán linh, Ngụy Chính Nghĩa rất muốn hỏi — chút chuyện nhỏ này người cũng phải đổ kị, trên đời này còn có ai mà người không ghen tỵ không?”

Trên mặt truyền đến đau đớn, bị tụ phong của oán linh vỗ một cái tát, Ngụy Chính Nghĩa lấy lại tinh thần, đã thấy hẳn bay đến chỗ cách mình trong gang tấc, mi gian hơi cười, cong ngón giữa, làm động tác bắn ra.

“Tuân theo lời hứa, ta dạy cho người chiêu này.”

Oán linh tiến tới bên tai gã niệm một đoạn văn, là chú ngữ vãi đậu thành bình, chú ngữ không dài, nhưng đối với Ngụy Chính Nghĩa mà nói là khá khó, nhớ về hào hiệp phóng khoáng lúc Mã Ngôn Triệt làm pháp thuật này, gã vội vàng để tâm lắm nhấm, lát sau, nghe oán linh nhẹ giọng nói: “Hẹn gặp lại.”

Hẹn hẹn hẹn, hẹn gặp lại!?

Ngụy Chính Nghĩa kinh ngạc nhìn linh thể Mã Ngôn Triệt đang tiếp tục nhạt đi, cuối cùng chỉ còn lại một đường nét mỏng manh, gã lúc này mới phản ứng được: “A, người không định bám thân ta à? Hay là người muốn đi đầu thai?”

“Người cái tên này thật thú vị, hình như chỉ mong được chết, nhưng ta lại sống đủ rồi, hồn phách ta đã sớm phân tán, chỉ dựa vào hương nến Lâm Thuần Khánh để lại và thù hận để tụ thành hình thể, oán hận biến mất, ta tự nhiên cũng sẽ biến mất, vẫn nên để lại quyền lợi sinh tồn cho người thích hợp hơn với nó đi, nếu ngay cả người như người cuối cùng cũng không tránh được cái chết, vậy thế giới này chẳng phải quá lạnh lùng?”

“Nhưng...” Mặc dù biết oán linh từng giết rất nhiều người, còn hại Kiều liên lụy, nhưng nghe thấy hắn muốn tiêu tan, nghĩ đến nỗi đau đớn hắn từng trải qua, Ngụy Chính Nghĩa lại cảm thấy không đành lòng, hỏi: “Vậy thân thể người đâu? Biết đâu sau khi tìm được, có thể siêu độ cho người, để người chuyển thể đầu thai.”

Linh thể không trả lời gã, chỉ chĩa chĩa về phía trước, Ngụy Chính Nghĩa quay đầu nhìn, phát hiện mặt đất vốn bằng phẳng sau vài lần nổ tung rồi nứt ra, tảng đất cát đá xây đắp bên trên rơi rớt lung tung, lộ ra hài cốt không đầu bên trong.

Theo cát đá bay tứ tán, cả cỗ hài cốt hoàn toàn lộ ra, âm phong thổi tới, hài cốt hóa thành cát mịn, theo gió dần dần tiêu tan, Ngụy Chính Nghĩa nhìn đến kinh ngạc, quay đầu muốn hỏi Mã Ngôn Triệt đây là chuyện gì, lại phát hiện linh thể đã không thấy đâu, chỉ còn một luồng sương mỏng phát phơ trong gió, yếu ớt đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

“Này, người còn chưa nói Chủ tịch thể nào rồi? Anh ấy đi đâu?”

Nghĩ đến hành tung của Nhiếp Hành Phong, Ngụy Chính Nghĩa gấp gáp, tiến tới túm luồng sương, lại bắt hụt, bộ xương khô cũng nhảy tới giúp, đầu lâu xuyên qua đám sương rơi xuống đất, đám sương lung lay vài cái, dường như bị sức mạnh nào đó thu hút, thoát khỏi âm phong đang thổi, hóa thành khói nhẹ bị hút vào trong đầu lâu khô.

Ngụy Chính Nghĩa ở bên cạnh nhìn đến ngây người, không biết việc này có nghĩa là linh thể oán linh đã tiêu tan, hay là bị đầu lâu khô nuốt mất, vội vàng lấy đầu lâu tới gắng sức lay một cái, lại mất đối mặt nhìn vào bên trong xem, nhưng không nhìn thấy gì cả, cũng không có thứ gì rơi ra, gã còn muốn thử lại, bên cạnh truyền đến tiếng rên rỉ, Kiều đã tỉnh lại.

“Anh lần nào cũng vậy, bất kể nhà cao bao nhiêu, đều nhất định phải nhảy theo tôi.” Hắn từ từ nhắm hai mắt, suy yếu nói.

Ngụy Chính Nghĩa đỏ vành mắt, ngồi xổm xuống ôm lấy hắn, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng trở lại trấn an nỗi lo lắng của gã, ai ngờ một khắc sau Kiều mở mắt, khinh bỉ nhìn gã, sau đó phun ra hai chữ —

“Ngu xuẩn.”

Nếu không phải tình trạng của Kiều bây giờ quá tệ, Ngụy Chính Nghĩa nhất định sẽ ném hắn trở lại mặt đất, như cảm ứng được Ngụy Chính Nghĩa không vui, đầu lâu khô giãy khỏi tay gã, cộp cộp đánh về phía Kiều, hắn là coi hắn trở thành kẻ địch, dọa Ngụy Chính Nghĩa cuống quýt túm nó trở lại, quát lên: “Không được làm hắn bị thương!”

Cộp!

Bị mắng, đầu lâu khô ở trước ngực Kiều làm động tác cúi đầu nhận sai, một tiếng cộp vang lên, đập cho hắn phải lấy hơi, sau khi phát hiện đó là quà Ngụy Chính Nghĩa tặng mình, hắn nhướn chân mày: “Tôi không biết anh còn có sở thích mang đầu lâu khô bên người đấy, sư huynh thân mến, vài hôm không gặp, anh lại trở nên ngớ ngẩn rồi.”

Đây là Kiều độc miệng lại cay nghiệt mà gã biết, Ngụy Chính Nghĩa yên tâm, đang muốn giải thích, Kiều vươn một đầu ngón tay đâm vào hốc mắt đầu lâu khô, nghịch ngợm xoay xoay, sau đó bỏ nó vào túi, nói: “Đây là của tôi, sau này không được tùy tiện động vào đồ của tôi.”

Hành động tuyên bố chủ quyền như trẻ con, khiến Ngụy Chính Nghĩa rất muốn đâm chọc — ai muốn sờ vào thứ kỳ quái này chứ? Rõ ràng chính là nó chủ động theo tới có được không hả?

Song đối diện với đôi mắt bạc quen thuộc, tâm trạng gã bất chợt trở nên vô cùng tốt, lấy Câu Minh Hầu màu mực trong ba lô ra, trả lại cho Kiều, hiếm khi thành thật trả lời: “Được.”

Tiếng bước chân vang lên, hai người ngẩng đầu, thấy là đám người Trương Lạc chạy tới, Ngụy Chính Nghĩa lập tức ôm chặt lấy Kiều, khoác ba lô lên người mình, tránh cho họ phát hiện ra sự tồn tại của đầu lâu khô.

Sau khi mọi người chạy tới, ánh mắt Trương Chính trước tiên rơi lên người Kiều, tay phải nắm chặt đạo bùa, tư thế tùy thời sẽ ném ra, động tác như lâm đại địch khiến Ngụy Chính Nghĩa không nhận được nhũn mày, nói: “Nhìn cho rõ, hắn là người, oán linh đi rồi.”

“Anh giết oán linh?” Trương Chính không tin, mắt lộ vẻ đề phòng.

“Tôi nói — oán linh đi rồi, hắn được siêu độ, đã tiêu tán rồi.”

“Anh siêu độ?”

Tạ Phi rất ngạc nhiên nhìn Ngụy Chính Nghĩa, đáp án này so với việc giết oán linh càng làm cho người ta

khó mà tin được, Trương Chính hỏi: “Anh làm thế nào, khiến hần dễ dàng tha cho các anh?”

“Quá trình không quan trọng, quan trọng là... kết quả.” Ngụy Chính Nghĩa chỉ vào cái hố to nứt toác phía xa xa: “Đó mới là nơi đã từng chôn hài cốt Mã Ngôn Triệt.”

Trương Lạc đi tới trước hố, chỉ thấy hình thể không đầu bên trong do tảng đất ép ra, hài cốt đã không thấy đâu. Oán khí đã tan, thực thể vẫn luôn bị linh lực của mọi người ngăn chặn cũng không cách nào tồn tại trên đời này nữa, điều này chứng tỏ Ngụy Chính Nghĩa không nói láo, ông nói: “Các cậu rất lợi hại.”

Trương Chính vẫn không thể nào tin nổi, luôn cảm thấy lệ khí trên người Kiều và Ngụy Chính Nghĩa quá nặng, lại nhớ tới hành động ái muội của họ ở bãi đỗ xe, không khỏi nghi ngờ họ giả trò trong đó, hỏi: “Nhiếp Hành Phong đâu?”

Một khẩu súng bạc nhắm thẳng giữa chân mày hần, là súng ngắn vừa rồi Ngụy Chính Nghĩa đánh rơi xuống đất, Kiều chìa vào hần, chỉ nói một chữ.

“Cút!”

Kiều mới thoát khỏi trói buộc của oán linh, lại thêm tính cách vốn có của hần, khí thể ngang ngược bùng bùng muốn ra, Trương Chính là người nổi bật trong cùng thể hệ, chưa bị nhục nhã như vậy, có điều hần không dễ bị kích động như Tạ Phi, không đối đầu chính diện với Kiều, nói với Trương Lạc: “Sư phụ, cho dù oán linh rời khỏi, người này bị bám thân đã lâu, trên người cũng lưu lại quá nhiều lệ khí, nếu không hóa giải kịp thời, rất dễ tẩu hỏa nhập ma.”

“Ông đây từ nhỏ đã bạo lực thành tính, người bị giết bằng đôi tay này còn nhiều hơn oán linh.” Kiều cười nhạt: “Đáng tiếc người trừ ma vệ đạo, nhưng không quản được chuyện trần gian!”

Kiều ngạo đến mức làm cho người ta muốn đánh hần, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng đề súng trong tay Kiều xuống, miễn cho sau một hồi ác chiến, còn phải đánh thêm một trận với người nhà mình, cũng may tính tình Trương Lạc ôn hòa, không để ý ngữ khí của Kiều, đi tới trước mặt họ, lấy ra hai đạo bùa đưa tới, nói: “Đạo bùa tĩnh tâm này xin hãy mang theo mình, có thể hóa giải lệ khí của cậu.”

Kiều không nhúc nhích, Ngụy Chính Nghĩa đành phải nói cảm ơn rồi nhận lấy, Trương Lạc thấy giữa chân mày Kiều rất nặng sát khí, người thoát nhìn cũng rất suy yếu, còn muốn dặn dò vài câu, có người cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

“Thì ra mọi người đều ở chỗ này, làm tôi tìm mệt.”

Tiêu Lan Thảo cười xe máy tuần cảnh chẳng biết lấy ở đâu ra chạy tới, sau khi tới gần dùng chân dừng xe, hần sử dụng pháp thuật chạy về khách sạn, nguyên khí tổn thương nặng nề, yêu khí thuộc về dị loại trên người không thể nào chặn lại, mọi người đều cảm giác được, nhưng Trương Lạc không nói, Trương Chính cũng liên không nhiều chuyện, giữa họ và Tiêu Lan Thảo không đụng chạm, đối phương cũng không làm việc ác, vạch trần chân tướng đối với mọi người đều không có chỗ tốt.

“Xem ra vụ việc được giải quyết rồi.” Tiêu Lan Thảo nhìn khắp bốn phía, không nhìn mặt đất bị nứt vỡ, nói với Trương Lạc: “Có người đặt thuốc nổ ở cạnh phòng bảo vệ và một vài nơi khác, dẫn tới hỏa hoạn, có điều thế lửa đã được áp chế, cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường, theo suy đoán của tôi, chuyện này có khả năng liên quan đến Trương Tuyết Sơn và Cơ Khải.”

Bọn họ muốn đào thân thể Mã Ngôn Triệt, nhất định phải dùng thuật che mắt để người trong phòng bảo vệ không thể nhìn thấy, nhưng vẫn không yên tâm, nên đã đặt thuốc nổ, thứ nhất có thể nổ hủy thiết bị quan sát, thứ hai khắp nơi phát ra vụ nổ, cũng có thể che giấu chân tướng họ đào bởi hài cốt, một hòn đá ném hai chim.

Trương Lạc nghĩ Tiêu Lan Thảo có lẽ không phán đoán sai, nhưng chân tướng chẳng ai nói ra, bởi sẽ không có người tin.

“Tình hình sư đệ ta bây giờ thế nào?”

“Đã được cứu ra, đưa tới bệnh viện rồi, lúc ông ta ngã xuống hố đầu bị đập phải, chẳng biết có để lại di chứng hay không.” Tiêu Lan Thảo mỉm cười nói: “Bị thương chút cũng tốt, dù sao vẫn hơn bị oán linh giết chết.”

Trương Tuyết Sơn là bị Tiêu Lan Thảo đâm xuống hố, nhưng trong lời hắn nói chẳng có chút áy náy nào, Trương Chính nghe thấy nhứ mảy, nhưng thấy Khúc Tinh Thần không nói gì, bản thân cũng không tiện nhiều lời, nhìn nhìn Trương Lạc, muốn nghe ý kiến của ông, Trương Lạc lại chỉ nói một câu rất lạnh nhạt.

“Tự làm vậy thì không thể sống.”

“Nói rất đúng.” Tiêu Lan Thảo sau khi cười phụ họa, lại hỏi: “Các vị còn muốn trò chuyện tiếp à? Nếu mọi người không ngại lát nữa bị mời tới cục cảnh sát ăn cơm sườn rán, thì xin hãy tiếp tục, nói đến cơm sườn rán, nhà hàng lần trước Trương Huyền gọi kia mùi vị không tệ, nhiệt liệt tiến cử.”

Lời nói đùa giỡn nửa thật nửa giả, nghe ra gợi ý của hắn, Trương Lạc cáo từ rời khỏi, đợi họ đều đã đi xa, Tiêu Lan Thảo tựa trên xe máy nhìn đôi sư huynh đệ đối diện kia, gờn ngón cái với bọn họ.

“Làm đẹp lắm!”

Đôi mắt hẹp dài mị hoặc, vào thời khắc này lộ ra màu sắc yêu diễm dị loại, Ngụy Chính Nghĩa nhìn đến nổi da gà, nghi ngờ thốt ra: “Anh... là ai?”

Dường như không nghe thấy gã hỏi, Tiêu Lan Thảo hỏi lại: “Chủ tịch đi đâu rồi?”

“Không biết, lúc em đến anh ấy đã không có ở đây.” Nhớ tới một màn lúc đó, Ngụy Chính Nghĩa nói: “Có lẽ anh ấy tới chỗ kia của sư phụ rồi chăng?”

“Có lẽ vậy.” Tiêu Lan Thảo cười khẽ: “Dù sao đối với bọn họ mà nói, nơi có nhau, thì Phong Đô cũng là thiên đường.”

21. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 10

Đã tới rạng sáng, giờ cao điểm để kinh doanh của quán bar Empire đã qua, không gian dần dần yên tĩnh trở lại, Sơ Cửu đổi sang bản nhạc êm dịu, để phù hợp với bầu không khí hiện tại của quán bar.

“Muốn đổi rượu à?” Ly rượu của khách ngồi trước quầy bar đã cạn, hần hỏi.

“Cho ly nước cam.”

Tiêu Lan Thảo đẩy ly qua, Sơ Cửu đổi cho hần ly nước cam lạnh, nói: “Đã muộn thế này, người người đợi sẽ không tới đâu.”

“Ta không đợi ai cả, dù sao về nhà cũng không có việc gì làm.” Tiêu Lan Thảo đêm nay uống không ít, đôi mắt so với bình thường càng thêm yêu mị, híp mắt nhìn Sơ Cửu, trêu đùa: “Ít nhất ở chỗ này còn có người bồi, về nhà, ngay cả một người cũng không có.”

Ánh mắt quyến rũ bị phớt lờ, Sơ Cửu không phản ứng chút nào lau đồ pha chế của hần, thuận miệng hỏi: “Vụ án thi thể bị thiêu liên tiếp đã kết án rồi?”

Hai người đêm nay là lần đầu gặp mặt, nhưng bởi một vài người bạn chung, sau khi chào hỏi rất nhanh đã quen thuộc, có một số việc hai bên không cần nói cũng hiểu, Tiêu Lan Thảo cũng không đổi gạt hần, than thở: “Đúng vậy, cho nên ta mới buồn chán ở chỗ này giết thời gian.”

Trải qua mấy hôm thu thập chính lý tư liệu, Tiêu Lan Thảo đã nộp báo cáo lên trên, một loạt sự kiện oan linh giết người rốt cuộc được kết án trọn vẹn, oán khí Mã Ngôn Triệt đã tan, người tham gia hại hần từng người đều cũng đã bạo tử, Trương Tuyết Sơn bởi vẫn luôn bị vây trong tình trạng cực độ căng thẳng, đầu lại bị va đập, nên tuy rằng sau đó có tỉnh lại, tình hình lại rất tệ, tinh thần lúc tốt lúc xấu, trước mắt còn đang được bệnh viện kiểm tra, về phần Duy Thanh, lại rơi vào tình trạng hôn mê sâu, bác sĩ nói ông ấy tuổi quá lớn, thân thể lại kém, dù không bị súng bắn, cũng không chống đỡ được mấy ngày.

“Trên đời này thật sự có chuyện lời nguyền của Mã gia sẽ trở thành sự thật sao?” Sơ Cửu tò mò nói: “Nếu có, lời nguyền của Mã Ngôn Triệt cuối cùng cũng chưa hoàn toàn linh nghiệm.”

“Pháp thuật Mã gia đến tột cùng hùng mạnh thế nào, cũng chỉ có chính họ mới biết được, có cơ hội rất muốn gặp gỡ hậu nhân của họ một chút, để hần nói cho ta biết bí mật Tạ Phi sống sót.” Tiêu Lan Thảo cười nói.

Sau khi oán khí Mã Ngôn Triệt tiêu tan, cách vài ngày sau Tạ Phi liên lạc với họ, rất phần khởi nói chuyện ẩn đen sau lưng mình đã biến mất, không ai biết nguyên nhân, nếu phải miễn cưỡng giải thích, thì chỉ có thể nói là oán linh tha cho hắn.

Sau khi Trương Huyền và Nhiếp Hành Phong lần lượt mất tích, mọi người không còn tâm trạng đi quan tâm đến chuyện của một người không quen, Ngụy Chính Nghĩa bận bịu trông nom Kiều và dò la nơi Nhiếp Hành Phong, Trương Huyền rơi xuống, ngoại trừ đêm đó từng nghi ngờ thân phận Tiêu Lan Thảo, gã không nhắc lại đề tài này nữa, Tiêu Lan Thảo nghĩ cậu em họ đã học được cách giữ bình tĩnh rồi, đổi là lúc trước, gã nhất định sẽ đuổi theo mình để hỏi đến cùng.

Huynh đệ Ngân Mặc lại bắt phân đêm ngày đốt đạo bùa tiền giấy cho Trương Huyền, Nhiếp Duệ Đình rút cuộc biết con trai xảy ra chuyện, sau khi chạy tới hỏi rõ tình hình, cùng Nhan Khai cũng thử xông vào cõi âm, nhưng liên tiếp thất bại, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định, hằng ngày hỗ trợ tụng niệm cầu khẩn, cầu cho mọi người ở cõi âm có thể bình an, bởi vậy lúc này nhân rồi nhất ngược lại là Tiêu Lan Thảo.

Tiêu Lan Thảo uống nước, loay hoay đầu đạn treo trên di động, đó là của Mã Linh Xu đưa cho hắn, viên đạn đã bắn bị thương ác thú Khánh Sinh, sau đó hắn từ hiện trường nhặt lại đầu đạn, làm móc treo điện thoại mang theo bên mình, nhưng làm thế nào cũng không hiểu rõ được cương khí thần kỳ trên đó — ở đây mỗi người đều mang đầy bí mật, bao gồm cả hắn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, có người đi vào, lúc này có khách tới cửa rất hiếm, Tiêu Lan Thảo quay đầu lại, thấy đi vào là Khúc Tinh Thần, trước khi đến ông cũng đã uống không ít, ánh mắt đăm đăm, tóc tai quần áo cũng không được chỉnh chu tử tế, lão đảo đi tới trước quầy bar ngồi xuống, quay đầu nhìn xung quanh, rất thất vọng nói: “Dạ Lăng không tới.”

“Nếu ông chỉ Tổ Vấn, vậy thì hắn không tới.”

“Hắn hay đến vào mấy giờ?”

“Bình thường là lúc ông không đến thì hắn đến.”

Tựa hồ không nghe ra cười nhạo trong miệng Sơ Cửu, Khúc Tinh Thần thở dài, nói: “Ta biết hắn đang tránh ta, hắn căn bản không muốn nhìn thấy ta nữa.”

“Nếu ông nghĩ như thế, cũng không sai.”

Tiêu Lan Thảo xuất phát từ nguyên nhân của bản thân, đối với người tu đạo không có thiện cảm, thấy khí tràng Khúc Tinh Thần sa sút, bộ dạng cam chịu, liền ở bên cạnh thờ ơ xem kịch, Khúc Tinh Thần trầm mặc một hồi, đập một tờ tiền lớn lên quầy, nói: “Cho ta rượu, loại mạnh nhất.”

Sơ Cửu không lên tiếng, nhận tiền, rót một cốc lớn rượu Vodka đưa tới, Khúc Tinh Thần ngẩng đầu ừng ực một hơi uống cạn, tiếp đó liền úp sấp lên bàn, tự lẩm bẩm: “Ta đối nhân xử thế rất thất bại, bất kể là bằng hữu hay tình nhân, ta đều không xứng...”

Nghe xong lời này, Sơ Cửu hiềm khi nâng mí mắt lên liếc ông ta một cái, nhưng rất nhanh lại nhú mày, giễu cợt: “Ông vốn có tất cả, là chính ông vứt bỏ trước.” Khúc Tinh Thần không nghe thấy, nói xong liền theo quầy bar từ từ lăn xuống mặt đất, hiển nhiên đã say.

Sơ Cửu ra dấu cho phục vụ, hai người chạy tới, rất thành thạo nhắc ông ta lên kéo ra ngoài cửa, nhận được ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Lan Thảo, Sơ Cửu rất thờ ơ nói: “Ông ta mấy hôm nay ngày nào cũng nguyên xi thế, mọi người cũng quen rồi, tài xế tiên sinh cũng chẳng lạ gì.”

“Nghe có vẻ người rất rõ quá khứ của Tổ Vấn và Khúc Tinh Thần.”

“Người ngoài cuộc tỉnh táo.” Sơ Cửu lạnh lùng nói: “Đời người có quá nhiều lựa chọn khó khăn, không phải do ưu khuyết giữa chúng, mà là cái nào cũng rất tốt, ngược lại không biết hành động thế nào, không biết cái gì là quý giá nhất, vì vậy cứ lần lượt để vuột mất...”

Lời này giống như đang nói Khúc Tinh Thần, cũng giống như đang nói chính hắn, nỗi lòng của Tiêu Lan Thảo bị chạm đến, thu lại vẻ tươi cười vẫn luôn treo trên mặt, lát sau, nói: “Mỗi lần hẹn với Trương Huyền, ta đều lỡ hẹn, giờ vất vả lắm mới kết thúc vụ án, ta có thời gian rồi, lại chẳng biết hắn đi đâu, không biết có phải cũng là một lần lỡ làng hay không.”

“Hắn sẽ không để ý, người...” Sơ Cửu nhìn hắn: “Người hắn là cũng không.”

“Ta giờ khá để ý hắn ở Phong Đô thế nào, mọi người mỗi ngày đều đang ở nhà cố gắng hóa vàng mã cho bọn hắn kia kìa.”

“Lại nói họ hình như chết giống nhau.”

“Người tới Phong Đô vốn đều chết.”

Trong mắt Sơ Cửu lộ ra ánh nhìn không đồng ý, có điều di động của Tiêu Lan Thảo báo cuộc gọi đến cắt ngang đối thoại của họ, Tiêu Lan Thảo thấy là đại đệ tử Lâm Kỳ của Lâm Thuần Khánh, rất kinh ngạc, sau khi vụ án Mã Ngôn Triệt kết thúc, hắn đem vĩ giới vật chứng trả lại cho Lâm Kỳ đầu tiên, không nghĩ ra giữa họ còn có liên quan gì nữa, liền trả tiền cho Sơ Cửu, vội vàng chạy ra ngoài.

Giọng Lâm Kỳ nghe rất lo âu, ngay cả chào hỏi cũng không có, liền trực tiếp nhắc tới vĩ giới, hỏi hắn lúc nào có thể tới Lâm gia một chuyến.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cân nhắc rất lâu có nên nói với anh không, nhưng chuyện này một mình tôi không giải quyết được, những người khác tôi không tin tưởng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có anh có thể nói thẳng.”

Là yêu loại, Tiêu Lan Thảo cảm thấy mình hẳn nên cảm kích vì được vị tu đạo này tín nhiệm, nhưng mĩ mai thay, hẳn càng hiểu rõ tâm cơ của Lâm Kỳ hơn, lòng tín nhiệm này nhiều hơn chính là muốn để hẳn giúp đỡ chia sẻ trở ngại mà thôi.

“Tôi rất muốn biết trên đời này còn có phiền phức nào mà Lâm gia không giải quyết được?”

“Nhiếp Hành Phong.” Lâm Kỳ rất thẳng thắn: “Tôi không thể chọc vào bọn họ.”

Phải rồi, Tiêu Lan Thảo tha thứ cho hành động trốn tránh phiền toái của Lâm Kỳ, nếu như có thể, hẳn cũng không muốn đối đầu cùng Nhiếp Hành Phong và Trương Huyền, đây tuyệt đối là một quá trình tự đào mồ chôn mình.

“Anh hẳn có chú ý tới chữ được khắc bên trong sườn vĩ giới, đó là bùa chú độc đáo được gia sư sáng tạo, tôi đã giải được, nó là mật mã để mở ô ngòm trong thư phòng, có điều trong ô ngòm không có bí kíp tu đạo nào, chỉ có một máy chụp ảnh, bên trong ghi lại hình ảnh trước khi gia sư chết, tôi nghĩ đó là gia sư đoán được mình sắp gặp nguy hiểm, cố ý bày ra, để cho mọi người biết chân tướng cái chết của ông.”

Tim Tiêu Lan Thảo nảy lên, mơ hồ đoán được lời Lâm Kỳ muốn nói tiếp theo.

“Thì ra giết gia sư không phải Khánh Sinh, cũng không phải oán linh, mà là Nhiếp Hành Phong.”

“Anh không nhìn lầm?”

“Đoạn ghi hình ở chỗ tôi, anh không tin có thể tự xem, tôi xem đi xem lại hơn chục lần, hình dáng cử chỉ của Nhiếp Hành Phong nhắm hai mắt tôi cũng có thể tả lại được, gia sư vài lần nổi sùng muốn giết anh ta, nhưng đạn đối với anh ta vô hiệu... Tim của gia sư kỳ thực là bị anh ta cưỡng ép ngưng đập.”

Lâm Kỳ không che giấu được nỗi kinh hoàng và khiếp sợ khi lần đầu xem đoạn ghi hình.

“Đó không phải là người, là ma quỷ còn đáng sợ hơn Mã Ngôn Triệt, tôi không biết nên làm gì bây giờ, muốn nghe ý kiến của anh một chút.”

“Tôi tới ngay!”

Quên cả thời gian hiện tại muộn thế nào, Tiêu Lan Thảo lập tức đồng ý, sau khi cúp điện thoại, thần sắc hẳn rơi vào trầm tư.

Nhiếp Hành Phong và Trương Huyền lúc này sống chết chưa rõ, thậm chí không biết còn có thể trở về hay không, lại ném cho hẳn một rắc rối lớn như vậy.

Tâm trạng bất giác chấn động vài cái, có lẽ cảm nhận được hấn sốt ruột, kí chủ đưa ra hồi đáp giống vậy, tựa như trấn an nổi bứt rứt của hấn, Tiêu Lan Thảo lấy lại tinh thần, đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được phản ứng rõ ràng của đối phương, cảm giác hết sức kỳ lạ, mỉm cười hỏi: “Sao hồi đó người muốn chọn làm cảnh sát chứ? Khiến cho ta bây giờ phiền toái thế này.”

Rất nhanh, tâm tình bất mãn truyền đến, Tiêu Lan Thảo cảm ứng được, nói: “Được rồi, là lỗi của ta, ta không nên bám lên người một cảnh sát, người tỉnh lại sớm chút đi, như thế ta khỏi phải mệt thế này.”

Lần này trái tim không có cảm giác rung động nữa, kí chủ lại rơi vào ngủ say lần nữa, Tiêu Lan Thảo thu lại nụ cười, hấn biết mình phải khẩn trương hành động, đây là cơ hội duy nhất, cơ hội duy nhất có thể chiến thắng cái chết.

Lại đến thời gian đóng cửa mỗi ngày, sau khi đợi phục vụ rồi đi hết, Sơ Cửu đóng cửa lại, đi tới phòng nghỉ tầng hai.

Ngày nào cũng chạy đi chạy lại về nhà rất phiền toái, lúc hấn mệt mỗi lần nghỉ ngơi ngay tại quán bar, vào phòng ngủ, cởi quần áo đầm mồ hôi, tiện tay mở video trong camera giám sát đặt ở một bên, nghĩ nghĩ, lại tua video về một đoạn thời gian — đêm đó Nhiếp Hành Phong tới tìm hấn, hỏi hấn một vấn đề rất quan trọng.

“Đêm Trương Huyền mất tích tôi tới tìm anh, cùng anh nhắc tới khách sạn Hạnh Phúc Hải, chi nhánh của khách sạn này rất nhiều, nhưng anh thoáng cái đã chỉ ra khách sạn oán linh xuất hiện, là bởi anh sớm biết Trương Huyền mất tích đúng không? Đêm đó lúc chúng tôi bị mọi người vây công, anh ở ngay trong đám người, là anh kêu lên tên Mã Ngôn Triệt — khi đó chúng tôi mới biết được chuyện Mã Ngôn Triệt chưa bao lâu, chỉ có anh có khả năng nghe chuyện này từ chỗ Tổ Vấn nhất, anh cố ý dẫn mọi người chĩa mũi nhọn vào chúng tôi, rốt cuộc là có ý gì!”

Trong đoạn phim hiện ra gương mặt Nhiếp Hành Phong, con người thâm thúy lạnh lùng, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra, trong lúc không thể nào khống chế tức giận, khí thế chỉ thuộc về thần liên thoáng hiện ra một cách tự nhiên, Sơ Cửu đến giờ vẫn còn nhớ sát khí ẩn giấu trong anh, nếu bản thân không trả lời tử tế, ắt phải đối mặt với một cục diện rất gay go.

Lúc Sơ Cửu thay áo ngủ, nghe thấy chính mình trong màn hình trả lời: “Tôi lúc đó quả thực ở đấy, có điều chỉ là trùng hợp, anh cũng biết, đêm đó bởi chuyện của Mã Ngôn Triệt liên lụy đến Tổ Vấn, tôi không cam lòng, muốn điều tra rõ chân tướng, cho nên chờ sau khi y ngủ, tôi liền theo tới, tôi hô lên tên Mã Ngôn Triệt cũng là để giúp các anh.”

“Điều khiển âm phong hát Bé con cuốn vào bánh xe tải không phải anh?” Nhiếp Hành Phong cười nhạt: “Trừ anh ra, trong những người có mặt lúc đó tôi không nghĩ ra còn ai có bản lĩnh kia.”

“Nhiếp tiên sinh anh đã làm một việc, có bản lĩnh không có nghĩa là sẽ làm, tôi không có lý do để làm vậy.”

“Nhưng anh lại che giấu sự thật!”

“Đó là bởi tôi không muốn tham gia vào tranh chấp giữa các người.” Trong màn ảnh giọng nói thuộc về hắn nói: “Thành thật mà nói, tôi không hề có hứng thú với những phân tranh nhằm chán này, các người ai sống ai chết đều không liên quan đến tôi, tôi sẽ không nhúng tay vào, tôi chỉ là khán giả.”

Trong đoạn video xuất hiện sự yên lặng ngẩn ngui, người thay quần áo xong không nhìn được quay đầu nhìn một cái, liền thấy sau một phen giằng co trong im lặng, bản thân thỏa hiệp trước tiên, lấy di động ra, đưa bức ảnh chụp trong đêm đó cho Nhiếp Hành Phong xem.

“Được rồi, coi như đền bù đã giấu giếm, tôi cho anh xem một thứ, có lẽ có thể giúp được anh.”

Sơ Cửu thò tay lấy điện thoại di động tới, trong màn hình Nhiếp Hành Phong cũng làm động tác giống vậy, mở tấm ảnh lên, bên trong xuất hiện hình ảnh y hệt — ánh đèn mờ hồ lập lờ trong đám người, xuyên qua các góc độ đan xen tạo thành một chùm ánh sáng hình bầu dục, đột nhiên nhìn thấy, giống như một con mắt, bên cạnh có người đàn ông đưa lưng về phía những người khác, nhìn chăm chú vào con mắt kia, bóng tối phác họa nên gò má anh tuấn của hắn, là một người họ không thể quen thuộc hơn được nữa.

Nhiếp Hành Phong!

Khi thấy vẻ mặt vô cùng kinh hãi của Nhiếp Hành Phong chiếu trong đoạn video, Sơ Cửu không khỏi nở nụ cười, hắn thừa nhận đó là trò nghịch ngợm có phần xấu xa của mình, thấy có người làm ra phản ứng giống mình lúc đó, hắn cảm thấy rất thú vị.

“Rất giống đúng không? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi nhất định sẽ coi các anh thành cùng một người.”

“Đây là chuyện gì?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ các anh bị người khác theo dõi, người nọ muốn đối phó với anh hoặc Trương Huyền, Bé con chắc cũng là hắn ra tay, cho nên lúc này Trương Huyền và Bé con rất nguy hiểm, Phong Đô không phải là thế giới thuộc về họ, anh phải mau chóng cứu họ ra.”

Cuộc đối thoại dừng ở đây, đoạn video chỉ quay đến lúc Nhiếp Hành Phong cùng hắn cáo từ rồi khỏi, hắn cho rằng sau khi biết việc này, Nhiếp Hành Phong sẽ nghĩ cách tới côi âm trước tiên, lại không ngờ rằng anh sẽ giải quyết vụ án Mã Ngôn Triệt trước.

Cách làm vượt xa dự liệu của hắn, cũng khiến hắn nảy sinh vài phần kính phục Nhiếp Hành Phong, sự bình tĩnh này hắn tự đánh giá không làm được, nếu đổi vị trí, người mất tích là Tổ Vấn, hắn nghĩ hắn sẽ liều lĩnh đi cứu người trước, Nhiếp Hành Phong làm như vậy, không phải là không quan tâm, mà là đang cực kỳ để ý, bởi vậy mới đem tất cả đánh cược, cược lấy một phần chân thành.

May mắn là, anh cược thắng.

Không thể không thừa nhận, sau khi biết vụ việc được giải quyết thuận lợi, Sơ Cửu thở phào nhẹ nhõm trong lòng, có thể sâu trong thâm tâm, hẳn không hy vọng họ xảy ra chuyện, cho dù giờ đây họ ở Phong Đô, chỉ ít cũng là ở cùng nhau.

Chỉ cần ở cùng một chỗ, vậy thì chẳng có bất cứ vấn đề nào có thể gọi là vấn đề nữa phải không?

Sơ Cửu tắt đoạn ghi hình, ngón tay tiện thể đặt lên nút xóa.

Cửa Phong Đô đến tột cùng mở ra thế nào, ngoại trừ Mã Ngôn Triệt và Nhiếp Hành Phong không một ai biết, cửa bên kia thông đến phương nào cũng chẳng ai hay, có lẽ, mỗi người bọn họ đều cách Phong Đô rất gần, chỉ cần nơi có tội ác và thiên phạt, đều là Phong Đô cả

22. Phong Đô - Quyển 5 - Quyển 2 - Chương 11: Vĩ Thanh

Anh từ trong nước sông lạnh như băng ló đầu lên, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt chính là đỉnh núi âm u nổi lên thành một vùng phía xa xa, sương đen lượn quanh xuyên qua ngọn núi, ngăn cản đường nhìn, đầu đau dữ dội, khiến anh không thể nào tập trung tinh thần, chỉ có thể mơ hồ nhận ra bờ cách mình không xa lắm, ven bờ đầy đá núi kỳ quái và hoa đỏ điểm lẹ, âm phong trên mặt nước xoay vòng gào thét, mang theo lãnh ý thấu xương, có điều đối với anh bây giờ mà nói cũng coi như là cứu vớt, cái giá lạnh kích thích giác quan, khiến anh chưa đến nỗi mất đi thần trí vì choáng đầu, trong lúc hôn mê lại trở thành bữa ăn trong bụng ác quỷ dưới nước.

Nam nhân chịu đựng mùi tanh tưởi do nước sông chảy xiết mang tới, ra sức bơi về phía bờ, trong thời gian dài theo nước chìm nổi, đây đã trở thành vận động máy móc theo bản năng để tự cứu mình, con sông chảy xiết kéo chậm tốc độ, lại phải cẩn thận đề phòng lũ ác quỷ tập kích, thành ra bờ sông nhìn như rất gần trên thực tế mắt của anh thời gian gấp bội, đến khi anh rất vất vả mới đến gần bờ, dùng tay túm một móm đá nổi lên, anh cảm giác thể lực đã bị tiêu hao sạch.

Lúc lên bờ, một chân của anh bị túm lấy, anh mơ hồ thấy từng khúc xương trắng hếu dưới mặt nước, xương tay ác quỷ chộp vào chân anh, giống như không cam lòng thức ăn đến miệng còn bị nuốt mất, hô hoán đồng bọn cùng tới giúp, sức lực vượt quá bình thường, nam nhân bị lôi về phía sau nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa lại ngã vào trong nước.

Một tay nam nhân bám vào móm đá, tay kia rút vũ khí, một đao chém xuống, mấy cái xương tay túm chặt không buông kia bị chém đứt, biến mất trong con sông, anh nhân cơ hội rút chân ra, xoay người lăn mấy vòng dưới đất, tránh thoát lũ ác quỷ truy đuổi.

Tình hình trên bờ cũng không tốt lắm, nam nhân hô hấp ngộp lớn, để giảm bớt khó chịu do đau đầu và vết thương trên cánh tay mang lại cho mình, âm phong tung hoành, quần áo ướt đầm bị thổi dán sát người, có thể nhìn rõ toàn bộ cánh tay phải của anh đều rách toác, những chỗ khác cũng đầy vết cào, kia đều là kiệt tác của lũ ác quỷ.

Nam nhân toàn thân lạnh phát run, gần như không cầm nổi binh khí, di động lại vang lên đúng lúc này, tiếng leng keng vui vẻ rất không phù hợp với không khí nơi này, nhưng đã đánh thức thần trí anh, vội vàng lấy ra nghe, vì tay không nghe sai bảo run rẩy liên tục không cầm nổi điện thoại, anh nằm xuống đất, để di động bên tai, thấp giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện rất gay go!”

Đối diện truyền đến tiếng kêu quang quác liên tiếp, anh nghe kể lại, ký ức từ từ trở nên rõ ràng, những việc trải qua lúc trước được sắp xếp mạch lạc hoàn chỉnh trong đầu, anh cố gắng để mình tỉnh táo lại, chỉ có như vậy, anh mới có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Rất nhanh đã kể lại xong, anh hít sâu một hơi, để giọng nói của mình nghe không đến mức quá tệ, sau đó nói: “Từ giờ trở đi, tất cả làm theo lời ta nói.”

Ngắt điện thoại, anh phát hiện bản thân sắp bị âm phong thổi đông cứng, dùng mũi đao chống đất cản rằng đứng lên, chuyển đến nơi khuất gió gần đây, u ám vô biên bao phủ xung quanh, bầu trời mờ mịt gần như nối liền với mặt đất, ngay cả con sông cách đó không xa cũng mờ mờ khó phân biệt, ngoại trừ hoa đỏ nở rộ ven bờ, hết thấy đều là màu đen, dường như ở đây chưa từng tồn tại ánh mặt trời.

Đau đớn thỉnh thoảng từ cánh tay và gương mặt truyền đến, anh nhịn đau, cúi đầu suy tính tiếp theo mình nên làm gì, hoặc là nói bản thân có thể làm những gì.

Phía trước truyền đến tiếng bước chân, một đôi giày thêu xanh biếc lọt vào mắt anh, làn gió thơm hắt vào mặt, đè lên âm khí lượn lờ bốn phía, anh kỳ quái ngẩng đầu, liền thấy một cô gái mặc váy thêu màu xanh đứng đối diện, dung mạo đẹp để thoát tục, khiến cô nhìn thoáng qua vừa giống quỷ vừa giống yêu, còn mang theo phần khí khái anh hùng đủ để lãnh đạo bóng tối, như quỷ mị hiện ra trước mắt anh, mắt phương quan sát anh, vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Người xem ra rất cần giúp đỡ.” Mỹ nữ mở miệng nói chuyện trước tiên, tiếng nói ưu mỹ, mang theo sự dịu dàng mê hoặc lòng người.

“Là có chút không xong.” Trước mặt người xa lạ, anh cố gắng khiến mình giữ vững trạng thái bình tĩnh, nhìn cô gái, nháy mắt trong đầu xoay chuyển vô số ý nghĩ, sau đó đưa ra lựa chọn, mỉm cười hỏi lại: “Nếu như tôi muốn nhờ cô giúp đỡ, cần phải trả cái giá thể nào?”

“Ta rất thích thanh đao này của người.”

Mỹ nữ nhìn cổ khí nắm chặt trong tay anh, trong mắt lóe lên thần thái vô cùng ao ước, trong nháy mắt, u ám bốn phía dường như đều bị thần thái kia lấn át, cảm nhận được khí thể phô trương bức tới, anh không chút do dự đưa đao tới.

“Khế ước thành lập.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-chap-vi-phan-3-phong-do-quyen-5>